

تحفہ ی مظفریہ

بہ زمانی کوردی موقری

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی

زنجیره ی روشنیبری

*

خاوهنی نیمتیان: شهوکهت شیخ یهزدین

سهرنووسه: بهدران شههمهدههیب

***

ناوونیشان: دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی ناراس، گهرهکی خانزاد، ههولیر

تحفہ ی مظفریہ

بہ زمانی کوردی موکری

گرداری

نؤسکارمان

پیشہ کی و ساخکردنہوہ و هیتانہسہر رینووسی کوردی

هیمن موکریانی

ناوی کتیب: تحفه‌ی مظفریه - به‌زمانی کوردیی موکری
گرداری: ئۆسکارمان
پیشه‌کی و ساخکردنه‌وه و هینانه‌سه‌ر رینووسی کوردی: هیمن موکریانی
بلاوکراوه‌ی ئاراس- ژماره: ۴۳۲
ده‌هینانی هونه‌ریی ناوه‌وه‌ی کتیب: به‌دران ئه‌حمه‌د حه‌بیب
سه‌ریه‌رشتیی چاپ: ئاوپه‌حمانی حاجی مه‌حموود
چاپی دووهم - هه‌ولتیر ۲۰۰۶
له کتیبخانه‌ی گشتیی هه‌ولتیر ژماره (۹۳) ی سالی ۲۰۰۴ ی دراوه‌تیی

تصنیف و مظهرت

د

زبان کردی مکری

از تصنیفات

بنده درگاه اوسکار مان

پروفیسور و حافظ کتبخانه پادشاهی

در مطبعه شیورسک رایر در شهر برلین

بزیور طبع آراسته شکر دید

سنة ۱۹۰۰

ویندهی بهرگی نئسللی کتتبه که به فارسی

پېرست

9	وتهیهك: فخرهدين ئامېديان
14	پيشهكې. نووسينې: هيمن
108	سهره تا. نووسينې: ئوسكارمان. وەرگيراني: ناجى عباس
118	شيخ فەرخ لە چەند دىرتىكدا. نووسينې: ئەحمەد رەسول پشدهرى
121	(۱) چيرۆك
123	(۲) چيرۆك
124	(۳) خولا لە سولتان مەحمودى گەرەترە
127	(۴) چيرۆك
128	(۵) چيرۆك
131	(۶) چيرۆك
134	دمدم
151	مەم و زين
234	لاس و خەزال
260	ناسر و مال مال
297	برايمۆك
311	شيخ فەرخ و خاتوون ئەستى
390	مەحمەل و برايمى دەشتيان
419	قوچ عوسمان
440	جولندى
467	خەزيم
478	كاكه مير و كاكه شىخ
482	لەشكرى
485	قەر و گولەزەر
507	بەيتى زەمبيل فرۆش
519	بەيتى باپير ئاغاي مەنگور بابى ھەمزاغا

533	.....	بهیتی عہدوہ رحمان پاشای بہیہ
539	.....	بهیتی علی عاشق
541	.....	وردہ مہقام
544	.....	مہم و زین
546	.....	فہرہ نگوگ

وتەيەك بۇ چاپى دووم

چىرۆك و دىرۆك و بەيت و باوى ھەر گەلىك رېشەى لە مېژوو و داب و نەرىتى خاوەنەكەيە. ئەم چىرۆكانە كە شاعىران و ھونەرمەندانى ئەو گەلە ھۆنىويانە و جلك و بەرگى شىعەريان دەبەر كىردوو و لە بازارى ئەدەب رايان ناو، دەنگدانەوہى ژيان و بارى كۆمەلایەتى و سىياسى و ئابوورى ئەو گەلەيە.

مېژوو پىشانى داوين ئەو گەلانەى نەخویندەوارن، زۆرتەر روويان كىردووہتە شىعەر و چىرۆكە شىعەر. ھەر گەلىك زۆرتەر لەم باروہ تىكۆشا بىت، باشتر توانىويە خوئى لە توانەوہ لە نىو فەرھەنگى دەسەلاتداراندا دەرباز كا و لە فەوتان پزگارى بى.

بەداخەوہ! گەلى مەش لە خویندەوارىدا ھىز و پىزىكى وايان نەبووہ؛ ئەگەر خویندەوارى باش و بەھىزيان لى ھەلكەوتى - كە زۆرىش ھەلكەوتوون - ئەوا لە خزمەت زمان و فەرھەنگ و ئەدەبى بياندا لەغاوى ئەسپى قەلەمىيان شل كىردووہ. بۆيە دەبىنن زۆر لە ئاسەوار و شوینەوارى ژيانى گەلەكەمان، خوئى لە نىو ئەو چىرۆك و بەيت و باوانەدا ھەشار داوہ كە شاپەرہ نەخویندەوارەكانمان دايانناون و ھۆنىويانەتەوہ.

گەلى مە روويان كىردووہتە شىعەر و ئەوہيان لە پىشووئانان بىستووہ، ئەوہيان دىوہ و ئەوہيان بەدلىا ھاتووہ، جلكى نەزىمان دەبەر كىردووہ و بۆ كۆر و زەماوئەدان، يان خزمەت ئاغا و مىران، ياخۆ دۆست و ھەفالان رازاندووہتەوہ. چىگای بەختەوہرىيە كە زۆر باش پاراستووہيانە و زۆر كەم گۆراون؛ وەك ئۆسكارمان دەبىژئى: زۆر سەپرە كە ئەم گەلە چلۆن توانىويە بەدرىژايى مېژوو ئەم چىرۆكانەى ھەلگى و نەتەنيا نەفەوتن، بەلكو گۆرانكارى زۆر كەمىشان بەسەردا بىت.

ماوہيەكى دوورودرىژ ئىنكارىان كىردىن. كەلكەلەمان ئەوہ بۆ داوى دىلى بىستىنن. وا دەبىنن ئەو ئارمانجەمان ھاتووہتە دى. وا ئەزانم لەمەوبەدوا كەلكەلەى لاوہكانمان زاننن و ناسىنى پىناسەى خوئانە.

ئادەمىزاد وا رسكاوہ كە لە ھەر دەم و ساتدا كەلكەلەيەكى بىت. كە يەكيان نەما، يەكى دى دىتتى گۆرئى. كە كارى چەك تەواو بوو، ئەوا كەلكەلەى ھزرى دەست پى دەكا: بەراستى ئىمە كىن؟ چۆن ژياوين؟ قەد ژياوين؟ و... ئەم پرسىارانە. كە زۆر ئاسايىيە ئەگەر بىتتە كەلكەلەى ھزرى لاوانمان.

بۆيە كاتى ئەوہ گەيشتووہ و مېژووومان راست كەينەوہ؛ چلۆنايەتى ژيانمان روون كەينەوہ و بەراشكاوى پىناسەى خوئان لە ھەمبەر ھەموو گەلانى تر رانن.

ئاشكرايە، بۆ جىبەجىكردى ئەم نەركە، ھەوہل جار بىرمان بەرەو لای كىتتە مېژووويىيەكانمان دەمانبا، بەداخەوہ! كە سەپرىيان ئەكەين، ھەموويان ژيانى كوشت و كوشتار و ملھورى و

ترسنۆكى و ئازايەتى، زولم و... خونكارانمان بۆ دەگىرنەو؛ بى ئەوھى قەد ئاوپرىكىان لە ژىنى خەلكى، بارى كۆمەلايەتى و فەرھەنگى گشتى دابىتەوھ.

ئاوھايە كە ژىنى كۆمەلايەتى پىشوويمان لە ژىر خۆلەمىشى مېژوودا بەرپىوار و ناديار ماوھ. بەوردبوونەوھ لەم كىتەبە مېژووويانە ناتوانىن بەو چەشنەى كە شياوھ تارىكىيەكانى مېژوويمان روون كەينەوھ^(۱) چونكە مېژووونوووسانى ئىمە زۆرتر لە دەست و پىئوھندىيەكانى پادشا و خونكار و ئاغا و بەگ و مىران بوون. پادشايان ويستووويانە ناويان لە لاپەرھى مېژوودا بەئازايى و مېرخاسى بىت. بۆيە دەستيان بەسەر ئەم مېژووونوووسانەدا كىشاوھ و لەكن خۆيان گليان داوونەتەوھ و ئەوانىش بەبالاى واندا نووسىويانە و دەستيان ناوھتە گوئ و چ وەسفى كبرىايى بووھ، بەوانەوھ نووساندووويانە. خەلكى نەزان و ھەژارېش ئەوھندە بايەخى بۆ دانەنزاوھ كە كەس شتى لەسەر بنووسى يا بۆى بنووسى. پادشاكان بەزەبرى پارە و شىر، ھەوسارى مېژووويان بەرەو لاي ويستى خۆيان گەراندووھتەوھ؛ بەلام خەلكى بى ئەنوا چيان بووھ كە مېژووونوووس لە ھەمبەرى ئەوھدا شتيان بۆ بنووسن.

بەلام شاعىرە نەخوئىندەوارەكانمان، شاعىرە ەرەبى نەزان و ساكارەكانمان، چ بۆ دللى خۆيان يا رەزاي خەلكى يا پارەى ئاغا و يا خۆشى دۆستان، بەزمانى شىعر و تەسوورى خەيال ژىنى ئاسايى خەلك و بارى كۆمەلايەتى ئەوسايان گىراوھتەوھ و سىنگ بەسىنگ بۆ تۆرمەى داھاتوويمان رەوانە كر دووھ. ھەر بەو چەشنەى وتم، كارىگەرى تەسوورى خەيالى شاعىر رەنگە لەم بەيتانەدا زۆر بىت.

بەلام ديارە شرۆفە و رەخنەيەكى كۆمەلناسانە يان رەوانناسانە، دەتوانى زۆر بابەتى گرېنگ و بەرچاومان بۆ روون كاتەوھ. چۆن ھەرەك دەزانىن ئەوھى بەبىرى ھەر نووسەرېك دادى، رەنگدانەوھى ژيانى كۆمەلايەتى ئەو نووسەرەيە؛ نە ھى شوئىن يا چاخىكى تر. ئەگەر شىخ فەرخ دەس بەدوعا دەبى و دەتوانى كارى دوور لە زەين بكا، ديارە ئەمە يەكېك لە باوھرە كۆمەلايەتییەكانى ئەو سەردەمەيە. ئەگەر شىخ فەرخ دوعا دەكا و بەلاى جۆراوجۆر بەسەر دوژمنانیا دىنى و ھىشتا خوا دوعاى لى دەپەزىرئ، ديارە لە باوھرى كۆمەلايەتیدا وا بووھ كە ئەوھى شىخ دەيلى راست و حەقىقەتە^(۲).

---

(۱) برىا ئىستا كە كوردستان رزگار بووھ، لېژنەيەك لە مامۆستايان و پسپۆران بۆ ئەم كارە گرېنگ و پر بايەخە تەرخان بكرايان و ئەلبەت نەك ئەوھى مېژووداتاشن وەك توركيا: بەلكو ئەوھى بوومانە و شاردراروھتەوھ و، بيانخستايەتە روو.

(۲) كەم نىن ئەو چىرۆك و بەسەرھاتانەى لە پياوانى خواوھ دەگىرنەوھ كە بەلاى جۆراوجۆريان بەسەر دوژمنانان ھىناوھ. زۆرمان بىستووھ كە كابرايەك دوژمنى شىخ حسامەدىن ھات شىخ بكوژئ. كەچى شىخ پىي زانى و دوعاى لى كرد، كابرا بەسەرەوھ كەوتە ئىو دەس

وايه كه دهتوانين دهسه لاتى شىخه كانمان له كۆمه لدا بزائين. ئەگەر ئاغا دەسه لاتىك بووه، شىخيش دەسه لاتىكى ئاينى بووه كه ئاغا زۆریش له بەرى ترساوه. يا به جوانى رۆلى مه لا و پياوه ئاينيه كانمان بۆ روون دهبيتتهوه. كه هه چهن له بارى مال و ساماندا زۆر كز و لاواز بوون؛ به لام دهسه لاتىكى زۆر باشيان به سهر خه لكى و به تايهت ئاгада بوو. هه ر ئاغا يه ك بۆ مه شروع بهت دان به دهسه لاتى خۆى پيوستى بوو مه لايه كى له كن دابيت. هه ر شىخىك بۆ داسه پاندى خۆى به سهر خه لكيدا ده بوايه چهن مه لا، دانى به سهر دا بنين و به پياوى خوى بزائين.

به راستى كه ئەم به يتانه گهنجى سهر به مؤرن بۆ ناسين و ناساندى پيشوونانمان؛ كه چى كس ئاوړى لى ناداته وه و چيژى لى ناگرى.

ليرده ئەم پرسياره دپته گۆرى كه ئەم ناسينه به چ كه لكىك دپت؛ ئيمه ده بى ولاتانى تر بناسين و ده گه ليان پيوه نديمان بيت تا بتوانين خۆمان به كاروانى ته ره قى و پيشكه وتن بگه ينين.

من ئەم پرسياره ئەكهم كه بۆچى چهندين سال له مه و پيش ولاتى ئەلمانيا يا ولاتانى ترى ئەوروپا، پسپۆر و زمانناس و ليكۆلەر دابين ده كهن و پارهيكى زۆريان بۆ ته رخان ده كهن و فه رمانيان پى ئەدهن به ولاتانى رۆژه لاتدا وه سووپين و ئەوهى به ره مى فه رهنگ و داب و نه ريتى كه لانى جۆراوجۆره، كۆى كه نه وه و تۆمارى كهن و بيه يننه وه خزمه تى پادشا. تۆ بلایى ئەم پادشايانه ئەوه نده يان هه ز به خويندى چيرۆك و به يت بى، پسپۆريان بۆ ئەوه نارديتته ئەم ولاتانه. دياره ئەم وه لامه به دوور له ئاگادارى و تىگه يشتنه. زۆر سه يره ئەگه ر پسپۆر و زمانناسى وه ك

به ئاوى ديهاته كه بى و پاش چهن د رۆژ دۆزيانه وه. له م به سه ره اتانه زۆرمان بيستووه. تا ئەم سالانه ش هه ر له باوه رى خه لكيدا ئاوه ا شتگه لى بوون.

هه روه ا من له گه ل ئەو قسه ي «مامۆستا هيمن» دا نيم كه شىخ فه رخ موجيزاتى زۆرى بووه و خراب كه لكى لى گرتووه. ناتوانين خاس و خراب ليك هه لاويزين مه گه ر باوه رى خه لكى له و سه رده مه و ئەو شوينه باش بناسين. ئەمه چۆنايه تى باوه رى خه لكين كه خاس و خراب ديارى ده كات. وهك ئەوهى ئيستا نۆكه رى بۆ ده سه لاتداران كارىكى زۆر دژ به ئاكاره، كه چى له پيشوودا ئەوهى زۆرتر نۆكه رى ئاغاى بكردايه، زۆرتر به قه در و حورمه ت بوو. خه لكى ولاتانى رۆژه لات به گشتى له سه ر ئەم رايه بوون ئەوهى ده بيتته پادشا له سۆنگه ي ئەو مه زنايه تيه وه هه يه كه خودا پى داوه. وهك ده بينين شىخ فه رخيش باز له سه ر شانى ده نيشى و ده بيتته مير. ئەمه بيرىكى گشتى خه لكى ئەو سه رده مه يه. جا دياره ئەوهى ده بيتته شىخ و پيشه وای ئاينى، كارى له كوويه. شىخ قه د به هه له ناچى. قه د خراب ناكا؛ ئەگه ر خرابه يه ك ده بينين ئەوه بۆ شىخ خراب نيه به لكو شىخ وا مه سلحه ت ده زانئ. هه روهك كه س نالئ خودا بۆچى فيرعه ونى له زه ريا كوشت يا فلان شارى ويران كرد و خه لكه كه بى كوشت؛ چونكه ده زانن خوا به خاس و خراب باشتر له ئيمه ده زانئ. دياره شىخيش نوينه رى راسته قينه ي خوايه. بۆيه شىخ قه د هه له ناكا و به هه له ناچى.

ئۆسكارمان، ماوهى سى سال له كوردەواريدا خەرىكى لىكۆلئىنەو بووبىت، زمانى كوردى زاراوى موكرىيان باش فير بووبىت، زۆر بەيت و باوى كۆ كوردبى، تەنيا بۆ ئەوھى پادشا حەزى له خويندنى چىرۆك بوو.

من وای بۆ دەچم كە:

ئەوروپا پاش پاپەرىنى پيشەى (انقلاب صنعتى) بەگورجى بەرەو پيشكەوتن دەرىشت. بازارەكانى ئەوروپا ئەوئەندە نەبوو كە بتوانى بەرسفدەرى تينووتى له رادەبەدەرى كارخانەدارانى ئەوئەيت. ھەرۋھا پتويستى بەماكە سەرھەتايىيەكانى تەوليد (مواد اوليه) ھانى دان پى لەو بەرە بيتنە دەرەو و پيداويستىيەكانىيان دابىن كەن. لەم بازارپدۆزىدە ھەر ولاتىك زۆرتەر شارەزا بەفەرھەنگى ولاتانى ئەفريقيقا و ئاسيا بوايە، دەبتوانى بازارى زۆرتەر و باشتر لەو شوپناھە بۆ خۆى دابىن كات. بۆ وئەنە دەبىن پرتوكال پيش لە برىتانيا ھىرشى كرد بەباشوورى ئىران؛ واتە ھورموزگان. بەلام نەيتوانى ئىران بكات بەبازارى بۆ فرۆتتى بەرھەم و كانى بۆ دابىنى ماكە پتويستىيەكانىيان. كەچى برىتانيا بەبى چەك و كوشت و بر، لە ماوھەيكى زۆر كەمدا توانى دەستبەسەر ئىراندا بگري و پاشان ھىند و پاشان چىن. شادەمارى ژيانى برىتانيا ھىند و ئىران بوو. بۆيە بەھەموو ھىزەوھ ئەم ولاتانەى لە پەخنى ولاتانى ترى ئەوروپى دەپاراست. ئەلمانىاش وەك ولاتىكى پيشكەوتوو بۆ دۆزىنەوھى بازار لە رۆژھەلات كارى دەكرد. ئەلمانىا ئەيەويست دەس بەھەموو دنيادا بگري و ولاتانى برىتانيا و فەرانسە لە گۆرەپانى بەرەركانى وەدەرنى. باش دەيزانى ئەمە كارىكى زۆر گەرە و گرانە، بۆيە لە شىوازي برىتانيا بەرەرى گرت؛ واتە پسپۆر و كارزاني دەنارد بۆ ناسىنى ولاتانى رۆژھەلات. كە بەرھەمەكانىيان دەھىناوھ لەسەرى كاريان دەكرد و پاش ناسىنى ئەو گەلانە، گەلالەى داگيركردنىان دادەپشت.

لە شەرى جىھانىدا دەگەلىان پتوھندى دەگرن و زۆر باش دەتوانن پەزنامەندى ھەندىكىيان بەرەو لای خۆيان راکيشن.

نامەوى مېژووى ئەوروپا و موستەعمەرەكانىيان باس كەم، تەنيا مەبەستم پروونكردنەوھى ھۆى موتالا و تۆماری فەرھەنگى گەلانى رۆژھەلاتە لە لايەن پسپۆرانى ئەوروپى.

ئەلبەت ئەم كتيب و ئاسەوارانەى كە بەجىماون، گەلىك بەنرخ و جىي رىزن. بەلام من وائەزانم ھۆى ئەم ھەموو نازارەى كە وەبەر خۆيان داوھ، گەيشتن بەسەرمايەى زۆرتەر بووبىت. وەك ئەلئىن «كتك بۆ رەزاي خوا مشك ناگري».

جا با خۆمان ئەمجارىين و لەسەر ئەم بەرھەمانە بتۆژىنەوھ و لىيان وردبىنەوھ و وەردىيان دەبىنەوھ؛ رەنگە زۆر بابەتمان دەست كەوئى كە لە توانەوھمان لە نىو فەرھەنگى جىھانىدا بەرگري بكات. يا ئەگەر لەسەر ئەو رايە بىن كە دەبى فەرھەنگىكى يەك دەستى جىھانىمان بى و لەسەر ئەو باوەرە بىن كە دونيا بەرەو ئاوھە ئاسۆيەك دەروا - كە من بۆ خۆم وا نازانم - بۆچى دەبى تەنيا وەرگر بىن. بۆچى تەنيا ئىمە بتوئىنەوھ، بى ئەوھى كاريگەرئىيەكمان بەسەر فەرھەنگى

جیهانیدا بئی. جا ئەگەر بریاره ئاوا شتیک بەدی بیت، باشتەر وانیه ئیمەش لە داتاشینی ئەم
پەیکەرەدا بەشدار بین و جیگە پەنجەیی خۆمان بەجی بێلین.

من خۆم بروام بەداهاتنی فەرھەنگی جیھانی نییە. بەلام لەسەر ئەو رایەم کە ھەمیشە گەلانی
بن دەست بەشیان توانەوھێه لە نێو فەرھەنگی دەسەلاتداراندا. کە لە دونیای ئەمرۆدا بەشتیوھێ
جۆراوجۆر ئەم کارە دەکری.

نامەوئێ زۆرتەر لەسەر ئەم باسە برۆم و بدویم؛ رەنگە لە توانی منیشدا نەبێ ئەم باسە شی
کەمەوھ. بەلام ئاواتم ئەوھێ مامۆستایانمان لەم بواردە قەلەم لێ بدەن و تاریکییەکانمان بۆ روون
کەنەوھ. تا لانی کەم لاوانی داھاتوومان ھەست نەکەن ریشەیان لە مێژوودا نییە و بەراستی
بێچووھ جندوکەن.

لێرەدا جیگای ئەوھ ھێھ کە یادی خوالێخۆشبوو مامۆستا ھێمن بەرز راڭگین بۆ ئەم
زەحمەتەیی کێشاویە. وا ئەزانم ئەگەر مامۆستا ھێمن لە ژبانی با بەرھەتیدا بێجگە توحفەیی
موزەفەرھێھ ھیچ کاری تریشی نەکردایە، ھیشتا ریز و حورمەتی زۆری بەسەر گەلی کوردەوھ بوو.
بەتایبەت ئەو موقەددەمە زۆر جوان و تەکووزەیی کە بۆ ئەم کتێبەیی داناوھ و زۆر خالی گرینگ و
سەرئنج راکێشی تێدایە.

فەخرەدین ئامیدیان

نووسیارێ دەزگای ئاراس

پیشهکی

پاش برانهوهی شه‌ری به‌که‌می جیهانی، پاش ئه‌و هه‌موو کوشتار و تالان و برۆیه، پاش ئه‌و هه‌موو فاتوقره و پاش ئه‌و هه‌موو کویره‌وه‌ری و دهرد و داخه که له هه‌موو لایه‌ک تووشی نه‌ته‌وه‌که‌مان هات، هیشتا فۆلکلۆری ئه‌ده‌بی کوردی له کوردستان بره‌وی هه‌ر مابوو و نرخ‌ی بۆ داده‌نرا.

وه‌بیرم دێ ئه‌و سه‌رده‌مه که من منداڵکی سه‌ر به‌کوچکه و دیوه‌خاننشین بووم و هیشتا شوینه‌واری شه‌ر و گرانی و هه‌ژاری و نه‌داری له ولاته‌که‌مان هه‌ر مابوو، له ناوچه‌ی موکریان هه‌ر ئا‌غایه‌ک دانگه‌ مَلکێک، کو‌نه‌ دیوه‌خانێک، قو‌له‌ بارگینێک، که‌چه‌ زینیک، پیره‌ تاژیکی هه‌بایه، خو‌شخوانیکی راده‌گرت که شه‌وانه له دیوه‌خان به‌یت و باوی بۆ بلی؛ له وه‌ختی نووستندا حیکایه‌تی بۆ بکا؛ له شاییدا داوه‌ت و ره‌شبه‌له‌کی بۆ بگێری؛ له سه‌نگه‌ردا تانووتی لی بدا. له راودا له‌سه‌ر ته‌مال پایزه و ئازیزه‌ی بۆ بلی؛ فیران باو‌یته‌ دژمنی و به‌ندان به‌دۆستی هه‌لبلی و ته‌نانه‌ت له‌پاش مردنی شینی بۆ بگێری.

تا ئا‌غا ده‌ست‌رۆیوتر، تا دێ ئا‌وه‌دانتر و گه‌وره‌تر، تا دیوه‌خان به‌بینه‌ بینه‌تر، تا ئه‌سپ ره‌سه‌نتر، تا زین و لغاو و ره‌خت و ریشمه‌ په‌رداختر، تا تاژی چیت‌ر و ده‌م گه‌رمتر بان خو‌شخوانیش وه‌ستات‌ر و شاره‌زات‌ر، نیر و پرت‌ر و کو‌ک و پو‌شته‌تر ده‌بوو.

دیاره‌ خو‌شخوان وه‌ک هونه‌رمه‌ندیک چاوی لی نه‌ده‌کرا و ریزی لی نه‌ده‌گیرا؛ به‌لام له کو‌یخا و گزیر و سه‌رکار و پا‌کار و باب نو‌که‌ر و غو‌لام و چاپه‌ز و به‌رده‌ست، ما‌قول‌تر بوو. هه‌قی بوو له دیوه‌خان له‌سه‌ر چۆک دا‌بنیشی. خه‌نجه‌ر بچه‌قی‌نی و ئانیشکی وئ بدا و جا گو‌تن بلی. خو‌شخوان له حوزووری ئا‌غا نانی ده‌خوارد و ده‌گه‌ل مام میرزا له‌سه‌ر یه‌ک سینی دا‌ده‌نیش‌ت و به‌رما‌وخۆر نه‌بوو.

خو‌شخوان به‌کو‌ری ما‌لی حیساب بوو. ده‌یتوانی بچیت‌ه ئه‌نده‌روون؛ له ژووری نو‌ستندا حیکایه‌ت بۆ ئا‌غا بلی تا خه‌و ده‌بیاته‌وه. خو‌شخوان ته‌نانه‌ت گو‌رانی و

بەيت و باوى بۇ ئاغازن و خىزانى ئاغا دەگوت. چونكە خۇشخووانەكان زۆربەيان دلتەر و قسەخۇش و دلپاك بوون، خەلك خۇشيان دەويست.

خۇشخووان لە ديدا ھەر ناحەزىكى ھەبوو؛ ئەويش مەلای گوند بوو. كەم و ابوو دانوويان پىكەوھە بكوئى. مەلا وشكەكان خۇشخووانە دلتەرەكانيان خۇش نەدەويست. ناويان نابوون چاوش. بەچاوى سووك چاويان لى دەكردن، تا مەلا تەشريفى لە ديەخان بووبايە خۇشخووان دەبوو قروقاپ دانيشى و متەقى نەكا. خۇشخووانەكان لەبەر مامۇستايان دانەدنواند و ئەوانيش بەچەكى خۇيان، بەچەكى زمان، بەچەكى شيعر- بەگژياندا دەچوونەوھ و فوويان پى دادەدان و بەيت و بالۆرەيان بۇ رىك دەخستن و لاسايان دەكردنەوھ.

ديارە مەلای وەك خانى و حاجى قادىرمان بوون كە نرخى سامانى نەتەوايەتى كورديان زانيوھ و رىزيان لە شاپەر و خۇشخووانەكان گرتوھ؛ بەلام، بەگوئىكى بەھار نايە؛ ئەگەر مەلا و فەقىيەكانى زوممان نرخى ھونەريان زانيبا و لەباتى سولتان جومجومە و ئىسماعيلنامە، ھەر يەكى بەيتىك، لاوكتىك، حەيرانىك و گەلۇيەكيان نوسيباوھ، ئىستا كار لە جىيەكى ديكە دەبوو و سامانى نەتەوايەتيمان دەگەيشتە پلەيەكى تر و فەرھەنگىكى دەولەمەندتر و گەرەترمان پىكەوھ دەنا.

لە مزگەوتى گونديش شەوانى زستان پاش نوئىزى خەوتنان، ئەو شاپەرەنەي كە ھەر بۇ دلى خۇيان دەيانگوت و خۇشخووانى ئاغايان لەكن كەمايەسى بوو، يا ئەو شاگردە لاوانەي ھىشتا رووى مەجلىسيان نەبوو، بۇ كور و كالان و بۇ پيرانى دلتەر دەيانگوت تا شەو رادەشكا و خەو لابلەلای دەكردن. ئەوانە پاداشيان تەنيا رەحمەت لە دايك و بابت يا دەمخۇش بوو. بلوئىرئەنگىو و نايەژەنى واش ھەبوون كە ئاھەنگى رەسەنى ئەو بەيت و بەندوباووانەيان دەزانى و بۇيان دەگىرەنەوھ.

لە شارەكانيش شەوانە خەلك لە قاوھخانە كۆدەبوونەوھ و تا شەو درەنگ دەبوو، بەيتبىژ و حىكايەتخووان دەيخافلاندىن. قاوھچى ئەو ھونەرمەندانەي بەكرى دەگرت بۇ ئەوھى قاوھخانەكەي رمتين پەيدا بكا.

شاپەرى گەرۆكىش ھەبوون كە بەھار و ھاوين و بەشىكى پايز، خەرىكى كار و كاسبى و جووت و گا بوون. كە شەو درىژ دەبوون و كارى مەزرايە كەم دەبوو، وئى

دهكوتن و بهماله ئاغاياندا دهگهړان و له هر مائېك چهند رپوژيک دهمانهوه و كورې بهزميان دهرانندهوه و شاباش و خهلاتي باشيان دهستاند. باشتريين شاپهر نهوانه بوون. تهنانت سنووريشيان دهپهړاند و گهرمين و كوستانيان دهكرد. من بو خوم چهند كهس لهو ماموستا گهورانهم ديپوون و هونه نواندني وانم وهبير دي. نهوي بيانناسم و گويم له دهنگان بووي و بههونهرمه ندم زانين، نهوانه بوون: مهجیده گروي، دهرويتش سهراو، حاجيله ئيندرقاشي، سهيد عهولاي سهيد مينه، عهزیزه خړه، حهمدی ئاغای، وسپن كه نیله، ههباسه خړه، شهريفي مام سهعیدی و وسپن زارخوار؛ پهنگ بي ئيستاش لهوانه هينديكيان مابن.

سه رهژني واش هه بوون كه له وهختي ئاساييدا بهيت و هيرانيان بو مهجليسي ژنان دهگوت و له شينگايان به ناههنگيكي زور پرسوز به مردوويان هه لدهگوت. قه تم دهنكي خوښ و ناههنگي پرسوز و جوښي فاته رهشي لاجيني و ژني ئاغای له بير ناچيته وه. زور مندال بووم كچيک له دييه كهي ئيمه جوانه مرگ ببوو و نهو فاته ره شه به دهنگيكي زولال و ئاسماني پي هه لدهگوت؛ ئيستاش نهو بندهم هر له گويدا دهرينگيته وه كه دهگوت:

هه می مه که، روله مه که، بابان ويرانم مه که،

خه لکی به تالانی دهچووه، مهړه، بهرانه، بهخته يه، شه که،

نه منی مل به کوين به تالانم دهچووه، گهردنی زهره و به ژني باريک و رووی به خال و دوو چاوی ده به له که.»

مه نيچ ههيران و زله خا چوختيش، دوو ژني بيپاک بوون كه دهفهيان لي ددها و گوراني داوه تيان دهگوت و شاپهري شاپي بوون و هيچ له پياوه كاني ئاواليان نه دهمانه وه؛ به تايبه تي مه نيچ كه خه لکی سابلخ و له خيزانتيكي دهوله مند و به ناوبانگ بوو و بو خاتري هونه ره كه هي دهستي له خزمه كاني هه لگرتبوو.

نهوانه هي ته مه نيان زياتر بوو و پيش شهريان وهبير دههات، دهيانگوت: «جا ئيوه چتان ديوه؟ نهو شهري و كوشتاره، نهو قاتوقره، نهو هه لات هه لات، شاپهري و خوښخواني له موكريان بري.» راستيشيان دهكرد؛ چونكه چوار سالي ته واو لهو مه لبه ندهدا ئاگري شهري له نيوان رووسيای ته زاري و عوسمانيدا ئايساوه و گه لي

كوردی لیقەومایش ئاوردووی ئەو ئاگرە مائۆیرانکەرە بوو.

خوالتخۆشبوو میرزا ئەحمەدی رەئیس، جاریکی بۆی گێرامەو و گوتی: «رۆژیکی ساردی زستانی بوو. نوا بەفریکی ئەستوور باری بوو. سواریکی زۆری پووسان لە میانداوایەو هات بەرەو سابلاخ. تورکەکان رایان کرد. میرزا فەتتەحی قازی تا شەهید کرا لە بەریان دامەزرا و نەپهتشت بێن دە شارەو و زۆری لێ کوشتن. کە ئەو شەهید کرا، کەس خۆی رانەگرت. سالدات رژانە نیو شار. چەند رۆژ فەرمانی قەتلوعامیان دا؛ هەرچی وەبەریان هاتبا بەشیر سەریان دەپەراند. پاشان ئەمانیان دا. من چونکە رووسیم دەزانی و ناسیاوم هەبوو و هاتوچۆی رووسیاام کردبوو، لە کوشتن رزگاریم هات و حوکمیان لێ کردم کە لاکەکان بنیژم. بەئەژمار کە لاکە شەش هەزار ژن و پیاو و مندالم شاردهو؛ جگە لەوێ وەبن بەفر کەوتبوون و لە کەلین و کوژیناندا نەدۆزرانەو و سەگ و گورگ خواردنی.» ئەو ژمارە کۆژراوەکانی جاریکە؛ زۆر جاری دیکە و زۆر شار و دێی تر قەتلوعام کراون.

گرانیی پاش شەڕیش یەكجار سەخت و بەسام بوو؛ بەراستی پیاو پیاوی خواردوو. لەبرسان مردووی ئەو گرانییە لە حیساب نایە. تا ئەم دواییانەش پیرە پیاوەکانی سابلاخ دەیانگوت ژمارە کۆژراوەکانی شاری مەهاباد ناگەیهنیتەو ژمارە کۆژراوەکانی پێش شەڕی یەكەمی شاری سابلاخ. جا کە وابوو؛ هەقیان بوو ئەوانە کە بەئێمەیان دەگوت: «ئێوه چتان دیوه؟».

پەیدا بوونی گەرامافۆن لە قاوەخانە کە شار و دیوێخانە ناغا، جێی بەخۆشخوانان لێژ کرد. گۆشە کەوتی دێ و زەماوند و شاییی دێهات نەبێ، چیان بەدەستەو نەما. هونەرماندە گەورەکانی لانهواز و بێ ئەنوا مانەو؛ چونکە زۆر بەیان پشترەق و دەستەوستان بوون، تووشی نەداری و هەژاری و سەرگەردانی و پەڕیشانی هاتن. هەر یەكە دەریایەك هونەریان دەگەڵ خۆیان برده بن گل. شاگردە لاوەکان دەستیان لە فێربوون هەلگرت. وەدووی کار و کاسبی و ژیان کەوتن.

پاش پەیدا بوونی رادیۆی باتری لە لادی، فۆلکلۆری ئەدەبی کوردی بەجاریک کەوتە مەترسییەو. پووناکیبیرانی کورد هەستیان بەو مەترسییە کرد. لاوانی زانا و وریا، دەستیان بەکار کرد و کەوتنە کۆکردنەوێ بەیت و باوی کوردی. هەرچەند ئێمەکانی

ئەو كارە لە كوردستانى ئيران زۆر كەمە و جارجارىش دەبىتە ھۆى دەردى سەر، بەلام چەند كەسى خويندەوار و پروناكبير تا رادەيەكى باش لەو كارەدا سەرکەوتن. كاك (عوبەيدللا ئەيووبىيان) كاك قادرى فەتتاحتى قازى و دكتور كەيوان پوورى موكرى ھەر يەكە بەشەبەحالى خويان، بەرھەمى باشيان لە فەوتان و نەمان رزگار كوردووە. بەتايبەتى كاك قادرى فەتتاحتى قازى كاريكى زۆر بەجىي كوردووە و بەسەرھاتى كورتى گەلەك لە شاىەر و خوشخوانەكانى كۆكردۆتەووە و لە سەرھاتى بەيتى مېر و وفادا بەفارسى نووسىويەتى. بەراستى خزمەتى ئەو زانايانە زۆر جىگاي شانازىيە.

لەمىژسالى بوو بىستبووم زانايەكى ئالمانى بەناوى ئۆسكارمان، لە سەرھاتى ئەم چەرخەدا ھاتۆتە سابلاخ و ھىندىك بەيت و بەندى كوردى بەيارمەتى دوكتور جەوادى قازى- كە ئەودەمى مەلایەكى لاو بوو- كۆكردۆتەووە و بەخەتتىكى لاتىنى تايبەتى چاپى كوردوون.

بەداخووە ھەرچى تى كۆشام ئەو كتيبەم وەگىر نەكەوت؛ دەترسام ئەم ئاواتەى بەرمە بن گل. تا لە سالى ۱۹۷۴دا لە كتيبخانەى دەولەمەندى كۆرى زانيارى كورددا ئەو كتيبەم دۆزىيەووە. لەپيشدا بەزەحمەت خەتەكەم بۆ دەخويندراووە. پاش ئەوھى لىي راھاتم، تەماشام كرد كتيبيكى يەكجار بەنرخ و بى وىنەيە. لەبەرئەو پيشنيارم بەكۆرى زانيارى كوردى كرد ئەم كتيبە بخاتەووە سەر رينووسى ئىستاي كوردى؛ تا ھەموو كەس بتوانى كەلكى لى وەربگرى. كۆر پيشنيارەكەى قبول كردم و بريار درا لىژنەيەك لەو كەسانە كە شارەزاي زاراوھى موكرى بن پىك بى و ئەو ئەركە ئەنجام بەدن. بەداخووە وا ھات ئەم لىژنە پىك نەھات. بەلام من- كە بريارم داوھ ھەموو ھىز و تواناي خۆم بۆ خزمەتى فەرھەنگ و ئەدەبى كوردى تەرخان بكەم- وازم نەھىنا و ئەو ئەركە دژوارەم وەئەستۆى خۆم گرت. ھەرچەند كارى ئەدەبى دىكەشم ھەبوون، وازم لى ھىنان و چەند كارى نيوە تەواوم لەولاي دانان و خەرىكى جىبەجىكردى ئەم ئەركە بووم. پاش ئەوھى ئەم تىكستانەم سى چوار جار سەرلەبەر خويندەنەو، تى گەيشتم كە شىوھى ئەم تىكستانە ھەر ئەو شىوھى كە من بەمنداالى و ساوايى زمانم بى پشكوتووە و زۆرەيانم زۆر جار گوئى لى بوون و لە سەرانسەرى ئەم كتيبە

بەنرخەدا تووشى كەم وشەى وا ھاتم كە ماناى نەزانم. لە كاتى خويندەنەو و لىكۆلینەو ەى تىكستەكاندا ئەگەر تىگىراو بىيەكم دەبوو، دەچوومە كىن دۆستىكى زانام و پىكەو ە گىروگرفتەكەمان رەھا دەكرد. تەنیا كۆسپىك كەمىكى خەرىك كردم، ئەویش ەلەنووسى ئۆسكارمان بوو. لەو تىكستانەدا زۆر جار پىتى (ش) و (ژ) و (س) و (ز) و (د) و (ت) و (ح) و (ع) تىكەلېوون. بىرم كردهو ە دەبى ئەو ەلەنە وەك چۆن نووسراون شكۆل نووسى بكەم يا راستيان بكەمەو؛ پاش ماو ەپەكى درىژ ھاتمە سەر ئەو ە راستيان بكەمەو و بەچەند دەللىل ئەو كارەم كرد:

۱- ئەگەر راستم نەكردبانەو ە كەس سوودى لى وەر نەدەگرتن. مەگەر كەسپىك كە زۆرباش كوردى زانبا و شارەزای شىو ەى موكرىانى بويا.

۲- ئۆسكارمان بۆخۆى چەند تىكستى بەخەتى فارسى چاپكردوون و لەواندا ئەم ەلەنە و بەرچا و ناكەون.

۳- پرسم بە دوو مامۆستای شارەزای شىو ەى موكرىانى كرد- كە ەم لە من بەتەمەنتەر بوون و ەم زانا و كارامەتر- ئەوانىش قۆلپان كىشا بۆ راستكردنەو ەى ەلەكان.

۴- تىكستى دمدم- كە كاك عەزىزى ئىبراھىمى بەناتەواوى ەنناو ەتییە سەر رىنووسى كوردى- بەتەواو ەانى دام كە ەلەكان راست بكەمەو؛ چونكە بەداخەو ە ەینەكەى ئەو سەر لە خوینەر دەشىوینى و مەعلووم بوو ئەم ئەمانەتەى ئەو لاو ە زۆر بەجى نەبوو ە.

۵- كاك (عوبەيدللا ئەيووبیان)- كە چەند سال لەمەو ەپەر بەپىتى مەم و زىنى لەو كتیبە ەنناو ەتەدەر و بەفارسى تەرجمەى كردو ە- تووشى ئەم ەلە نەبوو ە و ەموو وشەكانى راست نووسىون.

۶- من خۆم موكرىانىم و تەمەنىشم لە پەنجا سال تى پەرىو ە. ئۆسكارمانىش ەفتا و چەند سال لەو ەى پىش لە سابلاخ بوو ە و مىرزا جەواد و رەحمان بەكر ئەم :چىرۆكە و بەیت و وردە مەقامانەپان بۆ گوتو ە؛ ئەو ەپەرى ۲۰ سال پىش زمان پشكوتن و فامكردنەو ەى من. ەپچ جىپى پروا نىبە بە (۲۰) سال زمانىك ئەو ەندە بگۆرى. من لە موكرىان زۆر پىرى كۆنسالم دىون كە بىگومان تەمەنپان ئەگەر لە

رەحمان بەکر زیاتر نەبووی کەمتر نەبوو. من زمانم لە کۆشی نەنکەدا پشکوتوو. نەنکەم کچە کرمانجیکی خەلکی دێی (قەباغکەندی) بوو کە زۆر لە دێی (حاجی حەسەن) نیزیکە؛ رەحمان بەکریش خەلکی حاجی حەسەن بوو. نەنکەم ۳۵ ساڵ لەوێ پێش لە تەمەنی ۸۰ ساڵیدا مرد. رەنگ بێ تەمەنی زۆر لە رەحمان بەکر کەمتر نەبووی. من قەت لە نەنکەم نەبەست لەباتی (پۆژ) بلی (پۆش)، یان لەباتی (خۆش) بلی (خۆژ). کە وابوو رەحمان بەکر وشەکانی راست گوتوون و ئۆسکارمان بەهەڵی وەرگرتوون. بەلام با ئەو بلیم خەلکی لادێی موکریان بەتایبەتی خەلکی شامات و شاروێران و چۆمی مەجیدخان هەمیشە (ح) و (ع) دەگۆرن. تەنانەت خۆیندەوارەکانیشیان لە قسەکردندا ئەو هەڵە دەکەن. لەبەر ئەو کە دلنیام رەحمان بەکریش هەروا بوو، وشەکان چۆن نووسرابوون شکلنووسم کردن. تەنانەت پێم سەیرە کە جارجار دروست نووسراون.

ئەم کتێبە بەنرخە بریتییە لە شەش: چیرۆک کە هەر یەکیان عینوانی هەیە (خولای لە سولتان مەحمودی گەرەترە)، ئەوانی تر عینوانیان نییە و هەروەها ئەم بەیتانەیی خوارەو:

- ۱- دمدم.
- ۲- مەم و زین.
- ۳- لاس و خەزالی.
- ۴- ناسر و مالمال.
- ۵- برایمۆک.
- ۶- شیخ فەرخ و خاتوون ئەستی.
- ۷- مەحمەل و برایمی دەشتیان.
- ۸- قۆچ عوسمان.
- ۹- جۆلندی.
- ۱۰- خەزیم.
- ۱۱- کاکەمیر و کاکەشیخ.

۱۲- لەشکری.

۱۳- قەر و گولەزەر.

۱۴- بەیتی زەمبیل فرۆش.

۱۵- بەیتی باپیر ئاغازی بابی ھەمزاغازی مەنگۆر.

۱۶- بەیتی عەبدورەحمان پاشای بەبە.

۱۷- بەیتی عەلی عاشق.

۱۸- مەم و زین.

۱۹- وردە مەقام.

ئۆسکارمان سەرەتایەکی درێژی بەزمانی ئالمانی بۆ ئەم کتێبە بەنرخە نووسیوه
کە بەداخەوێ تا ئیستا نەکراوە بەکوردی. سەرەتایەکی کورتیشی ھەر بەئالمانی بۆ
نووسیوه کە لەلایەن مامۆستا دوکتۆر ناجی عەبباس ئەندامی کارای کۆری زانیاری
کوردەوێ کراوەتە کوردی و پاش ئەم سەرەتایە چاپکراوە. ھەرۆھا سەرەتایەکی
کورتیشی بەفارسییەکی زۆر پەق و گران بەئینشای ناھەمواری دەرباری قاجاری بۆ
نووسیوه کە ئەوا لە خوارەوێ دەیکەم بەکوردی.

***

دیباچه

له خاوهنانی فام و زانست و یاران تیگه‌یشتن و وردبینی ون نییه که بهشی زۆری پیشکەوتن له جیهانی زانست و ئەدهه‌بیاتدا له سایه‌ی چاودێری و یارمه‌تی پادشا پایه‌به‌رزه‌کانه، بۆ یارمه‌تی ئەوان پیشکەوتنی ته‌واو، له جیهانی زانست و شارستانه‌تیدا زۆر به‌سانایی نییه. هه‌روه‌ک ئەو به‌نده‌ی ده‌رگای ئاسمانپایه (ئۆسکارمان) که له ساڵی ۱۹۰۱ هه‌و تا ساڵی ۱۹۰۳ له‌سه‌ر فه‌رمانی خاوه‌نشکۆ ئیمپراتۆری ده‌وله‌تی ئالمان بۆ لیکۆلینه‌وه له‌سه‌ر ئەم زمانانه‌ی که ئیستاش خه‌لکی مه‌لبه‌ندی ئێران قسه‌ی پێ ده‌که‌ن و په‌یوه‌ندیکی ته‌واوی به‌زمانه‌کانی کۆنی وه‌ک فۆرسی قه‌دیم و په‌هله‌ویه‌وه هه‌یه- که له زه‌مانی پێش‌دادیان و ساسانیاندا قسه‌ی پێ کراوه بۆ ئەو ولاتانه سه‌فه‌ر بکه‌م و له‌پاش جێبه‌جێکردنی ئەرکی سه‌ر شانم، به‌ره‌می زانیاری خۆم به‌عه‌رز بگه‌یه‌نم. له ته‌واوی ئەو دوو ساڵ و نیو سه‌فه‌رده‌دا له‌ژێر سیبهری یارمه‌تی خاوه‌ن شکۆ (موزه‌فه‌ره‌دین) شای قاجار، شاهه‌نشای ولاته‌کانی ئێران- خوا ملک و پادشایه‌تی راوه‌ستاو بکا- و یاریده‌دانی حاکه‌مه به‌ده‌سته‌لاته‌کانی ئەم ولاتانه، زۆر به‌ئهمینی و به‌ئاسووده‌یی له‌نیو تیره‌کان و عه‌شایری کورد و لوڤدا مامه‌وه، بۆ به‌جێ گه‌یاندنی فه‌رمان ئیمپراتۆر و خزمه‌ت به‌زانست و میژوو و ئیشتقاقی زمانه‌کان (Linguistique).

به‌خته‌وه‌رانه ئەم خزمه‌ته پیرۆزهم به‌جێ گه‌یاند. چونکه ئەم خزمه‌ته ئەنجام نه‌ده‌دا ئەگه‌ر چاوه‌دێری خاوه‌ن شکۆ شاهه‌نشای ولاته‌کانی ئێران نه‌با، ئەوه‌تا به‌ره‌می لیکۆلینه‌وه‌ی خۆم کرده کتیبیک و به‌ناوی به‌رزی پادشا جه‌مجا رازاندمه‌وه و ناوم نا (تحفه مظفریه). له خوینه‌رانی به‌رپز تکام ده‌که‌م ئەگه‌ر که موکورتیکی تێدا ده‌بینن لێم ببوورن.

ئۆسکارمان

له شاری به‌رلین، له مانگی نوامبری ۱۹۰۵

***

وا دیاره ئۆسکارمان حزی زۆر لهوه بوو تا رادهیهک شارهزای میژووی نهتهوهی کورد بی؛ له بهرئهوه زیاتر بهدوای بهیته میژووییهکاندا گهراوه. یهکه م: چیرۆکی باسی قهلائی دمدم دهکا. ههچهند ئهم: چیرۆکه ئهفسانهیه؛ بهلام دیسان نیشانهی تهئسیری کارهساتی دمدمه لهسهه بیروپرای خهلك. ههروهها یهکه م بهیتی ئهم کتیبهش بهیتی دمدمه. رهنگ بی کورد نهبی که م تا کورتیک ناگای له کارهساتی دمدم نهبی. کارهساتی دمدم رووداوئیکی گهورهیه له میژووی نهتهوهی کوردا. بهیتبیزهکان ئهم رووداویمان ههم بهشیوهی کرمانجی و ههم بهشیوهی موکری کردۆته شیعر. ئهم بهیتهی ئۆسکارمان تۆماری کردوه، رهنگ بی زۆر پاش رووداوکه نهگوترا بی؛ چونکه ناوی هیندیک له قارهمانانی شهه و کارهساتهکهی پاراستوه. بهیتیکی ههماسییه. شیعرهکانی سوار و جوانن و پپه ماسهه:

دمدم بهردی له نهزاری
لییان دا تۆپی ههوشاری
حهوت شهو و رۆژان ئاور باری
خه بهر چوو له بۆ ههوشاری

***

دمدم بهردی له بهردی
لیی دهن بهتۆپی نه بهردی
تا رۆژی مهردی و نامهردی
شیعری زۆر پرسۆزیشی تیدا ههه. شایهه لیرههه له زمانی ژنهکانی خانهوه باسی
بی ئاوی قهلا دهکا و بزانه چهند پرسۆزه:

خاتوونیک دیتته مهیدانی
له دلی خانی دههه تانی
لپت ههرا م بی جیی کابانی
ئاو نییه پی بکهین شیلانی

***

خاتوونیک دی و ده بهزی،

په بی خان، مارت گهزی،

لیم ره شپوون سهر و کهزی،

لهم بهیته دا خهیا لاتی شاعیرانه به سهر واقعییه تی میژوویدا زاله و شاعیر، یا
باشتر بلیم شایه شتی وای له بهیته که دا گونجاندووه، که دهگه ل راستی یه که
ناگر نه وه. ئەوه هه شایه ریکی کوردی نه خوینده وار نییه ئەو هه لهی کردووه،
شانامه ی فیردهوسی ئەم شاکاره مه زنه ی میژوو و ئەده بی فارسیش - جی متمانیه
میژووزانان نییه؛ چونکه خهیا ل شاعیرانه راستییه کانی میژووی گۆپیوه.
راستییه که ی ئەوه یه پاش به شکرانی کوردستان دهره به گایه تی کورد ههستی
بهسته می نه ته وایه تی کردووه و تا راده یه کی زور دهستی له تهعه سوپی مه زه بی - که
لهو سه رده مه دا پادشا زالمه کانی سه فه وی و سولتانه بله وه زه کانی عوسمانی بو
قازانجی خوین بره ویان پی داوه - هه لگرتووه و که وتوونه بیری سه ره به خوئی.
ئه میرخانی برادوست، ئالا هه لگری یه که می ئەم بی ره بووه و سه ری وه بهر باری شا
عه بباسی سه فه وی - ئەو پادشا زالم و خوینریژه نه هیناوه - و گوتوو یه تی: «ئه گه ر
ئهو شایه منیش خانم». شا عه بباس ناگری گرتووه و له شکری ناردو ته سه ری و
بوخوی کوشتووه و ژن و مندالی یه خسیر کردووه و مال و دهوله تی به تالان بردووه و
سولتانی ئەسته مبولیش هیچ له سه ری نه کردو ته وه؛ چونکه راسته ئەمیرخان
به پروالته دوژمنایه تی سولتانی نه کردووه، به لام سه ره به خوئی کوردستان دیاره
به قازانجی عوسمانییه کانیش نه بووه. جاری ئەو دوژمنایه تی کوئی خوئی دهگه ل
سه فه وییه کان وه لاناوه و لپی گه راوه ئەم دوژمنه تازه ی بفه وتین. ئەگه ر سولتان
دلنیا با ئەمیرخان سهر بو ئەو داده نوینی، هه رگیز ئیجازه ی نه ده دا له سنووری
ولاته که ی، شا عه بباس ئەو هه موو خراپه بکا. ئەمیرخانیش ئەگه ر زانیبای سولتان
له سه ری ده کاته وه، قهت له قه لانه ده خزی تا له تینوان قری بی.

په نگ بی بهیته بیژ راست بکا و ئەمیرخان ویستبیدی له دژمنایه تی ئەو دوو
دهسته لاتداره به قازانجی راپه رینه که ی خوئی که لک وه برگری و پیای بو کن سولتان
نارد بی؛ وهک ده لی:

رایان وابوو به هه زاری

سوارکهن خدری برینداری
بهچهپه بچی بۆ خزمهت خونکاری
وهزیر وای گوت بهبویری
چاکه قاقهزئ بنیری
قهلاتئ بۆ شای بهجئ بیلی

بهلام خونکار هرگیز بههاواری ئهمیرخانیوه نهچوو؛ هرگیز تۆلهی نهستاندهوه
وهرگیز ئیسفههانی نهگرت. که وایوو بهشی دواویی بهیتهکه له راستی دووره.
جگه لهوه رهخنهیهکی دیکه لهسهه ئهوه بهیته ههیه. ئهویش تهعهسویی مهزهبیی
وشکه. زۆرداران ههمیشه بۆ قازانجی خۆیان له ههستی مهزهبی ههژاران سوودیان
وهرگرتوو. سهفهوی و عوسمانی بۆ پاراستنی دهستهلات و فهرمانیهواویی خۆیان
ماوهیهکی زۆر له شیععهگهری و سونیهگهری کهلکیان وهرگرت؛ خهلکی ههژاریان
بهناوی مهزهبهوه بهگزیهکدا دهکرد و بۆ خۆیان له کۆشکه بهرزهکانیاندا خۆشیان
رادهبوارد و ئهوی خودا و پیغهمبهه پیدیان ناخۆش بوو وایان دهکرد. من وهک
کوردیکی ئیرانی دهردی تهعهسسویی مهزهبی دهزانم و تئ گهیوم ئهم ههسته
بهقازانجی زۆرداران و بهزیانی ههژارانه؛ بهلام نهدهکرا دهسکاری تیکستییک بکه
که نیزیکهی چوارسهه سال لهوهی پیش گوتراوه. هیوادارم خۆینهرهکان زهمان و
مهکان لهبیر نهکهن و بزانه شاعیرهکانی دهرباری سهفهوی زۆر لهو شایهههه ئیمه
له شیععهگهریدا بهتهعهسووتر بوون.

بۆ ئهوهی تارا دهیهک میژووی قهلائی دمدم و بهسههاتی ئهمیرخانی لهپزیرین بۆ
خۆینهههه راون بوون بکهمهوه، هاتمه سهه ئهوهی، ئهوی ئهسکهندهه بهگی تورکمان- که
بۆخۆی له گهمارۆدانی قهلائی دمدم و ههموو رووداوهکانی پاش گیرانی قهلادا
بهشدار بووه و له کتیبه بهنرخهکهی خۆی (عالم آرای عباسی)دا نووسیویهتی
بکهمه- کوردی.

دیاره ئهسکهندهههه گ کاتیبی تاییهتی شاعههههه و تهبعهه. دژمنی ئهمیرخان
بووه. ههچی قازانجی شای تیدا بووه، ئهوهی نووسیوه. دل یهشانندی پادشایهه
که پیاوکوشتنی پی له ئاوخواردنهوه بهسانی تر بووه، ههروا گالته نییه و

ئەسكەندەربەگ نەيتوانىيە جگە لەوھى بنووسى؛ بەلام ئەوھندەش بۇ خۆى زۆرە و
گۆشەيەك لە ميژووى نەتەوھەكەمان پروون دەكاتەوھ.

***

باسى سەرىپچى و لاسارىي ئەمىرخانى برادۆست و چوونى جەنابى (ئىعتىقادودەولە)
بۇ مەلبەندى ورمى و گەمارۆدانى قەلاى دەمد و چلۇنابەئىي كارەسات و
پووداوەكانى

بەسەرھاتى ئەمىرخانى چۆلاق، بۆ ھەموو كەس دەبى ببى بەپەند. ئەى ئەو
كەسەى بەدوای قسەدا دەگەپتى! تاويك گوى رادپىرە تا بەسەرھاتى ئەمىرخانى-
كە لە ەشیرەتى برادۆستى كورد بوو- بۆ بگپرمەوھ.

لە سەردەمى شاى بەھەشتیدا، قەراتاج ناويكى كورد لە پىزى شاپەرستان و
خزمەتكاراندا بوو و بەسەر تەرگەوهر و مەرگەوهر- كە بەمەلبەندى ورمى و
(ئوشنى)وھ (شنىق)وھ نووساوه رادەگەيشت. پاش نەمانى شاى بەھەشتى كە
پۆمىيەكان مرخيان لە نازربايجان خۆش كرد- عىل و ەشیرەتە كوردەكانى سەر
بەم دەولەتە بايانداوھ و پرەگەل پۆمىيەكان كەوتن. شا محەمەد ناويك لە
ميرزادەكانى برادۆست، بەفەرمانى خوندكارى پۆم كرا بەمەزن و خاوەن دەستەلاتى
برادۆست.

ئەمىرخان سەرى بۆ دانەنواند و ملی بۆ رانەكيشا؛ ھەردەمە پرەگەل يەككە لە
ئەمىرە گەورەكانى كورد دەكەوت. ماوھەيك لەكن عومەربەگى حاكمى (سەھران)
رايپوارد. لە شەپكە كە عومەربەگ دەگەل دژمنەكانى كردى، ئەمىرخان دەستىكى لە
ئانىشكەوھ پەرى؛ ناوبانگى بەئەمىرخانى چۆلاق پۆيشت.

لەو سالددا كە ئالای بەرزى پادشايەتى لە نازەربايجان دەشەكاوھ و شا بەو پى و
قەدەمە پىرۆزەوھ بۆ داگىرکردنى نەخچەوان و ئىرەوان دەياژوا، ناوپراو ھاتە
بەردەركى بارەگای پادشايەتى و خۆى بەشاپەرست و خزمەتكار نیشاندا. خاوەن
شكۆ ئاوپرى پەحمەتى لى داوھ. مەزنايەتى و دەستەلاتدارى تەرگەوهر و مەرگەوهرى
پى بەخشى و نازناوى خانى داپە و سەرى بەرزكردەوھ. مەلبەندى ورمى و شنىق كە

سەر بە ئازەربایجانە و لە سەردەمی شای بەهەشتیدا لە ژێر فەرمانی یەکیک لە گەورە گەرەکانی قزلباشدا بوو- پێ ئەسپارد. لەسەر فەرمانی شا، وەستا زیڕینگەرەکان دەستیکیان لە زیڕی سوور دروست کرد و بەگەواهیەرات و مرواری بەنرخ پازاندەوه و لە باسکیان بەست. چونکە ئازا و مەرد بوو، خاوەن شکۆ زۆری پوو دەدایە و گەلێکی چاکە دەگەڵ دەفەرموو. ئەویش دەستی خزمەتکاریی لەسەر سینگى دانا. لە سایەى دلسۆزى و چاوه‌دیرى خاوەن شکۆدا رۆژ بە رۆژ بە پیژەى مەزنایەتیدا چوو سەر و لە هەموو هاوشانەکانى خۆى تى پەواند. چەند ناوچە و مەلبەندى لە ئەمیرەکانى کوردى سەر بە رۆم ئەستاندەوه و وەسەر و لاتى خۆى گێران و بە و جوړە لە نێو ئەمیرەکانى کورددا بە پایە بەرزى ناویانگى دەرکرد.

زۆر لە خێلەکان و لە ئەمیرزادەکان لە دەورى هالان و خزمەتى ئەویان پەچا و کرد. هیندە پێ نەچوو هەوا و فیز لەسەرى دا و لەخۆبایى بوو. لەو کاتەدا کە (جفال ئوغلى) لەشکرى بۆ ئازەربایجان کیشا و شەر لە دەورووبەرى تەوریز قەوما- دەگەڵ ئەو هەشدا کە زۆر شەرگە نیتیک بوو- خۆى بوارد و نەهاتە مەیدان و بە حوزوورى خاوەن شکۆ نەگەیشت. پاش شکاندن و تاراندى جفال ئوغلى، لەشکرى زالبوو لە ناوچەى سەلماس خستى. ئەویش بە دێر و ژوانەوه هاتە بارەگا؛ لاواندراوه و کەم خزمەتى و خۆبواردن و نەهاتنە مەیدانى بەرپوودا نەدراوه. بۆ ئەوهى دێر دۆنگ نەبێ ئەو و ئەمیرەکانى کورد- کە وەحشیتى تیرەى ئینسانن- دلخۆشى درانەوه و چاکەیان دەگەڵ کرا. مەرەخەس کرا بگەریتەوه بۆ و لاتى خۆى، بەرپوولت خۆى لە ریزى خزمەتکاران دادەنا؛ بەلام لەبەنەوه لەبەر تەعەسوبى مەزەبى و پیسە دەروون دەگەڵ قزلباشى دەورووبەرى خۆى دژمانانە دەجوولۆوه. هەواى سەر بەخۆبایى و سەرەڕۆبایى لەسەرى دا بوو. ئەو هەندەى برون ئەستاند کە خەرىکی ئاوەدانکردنەوهى قەلایەکی گەورە و قایم بێ. بەبارەگای دەولەتى راگەیاندا کە قەلایى ورمى بنگۆل بووه؛ هەرەسى هیناوه و خۆراناگرى و بۆ ئەوه نابى پشتى پێ ببەستى. ئەگەر ئیزن بفرمویان، بناخەى چوار دیوارىک لە شوینىکى لەبار دادەرێژم. خاوەن شکۆ- کە هەر پوولتەى ئەوى دەدى و ئاگای لە دەروونى نەبوو- ئیزنى دا. ئەویش لە سى فرسەقى شارى ورمى، لەسەر کێویکی هەر بەرز- کە کەوتۆتە بەشى تەرگەوه-

بناخه‌ی قه‌لایه‌کی قایمی دارِشت.

له‌نیو کورداندا باوه ده‌لین: له‌پیش ئیسلامدا له‌زمانی ساسانیه‌کان (اکاسره)دا هه‌ر له‌و شوینه قه‌لایه‌ک هه‌بووه که پیتی گوتراوه دمدم و دستدریژی رۆژگار خاپوور و ویرانی کردووه. پیر بوداقخان، ئەمیری ئەمیرانی ته‌وریز- که پیاویکی به‌ئەزموون و وشیار و کارامه‌ بووه- له‌ جوولانه‌وه‌ی دژمنانه‌ی ئەمیرخاندا نیشانه‌ی که‌له‌وه‌کیشی و مله‌وریی به‌دی کرد. بۆیه به‌باره‌گای پیروزی راگه‌یاند که: «ئەمیرخان له‌ ریگای راستی لاداوه و هه‌وای سه‌رپیتی و لاساری که‌وتوته سه‌ر و بناخه‌ی ئەو قه‌لا به‌رز و قایمه‌ی بۆیه دارِشتوووه که له‌ رۆژی پتویستدا به‌کاری بی. ئەو غولامه‌ دروستکردنی ئەو قه‌لایه‌ هیچ به‌قازانجی ده‌ولت نازانم.» فه‌رمانی پیروژ به‌م جووره به‌ری کراوه:

«بۆخۆت ئەمیری ئەمیرانی ئەو سنووره‌ی؛ ئەگه‌ر ئەو قه‌لا دروستکردنه به‌قازانجی ده‌ولت نازانی پیتگری لی بکه.» پیر بوداقخان له‌سه‌ر فه‌رمووده‌ی شا پیاویکی باوه‌رپیتکراوی نارده‌ کن ئەمیرخان و پیتی راگه‌یاند: «که ئەو له‌ ریزی ئەمیره‌ مه‌زنه‌کانی شادا حیساب ده‌کری و په‌روه‌رده‌ی ده‌ستی خاوه‌ن شکۆیه و لافی پاکي و به‌نده‌یی لی دده‌ا. هه‌رچه‌ند شای عالهم په‌نا ئەوپه‌ری متمانه‌ی پی هه‌یه، به‌لام به‌و قه‌لا دروستکردنه‌ی ئەو زمانی زمان پیسان ده‌کریته‌وه. ئەگه‌ر ئەو قه‌لایه‌ی له‌ ترسی په‌لاماری رۆمیان دروست ده‌کا، ئەگه‌ر رۆمیان بینه ئەو ولاته هه‌تا قه‌لای قایم و گه‌وره‌ی وه‌ک قه‌لای ته‌وریز و ئیره‌وان له‌نیوی دابی، روو له‌ قه‌لای وا ناکه‌ن و ئەگه‌ر ترسی له‌ ئەمیره‌کانی کورد بی، ئەگه‌ر رووداویک بقه‌ومی ئیمه‌ غولامانی باره‌گای شا -که پاراستنی ئەم سنووره‌مان له‌ ئەستۆیه- چۆن ده‌توانین خۆ بنگخینین؟ ره‌نگ بی هه‌ر ئەو عاشووره‌ کۆنه‌ی ورمی بۆ ئەو به‌س بی. وا باشه‌ که ده‌ست له‌و قه‌لایه‌ هه‌لبگری و زمانی پیاوخراپان له‌ خۆی نه‌کاته‌وه و ئەو ئامۆژگارییه‌ی دۆستانه‌ی ئیمه‌- که قازانجی ئەوی تیداوه- له‌ گوی بگری و خۆی نه‌کاته نیشانه‌ی بوختان و ده‌مگۆی ئەوتۆ که بۆنی لاساری و دووبه‌ره‌کی لی بی.» به‌راستی ئامۆژگاریکی دۆستانه‌ و دلسۆزانه‌ بوو. چونکه به‌پشت‌ئەستووری ئەو قه‌لایه‌ بوو که تووشی ئەو چاره‌نووسه‌ ره‌شه‌ هات و ئەوه‌ی پیگه‌یی که ده‌بوو پیتی بگا.

به کورتی ئەمیرخان ھەر گویتی نەدا ئەو قسانە و پیاوھەکی پیربودا قخانیش، بە دەستی کوردە برادۆستەکان کوژرا. قەلایەکی یەكجار قایم و گەورەى دروست کرد و ئازووخە و چەك و چۆلی كیشاوە نیو قەلاکەوہ. ئەوجار لە ورمیڤا رایگویتزت بۆ ئەو قەلایە. پوژ بە پوژ قەلاکەى قایمتر و ئامرازى قەلادارى پەرداختر دەکرد و لە راستیدا ھۆى چارەپەشى و لێقەومانى خۆى زیاتر پێك دینا و كارى ئەوتۆى دەکرد كە بەھىچ بارێك دەگەل پاکی و یەكپەنگى یەکیان نەدەگرتەوہ. بۆ نمونە، خان ئەبدالی موكرى برای شیخ ھیدەر- كە لە خاوەن شكۆ یاغى ببوو و لە ترسى ھیزی لەشكر لە ھىچ شونیتكى ولاتەكەى خۆیدا ھەجمین و حاوانەوہى نەمابوو- بەخۆى و بیست كەس لە دەست و پێوھندەكانیەوہ پەنای بۆ ھینا و ئەمیرخانیش پەنای دا و كردى بە ھاو دەم و ھاو نیشینی خۆى؛ بەلام بەفیل و پتویبازى پیاوھەکانى خۆى دەناردە دەرگای عالەم پەنا و خۆى بەفیدایى و یەكپەنگ نیشان دەدا. لە كاتیكدا كە جەلالیەكان ناردانە كوردستان، فەوجیكیان دەگەل ناردرا، پیربودا قخانیش سەرکردەى ئەو لەشكرە بوو. ئەمیرخان كە ئەو خەبەرەى بیست بەدەوڵەتى راگەیاندا: «نیوانى من و پیربودا قخان خۆش نییە و قسەى خراپ لەبارەى منەوہ بەعەرز دەگەییەنى. حاوانەوہى من لەنیو لەشكریكدا كە ئەو سەرکردەى بى، كاریكى زۆر گران و ئەستەمە.»

بۆ دڵ راگرتنى ئەو ئەم فەرمانە بەقەلەم داھات: «لەبەر خاترى ئەو، پیربودا قخان ئەو كارەى لى وەرگىراوہ. لە جیى ئەو ھەسەن خانمان تاعین فەرموو، كە لە ئەمیرھەکانى عیراقە و پیاویكى پاك و سەروروو خۆشە. بەو حالەشەوہ ئەگەر بۆخۆى ناتوانى رەگەلى كەوئ، یەكێك لە كورھەکانى و پدین سپێكى كارامە و دوو سەد سى سەد كەسێكى رەگەل بھا؛ با یەكپەنگى و دلپاکی ئەو بۆ ئەمیر و حاکمەکانى كورد سووربیتەوہ و خانەنشینی ئەو بەخۆبواردن دانەنن.» ئەمیرخان سەرەپرای ئەو ھەموو دلسۆزى و مودارایەوہ كە لەلایەن خاوەن شكۆوہ دەگەلى كرا، ھەر لەسەر لاسارى و سەرەرۆییى خۆى رۆیشت. كە ھەسەن خانى (ئىستاجلوو) و گەورە گەرھەکانى قزلباش لە مەراغە گەیشتنە محەمەد پاشا و جەلالیەكان و بەرھەو خزمەتى خۆیان كەوتنە رى. بەئەمیرخانیان راگەیاندا: «لەسەر فەرمانى پیرۆزى

خاوهن شكۆ ئەگەر بۆ خۆی له توانایدا نییه بێ، چەند پیاوی باوەرپێکراوی خاوهن ئەزموون که له چاک و خراپی کوردستان و رینگاکانی ئاگادار بن و روهوی بکهون پرسیان پێ بکری و بۆ راویژ دەگەڵ کردن بشین، ساز بکا و بنیتری.» ئەمیر چەند پهلپ و بیانووی گرتن.

کورتەى بیانووەکان ئەوه بوو: «تیرهى جه لالی لاپره سەن و نه گونجاو و باوه پینه کراون. با گه وره گه وره کانی قزلباشیش ده گه ل بن، من ناتوانم ره گه ل له شکرێک بکهوم که ههوت ههشت ههزار کهسى جه لالی ده گه ل بى. ئەوان له هەر رینگایه که وه ده یانه وئى برۆن، منیش له پاشان هیندیك کهس به دواى ئەواندا ده نیرم.» ئەمیره گه وره کانی ده ولت سهرکیشیى ئەویان له سهره تاي سه فه ردا به دل نه بوو. ئەوه یان به لاره باش بوو ئیستا که رینگایان به لای ئەودایه، به هەر باریک بى رامى بکهن؛ چونکه ئەگەر هاتوو ئەمیرخان- که له نیزیکانی ده رگای شایه- وا لاساری بکا و به لاریدا برۆا، ده بى له ئەمیره کانی دیکه ی چاوه نوپى چ بین؟ بویه وه سه ر خویان نه هینا و به زمانیکى نه رم و خو ش لیان راسپارد خانه خو پى باش بى و چەند شه ویک ریمان بگری؛ جا که چاومان پیک کهوت، له سه ره خو ر اویژی لى ده که یان و ئەوى قازانجى ئەوى تیدا بى وا ده که یان. ئەمیرخان هەر جوابی نامه و په یامی هه سه ن خان و ئەمیره کانی دیکه ی نه داوه و له سه ر که له ره قى و که له وه کیشیى خو ی توندتر راوه ستا.

که پیشه کی له شکر گه یشته ناوچه ی به رحو کمى ئەو، ده سه ته یه ک له کورده کانی برادۆست به ره نگارى بوون و ده گه ل ئەو جه لالیانەى که له پیشدا بوون، به گزیه کدا هاتن؛ دوو پیاوی جه لالی کوژران و چەند که سیش له م نیوه دا برینیان هینا. هه سه ن خان و ئەمیره کان که له و رووداوه ئاگادارکران پیاوه کانیان گتیراوه پاشه وه و شه ر و کیشه یان راوه ستاند و له نیو فرسه قى قه لا له جیگایه کی په سیو هه لیان دا و له شکریان خست. کورده کان چوونه وه ده قه لاوه و هۆردوو گایان وه به رتۆپان دا. هه سه ن خان دیسان پیاوی نارده وه کن ئەمیرخان و هۆی ئەو ره فتاره ناله باره ی لى پرسى. هه رچى له و لایه وه قسه ی خو ش و دۆستانه کران، ئەو په لپ و بیانووی سه یرتری هینا گوړی و ده رگای دۆستایه تی و ئاشنایه تی داخست. تووشی هەر

کەس لە قزلباش و جەلالی بووبان- کە بۆ جیبەجێکردنی کاروباری پێویست لە هۆردوو وەدەردەکەوتن- دەیانکۆشت و پرووتیان دەکردەو. دوویاتەبوونەوێ ئێو کارانە دژمنایەتی لەنیو هەردوولادا بەهێزتر دەکرد. محەمەد پاشاش بۆ تۆلەئەستاندەوێ لە جەلالییەکان وەکار کەوت و پیاوەکانی پۆل پۆل تا بەر قەلا دەچوون و لەولاشەوێ کوردەکان لێیان وەخۆ دەکەوتن و بەپیریانەوێ دەهاتن و لە هەردوو لاوێ چەند کەس دەکوژران و بریندار دەبوون. کار لەکار ترازو و شەر و کێشە گەرمتەر بوو. هێندیک کەس لە جەلالییەکان- کە لە محەمەد پادشا دێدۆنگ بوون- بەتایبەتی محەمەدبەگی برای (تەویل) و دەست و پێوەندەکانی بايانداوێ و چوونە کن ئەمیرخان. بەو جوێرە نیزیکی سێ سەد چوارسەد کەس رەگەڵ ئێو کەوتن. ئەوێش پتر ئێوێ لەخۆبایی کرد و محەمەد پاشاش بەجاریکی هەراسان و جاپز بوو. ئاگری دژمنایەتی لەنیوان ئێواندا هەلگیرسا. فەرمانی قەزا لەبارەوێ کوردە یاغیەکاندا درا و مەلک و ولاتەکەیان داگیرکرا. حەسەن خان بەناچاری لەویندەری دامەزراو چلۆنایەتی بەپێچکی تەختی پادشا راگیاندا. ئەو خەبەرە لە ئێردەوێل بەعەرز گەیشت. وەک لە سەرەتاوێ نووسیمان عالی جەناب (ئیعتمادودەوێ) حاتم بەگی بۆ ئێولای رەوانە فەرموو کە بەچاویکی ژیرانە تەماشای ئێم سنوورانە بکا و ئەگەر ئەمیرخان هیچ جێ متمانە بێ دلی بداتەوێ و بەکەرەمی شاهانە هیواداری بکا. جەلالییەکان لە دەورەوێ قەلاوێ ئێو راگوێزێ و وەک سالان جێ هەواریان بداتی. پێنج هەزار تومەن زێری نەغد لە خەزینەوێ دارمائی شاهانە وەرگری و بیدا بەجەلالییەکان. جا ئەگەر ئەمیرخان هەر دانەمەزرا و کەللەرەقی و کەلەوێکێشی کرد، ئاویکی بەو ئاگرە هەلپێژینێ و مەلکەکانی ئێو بەسەر جەلالییەکاندا دابەش بکا، تا لەوێ نیشتهجێ بن و ئاسەواریش لە کوردە لاسارەکانی دیکە بپێ.

باسی چوونە ورمیی (ئیعتمادودەوێ) و گەمارۆدانێ قەلاوێ دمدم و کارەساتەکانی

دەوری قەلا

کە عالی جەناب (ئیعتمادودەوێ) لە ئێردەوێلەوێ هاتە تەوریز و دەگەڵ پیربوداقخان حاکمی تەوریز و بەرخوردارەگی ئەنیسی تۆچی باشی و

تفهنگچیه کانی ئیسفه هانی و خوراسانی و تهوریزی و بافقی وهریکهوت، دوو ههزار کهسیش جهلالی که له تالانی قراچه ئهرده هانهوه دهگه رانهوه رهگه ل کهوتن. له سهلماس، خان وهلهد غازی بهگی حاکی ئهویش وپرای ئهولیا بهگی کوری سهیفه دینه کویرهی حاکی ئهزلای و سووما، رهگه ل لهشکر کهوتن. پوژی سی شهممۆ- بیست و شهشی شهعبان- گهیشته هوردوی ورمی. حهسن خان و محهمه پاشا و گهرهکانی بهپیریوه هاتن و بهخزمت گهیشتن. هوردوو له جیگای باش دامهزرا.

پوژی پاشی، جهنابی (ئیعتمادودهوله) پیاویکی باوه ریپکراوی دهگه ل مهلیک ئاغا محهمه دی (تهسووجی) که ئاشنایهتی کونی دهگه ل ئه میرخان ههبوو- نارده کن ئه. پاش ئاموژگاری دوستانه و خیرخوایانه داویان لی کرد که مل بدا و له دوروبه ری قه لآ بو دیدار ئاماده بی؛ تا ریگیه که بو نه هیشتنی ناکوکی و ناتهبایی بدوژنه وه و دلی ئه و بیننه وه جی. ئه میرخان ملی دا و له قه لآ هاته خوار و جهنابی وهزیریش بهچه ند که سه وه چوو. چاویان بهیه کتر کهوت و له هه موو بابه تیک دوان. ئه میرخان به ئاس و په لاسدا دهچوو و به فروقیل و درۆ و دهله سه، خوئی به غولام و نوکهر نیشان هدا و دهیگوت: «له ترسی به ره لالی و ئاکاری ناله باری جه لالیه کان و دردوئگی له بهرگریکردنی حه سن خان، په نام بو ئه و چوار دیواره هیناوه. محهمه د پادشا به هیوای ملک و ماشی منه و منی له خزمت خاوهن شکۆ بو سو و به دناو کرد. ئیستاش تکام ئه وهیه جهنابی وهزیر له خزمت خاوهن شکۆ عوزرم بو بخواریته وه. له و زستانه دا لیم گه رین بوخوم نه بزوم. یه کیک له کوره کانم له خزمت ئیوه دا دنیرمه باره گای بهرزی. جا که به هاری خاوهن شکۆ به ره و کوستان هات، بوخوشم دیم بن ریسمه ی ماچ ده که م.

جهنابی (ئیعتمادودهوله) دلنیای کرد هه موو شتی لی قبوول ده کری به و مه رجهی به لینی خوئی بینیته جی. بریار وا درا چونکه قه لاداری ئه و دهنگی داوه ته وه، بو ئه وهی خه لک بزائن ئه و یاغی و سه رکیش نییه، به خوئی و که سوکار و دهست و پیوه ندیه وه بیته نیو قزلباش و دهگه ل گهره گهره کان یه کتر بینن و هیچ ترسی نه بی. پوژیک ئه و میوانی (ئیعتمادودهوله) بی و پوژیک (ئیعتمادودهوله) میوانی ئه و بی؛ تا

دەنگوباسى نىۋان خۇشى و يەكەتى ئەوان لەو سنوورە بلاۋبىتتەوہ. ئەمىرخان بەوہ رازى بوو و قەرارى دا سبەينى بىتتە خوارى.

جەنابى وەزىر كۆپكى جوان و باشى رازاندنەوہ. چونكە ئەمىرخان نەيدەويست چاۋى بەجەلاليان بکہوئى، برپار درا تاقە كەسىك لەو تىرە لەم كۆرەدا بەشدار نەبى. ئەوئى رۆژى ھەرچى چاۋەنۆرپوون؛ سۆراخى ئەمىرخان نەبوو. ديسان ئاغا محەمدى (تەسووجى)يان نارده كنى، بزائى بۆچى ديار نىيە؟ پاش وتووئىژىكى زۆر بەئاغا محەمدى گوت: «قسەى راست ئەوہيە ريش سىپىيەكانى برادۆست لە فىل و دەھۆى قزلباش و جەلالى ئەمىن نىن و پىيان وايە (ئىعتىمادودەولە) -كە پىاۋىكى تاجىك و خاۋەن قەلەمە- پىشى ئەوانى پى ناگىرئ و ئىمەى پى ناپاريزرئ. بەكورتى يەخەى خۆم لە دەس ئىۋە نائىم. ئەگەر بەقازانجى خۆمى بزائم كورپىكم بەديارى و پىشكىشەوہ دەنيرمە خزمەت خاۋەن شكۆ و ئەگەر خەيالئىكى دىكەيان لەسەردايە، ئەوہ لەو ھەوشە خزاوم و جگە لە قەلادارى چارىكم نىيە.»

كورتى بېرىنەوہ، لەبنەوہبىرى و ناپاكي ئەو ئاشكرا بوو. ديارى دا كە وتووئىژەكانى بۆ فرۆفىل و خۆبواردن بووہ. ئەو قەلە قايمە لە خۆى بايى كردووہ و رىگاي سەررەپۆيى و لاسارى گرتۆتتەبەر. عالى جەناب (ئىعتىمادودەولە) دەگەل ئىمىرەكان راۋئىژيان كرد و ھاتنە سەر ئەوہ، ھىندە نەرمكىشى لە راست ئەمىرخان بەھىچ بارىك دەگەل قازانجى دەولەت ناگونجى. ھاتنى وەزىرى گەرە و باۋەرپىكراۋى دەولەت بۆ بن قەلەئى ئەو و بەدەست بەتالى گەرانەوہى زۆر شوورەيىيە و قىبوول ناكرى. ھەموو خۇيان لە قەلگرتن ھەلكرد، خەبەرئىشان بە پىچكى تەختى شا راگەياند...

لەپىشدا بەلئىنم دابوو ئەم: چىرۆكەتان وەك چۆن روويداۋە بەتەواۋى بۆ بگىرمەوہ؛ جا بۆيە بەپىۋىستىم زانى كەمىكتان باسى قەلەئى دمدم بۆ بکہم: ئەو قەلەئىيە لەسەر دوندى كىۋىكى يەكجار بەرز دروستكراۋە كە يەك پارچە بەردىكى درىژوووكە و تەسكە و ھەك پشتى گا ھەلكەوتووہ. لاي شىمال و جنوبى دۆلى زۆر قوولن، كە لەژىرلا بۆ سەرى، دەبى بە پەيژەى خەيال بۆى بچى. لەبەر بەرزى پىۋىستى بە شوورە نىيە و شوورەيان بۆ نەكىشاۋە. دوو لايەكەى دىكەيان - كە پانايى قەلەكەيە و

لای پوژھه لاتى پالى و به رزايى چيا داوه و شووره يه كى زور ته و اوى بو كيشراوه و بورجى بلندى هه ن و ده رگايه كى هه يه . لاي پوژئاواى- كه له گورايى نيزيكتره- شووره يه كى يه كجار قايمى هه يه و ده رگايه كى به ره و جنوب ده كريت هه وه . له ده روازه را بو عه رزى، ريگايه ك به نيو به رديدا هه يه كه نه ونده ته نكه به زحمه ت سوارى كى تيوه ده چى . سه نگر برده ن پيش له لاي پوژھه لات و پوژئاواوه نه بى ناكري . له لاي پوژھه لات تيره اويژيكي بو ده ركى قه لا بمينى، يه كپارچه به ردى سه خت و ته خت و ره قه . له بنه وه بوو درى بو لى نادرى، كه به رده كه براه بورجى كى زور به رز و قايمان لى دروست كر دووه كه بو خوئى قه لا ييچه يه كه . تا نه و بورجه به رده ست نه كرى سه نگر برده ن بن قه لا محاله . ناوى قه لا له حه وزيكى گه ره را دابن ده كرى كه به باران پر ده بى . به لام له لاي شيمال- له نيو گه ليدا- نيزيكي قه لا كانيه كه هه يه؛ ناوى زور كه مه . نه ميرخان جوگه ي بو كيشاوه و پى بو كر دوته وه و ده حه وزه كه ي كر دووه . ناوى نه و كانيه له ئيواره وه تا به ره به يانى حه وزه كه ي پر ده كا . ناوه كه ي به شى پوژيكي قه لان شينه كان ده كا . گومبه زيكيان له ريكي عه رزى له سه ر حه وزه كه هه لختووه كه له پيش چاوان ونبى، پى ده لىن (سولق) . بو پاراستنى حه وزخانه كه بورجى كيان به بال قه لاوه هه لچنيوه . له لاي جنوبيه وه سه هؤلدا نتيكيان ساز كر دووه كه له زستاندا به به فر و سه هؤل داخندري . له ته نيشت وي حه وزيك هه يه؛ تا نه و به فر و سه هؤله ي له گه رمای هاویندا ده توپته وه و ده بپته ناو به فيرؤ نه روا و له ويدا كو بپته وه و له كاتى كه م ناويدا به كاربى . نه و سه هؤلدا نه ش قه لا ييچه يه كى له سه ر دروست كراوه و پاسه وان و تفه نگچى له سه ر دان دراوه؛ به ويش ده لىن (بوزلق) يا (قارلق)، ريگاي و يش وه ك ريگاي (سولق) له ده ره وه را ونه .

به كورتى نه م قه لايه له پينچ قه لا پيك هاتووه . يه كيان نه سلئى قه لاکه، يه كيان قه لاي خوارى، يه ك (سولق) و يه ك (بوزلق) و نه وى ديكه يان بورجى گه وره ي ده ره وه ي ده رگاي پوژھه لات كه له پيشدا باسما ن كرد . هه ر پينچ نه ونده به رز و قايمان كه په يكي تيزرؤى بير و ميرووله ي خيال رييان تينا با و ويان هه لنا گه رى .

جه نابی وه زير به ليزانى و بير تيزى و وشيارى خو يه وه كه مه ندى زي بك و زا كوونى هاويشته كو نگره ي دا گير كرنى نه و قه لا نه سه تمه . خه ريكي ساز كرنى نامرازى

پئويستى قەلاگىرى بوو، لەو كاتەدا پىنج سەد تەفەنگىچى لە لەشكرى تايىبەتتى خاوەن
 شكۆ بەسەر كەردەيىيى (سەفەر قولى) بەگى يوزباشى و قوورچىيەكانى (چگنى) بۆ
 كۆمەك گەيشتنە جى. گەنج عەلى خانىش كە لە تەوريز بوو- بە لەشكرىكى
 پەرداخەو هات. حەسەن خان و ئەمىرانى ھاوپىي ئەو و تەفەنگىيەكانى
 ئىسەفەهانى و مىرفەتتەحى سەركەردەيان بۆ بەرى رۆژھەلات داندران و بەرى
 رۆژئاواش بە پىربوداقخان ئەسپىردرا. مرادخانى سولتان چىنى و خەلىل سولتان و
 محەمەد تەقى بەگ بۆ بەرامبەر قەلايىچەى بوزلف نىردران و پاراستنى دەروازەى
 ئەولا بە گەنج عەلى خان ئەسپىردرا. تەفەنگىچى مازندەرانى دەگەل سەفەر قولى بەگ
 و قوورچى چگنى، بۆ بەرى شىمال تاعىن كران. بەرخوردار بەگى ئەنىس و
 تۆپچىيەكان بەدوو تۆپى گەورە و يەكى (بالىمىز) ھو دەمەززان و قبان سولتان بىگدلى
 بە سەركەردەى تۆپخانە داندران. جارئ تۆپىكى بچووكيان لە دەرياي رەشەو
 بەكەشتى ھىنا و لە سەنگەرى حەسەن خان دابەسترا. محەمەد پادشا تووشى
 نەخۆشى دل ھات؛ خزمەتتىكى پى ئەسپىردرا. بەلام جەلالىيەكان بەسەر بەشەكانى
 لەشكردا دابەشكران. پىنج ھەزار تومەن زىرى شايى عەبباسى- كە بۆ باربووى
 جەلالىيەكان ھىنرابوو- بەسەرياندا بەشكران. بۆ ھەر ھۆزىكيان جى ھەوارىك لە
 پىش چاو گىرا. لەشكر خىوھتى ھەلدا و ھەر دەستەيەك چووھ سەر كارى خۆى.
 ئەمىرخان خەبەردار بوو و ترسا. زۆرجار پياوى نارد و خەرىكبوو بەدروودەلەسە ئەو
 كىشەى لەكۆل خۆى بكاتەوھ؛ بەلام چونكە فرۆفیلەكانى ئاشكرا بىوون، گوئى نەدرا
 قسەكانى. بەناچارى ئەویش خەرىكى بەرگرى و قەلادارى بوو. چەند كەس لە
 ئەمىرزادەكانى برادۆست لە قەلا دەرپەرىن و ھاتنە رىزى شا پەرستانەوھ. ھەركەس
 لە قەلاوھ دەھات دەيگوت: قەلانشىنەكان لەبەر كەم ئاوى سەخلەتن. چونكە لەبەر
 وشكە سالى و كەم بارانى ئاوى ھەوزەكە زۆرى لە كەمى داوھ و ئەوى ماوھش بۆگەن
 بووھ و دەيدەن بەچوار پىيان. ئاوى خواردنەوھ برىتتىيە لە ئاوى سولق، ئەویش تاس
 تاس دەدرى بە پياو ماقوولان ئەگەر سولق داگىر بكرى جگە لە خۆبەدەستەوھدان
 چارىكيان نىيە. ئەویش بىتو لە بنەوھرا بوودرى بۆ لى بدرى، گىرانى زۆر گران نىيە.
 ئەو تەگبىرە ئەقل دەيگرت و ئەگەر بەو جۆرە ناچارىان كەردبان خۆبەدەستەوھ بەدەن،

زۆر له شهري و خويندريزي باشتربوو. هه موو كووششي خوڤيان بو ئه و كاره تهرخان كرد. وهستا كه ريزكه نه كان خهريكي بو درليدان بوون. تا عه رزه كه خاك و نه رم بوو به هاساني چوونه پيش. كه گه يشتنه به ردي، سه وه يان چنين و شه وانه له ريگاي دووره وه گليان ده هينا و سه وه كان يان پر ده كرد و به ريز دا يان ده نان و كو لانيكي سه ردا پو شرا ويان دروست ده كرد. هه سه ن خان له لاي روزه ه لاته وه ئاوا ده چووه پيش. پير بودا قخانيش له لاي روزه ئاوا را سه ر به ره و ژوور ده چووه پيش و هه ر ئه و كاره ي ده كرد. كورده كان له به ره به يانه وه ده رژه نه سه نگره وه و شه ري باشيان ده كرد و دم به دم هاره ي تيري تيز په ري ئه وان په يامي ئه جه لي به گو يي غازيه كان راده گه ياند و گولله ي تفهنگ وهك ته رزه به سه ر ئازا كاندا ده باري. دوو سي جار به روزه ي رووناك خوڤيان ده سه نگره ان هاويشت و شه ري به سام و گرانيان كرد. غازيه كان زور سه ير، خوڤيان راده گرتو تونديان به رگري ده كرد. هه موو جاري له هه روو لايان زور ده كوژران و بريندار ده كران. جاريكي په لاماري مه ته ريزي ني عمه توللا سولتاني سوڤيان دا؛ سوڤيه كان ئازايه تي و مه ردايه تيه كي سه يريان نيشان دا. پينچ كهس له زاركي مه ته ريزه كه يهك له دواي يهك كوژران و نه يانه يشت كورده كان خو ي تي باوين. هه ر كهس ده كوژرا گيان باز يكي ديكه جتي ده گرته وه. له و روزه دا هه موويان پياوه تي و ئازايه تيان نيشان دا. له و شه ردا حه وت هه شت كهس غازي كوژران و پازديك بريندار بوون. كورده كانيش تا بيست كهسيان لي كوژرا و سي چل كهسيان بريني هينا و چييان بو نه كرا و چوونه ده قه لاه. له سه نگره ري هه سه ن خاني را ئه و تو په ي به ره و بورجه كه. دابه ستره بوو، پاش بيست روزه به لكه مانگيك- توپباران چريكي له بورجه كه كردبوو؛ به لام هيشتا و نه بوو پيدا وه سه ر بكه وي. هه سه ن خان هه له شه يي كرد و سه ره به خو بي ئه وه ي پرس به (اعتماد الدوله) بكا، روزه يك هيرشي برده سه ر بورجه كه، دوازه لاوي هه لكه وتوو ئازايانه خوڤيان گه يانده سه ر بورج. چه ند كهسيان نه نگووان و هه لديران. ئه واني ديكه چاوترساو بوون و كهس نه ويرا هه لكشي و خوڤيان هه لداشت. دووسه د كهس كه گه يبوونه بن بورجه كه، له وي دامه زران. تا نيوه شه و شه ري بوو و خه ريكي كو ليني ديواري بورج بوون.

لهو کاته دا کورده کان له پير له پشته وه په لاماری غازیه کانیان دا و بوویه شه په شیر. له سهر بورجه وهش گولله ی تفهنگ داباری، له قه لاشه وه دسپریژ دهکرا و کومه ک بۆ غازیه کان نه دهنی دردا. ناچار غازیه کان دهستیان له شه په ه لگرت و گه رانه وه. لای نازا و هه لکه وتوو لهو شه په ردها کوژران و بریندار بوون. حه سه ن خان له نازایه تیسی شیتانه ی خوی، په شیوان و شه رمه زار بۆوه. کاریک بوو کرابوو؛ له بهر نه وه جه نابی وه زیر له دوی چوان نه چوو و دلخوشی داوه. له شه رییدا زۆر کاره ساتی وا دهقه ومین. گرتنی قه لایان بی کاره ساتی وا نابی.

پاش ماوه یه ک که ره یزکه نه کان کاریان کرد، له بن عه رزه وه نه یان تنوانی سه رچاوه که بدۆز نه وه. سه ریان لی شیوا بوو و نه یان ده زانی بوود په که به ره و کوئی لی دهن. به ناچاری هه رچه ند هه نگاویکی ده چوونه پیش نیشانه یه کیان ده چه قاند؛ که دیاری بی بوودر بۆ کوئی ده چی. به و نیشانانه کورده کان له که نیویه یه که گه یشتن. له بهر بی ئاوی وه ک ماسی که وتبوونه تۆر و هه لبه زه لبه زیان ده کرد. هه موو شه وی هیرشیان ده هینا سه ر بوودر په که و ده گه ل تفهنگچییه کاننی مازنده رانی و سه فه رقولی به گ و قۆرچی چگنی که پاسه وانی بوودر بوون به شه په ده هاتن. شه ری زۆر گه وه ده کران و شه و بویریان نه بوو. که ره یزکه نه کان ده رفه تی کارکردنیان نه بوو. سی مانگه ی په مه زان و شه شه کان و نیوجیژنان به و جۆره شه په و کیشه درپژه ی هه بوو. دوو سی جار خه لکیکی زۆری شه په نه کهر و ژن و مندالیان له قه لا وه دهرنا که ژماره یان نیزیک به هه زار که س ده بوو.

نه و خه لکه شله ژاوی خویمان ده گه یانده ئاو. گه مارۆدراوه کان نه و کانلیکه یان به ئاوی حه یات ده زانی و فیداکارانه بۆ پاراستنی سولق تی ده کوژشان. له ولایشه وه نه و په ری هه ول بۆ دۆزینه وه ی سه رچاوه درا و بی سوود بوو. چونکه ئاوی حه یات ونیوو. جه نابی وه زیر ته گبیریکی دیکه ی کرد. بریاریان دا که به سه ر عه رزیدا بۆی بچن و سه ربانی گومبه زی سولق کون بکه ن و تۆپی گه وره له دیواری په یژه به ره و دالانی ئاو دابه ستن و ئاگری بدن، که کورده کان نه ویرن هاتوچۆی کانیه که بکه ن. بوودر په که ش به بن عه رزیدا هه ر لی بدن. قه رار درا که میر سوؤفی و میر پازووی و میر موقه دده م له سه نگه ره کانیان بی نه دهر و سه نگه ر بگوینه وه بۆ سه ر سولق.

حەسەن خان پیاوی کارامەیی لە جیی خۆی دانان و بۆخۆی سەرپەرشتی ئەو ئەمیرانەیی وەستۆ گرت. پیربودا قخانیش سەنگەرێکی بەرەو سولق دامەزراند. جەنابی (اعتمادالدوله) ئەوندەیی ئەو قەڵا گرتنە بەلاوە گرنگ بوو کە بۆخۆی هاتە سەر تۆپخانە. بیست و یەک پوژ لەسەر تۆپخانەیی بوو. لە بەیانەووە هەتا ئیوارە تۆپ هاویشتن و پاراستنی سەنگەرەکان لەژێر چاوەدێری خۆیدا بوو. هەموو شەوی هەر ئەرکیکی بەهەر ئەمیریک ئەسپێردرابایە، بەیانی لێی دەپرسراوە و ئەگەر تەنەخی تێداکردبا، سەرکۆنە دەکرا. کوردەکان زۆر هەراسان بوون. کە شەو پادەشکا لاوی تەیار و پەرداخ و چەکدار دەهاتنە دەر و لە دەورەیی سولق شەڕ دەست پێ دەکرا و ئازایەتیان نیشان دەدا. لەم لایشەووە مەشخەڵ هەڵدەگیرسان و لەبەر پووناکیی مەشخەڵان، تەنگچییەکان بەر بەرەکانیان دەکرد. هەموو شەوی ژمارەیهک لە هەردوو لایان دەکوژران و بریندار دەکران. لە لاپاڵی چیا، ئەشکەوتیک هەبوو کە بەسەر سولقدا دەپروانی. کوردەکان لەبن ئەشکەوتەکەووە بۆدێرکیان لێ دەدا کە لە ئەشکەوت بێنەدەر و لای سەرۆو لە غازییەکان بپرنەووە و دەریان پەرتن و بۆ هەمیشە بەرگری لەو کارە بکەن. پاش ئەوێ ئەو خەبەرە بە ئەمیرەکان گەشت، وایان بەباش زانی کە پیش دەستی بکەن و ئەشکەوتەکە بگرن، تا لە داگیرکردنی سولقدا دەستیان بکێتەووە. نیزیکی سێ لاوی لەخۆبووردوو و هەلکەوتوو ئەو ئەرکەیان وەستۆی خۆیان گرت. دەگەڵ گزینگی هەتاو ئەو لاوە ئازایانە لە زارکی سەنگەرەووە بەبەر قەڵادا بەغار رویشتن و خۆیان دەئەشکەوت هاویشتن. لە قەڵاوە زۆریان تەفەنگ پێوەنان؛ بەلام لە یەک کەس زیاتریان لێ نەکوژرا.

کە شەو بەرگی عەبباسیانی دەبەر کرد، ئەمیرە گەرەکان تا نیووشەو لەسەر سەنگەرەکانی خۆیان راوەستان و پاسەوانییان کرد. پاش نیووشەو دوو دەستە لە کوردەکان هاتنە دەر. قۆلیک پوویان دەسەنگەرەکان کرد و شەریان هەڵپساند و خەلکیان بەخۆیانەووە خەریک کرد و قۆلیکیش لەبن ئەشکەوتەکەووە سەریان دەرتنا و دەگەڵ ئەوانەیی لە ئەشکەوتدا بوون، شەریان دەست پێ کرد. ئەو لاوە ئازایانە چاک و دەست هاتن و تا گوللەییەکیان پێ ما و تیرتکیان لە تیرداندا بوو، شەریان کرد و ئەشکەوتیان بەدەستەووە نەدا. پاش ئەوێ چیان پێ نەما و دە کەسیشیان لێ کوژرا

و چی وای نه مابوو کوردهکان خوځيان دهبال باوین و ناسه واریان لی بېرن، نهو بیست کهسهی مابوون دهستیان دا شیران و له نهشکهوت دهرپه رین و به نیو کوردهکان وهریوون، تا به قوونه شه پرېوون و نهوی نهجه لی وده رنگی که وتبی به زیندوویی بگاته وه سهنگه ر. هه شتی برینداریان هه رچونیک بوو گه شتته وه و نهوانی دیکه ریگای نهمانیان گرته پیش. کوردهکان دوو برینداریان که یه کیان تفهنگچیکي نیسفه هانی و نهوی دیکه یان پازوکی بوو به زیندوویی گرت و بردیاننه قه لایه. نه میرخان له نازایه تی نهوان سهری سوور مابوو و نه یه شتتو بیانکوژن و دهرمانی کردبوون و پاش نهوی برینهکانیان ساپیژ ببوو نهی زنی دابوون بیتنه وه دهری.

به کورتی، له به ره بهری به یاندا نهو شه پره دواپی هات و که لاکي کوژراوهکان - که له بهر زارک نهشکهوت که وتبوون دیار بوو. غازیهکان که میکیان سام ری نیشته. جهنابی (اعتماد الدوله) دلته نگ بوو و هه ره شهی له نه میرهکانی موقه ددهم و سوئی و پازوکی فهرموو.

به لام له شه ریډا نهوانه هه ره دهبین و نهویش بو نهوهی دژمن دلخوش نهبن، زیاتر له ریوژان خه ریکی کاروباری شه ری بوو. هه ره نهوی ریوژی چل غازی (نیستاجلوو) که له گه ل حه سهن خان بوون - رقیان هه ستا و غیره تیان بزووت و خوځیان بو گرته وهی نهشکهوت ناماده کرد. (اعتماد الدوله) له نهی زندانیان دوودل و له روودای دویشه و نیگه ران بوو. حه سهن خان زوری هه ولدا و گوتی: نه مشه و بوخوم ناگام له وانه دهبی و به سی سهه که سه وه بهرگریی له هیرشی کوردهکان ده که م. جهنابی وه زیر لایه ک خوش و لایه ک ناخوش رهزای دا و به قبان سولتانی بیگدلی و نیمام قولی سولتانی ئاجرلووی نه سپارد که پشتی حه سهن خانی له و شه وه دا به هه مو هیزی خوځیانه وه بگرن. له سهر داوای نه میرهکان، ده که سی دیکه یان ره گه ل خستن و به تی کرایی بوونه په نجا که س. به ته یاری و چه کداری، تی شوو و پیویستی چند ریوژیهان هه لگرت و لینگیان دا به ره و نهشکهوت. کوردهکان له نازایی و خوځیه ختکردنی نهوان سهریان سوورما. که شه واهات زووتر له شه وی دی هاتنه دهری و شه ره قهوما و شه ریکی یه کجار توند و گه وره. حه سهن خان و نه میران له دهره وه و کوره کورهی نیو نهشکهوت له ژووره وه به گز کوردهکاندا هاتنه وه و تا به ره بهری به یان شه ری بوو و

كوردەكان هەرچەندی تى كۆشان چيان بۆ بەچى نەكرا و بەشلەژاوى گەرانەو و
 غازىيەكان پياوانە ئەشكەوتيان داگيرکرد . هەموو شەوئى چەند كوردیان - كە تا
 بەيانى ئاويان دەكيشاوه - بەتۆپ و تەفەنگ دەكوشت و بريندار دەکرد . تا وردە وردە
 سەنگەر هەلکشان و گەينه سەر بانى حەوزى سولق . گومبەزى حەوزخانەيان كون
 کرد و لەو پرا پىگای ئاويان دىتەو و زانيان سەرچاوهكەى لە كۆئىيە . كوردەكان
 خەرىكى دۆزىنەو و چارەبوون . هەموو رۆژى لەنپو بودرەكەو شەريان دەکرد و
 بەرگرييان لە كارى ئەو كەسانە دەکرد كە بودريان لى دەدا . ئەمىرە گەورەكان رۆژى
 هەژدەى مانگى قوربان جەنگەى نيوەرۆيە ، كايەكى زۆريان دەكونى سولق کرد و
 ئاگريان تى بەردا . پاسەوانى حەوزخانە خۆيان لەبەر ئەو قانگدانە رانەگرت و
 هەلاتنەو بۆ قەلا . غازىيەكان خۆيان فریدا خوارى و سولقيان داگيرکرد و پىگای
 ئاويان باش بەخشت و قور گرت ، ئەوئى رۆژى هەرايەكى گەورە لەبن قەلا دەست پى
 كرا ؛ كوردەكان زۆر تى كۆشان بەرگري لەو كارە بكەن . بەلام دەرۆست نەهاتن و
 هيجيان بۆ نەكرا . پاسەوانى سولق بەتەفەنگچىيەكانى مازندەرانى ئەسپىردرا و
 ئەمىرە گەورەكان هەريەكە گەرانەو بۆ سەنگەرەكانى پيشووى خۆيان . جەنابى
 (اعتماد الدوله) ش لە تۆپخانەرا گەراوه بۆ مەزلى خۆى .

ئەمىرخان و گەورە گەورەكان تا دە پازدە رۆژ بەئوى كەمى بوزلق و خەلكەكەش
 بەئوى بۆگەنى حەوزى گەورە قەناعەتبان کرد و خەرىكى قەلادارى خۆيان بوون
 چونكە داگيرکردنى سولق لە زستانەو تا بەهارى كيشا . وەختى بارانى هات و
 هەورەكان ئەمسال بەپىچەوانەى سالى رابردوو وەك فيلانى مەست كەوتنە شريخ و
 هۆر و بەروحمى خولای كە كەس نازانى چەند زۆرە ، نيزىكەى مانگىكى بى نيوەر
 باران بارى و لى نەكردەو و قەلانئىنەكانى لە ئاو بى نياز کرد . چونكە تەگبىر
 تەقدىرى پى هەلئاوئىتەو ، ئەو هەموو هەول و تىكۆشانەى لەو سى مانگەدا بۆ
 داگيرکردنى سولق ئەنجامدرا بەفیرۆچوو قەلانئىنەكان پتر لە جاران خەرىكى
 قەلادارى بوون .

[ئەم كارەساتە تا ئىرە لە سالى بيست و سىيەمى پادشايەتتى شاعەبباسى
 سەفەويدا كە رىككەوتى سالى ۱۷-۱۸ كۆچىيە رووى داوه و لەلەپەرەى ۷۱۹ تا

۸۰۱ کتیبی عالم ئارای عه‌بباسی نووسینی ئەسکەندەریبەگی تورکمان، چاپی گولشەن، تاران، ۱۳۵۰دا نووسراوه. دوايه‌که‌ی ده‌که‌ویه‌ سالی بیست و چاره‌می پادشایه‌تی شایه‌بباس. -ه‌یمن-]

***

باسی داگیرکردنی قه‌لای دمدم و کوزرانی ئەمیرخان و ده‌ست و پێوه‌نده‌کانی

هه‌روه‌ها کاره‌ساته‌کانی دیکه، که ه‌یندیکیان له سه‌رده‌می ژيانی (اعتماد الدوله)دا و ه‌یندیك پاش ئەو روویانداوه. چونکه له‌به‌ر بارانی زۆر وه‌کوو گوتمان سولق سوودیکی ئەوتۆی نه‌بوو، بریاردا که هه‌موو ئەمیره‌کان سه‌نگه‌ری خۆیان به‌رپگای کوچه‌ی به‌سه‌وه‌تاندا به‌رنه‌ پیش و قه‌لاکه‌ی به‌یارمه‌تی خودا و ه‌یزی باسک بگرن. جه‌نابی وه‌زیر له مه‌زلی خۆی باری کرد و بۆ لای سه‌نگه‌ری هه‌سه‌ن خان هات. سه‌نگه‌ریکی به‌سه‌رکرده‌یی (سه‌فه‌رقولی) به‌گ و پیاوه‌کانی تاییه‌تی شا کرده سه‌نگه‌ری خۆی و له‌ویدا دامه‌زرا. له هه‌موو لاره‌وه‌وه‌ و رۆژ تێ ده‌کووشان و شتوومه‌ک و که‌ره‌سته‌یان ده‌کێشاوه. سه‌وه‌ چنه‌کان، سه‌وه‌یان ده‌چنن و ه‌یندیك گۆل و قورپان له‌ رپگای دووره‌وه‌ دینا تا سه‌وه‌کانی پر بکه‌ن. ئاسنیان به‌سه‌ر ته‌خته‌یه‌کی ئەستووردا کێشابه‌و و که‌ردوونه‌یه‌کیان سازکردبوو که کارگه‌ره‌کان له پشت ئەوی کار بکه‌ن و له گولله‌ی زه‌برزن و تفه‌نگ بپاریزرین. به‌و جۆره‌ شه‌وانه‌ کاریان ده‌کرد و گه‌زه‌گه‌زه‌ ده‌چوونه پیش؛ ده‌گه‌ل ئەوه‌شدا ه‌یچ شه‌ویک نه‌بوو که دوو سی‌که‌سه‌ نه‌نگی‌ودرین و له‌نیو نه‌چن. ده‌پیشدا هه‌سه‌ن خان و ئەلیاس خه‌لیفه‌ی قه‌راداغلوو و میر فه‌تت‌احی مین باشی، تفه‌نگچیه‌کانی ئیسفه‌هانیان به‌و جۆره‌ی گوتمان برده‌نه‌ پیش و سه‌نگه‌ریان گه‌یاندە بن بورجی گه‌وره‌ی ده‌ره‌وه‌ی قه‌لا و ته‌نیشته‌ دیواری. قه‌را به‌گ ناویک که وه‌کیلی ئەمیرخانی بوو، پاسه‌وانی له‌و بورجه‌ی ده‌کرد. که‌ریزکه‌نه‌کان چهنه‌ رۆژ کاریان کرد و ئەو دارانه‌یان ئاگر تێ به‌ردا که بۆ قایمی ده‌نیو چینه‌ی دیواریان کێشابه‌وون. ئەو دارانه‌ سووتان، دیواره‌که هه‌ره‌سی ه‌ینا و زگی دا و نیوه‌رۆیه‌ک- که کارگه‌ره‌کان خه‌ریکی نانخواردن بوون- لایه‌کی بورجه‌که بزووت و تیک رووخا و

دەستەپەك لە پاسەوانەكان دەگەڵ خاك و خۆل بۆ نۆ دۆلەكە جالەبوونەوه. كە ئەوه پوویدا، جەنابی وەزیر بەحەسەن خانی دەستوور فەرموو كە ئیتر چ وەختی راوەستانە؛ هێرش بۆ بورجەكە بەرن. حەسەن خان فەرمانی هێرشی دا. هەوڵ كەسێكى پێی لەسەر بورجەكە دانا و تەفەنگی لە قەرابەگدا و سەرى برى و هینایەوه، پالەوان محەمەد ناویك بوو لە تەفەنگچییەكانى خۆزانى ئیسفەهانى. لەپاش ئەو دوازدە كەسى دیکە وەسەر بورجەكە كەوتن و حەوت هەشت پاسەوانیان لە سەرى سەر برى. خوشكەزای ئەمیرخان- كە لاویكى زۆر جوان چاك و شەنگ و شوخ بوو- هەڵدێرا و لە خوارى دەگەڵ گیلەپیاویكى تیرەى چینی- كە لە پاسەوانان بوو- تێك ئالقان و دەست بەیەخەبوون. هەر دەس بەجۆ كوشتی و سەرى برى و هینایەوه جەنابی (اعتمادالدوله) زۆرى پێ ناخۆش بوو و گەلێك بەسەر كابریدا هات و ئەو خەلاتەى بەهيوای بوو نەیدرایە.

بیبڕینەوه، بودجەكە داگیركرا و پاسەوانەكانى زیاتریان كوژران و چەند كەسیشیان لەبن دار و بەرد و گڵدا خنكان. نووسەرى ئەم پیتانە- كە لەو هاتوچۆیەدا رەفیقى جەنابی وەزیر بوو-، ئەم چوار نیوه شیعرەى بەدڵا هات و نووسی:

این برج كه یافتی بفتحش تأیید
از مطلع آن برآمدی چون خورشید
كوتاه بدى ز رفعتش كیوان را
از دامن خاكریز او دست امید
یانی:

ئەو بورجە كە بۆ گرتنى دەستت گیرا
لە ئاسۆى ئەوى وەك هەتاو هاتیەدەر
ئەوندە بەرز بوو كە دەستی هیوای كیوان
كورت بوو بۆ ئەوهى بگاتە تۆرەپێژى.

كاتێك بورجى گۆرىن- كە وەك بەردى سەر رێگای غازیان بوو- گیرا، كار هاسان بوو. لە ماوهى دە رۆژدا سەنگەرەكانیان گەيانده دەوروبەرى قەلا و تۆپچییەكانیان

دامه زراند. تۆپىكى گورەى بالىمىزىان بەرامبەر بەقەلای سەرى و تۆپىكى دىكەيان بەرامبەر بەقەلای خوارى لە سەنگەرى پىربوداقخاندا دامه زراند و دەستيان بەگوللەباران كرد و تەنگيان بەقەلانىشىنەكان هەلچنى. ئەمىرخان سەرى لى شىوا و كوردەكان هىوابراو بوون؛ چونكە گەلىك لە خزم و كەسوكارەكانيان لەو شەراندەدا كوژران. قەلانىشىنەكان دەستيان بەهاتنەدەر كرد. هەموو رۆژى دە كەس و بىست كەس لە كوردەكان و لە جەلالىيەكان خۆيان دەرباز دەكرد و پەنايان بۆ سەنگەرەكان دەهتينا. لەسەر فەرمانى پىرۆز پەنا دەدران و خەلات دەكران و دلخوشى دەدرانەوه. بەكورتى كارى قەلانى گەيشتە جىگايەك كە ئەورۆ و سبەى بگيرى. كە رووداوى مەرگى (اعتماد الدوله) رووى دا^(۱). ئەو رووداوه هەموو كەسى پەرىشان كرد و كارى قەلانى- كە نىزىك بەتەواوبوون بوو- كەمىك وەدواخست. قەلانىشىنەكان خۆپراگرتەر بوون. تا محەمەد بەگى شاملوو- كە كرابوو سەردار- گەيشتەجى. ئەمىرەكانى پىشوو و تازە هاتوو بەوپەرى لەخۆبووردنەوه خەرىكى گرتنى قەلانى بوون. بەماوئەكى كورت سەنگەرەكان لە خوارەوه گەيشتە بن دىوار و بورجەكان بەزەبرى تۆپە بەردوشىنەكان وەلەرزىن كەوتن و درز و كەلنىيان لى پەيدا بوو. لەلای سەرەوه، ئازايانى قەلانىشىنەكان هەيشيان هتينا و دوو سى بورجيان داگىركرد. لەلای سەنگەرى پىربوداقخانیشەوه غازىيەكانى توركمان پەلامارىيان بۆ بورجەكانى خوارەوه- كە كورە گورەى ئەمىرخان فەرماندەى بوو، برد و پىي هەلچوون و وەسەر كەوتن.

---

(۱) چلۆنايەتتى رووداوهكە ئەوهىيە: رۆژىكى دەگەل ئەمىرەكان لە مەزلى (گەنج عەلى خان) بوون. ئىوارى كە هاتنەوه سەرىكى تۆپخانەيان دا، سەرى شەوى هاتنە ديوەخان. پاش بەجى گەياندى نويزان، تا دوو بەتل شەو رابرد وەك جارى جاران زۆر بە رووگەشى و رووخوشى دەگەل خەلكى مەجلىس قسەى كرد. كاتى خەو چوو جىي نوستن. نووسەرى ئەم پىتانە هتشتا نەگەيبوو مەزلى خۆم كە بەدووامدا هاتن؛ منى هەزار سەرم سوورما كە دەبى هوى بانگكردنم جىي؟ يەكى دىكە گەيشتە و گوتى: جەنابى مىرزاي بەمەرگى موفاجات تەواوو. هەموو تووشى سەرسوورمان و خەم و پەژارە بوون. خەبەرەكەمان بەخواهەن شكۆ رايگەياند. هەر ئەو شەوى تەرمەكەمان لەبن قەلانى هتينا خوارى و شووشتمان و كفنمان كرد. ئىوارەى ئەوى رۆژى ناردمانەوه تەوريزى. ئەمىرەكان نارديان لەدووى ئىمام قولى خان كە بەلەشكرىكى تەيارەوه لە سەلماس بوو.

پاسه‌وانه‌کان خۆیان بۆ رانه‌گیرا؛ ده‌ستیان لى هه‌لگرت و رایان کرد بۆ قه‌لای سه‌روهه. هه‌وشه‌که کراوه و له‌وێرا خه‌ریکی هه‌لکه‌ندنی دیواری نیوان دوو قه‌لاکان بوون. پاسه‌وانه‌کانی بوزلق پیاویان نارده خزمه‌ت ئه‌میره‌کان و ئامانیان خواست و ته‌سلیم بوون و بوزلقیان به‌ده‌سته‌وه‌دا. سى قه‌لای قایم گیران؛ کورده‌کان له فره‌ که‌وتن، هه‌موو روویان له مالى ئه‌میرخان کرد که ئه‌ویشیان کردبووه نارین قه‌لا. غازیه‌کان بى ترس خۆیان ده‌قه‌لا هاویشت. جگه له ماله ئه‌میرخان، هه‌موو که‌لین و قوژبنی قه‌لاکه‌یان داگیرکرد ئه‌میرخان که ته‌ماشای کرد له هه‌موو لاره به‌لا دهره‌ی گرتووه، کورده‌کانی له شه‌پکردن مهنه‌ کرد و نارديه کن محه‌مه‌دخان و تکای کرد که بۆخۆی ده‌گه‌ل غازیه‌کانی شاملوو بپته‌ نیو قه‌لا؛ چونکه له حه‌سه‌ن خان ده‌ترسم و زۆرمان خوین له په‌کتر رشتوووه ئه‌و ئاگاداریمان لى بکا خۆم و کورده‌کانم و خیزان و ده‌ست و پتوه‌نده‌کانم به‌سه‌لامه‌تی بنیترپته به‌ر باره‌گای به‌رزى شا.

له‌و کاته‌دا خان ئه‌بدالى موکرى به‌چه‌ند که‌س له نيزیکانی خۆیه‌وه هاته‌ده‌ر. ئه‌ویان نارده قو‌ناعی ئه‌لیاس خه‌لیفه‌ی قه‌رادا‌غلوو، که میوانی ئه‌و بى. له‌پاش ئه‌و محه‌مه‌د به‌گی برای (ته‌ویل) به‌و جه‌لالیانه‌وه که له قه‌لا‌دا بوون دهرکه‌وت. پاشان محه‌مه‌د به‌گ له‌سه‌ر ویستی ئه‌میرخان چوووه نیو قه‌لا. ئه‌میرخان و کورده‌گه‌وره‌که‌ی و نيزیکه‌ی سه‌د که‌س له عه‌شیره‌تی برادۆست، هه‌موو زریپۆش و تفه‌نگ به‌ده‌ست و چه‌کدار، به‌هه‌موو ئه‌سه‌پابى شه‌ره‌وه له مالى هاتنه‌ده‌ر؛ ده‌گه‌ل محه‌مه‌د به‌گ په‌کتریان دى و دووسه‌د که‌سیکیش له قه‌لا‌دا مانه‌وه.

محه‌مه‌د به‌گ پاسه‌وانی به‌دیاریه‌وه دانان که که‌س وییان نه‌پرزى و پروو له مالیان نه‌کا. ئه‌میرخان و ده‌ست و پتوه‌نده‌کانی هینا مالى خۆی خپوه‌ت و باره‌گایه‌کی گه‌وره‌ی تایبه‌تی بۆ هه‌ل‌دان. ناردي له دووی حه‌سه‌ن خان و ئه‌میره‌کانی تر که بین ئه‌میرخان ببینن. جا ئه‌وده‌می هه‌رچی قازانجی ده‌وله‌تی تپدا‌بوو ئه‌وه‌ی بکه‌ن. بۆخۆشی و پیرای براکانی دانیشت و به‌گه‌رمی میوانداریی لى کردن. که حه‌سه‌ن له خپوه‌ته‌که نيزیک بۆوه ناردي به‌دوای محه‌مه‌د به‌گی دا و بانگی کرده دهرى. نه‌هاتنی حه‌سه‌ن خان بۆ خپوه‌ت و چوونه‌ده‌ری محه‌مه‌د به‌گ ئه‌وانی نیگه‌ران و در‌دۆنگ کرد. حه‌سه‌ن خان به‌محه‌مه‌د به‌گی گوت: «سه‌رم له کارى تۆ سوپماوه و قه‌ت وام له

تیگه‌یشتن و لیزانیی تۆ رانه‌دهدی که به‌خۆت و برایانه‌وه له‌نیۆ ئه‌و یاغی و سه‌رکیش و لاسارانه‌دا دابنیشی که ده‌ستیان له خوینی خویان شوشتوو و جی متمانه نین و نابی به‌هیچ باریک بروایان پی بکری. ته‌گبیر ئه‌وه‌یه که ئه‌وان له‌به‌ر یه‌ک بلاو بکه‌ی ئه‌میرخان و کوره‌که‌ی و چه‌ند که‌سان له‌کن خۆت گل بده‌وه و ئه‌وانی دیکه، هه‌رچه‌ند که‌سان به‌ئهمیریکی بسپیره که پاش ئه‌وه‌ی فه‌رمانمان بۆ هات جیبه‌جی ده‌که‌ین.»

محهمه‌د به‌گ ئه‌و قسه‌ی پی به‌جی بوو. پیاوی نارده کن ئه‌میرخانی: «مانه‌وه‌ی ئه‌و هه‌موو که‌سه پیکه‌وه له جیگایه‌ک ئیمکانی نییه، بۆ خۆت و کور و خزمه‌کانت لی‌ره به‌سه‌ینه‌وه و ئه‌وانی دیکه داده‌به‌شین.» ئه‌میرخان ملی راکیشا؛ به‌لام ئاواله‌کانی ملیان نه‌دا و گوتیان: «بۆ خۆت دلنای که ئه‌میره‌کان سه‌ربه‌خۆ ناویرن ئه‌تۆ بکوژن، به‌لام یه‌کی له ئیمه‌ ناهیلن. بریارمان وابوو که له خۆشی و ناخۆشیدا پیکه‌وه بژین، ئیستا وا دیاره تۆ ژبانی دوو رۆژت پی باشته‌ره. ئیمه‌ لیک هه‌لنابریین و ئه‌گه‌ر بکوژریین باپیکه‌وه بمرین.» جوا بیان نارده‌وه ده‌ری.

له کاتی ئه‌و هاتوچۆیه‌دا له ماله‌ ئه‌لیاس خه‌لیفه هه‌را په‌یدا‌بوو، کاتیک خان ئه‌بدالی موکریانی نارده قۆناغی ئه‌لیاس خه‌لیفه، بۆ خۆی له سه‌نگه‌ر بوو. پیاوه‌کانی خه‌ریکی میوانداری و به‌جی گه‌یاندنی ئه‌رکی پتویست بوون و شه‌ربه‌تیان بۆ هینان. له‌و حاله‌دا خه‌لیفه- که پیاویکی سو‌فی و خاوه‌ن ئاکاریکی ساکار- بوو به‌سه‌ردا هاته‌وه و میوانه‌کانی زۆر به‌خیره‌اتن کرد و له پیاوه‌کانی تووره‌ بوو که به‌و گه‌رمایه بۆ چه‌ک و به‌رگی شه‌رتان له براده‌ران نه‌کردۆته‌وه. خزمه‌تکاریک هات که به‌رگی شه‌ریان لی وه‌رگری و سووکیان بکا. خان ئه‌بدال و ئاواله‌کانی خه‌یالیکی دیکه‌یان به‌دلا هات. ده‌سه‌به‌جی له جی خویان راپه‌رین و شیریان هه‌لکیشا و چه‌ند شیریان له ئه‌لیاس خه‌لیفه دا و چه‌ند که‌سیان له خزم و پیاوه‌کانی- که بی چه‌ک بوون- له‌نیۆ خیه‌وت بریندار کرد. غازیه‌کانی قه‌راداغلوو پتییان زانی و به‌شیری رووته‌وه له خیه‌وتی وه‌ژوورکه‌وتن. ئه‌لیاس خه‌لیفه و دوو که‌س له خزمه‌نی کوژرا‌بوون و چه‌ند که‌سیش برینداربوون. روویان له خان ئه‌بدال کرد و ئه‌ویان به‌ ئاواله‌نه‌وه له‌توپه‌ت کرد. ئه‌و رووداوه قسه‌ی سه‌ه‌ن خانی وه‌راست گپرا و که‌س متمانه‌ی به‌وان نه‌ما. قزلباشی غه‌زاکه‌ر، رۆبوونه شیران و ده‌سه‌ر که‌سه‌وه نه‌چوون و شیریان تینان. هه‌ر

كەس لەو رۆش پيشتر هاتبوو دەر- چ كورد چ جەلالى- كوژرا . چونكە بەردەستبوونى ئەو چينه غەدارە وەك ئيمانى ناھومىدى بوو . ئەمىرخان و ئاوالەكانى ھيرشى قزلباشيان بۆ دەورەى خىووتەكەيان دى و راپەرين و لباديان كونكرد و غازيەكانيان وەبەر تەنگان دا . لەولاشەو خىووت گوللەباران كرا . بيست سى كەسيان وەبەرھاتن و كوژران؛ ئەوانى ديكە بەشيري پرووتەو دەرپەرين و بەشەركردن بەرپگاي نەماندا رابردن . لەشكري رق ھەستا و واى دەست بەكوشتار كرد كە ئەو كەسانەى شەش مانگ لەوھى پيش هاتبوونە دەريش دەرباز نەبوون؛ تەپ و وشك پيكەو سوتتا . ئەوانى لە قەلاش مابوونەو ئاسەواريان لى برا . بەكورتى قەزاوقەدەر واى ھىناوو و ئەو پرووداو لەخۆيەو قەوما . پاداشى نەك بەھەرامى خۆيان وەرگرت . پاش ليكۆلینەو زاندرە كە ئەمىرخان و ئاوالەكانى تەگبيريان كرددوو و هاتبوونە سەر ئەو كە رزگاريان لە دەست قزلباش ئيمكانى نيبە؛ گوتبوويان: «بەرگى شەرى لەبەر دەكەين و چەك ھەلدەگرين و دەچينه دەرى . ھەموو ئەميرەكان لەو كۆردە كۆدەبنەو؛ دەستيان لى دەدەينه شيران، تا لە دەروە ئاگادار دەبن جووقەواريان لى دەبرين . ئەگەر توانيمان وەدەرەكەوين و خۆ رزگار بكەين، ئەو باشە؛ ئەگەر نەمانتوانى، بەس نيبە تۆلەى خۆمان لەپيشدا كرددۆتەو و خويىنى خۆمان ئەستاندوو و پياوانە كوژراوين.» بۆيە ئەم ئازايەتتايە لە خان ئەبدال پروودا و لەپيشدا ئەلياس خەليفەى كوشت . خودا بۆخۆى دەزانى .

پاش ئەم پرووداو كۆرە بچووكەكانى و خا و خيزانى ئەمىرخان ئەوى مابوون، ھىنايان بۆ ھۆردووگا و مال و سامانى قەلانەشيناكان بەسەر غازيەكاندا دابەش كرا . لە ھايتىدا كە ھۆردووگا خاوەن شكۆ لە (گاودۆل)ى مەراغە بوو، ئەوھى قەوماوو بەعەرزى پيرۆزى گەيشت . لەسەر فەرموودە، چەند رۆژتيك گەنج عەلى خان بەخۆى و تەنگچيەكانتو لەبەن قەلا مانەو و ئەميرەكانى ديكە بەلەشكەرەو پروويان لە دەرگاي خاوەن شكۆى عالەم پەنا كرد . لە چيمەنى قەراچووق گەينه بارەگاي پيرۆز . ولات و سامان و دەستەلاتداری ورمى، بە قبان خانى براى محەمەد بەگى بيگدلى ئەسپىردرا . سى ھەزار تومەن زىپرى نەغديش بۆ پيداويستەكانى قەلاى دمدم و يارمەتى غازيەكان و پياوھەكانى ئەو ديارىكرا . فەرمان درا لە سنوورى

ساروقورغان و گاوروود تا سه‌لماس، هه‌موو ئه‌میر و حاکمه‌کان له‌به‌ر حوکمی ئه‌ودابن و له‌ قسه‌ی دهرنه‌چن. ئه‌ویش به‌ له‌شکرێکی ته‌یاره‌وه‌ چوو بۆ وینده‌ری و خه‌ریکی ئاوه‌دانکردنه‌وه‌ی قه‌لا بوو. گه‌نج‌عه‌لی خانی‌ش به‌خۆی و تفه‌نگچییه‌کانیه‌وه‌ تیکه‌لی هۆردووی گه‌وره‌ بۆوه^(۱).

باسی به‌ره‌و مه‌راغه‌ چوونی شا و

رق هه‌ستانی له‌ تیره‌ی موکری و قه‌ت‌لوعامی ئه‌و تیره‌

عه‌شیره‌تی موکری له‌ پیره‌وانی ئه‌م ده‌وله‌ته‌ و له‌ سنووری گاودۆلی مه‌راغه‌ و سندووس و میانداووا نیشه‌ته‌جی بوون. له‌ سه‌رده‌می شای به‌هه‌شتیدا سه‌رکرده‌ی ئه‌و تیره‌ به‌ده‌ست ئه‌میره‌ ناویکه‌وه‌ بوو. پاش مردنی شا و له‌سه‌ر ته‌خت دانیشتنی سوڵتان محمه‌د پادشا- که‌ سوڵتانی رۆم بوو- په‌یمانی باوک و باپیرانی خۆی هه‌لوه‌شانده‌وه‌ و دنیا‌ی هیدی و هیمنی ئالۆز و په‌ریشان کرد. شه‌ر هه‌لایسینه‌ به‌دغه‌ره‌کانی سنوور، بازاریان گه‌رم بوو. ئه‌میره‌ی ناوبراو- که‌ زۆر سالان نمه‌ک په‌روه‌رده‌ی ئه‌م ده‌وله‌ته‌ بوو- ریگای نمه‌ک به‌حه‌رامی و یاغیبوون و هه‌لگه‌رانه‌وه‌ی گرته‌ پێش، ده‌گه‌ل رۆمیان ریکه‌وت و ده‌ستی کرد به‌تالان و کوشتار. له‌ سندوس و میانداو و مه‌راغه‌دا هاته‌ سه‌ر ره‌وه‌ی (قه‌راچیوق) که‌ ره‌وه‌ی تایبه‌تی حه‌زهرتی شای به‌هه‌شتی بوو و به‌باشی ناویانگی به‌دنیادا رۆی بوو. ژماره‌یه‌کی زۆری له‌ ره‌وه‌دان و پاسه‌وانی ره‌وه‌ کوشتبوون و ره‌وه‌که‌ی داگیرکردبوو. هه‌میشه‌ ده‌گه‌ل ئه‌و ئه‌میر و قزلباشانه‌ی ده‌بوونه‌ حاکمی مه‌راغه‌ شه‌ر و کیشه‌ هه‌بوو. ده‌میکیش له‌ خراپه‌ و کوشتار و به‌دیل گرنتی ژن و مندال رانه‌ده‌وه‌ستا. پاش مردنی ئه‌میره‌به‌گ، شیخ حه‌یدر به‌ده‌ستووری بیگله‌به‌گی رۆمیان بوو به‌ ئه‌میر و له‌ باوکی زیاتر سه‌ربه‌خۆیی په‌یدا کرد.

---

(۱) ئه‌م کاره‌ساته‌ له‌ سالی بیست و چواره‌می پادشایه‌تی شا عه‌بباسی سه‌فه‌وییدا روویداوه‌ که‌ ریکه‌که‌وتی ۱۰۱۸ی کۆچییه‌. ئه‌سکه‌نده‌ر به‌یگی تورکمان له‌ لایه‌ره‌کانی ۸۰۷-۸۱۱ی کتییی عالهم‌نارای عه‌بباسیدا باسی کردووه‌. حه‌یف رۆژ و مانگی گیرانی دمدم و گوژرانی ئه‌میرخانی نه‌نووسیوه‌. هیمن.

به لّام له زهمانی فه‌مانره‌واییی سوّلتن محه‌مه‌دخاندا له راس جه‌عفه‌ر پاشای
 بیگلهر به‌گی ته‌وریز سه‌رکیشی ده‌کرد. چهند جار نیزیکانی خوئی نارده‌ باره‌گای
 عالهم په‌نای پادشای مه‌زن و بچووکی خوئی نیشان دده‌ا؛ تا شاهه‌نشا بۆ
 داگیرکردنی نازه‌ربایجان چوو. شیخ‌حه‌یده‌ر هات بۆ ریتسه‌ ماچکردن و لاواندراوه‌؛
 هه‌زهرتی شای پایه‌به‌رز و سیبه‌ری خودا، هه‌له‌کانی پیشووی تیره‌ی موکری
 به‌خشی. ده‌سته‌لاتی مه‌راغه و ده‌روپشتی- که هه‌میشه به‌ده‌ست یه‌کیک له ئەمیره
 مه‌زنه‌کانی قزلباشه‌وه بوو- دا به شیخ‌حه‌یده‌ر. ئەو له‌بن قه‌لای ئیره‌وان وه‌ک له‌جپی
 خوئی باسکراوه‌- کوژرا. خاوه‌ن شکۆ له‌به‌ر هه‌قناسی جپی باوکی دا به‌قوبادخانی
 کوپری که هیشتا منداڵ بوو. به‌که‌یخودا و ردین سپییه‌کانی عیلى فه‌رموو تا کوپ
 گه‌وره‌ ده‌بی له‌ قسه‌ی دایکی- که کچی پیاوماقوولیکی قزلباش و ژنیکی وشیار و
 ئاقل بوو ده‌رنه‌چن. بۆ ئەوه‌ی قوبادخان خو بگری برایه‌کی شیخ‌حه‌یده‌ر که ناوی
 ئەمیرخان به‌گ بوو له‌نیو عیلى هینادهر و جی و پایه‌ی دایه و کردی به‌حاکمی
 گه‌رمروود. براکه‌ی تری خان ئەبدال داوای مه‌زنایه‌تی ده‌کرد و سه‌ری بۆ برازاکه‌ی
 دانه‌ده‌نواند و هیندیك پیاوخراب و به‌دغه‌ری موکری له‌خو هالاندبوو. چهند جار
 له‌شکری ناردرا سه‌ر و ده‌ریان په‌راند؛ تا ئاخری وه‌ک باسکرا په‌نای بۆ ئەمیرخانی
 برادۆست برد و له‌کن ئەو مایه‌وه. لوتف و دل‌سوژی شاهانه‌ قوبادخانی گرت‌ه‌وه و
 سه‌ربه‌خوویی ته‌واوی په‌یدا کرد و هه‌موو هۆزه‌کانی موکری به‌رده‌ست بوو. له‌نیو
 سه‌ره‌وژانی ئەم تیره‌دا پیاوی به‌رازسروشت و ریوی سیفه‌ت هه‌بوون که له‌ ریگای
 راست دوورکه‌وتبوونه‌وه و له‌ چۆلی سه‌ره‌رپویدا گه‌وره‌ببوون؛ ده‌گه‌ل قزلباشان- که
 له‌ مه‌راغه خاوه‌ن ملک بوون- خراب ده‌جوولانه‌وه و به‌زۆر زه‌وییه‌کانیان داگیر
 ده‌کردن. قوبادخانی که گه‌یشتی، له‌به‌ر نه‌زانی و پیسی ده‌روونی ده‌گه‌ل قزلباشان
 ره‌فتاریکی ناله‌باری گرت‌ه‌پیش. هه‌رچهند له‌و چهند ساله‌ی دواپیدا زۆر نافه‌رمانی و
 ئاکاری دزیو له‌ خوئی و له‌ژیر ده‌سته‌کانی ده‌بیندرا و گه‌رد له‌سه‌ر دلی ممبره‌کی
 شاهانه‌ ده‌نیشت، به‌لّام له‌به‌ر به‌زه‌بی و دل‌سوژی تاییه‌تی خوئی و له‌ پیش چاوگرتنی
 خزمه‌تی شیخ‌حه‌یده‌ر، چاوپوشی لی ده‌کرا. تا وای لی هات ئاوی له‌ ئاوه‌رۆیان
 ده‌رکرد و سه‌ره‌رۆیی و لاساری له‌ راده‌ برده‌ ده‌ر. هه‌روه‌کوو سالی رابردوو حوکم

کرابوو که قوبادخان بچیتته کن (اعتمادالدوله) و له داگیرکردنی قه لای دمددا دهگه ل لهشکر به شداری بکا، خوئی لهو خزمه تهش بوارد و نه چوو.

له به هاریدا که خاوهن شکو خه ریک بوو بۆ ریکخستنی کاروباری ئه و ناوچه یه به ره و سنوور بچی، قوبادخانیش ناچار به خوئی و چند کهس له دهروپشته کانیه وه له (یورت قشلاق) به خزمهت گه یشت؛ چونکه دلی پاک و پروناکی شاهانه له سه ره پویی و لاساری ئه وان گه ردی لی نیشتبوو، هاته سه ره ئه وه که ئه وانه شیایوی لوتف و دلسوژی نین و راهستان له ته میگردنی توندی ئه وان به قازانجی ده ولت نییه و خراپه و کیشهی پتری لی پیدا ده بی. خوئی له ته میگردنیان خوشکرد. به لام به لیزانی و وشیری خوئی وه، جارئی خوئی راگرت و لوتفی دهگه ل کردن تا گه یشته مه راغه. قوبادخان و ردین سپییه کانی موکری له وه ده ترسان شا داوای ره وه ی قه راچیوق بکاته وه؛ بویی به فیل، ئه سپه باش و هه لبارده کانیا نارد جیگایه کی دوورده ست و چند بارگینی نارسه نی کوردییا ن له وئی هیشته وه، تا ئه گه ر باسی ره وه هاته گوژی ئه وان نیشان بدن. ههروه ها ئاشکرا بوو که هه میشه دهگه ل سه ردارانی رومی که ینبه یینیا ن بووه و خراپه یان دهگه ل لیقه وماو و هه ژاران کردوه و له بهر ته عه سسوبی مه زه بی زوریان شیعه کانی مه راغه ئازار داوه. که وابوو دهستی زورداران ده بوو له یه خه ی هه ژاران بکریته وه.

به کورتی له نیویردنی ئه و تیره به دفه ر و سه ره پویی- که له موسلمانانی هه ر ناویکیان هه بوو- ئه رکی سه ره ئه ستوی شای دادپهروه ر بوو. ئاگری رق و تووره یی وا له دلی خاوینی شاهانه دا بلایسه ی گرتبوو که ته نیا به خوینی ئه و بی فه رانه و هه کارکه وتنی شیرینی ئاگر بار نه بایه نه ده کووژاوه و دانه ده مرکاوه. له کاتیکدا که باره گای بهرز له گاودول هه لی دابوو، رۆژیک قوبادخان به خوئی و سه د و په نجا که سه وه پرویا ن له باره گای بهرز کرد. ئیواره وهخت بوو گه یشتی؛ دهگه ل چوار کهس له خزمه کانی بۆ حوزوور بانگ کران. که وه ژوور سه راهپه رده که وت، له سه ره فه رمانی شا له وهختی چه کمه دا که نندا غولامان بی ئه وه ی بیلن بیزوون- کوت کوتیا ن کردن. که لاکی پیسی ئه وانیا ن بۆ کووچه ی پشت سه راهپه رده راکیشا. بۆ ئه وه ی زیانیک له لایه ن ئه و پیاوخراپانه وه به غولامان نه گا. فه رمان به عه لی قولی خانی

ئیشک ئاغاسی باشی شاملوو درا له بهر دهرکی سهراپه رده راوهستی؛ یهک یهک بانگیان بکا بۆ مه جلیس. که وهژوور سهراپه رده ی پیرۆز که وتن دهسبه جی غولامان بیانکوژن و که لاکیان باویژنه کوچه ی پشت سهراپه رده؛ تا له پیش چاوان ون بن. تا بیست سی کهس به وجۆره کوژران و یهک به دوای یه کدا فریدران. ئەوانی دهری که میک دردۆنگ بوون. یه کیان که هاته ژووری ته ماشای کرد خوین زۆر رژاوه و قویادخان و ئەوانیش دیارنن؛ قیژاندی و دهستی دا خه نجهر. موحیب عه لی خانی شاهی سیونی بریندار کرد. دوو سی کهس که به دوایدا ده هاتن کشانه وه و خه ریکی را کردن بوون.

غولامان و قوچیان تیان و هرووکان، هه ره له وی پارچه پارچه بیان کردن. ئەوانی دهره وه تی گه یشتن، رایان کردن ئەسپان. هیندیک هه ره له وه دهوروبه ره و هیندیک له وهختی راکردندا کوژران و تاقیان لی برا. له وهخته به سامه دا خاوهن شکۆ هاته دهر و سواری ئەسپی ره سهن و خو شبه ز بوو و رووی له قه لای گاودۆل کرد و سه ربازانی قزلباش کوشتن و تالانی عه شایری موکرییان پی ئەسپیدرا. خاوهن شکۆ به تلایک له شه و چو بوو گه یشته قه لای گاودۆل.

هیشتا ئەم خه به ره نه گه یبووه قه لا که له شکر به ژوور قه لا و هه ربوو؛ هه ره که سیان وه گیر که وت خستیان. عه لی قولی خان ناردرا بۆ هه وشه یه کی دیکه که له وه نیزیکانه بوو. په نجا شیست که سکی دست به سترای هینا دهرگای به رز. غازیه تۆله ئەستینه کان به چاو قووچاندنیک هه موویان ناردنه ولاتی نه بوون. زۆر له وه که سانه ی ده یانه یان خزمه تکار و پیمه ره داره کان هه ره به زه بری گوپال و پاچ و پیمه ره سه ره و می شکیان ده کوتان و ده هارین. ئەسفه ندیار به گی ئاوچی باشی عه ره بکه رلوو، له سه ره فه رمانی خاوهن شکۆ به سه ره ره و ناردرا بۆ گه رم پروود و به فیلیکی شه رکه رانه وه ئەمیر خانی برای شیخ هه یده ره و ئەو په نجا که سه ی له تیره ی موکری که ده گه ل ئەو بوون به جاریک کوشت. حوسین سولتان برازای شیخ هه یده ره و ئەوانه ی ده گه ل ئەو له ورمی بوون به دهستی هه سهن خان کوژران.

به کورتی قه تلای عامی ئەو تیره به قه له می ته قدير له سه ره لاپه ره ی رۆژگار نووسرا. ئەو چهنه رۆژه ی که شا له قه لای گاودۆل ماوه، هه موو رۆژی دهسته دهسته و پۆل پۆل

دهيانهينان و لهسەريان دەدان. بەهرامی خوینخۆر تاویک له تیغ وەشاندن و خوین رشتن رانەدەوہستا. هیندیك له ئویماق و ئیبی و ئوریاد که له نێو ئەوان مابوونەوہ، بەو تاوانەى له نێو تیرەى دژى دەولەتدا خویمان ماتکردووہ و له کاتى دەستەلاتى رۆمیاندا نەگەرانیو نێو قزلباش هەموویان کوژران.

بیبیرینەوہ ئاورگی تیرەى موکرى کوژاوہ و نیرەوہزەکان هەموو کەوتنە بەر مەودای شیرى بەبرشت و ژن و منداڵەکانیشیان بەدیل گیران. پاش چەند رۆژ بلیسەى رقی شاھانە تارادەىک دامرکاوہ و شیربەگ ناویک لەو بنەمالە کە هەمیشە خوێ بەخزمەتکار دەزانى و مەخسوربەگ ناویک کە براى ئەو و لە ریزی ئیشک ئاگاسیانى بارەگای بەرزدا بوو، کرانە گەرە و مەزنى موکرى و فەرمان درا ئەوانەى لە مەودای شیر رزگاربوون و لە کەلین و پەسیواندا ماونەوہ، پەنا بو ئەوان بەرن و لە کوشتن و تالان ئەمین بن. پاش ئەم رووداوہ شا چەند رۆژیک لە نێو ئەسپەکانى رەوہدا لە چیمەنى قەراچیوق راییوارد و ولاتى مەرغەى بەسوڵتان میر موقەددم ئەسپارد^(۱).

باسى دەسەلات پەیداکردنەوہى کوردانى برادۆست بەسەر قەلای دمددا و

دیسان وە دەسکەوتنەوہى بەتەقدیری خاوەنى ئاسمان و ئەستیران

خەبەریکی بەسام کە لە مازندەران بەگوێی خاوەن شکۆ گەیشت، رووداوى سەیر و سەمەرەى دەسەلات پەیداکردنەوہى کوردانى برادۆست بەسەر قەلای دمددا بوو. چلۆنایەتى رووداوہکە ئەوہیە: وەک لەپیشدا باسمان کرد پاسەوانى و دەستەلانداریى ئەم ناوچە و قەلایەکەى بە قبان خانى بێگدلى ئەسپێردرا بوو. یەکیک لە ژنەکانى ئەمیرخانى چۆلاق- کە لە کچانى خەلکی خویری ئەو مەلەبەندە بوو، دەگەڵ هیندیك لە بۆرە پیاوہکانى نەناسراوى کورد لە قەلادا مابوونەوہ و

---

(۱) بەداخەوہ ئەسکەندەر بەگ- کە میژوونوسىکی زۆر ورد بوو- رۆژ و مانگی ئەم کارەساتەى روون نەکردۆتەوہ؛ بەلام چونکە لە ریزی رووداوہکانى سالى بیست و چوارەمى پادشایەتیی شا عەبباسدا لەلایە رەى ۸۱۱-۸۱۴ى عالم ئارادا نووسراوہ، دیارە ئەو کارەساتە لە سالى ۱۰۱۸ى کوچیدا روویداوہ. هێمن.

خزمه تی قزلباشیان دهکرد. قبان خان ههلهکهی ئهوه بوو که کوردی با نه ناسراویش بی- له قه لادا هیشت بۆوه. بۆخۆشی جاروبار دهچوو بۆ راوی. (ئه لئغ) بهگی برادۆست- که خزمی ئه میرخان بوو- وهک کوند له ویرانه کانی ئه و سنووره هه لکورما بوو و دهگه ل ئه و (عورت) ژنه و قۆلچیه کورده کان په یوهندی بهر قه رار کرد. بریار وا درا هه ر کاتیک قبان خان به شه و له قه لا وه درکه وت ئاگاداری بکه ن.

پۆژیک قبان خان بۆ راوی له قه لا وه درکه وت. به ئه لئغ بهگ راگه یه ندرا، شه وی به خۆی و چل په نجا که س کورده وه هاتنه بن قه لا. ئه وان بورجیکی سولقیان که به ته نیشته قه لاکه وه یه کونکرد، ئه لئغ بهگ و ئاواله کانی یهک یهک هاتنه ژووری؛ له پر پاسه وانی ئه و بورجه یان که له خه ودا بوو کوشت. هه ر که سکیان له هه ر بورجیکیدا له خه ودا دی به ره و نه مانیان به ری کرد، چوونه نه قاره خانه و نه قاره ی شادمانیان لی دا، ئه و کورده نه ی له قه لادا بوون تیکرا لیان کۆیوونه وه. خه لکی قه لا وه خه بهر هاتن و ئه وه ی هه رگیز به خه یالیاندا نه ده هات به چاوی خۆیان دی، سه ریان لی شیوا و ده ستیکیان که وته ئه ملا و ده ستیکیان که وته ئه ولایه. به و شه وه ره شه هه راوه وریا له قه لادا په یدا بوو، قزلباشه کان به ئاغا و نوکهر و پیش خزمه ته وه- که له قه لادا بوون، بی ئه وه ی ئاگیان له چه ندوچۆنی داگیرکه ران بی، به دلکی پر ترسه وه به ئه ملا و ئه ولای قه لادا خۆیان فریدا و هه لاتن و تا به یانی ئاقه که سکیان له قه لادا نه ماوه. کورده کان له قه لادا مانه وه و مال و سامانی قزلباشیان داگیرکرد و له کورده کانی ده وریه ر، داوای کۆمه ک و یارمه تییان کرد.

ئه و خه به ره به سامه به قبان خان گه یشت. ئه نگوستی په شیوانی به ددان گه ست، رووی له لای قه لا کرده وه. ئاغا سولتانی موقه دده م له مه راغه خه به ری زانی و به سه ره ره و به یارمه تی هه هات. یه کیک له هه لکه وته باشه کان ئه وه بوو که سه د و په نجا که س له کورده یاغیه کان که بۆ کۆمه کی قبان خان به ره و قه لا ده هاتن، تووشی ئاغا سولتان و پیاهه کانی قبان خان هاتن، شه ر قه وما و کورده کان شکان، زۆریان لی کوژرا و ئه وی مانه وه و ده رچوون هه لاتن. پیربوادقخان حاکی ته وریز و شه هیر سولتانی موکری له بیستنی ئه م خه به ره شه لژان؛ به تره ختان خۆیان گه یاندی، قبان خانیش به شه رمه زارییه وه تیکه ل به ئه میره مه زنه کان بۆوه.

پوون بووه که قه لانشینه کان زۆر که من. له بیرى هپرش بردندا بوون که ناوی رهمهتی خودا بهسهه ئه م ئاگره دا کرا. ئەلغ بهگ رۆژیک بارووت بهسهه تفهنگچیهکانیدا بهش دهکا، قه زاوقه دهر وا جارى بوو پریشکیک ئاگر که وته نیو بارووت و گری لی بئندبوو و لایهکی پوومهتی سووتاند و پهکی خست. ئەو سووتوانه ی ئاگری ناهومییدی، له قه لاداری که وتن و که دهوهری قه لایان وا به ته ندرای هاته پیش چاو، له گه یشتنی کۆمهک ناهومیید بوون. ترس و ناهومییدی تهنگی پی هه لچنین و جگه له راکردن هیچیان ره چاو نه کرد. له شه و پیکدا که وهک دلی نه گبه تباران رهش و تاریک و تونوک بوو- هه رچی پتیا ن هه لگیرا و توانیان له ئەسپه هه ساوهکانی قه لایان نا و ئەلغ به گیان به که لاکى هاویشته سهه ئەسپیک و له دهرفه تیکدا دهروازه یان کرده وه و هه لاتن. ئەمیرهکان پاش ئاگاداری بوون وه دوا یان خستن، به لام و پتیا ن رانه گه یشتن.

جاریکی دیکه ش ئەو قه لایه که له قایمی و بهرزیدا دهگه ل ئاسمانی شین بهرامبهری دهکا که وته وه دهستی له شگری پادشا^(۱).

***

مهه م و زین

دووه م بهیتی کتیبی ئۆسکارمان، مهه م و زینه. مهه م و زین به ناوبانگترین چیرۆکی کوردیه. کام کورد هه یه ئاگای له :چیرۆکی مهه م و زین نه بی. یا هیچ نه بی ناوی ئەو کچ و کوره ناکامانه ی نه بیستی. له شیعری شاعیره کۆن و تازه کانه ماندا ناوی مهه م و زین هاتووه.

:چیرۆکی مهه م و زین هه ر به کوردی نه ماوه ته وه. تا ئیستا به ئەلمانی، فه رانسه یی، رووسی، ئەرمه نی و تورکی ته رجه مه کراوه. له سالی ۱۳۴۱-۱۹۶۲ دا ئەم بهیته ی له م کتیبه دا هه یه، به دهستی کاک (عوبهیدالله ئەیوبوبیان) هاتۆته سهه ر پینووسی کوردی و زۆر باشیش کراوته فه رسی و چاپ کراوه.

(۱) ئەم رووداوه له سالی ۱۰۲۴ ی کۆچیدا که بهرامبهری بیست و نۆه مین سالی پادشایه تی شای عه بباسه قه وماوه و له لاپه ره ۸۸۸-۸۸۹ ی عاله م ئارای عه بباسیدا نووسراوه. ئەوی بق من جتی داخه ئەوهیه که نووسه ر ناوی ئەم ژنه قاره مانه تۆله ئەستینه ی نه نووسیوه. هیمن.

ئەم: چىرۆكەي لەم كتيبەدا چاپكراوه (رەحمان بەكر) بۆ خۆي دەلى بە چوار
 رۆژان بۆ ئۆسكارمانى گوتووه و ئەويش تۆماری كردووه. من كه زۆر جارم ئەم بەيتە
 لە زمانى شايەرەكانى هاوچەرخم بيستوووه ئەم بەيتەي زۆر بەتەواو دەزانم.
 بەبروای من مەم و زين زۆر كۆنە. زۆر كۆنترە لەوہى ئيمە بىرى لى دەكەينەوہ؛
 بەلام ھەروا ھاتووہ و تازە كراوہتەوہ و پەنگى گۆرپوہ. كەچى بەو ھەموو گۆرانەوہش
 نيشانەي ئاينى زەردەشتى بەئاشكرايى پيوہ ديارە و ئەوہش بەلگەي كۆن بوونى ئەم
 :چىرۆكەيە. لە سەرانسەرى بەيتى مەم و زيندا لە نىوان خوداى خيەر و شەردا
 ملانەيە؛ ملانەيەكى توند و بەر بەرەكانىكى سەخت و لە ئاشتى نەھاتوو. ئەگەر بەكرە
 مەرگەوہر، بەكرى شوڤفار و بەدەفەر وەك خوداى شەر- دەپەوي مەم و زين- ئەم كچ و
 كورە پاك و خاوينانە ريسوا بكا، خوداى خيەر (قەرەتاژدين) گەورەترين مەردايەتى و
 فيداكارى دەكا و بۆ پاراستنى ئابرووي ئەوان مالى خۆي ئاگر تى بەر دەدا و خانى
 نەمرىش كارەساتەكەمان ئاوا بۆ دەگيرتتەوہ:

مالا خوہ ژ رەنگ قوم زردشت

دا ئاگر و گازيا خوڤ راھشت

ئاگر كو دگرته خان و مانان

وى گرته بەگازى و فغانان

ئەقوام و قبایل و عشایر

بايل جوملە بزینە دەفع ئاگر

ئاگا كو بوون ئەمير و غلمان

خالى كرن ئەو سرا و بستان

ئۆزى كو بزینە وى ھەواری

وى مۆتەھمى وەگۆتە يارى

تاژدين تە دى چە پەنگ ئەدا كر

مووسا لە بەحرغەم زوا كر

بەيتبىژى ساكارىش ئەو نەقلەمان بەزمانىكى سەير بۆ دەگيرتتەوہ:

قەرەتاژدينى لوپى،

بەزمانی عەرەبان(*) دە ژنی خوری،

دوور^(۱)، گویتەر، لانکی کوری.

یا لە زمان خاتوون ئەستێوه دەلی:

نە ئەو مالهەم دەوی، نە ئەو حاله،

نە ئەو مندالەم دەوی نە ئەو تفاله

«بەو شەرتهی لە دنیاپه سلامت بن، گەردنی زەرد و پرووی پر له خاله.»

تاریکی بەری پروناکی دەگرێ، خودای شەر بەسەر خودای خێردا زال دەبی. بەکره شوڤار واز ناهینێ ئەو کچ و کورە بی تاوانانە بەئاوات بگەن. بەلام دیسان پروناکی پەیدا دەبیتەوه، خێر زال دەبی؛ شەر تێ دەشکی. بەکر دەکوژری. ئەمما درەنگ، پاش لەنیوچوونی ئەو دلەبر و دلدارە بی مرادانە.

خانێ نەمر- شاعیری مەزن و پایەبەرزێ کورد- ژیانی هەتاھەتایی دا بە چیرۆکی مەم و زین. شاکاریکی دروست کرد که تا دنیا دنیاپه مایهێ شانازی ئەدەبی نەتەواپه تیمانە، بەلام نەیتوانی بەیتە کۆنەکه لەنیوبەرێ و لەبیر خەلک بەریتەوه. ئەو بەیتە ئیستاش هەم بە شێوهی بۆتانی و هەم بە شێوهی موکریانی هەر ماوه. ئەگەر تۆماریش نەکرا با هەر دەماوه؛ بەلام رەنگبوو پتری گۆران بەسەردا هاتبا^(۲).

بێگومان سەرچاوهی مەم و زینی خانێ هەر ئەو بەیتە کۆنەپه. هەر وهک پیم وایه

(*) وێ دەجێ شایەر گویتیتی (زمانی عەجەمان) لەبری (زمانی عەرەبان)؛ بەلام ئۆسکارمان که رەنگبێ نە تورکی زانیبێ و نە عەرەبی، وای وەرگرتبێ؛ دەنا ئەم دێره تورکییه و لە موکریان بە تورک دەلێن عەجەم.

هێمن

(۱) دور: هەستە. گویتەر: ببە، هەلگره.

(۲) من لەمێژە بیر لەوهی دەکه مەوه چۆنە زۆر بەیتی کۆنی کوردی وهک مەم و زین، فەرخ و ستی، خەج و سیامەند، سەیدەوان، زەمبیل فرۆش و شیخی سەنعان بە هەردووک شێوهی موکریانی و بۆتانی هەن. ئایا لە ئەسلدا بەکام شێوه بوون؟ کەس گۆراون؟ کێ گۆریونی؟ دیارە بۆم نەچۆتەوه سەر چ بنجوبناوانیک، بۆیه خۆی لی دەبویرم و باسی لی ناکەم. هەر ویستم ئەو دیارده بخره پیش چاوان، بەلکه لە دواڕۆژدا زانایانی کورد لی بکۆلنەوه.

سەرچاوهى: چىرۆكەكانى بىژەن و مەنىژە و رۆستەم و سوھراب و سىاوش و... شانامەش ھەموو بەيتى كۆن بوون و فيردەوسى تازەى كردوونەوہ؛ بەلام چونكە شىعرى فيردەوسى ساكارتر و ھاسانترن بەيتە كۆنەكان لەبىرچوونەوہ و چونكە مەم و زىنى خانى، وردەكارى شاعيرانە و سۆفیانەى زۆر تىدايە و ھەروا ساكار و ھاسان نىيە و نەخویندەوار ھىچ، نىوہ خویندەوارىش باشى تى ناگا، بەيتە كۆنەكەى مەم و زىن ھەر بەسەر زار و زمانانەوہ ماوتەوہ.

پىرەمىردى نەمر شاعىر و رۆژنامەنووسى ھاوچەرخىش مەم و زىنى ھەيە. مەم و زىنى پىرەمىرد ئىبدايىكى خۆيەتى و زۆر لە بەيتە كۆنەكە دوورە. چىرۆكەكى شانۆيى باوى رۆژبووہ. تەنانەت بەرەو ئەدەبى رۆژئاوايى چووہ و وەك درامەكانى شكسپىر دەچى. ئەو شىعرە ناسكانەى خوارەوہ- كە لە چا و ھونەرى شىعەرييەوہ بەرزى- لە مەم و زىنى پىرەمىرد وەرگىراون:

ھەيرۆ ئيمىرۆ رۆى شىن و رۆ رۆمە
كە مەم رۆيى رۆى پەژارەى خۆمە.
ئەو زولفە لوولەم بۆ مەم شانە كرد
فەلەك كوێر بى بۆنىكى نەكرد
ئەو خال و ميلەى من بۆ مەم رشت
پەيمانم وايە بۆى بەرمە بەھەشت
ليوم دانابوو بۆ گوڤتوگۆى مەم
عەھدە تا مردن واتەى پى نەكەم
ھەى مەم دەستى مەم نەگەيشتە تۆ
وا نووكى خەنجەر بوو بەسەزاي تۆ
خەنجەر بۆ دلە گەر راستت دەوئ
ئاخ مەمى تىايە نەك بەرى كەوئ

مەم و زىنى پىرەمىرد بە نۆرەى خۆى پارچەيەكى ئەدەبى و كۆمەلايەتى بەرزە. بە زمانىكى شاعيرانە و ھونەرمەندانە رەخنەى لەو رەسمە كۆن و دزىوہى كوردەوارى گرتووہ كە كچان بەزۆرەملى دەمرينن و دللى دلداران دەشكىنن و ئىستاش دەگەل سەردەمى خانىش فەرقىكى زۆرى نەكردووہ. بەلام مەوزوويعىكى نوئ و

لاساگردنه وهیه کی پۆژئاوااییه که دهگه ل ریشوینی کۆنی کورده واری یهک ناگرنه وه و زۆر له بهیته کهش دووربۆته وه. زین هه م له بهیته کهدا و هه م له مه م و زینی خانیدا به مردنی خۆی له سووئ مه م مردوو و ئه وهش سووئی ئه وین و وهفای پتر تیدایه، که چی زینی پیره میرد خۆی دهکوژی، قه دیم خۆکوشتن له کۆمه لی کورده واریدا نه بووه، ئه و دیارییه مان زۆر له میژ نییه له پۆژئاواوه بۆ هاتوووه^(۱).

له :چیرۆکه کۆنه کانی کوردیدا باسی خۆکوشتن، ته نیا له بهیته خه ج و سیامه ندی موکریانیدا هه یه. خه ج پاش مردنی سیامه ند شینی بۆ دهگپێری و دوا ی خۆی له تیکه شاخی کێله سیپان هه لده دپێری و به په لی داره به نیدا دها. ئه ویش ته نیا له سووئ سیامه ند نا؛ به لکه له ترسی براکانیشی که زۆری لی نیزی که ببوونه وه و له وانه بوو بیکوژن^(۲). ئه و گونده کیژیکی زۆر شوخوشه نگ و جوان و چه له نگ و شه رمیون و به ئه ده بی لی بوو؛ کچی و جوان له و گونده دا نه بوو ده بانگوت دلی به لاویکه وه هه یه. به لام کهس نه دیدیوو جاریکی پیکه وه راوه ستابن. دوو برای لۆزه نده ر و یه سک گرانی هه بوون؛ هه یج کامیان ژنیان نه بوو و ئه م کچه بناوانیان بوو. پیاویکی پیر و ده وله مند به سه ری هه لوه ستا. برای گه ره ی حازربوو ژن به ژنه ی پی بکا، کچه که بدا به بار به کابرا پیره و کچی کابراش بۆ خۆی بینی، کچ نه ده چوووه ژیر بار به ئاس و په لاسدا ده چوو، ته نانه ت شکایه تی له ئاغازنیش کرد. به لام ئاگاهه له هه ر دوو لاهه پیشکیشی ده ستاند، به قسه ی ئاغازنی نه کرد و دادی نه پرسی، به زه بری خه نجه ر و کوته ک ناچاریان کرد مل رابکیشی، مامۆستا که ئاگای له هه موو شتی که بوو نه ته نیا بۆخۆی ماره ی نه کرد، به لکه گوته ی: به هه یج شه رعیک ماره ی نایه و هه رکه س ماره ی

---

(۱) ناخر دیارییه کانی پۆژئاوا هه موویان هه ر باش و به نرخ نین و زۆریان بۆ ئیمه مآلوپیرانه رن.
(۲) داستانی که وه بیره هاته وه؛ هه رچه ند که میکمان له مه به ست دوور ده کاته وه، به لام پیم خۆشبوو بیگپیره وه. فه قی بووم؛ له گوندیکی گه ره ی کوردستانی ئیران ده مخویند، گونده که دوو مه لای لی بوون. مامۆستا که ی من مه لایه کی روونا کبیر و خوینده وار بوو که تازه ترین کتیب و چاپه مه نی ده خوینده وه و ئاگای له وه زعی دنیا ی ئه و سه رده می هه بوو. مه لاکه ی دیکه، پیاویکی زۆر وشک و کۆنه په رست بوو و هه موو شتی له روانگه ی کتیبه کۆنه په ر زه رده کانه وه ده دی و دژی هه موو شتیکی نوێ بوو. مامۆستا که م گالته ی به بیرویا وه ری کۆنه په رستانه ی ئه و ده کرد و زۆربه ی فتواکانی به به لگه ی شه رعی هه لده وه شانده وه.

بكا به تالە .

به لآم مه لا پيره مارهه كرد، هيندهه پي نه چوو كچه كه ونبوو؛ هه رچي لبي گه ران سه رآخيان نه كرد. ده پيشدا پييان وابوو وه دوو كه وتوووه، به لآم كه سه له ديدا ون نه ببوو؛ ته نانه ت نهو كورهه ده يانگوت سه زيشي لي ده كا. ژنه چه نه دريژه كان بوختانيان پي كرد و ده يانگوت: «به خو لاي خوشكي چوته شار و ره گه ل ژنه خراپه كان كه وتوووه.» ئاخري باغه وانان به بوگه ن كه لآكيان له نيو دارستانيكي چغور و قه و غادا ديتوه كه خو ي هه لآوسي بوو. مه لا پيره كه ده ستكي له و تاوانه دا هه ببوو، نه حازر بوو نويژي له سه ر بكا و نه ته لقيني بدا و نه هيشتي له گو رخانه ي موسلماناندا بينيژن و گوتي: «به هيلاك چوووه و به موسلمانان نه مردوووه.» براكاني كه تازه په شيوان ببوونه وه هاتنه خزمه ت ماموستا كه ي من. ئه ويش قسه ي ماموستا پيره ي به راست زاني. ناچار نهو كچه بي مراده يان به تاقه وه ناشت. من زورم پي ناخوش بوو و به ماموستا كه م گوت: «چون دلت هات بيلي نهو سووكايه تيبه به م كچه هه ژاره بكه ن.» گوتي: «روله من له توم زياتر زگ به م كچه ده سووتي، پيم خوش نه بوو سووكايه تيبه پي كرا و له و بروايه شدا نيم قيامه ت راده بوو نه گه ر له گو رخانه ي موسلمانان بنيژرابايه، به لآم باببيته پهند و كچي ديكه فير نه بن خو بكوژن.» تي فكريم نه وهش چه شنه چاريك بوو بو نه و درده كه تازه به كورده واري وه ربوو و وهك ئيستا پيره ي نه ستان دبوو.

هه ژار شاعيري به ناوبانگ و هاوچه رخي ش مه م و زيني هه ر له سه ر كي شي مه م و زيني خاني به شيويه موكرياني كردوته شييعر. شييعره كانى گه ليك سوار و له بار پاراو و تيرمانان. چيرۆكه كه شه ي هه روهك خاني دارشتوو و په روه رده كردوووه و سه ري گرتوووه (۱).

---

(۱) زمانه كه ي په كجار په تي و بيگه رد و ساكاره. پره له وشه ي ره سه ني كوردي و به راستي فه ره نه گيكي ده وله مه ندي زماني كورديه. وشه ي نارپه سه ن و داتاشراو و تازه كووره ي تاك تاك نه بي تيدا نيبه. برپا نه وانيشي تيدا نه بان كه ده ليكي په له ي ره شن به كراسي سپي بوو كه وه. نه گه ر خاني مه م و زيني كردوته به هانه بو دربريني هه ستي پاكي نه ته وايه تي و بيروري سو فيانه ي خو ي، هه ژاريش مه به ستي نه سلي له هونده وه ي نه م چيرۆكه تو مار كوردي وشه ي ره سه ني كوردي بووه و پياو هه ق بلي زوريش سه ركه وتوووه.

مەم و زین: چیرۆکیکی ئەتەواپەتی کوردییە. بۆ ھەموو شاعیریکی کورد ڕەواپە بە ئارەزووی خۆی دایرئیتەو، بەو شەرئە زۆر لە ئەسڵەکەیی دوور نەبیتەو. نازانم ھەژار بۆ دەلی: «مەم و زینی خانی ھەژار کردووێ بە موکریان،» ڕەنگی ئەگەر ناوی نابا مەم و زینی ھەژار، بەرھەمەکەیی نرخی پتر بووبایە و زمانی ئەو ڕەخنەگرانە بەستراپایا کە دەلین: «ھەژار نەیتوانیووە ئەفکاری سۆفیانەیی خانی بەوردی دووپاتە بکاتەو.»^(۱)

ئەو ھەش نموونەییەک لە مەم و زینی ھەژار.

زین بوخچەیی دلی لای مۆمی داگیرساو دەکاتەو.

جاریکی بەزاری مۆمی دەواند

دەردی دلی زاری ژاری دەواند

ئەیی ھاو دەم و ڕاز و ھاو نشینم

من تۆش وەکو خۆم بەسۆز دەبینم

فرمیسکی لەگەڵ منا دەریژی

چۆن وا دەبی ھیچ شتی نەبیژی

نازانی دلم بەخۆم دەمیئی

یەک بگری لەگەلم و نەمدوینی؟

دەردی من و تۆ لە یەک جودایە

وەک خاوەر و زەردەپەر و ھەھایە

تۆ خاوەری شەوق دەدەیتە چاوم

من ڕۆژپەر و ئاگرین ھەناوم

ناسووتی لە تۆ مەگەر زمانت

---

(۱) من زۆرم سەر لە وردەکاری سۆفیانە دەرنای و نازانم قسەیی ئەو ڕەخنەگرانە تا کوئی راستە، بۆ ئەم مەبەستەش زانای بەرئیز دوکتۆر عیزەدین مستەفا کە بە عەرەبی لەسەر فەلسەفە و بییری خانی نووسیووە ھیوادارین لە دواڕۆژدا پەردە لەسەر زۆر لایەنی شاراوہی بییری خانی ھەڵداتەو؛ بەلام دەلیم مەم و زینی ھەژاریش بەنۆرەیی خۆی کتیبیکی بەنرخە و زۆر چیرۆکی واشم پێ شک دئ دوو شاعیر کردوویاننە شیعر و دیارە فەرقیان بوو.

وهك من نى بسووتى تاي ژيانت
 شوقت كه له سهر سهرى دياره
 سه وداگه رى سهر سهرى دياره
 من گيان به بليسه دل به پشكۆم
 سووتا جگهر و هه ناسه بو سووم
 تيشكى سهرى تو له تو زمانه
 گرپه ي دلى من به ئيش و ژانه
 هى من به له هى و به گيژه لووكه
 ناكوژي ته وه هى تو چووك و سووكه
 شه و ده بيه هه والى شه و بيداران
 روژانه دهنوى هه تا ئيواران
 من روژ و شه و سبه و ئيوارم
 يهك لا نيه ئايسانه كارم
 جار جاره له دهست دلى بريندار
 جارز له ژيان ده بوو به ناچار
 په روا نه ده ما له ناگرى خه م
 په روانه ده ما ببيته هاو ده م

مه م و زيني خانى و ههروه ها هى هه ژاريش هينديك جياوازيان ده گه ل ئه م به يته دا
 هه يه، كه ئوسكارمان تو ماري كردووه. يه كه م ديدارى مه م و زين له به يته كه دا زور
 رو مانتيكى و له واقيع دووره. په رى، زيني بو مه م ده بن؛ به لام خانى به راستى ئه م
 ديداره ي زور ئاسايى پيك هيناوه و له واقيعى نيزيك كردو ته وه. له جيژنى
 نه وروژدا، له و جيژنه كوون و نه ته وايه تيبه دا - تووشى يهكى كردوون و به تيريكى دوو
 نيشانه ي ئهنگاوتوون. هه م باسى نه وروژ و ره سمه كانى ئه و جيژنه مان بو ده كا و
 هه م سه ره تاي دلدارى مه م و زين داده مه زرينى. من به شبه حالى خو م ئه و كاره ي
 خانيم زور به لاوه گرنگه؛ چونكه من ده زانم خانى كه ليك له ژير ته ئسيري ئه ده بى
 فارسيدا به تايبه تى له ژير ته ئسيري شيعرى نيزامى گه نجه ويدا بووه. نيزامى

گه‌نجه‌وی که شیعر دۆسته‌کانی فارس به‌خودای شیعی دهناسن- شاعیریکی زۆر به‌دهسته‌لات بووه. پینچ‌گه‌نجی نیزامی له شاکاره به‌رزه‌کانی ئه‌ده‌بی جیهان ده‌ژمیردین؛ به‌لام: چیرۆکه‌کانی نیزامی به‌تایبه‌تی له‌یلا و مه‌جنوونه‌که‌ی لایه‌نی ئه‌فسانه‌ییی زۆر به‌هیزتره. جگه له‌وه ئه‌ده‌بی فارسی له سه‌رده‌می سه‌فه‌وییه‌کان زۆر خراب گه‌پراوه‌ته‌وه دواوه و به‌چوار نال پاشه‌کشه‌ی کردووه و له واقیع دوور بۆته‌وه؛ که‌چی خانی خه‌ریک بووه له‌وکاته‌دا له واقیع نیزیک بیته‌وه. ته‌نانه‌ت له هیندی‌ک جیدا که دوور بۆته‌وه، عوزری هیناوه‌ته‌وه. ئه‌وه‌یه گوتوویانه پیاوی هه‌لکه‌وته زه‌مان و مه‌کان نانسێ.

مه‌م له به‌یته‌که‌دا تاقه‌ کورهی براهیم پادشای یه‌مه‌نه و له سیوی به‌هه‌شت گوراره. که‌چی خانی په‌سه‌نه‌که‌ی لی ئه‌ستاندۆته‌وه و کردوویه‌تی به‌کوری نووسه‌ری میر، لاویکی جوان و پاک و خاوین، به‌لام ئاسایی بووه و هیچ له سیوی به‌هه‌شت و شتی وا نه‌گوراره و ئاوامان پی دهناسینی:

تازدین وه‌له‌دی وه‌زیر دیوان

مم ژی خه‌له‌فی ده‌بیر دیوان

***

هه‌ژار ده‌لی:

مه‌م رۆله‌ی نووسه‌ریکی میر بوو

تازدین کوری گه‌وره‌تر وه‌زیر بوو

لیره‌شدا خانی لایه‌نی ئه‌فسانه‌یی به‌یته‌که‌ی به‌رداوه. عرفۆ و چه‌کۆش له به‌یته‌که‌دا- وه‌ک مه‌م- شازاده‌ن و ئه‌وانیش گیرۆده‌ی زین و میوانی قه‌ره‌تاژدین؛ که‌چی خانی به‌برای قه‌ره‌تاژدینان دهناسی:

تازدین دوو برا هه‌بوون دقلاش

مانند دوو شاه‌باز جماش

دایم دلی دژمنان ده‌سووتن

یه‌ک عارفۆ و یه‌ک چکۆ دگۆتن

به‌نگینه که له به‌یته‌که‌دا هاوده‌می مندالی و نوکهری به‌ئه‌مه‌گی مه‌مه و رۆلیکی

گهوره دهگپړی. له مهم و زینی خانیدا ناوی نییه و گورگینی پیاوی میریش جیگای
ئو ناگریته وه.

بهکر له مهم و زینی خانیدا و له بهیته که شدا ههیه و هر خودای شهړ و خراپه یه؛
بهلام پله و پایه و هوئی دژمنایه تی دهگه ل مهم و زین فرهقی ههیه. لیره دا. هر چه ند
زور به جه ساره تی دهزانم، بهلام پیم وایه له باره ی بهکدا بهیته که له واقعی کومه لی
کورده واری نیزیکتره. بهکر له بهیته که دا گهوره پیاو و هاوشانی قهره تاژدینه؛
نیکه بهری دهگه ل قهره تاژدین دهکا و قسه شی لهکن میر رهواجی زوره. مهم به قسه ی
مه لهک ریحان دهپیشدا دهچپته ماله بهکر؛ بهلام که سی لی وه درناکه وئی و زین ده بی
و دهچپته ماله قهره تاژدین. بهکر نه وه ی بوشانی خوئی به سووکایه تی دهزانی و
دهیه وئی توله ی له مهم و قهره تاژدین بکاته وه. بویه دست دهکا به شهیتانی و نه و
گولمه زه دهگپړی و نه و هه مو خراپه دهکا و ولات ده شی وئی. ماله قهره تاژدین
به سووتاندن ددها، مهم له بهندی دا دهر زینی و دهرینی، زین به و درده ددها، خوئی
به کوشتن ددها و دواپی به و: چیرۆکه پر له دهر و ماته مه دینی. نه م پرووداوه هیچ له
واقعی کومه لی کورده واری دوور نییه و په یوهندی به راده ی رق ههستان و کار له
دست هاتنی نه و که سه وه ههیه که سووکایه تی وای پی دهکری. نیستاش نه و
ره سمه له نیو هه مو توپژه کانی کومه لی کورده واری - به تاییه تی له نیو
پیاوماقوله کاندا - هر ماوه و پروو له هر مایکی کورد بکه ی و لانه ده ی و بچی
ماله دژمنی نه و، هرچی له دهستی بی له گه ل دهکا و ده بیته دژمنت.

بهکر له مهم و زینی خانیدا گهوره پیاو نییه؛ کوپخا دهرکیکی خویری و شهیتان و
شوفاره که دژمنایه تی پیشووی دهگه ل مهم نییه و هر له بهر پیسی سرشت و
نیهادی خوئی نه و کیشه و ئاشوویه دنیته وه. خانی نهمر پاش باسیکی
فهیله سووفانه ئاوا باسی بهکر دهکا:

ئه لقیسه به نیقیزای خیلقت

میری به کمال عرز و ره غعت

راگرت ژبو خو درگفانک

فتان زمانه سی پسانک

دايم له درى وى قاپوچى بوو
 قه للاح و قه للاح و قه هوچى بوو
 ئەمما به نسب نه مرد بوهتان
 بلکه متولدې دبوهتان
 ئەسلى وى دبين مرگفر بوو
 مهحزا وى بشر بشوور و شې بوو
 ناقى وى منافق بکر بوو
 بلکه ژبلوقيا بتر بوو
 مهناع و مزه بزهبين و ئيبليس
 خداع و خبربزين و تلبیس
 شاگرد شامتا وى شهيتان
 شرمنده ژ گوهتنا وى بوهتان
 بدچهره ژ رنگى ديو کابووس
 بد فعل و ستيزه کار و سالووس

خانى ئەو سوڤيه پاک و دل فراوانه ي که پي خوښه شهيتانيس ببه خشري و
 نه سووتيندرې، به کره مهرگه وه ريش پاش ئەو هموو خراپه و تاوانه ده به خشي و
 نه ته نيا لې خوښ ده بې، به لکه له به هشتدا ده يکا به ده رکه واني کوشکي مه م و
 زين. به لام نه ته وه ي کورد، به کرى نه به خشيوه و نابه خشي و ئيستاش يه کيک له
 ناخوښه ويستتيرين پياواني ميژووي کوردستانه و روژ نييه تووک و له عنه تي بو
 نه چي. وا دياره زه ماني پيشوو - باسي ئيستا ناکه م - دووزماني و شوڤاري له
 کوڤه لي کورده واري دا کرده وه يه کي يه کجار دزيو و ناشيرين بووه.

له پيشه وه گوتم به يته که دروشمي ئايني زه رده شتي پيوه هه يه؛ به لام چونکه
 ويستي سه ره تايبي ئينسانان له هر ره گه زيک بن و بيرو بروايان هه رچونتيک بي
 يه که، ئەگه ر ورد سه رنج به ينه ئەو به يته شتي واي تيدا ده بينين که له ته وراتدا
 ديومانه؛ ئايا وه ختيک تو ده خوښيه وه که پهريان زين له جزيري بو مه م ده بن،
 وه بيري نايه ته وه که چون ديو بلقيسا يان له سه باوه بو سوله يمان برد؟ يا ئەگه ر

گویت لی دهبی کاتیک مەم و بەنگین بۆ یەکەم جار تیشکی هەتاویان دی و گوتیان:
«ئەوە خولایە»، «حیکایەتی ئیبراهیم پێغەمبەرت وەبیر نایەتەو»؟

ئەو بەیتانە هەموویان پیاوی هونەر مەند و بۆ دەستەلات دایاناون و بۆ پیاوی
دەستەلاتداریان گوتوون. بەلام بۆ ئەوێ بۆ خۆیان ئاگادار بن ناتەبایی چینیەتی
و ویست و ئاواتی خۆیان تیدا گونجاندوو و چاری غەیرە عیلمییان بۆ دۆزبووتەو.
لە بەیتی مەم و زیندا شایەر ویستووێتی نۆکەر جی ئاغا بگریتەو. بەلام نەک
بەخەبات و بەر بەرەکانی بەلکە بەفیداکاری و وەفاداری. بەنگینە ئەوپەری فیداکاری
نیشان دەدا، تەنیا کەسێکە کە ئاغای خۆی بەجی نایەتی و ئەمەگداری خۆی
دەسەلێتی. مەمیش دەلی ئیدی ئاغا و نۆکەر نین و بووینە برای دایک و بابی. کەچی
بریارەکە هی هەلەو هەشینی تەو و هیندە پی ناچی وەک دیلێک دەبەخشی. شایەر
تۆلە هی ئەو بۆ ئەمەگیە لە مەم دەکاتەو و بەو دەردە دی. بەلام نایەتی بەنگین
پەلە هی بیو هەفایی پیو بنووسی. لەشکر دینی و تۆلە هی ئاغای خۆی دەستینیتەو.
براهیم پادشای زگ سووتای و هجاغ کویریش چاکە دی دەداتەو و شاری یەمەنی بە
بەنگینە دەسپێری. بەوجۆرە ئاواتی شایەر پیک دی و نۆکەر دەگاتە پلە هی ئاغایەتی.

***

لاس و خەزالی

بەیتی سییەمی کتیبەکە هی ئۆسکارمان لاس و خەزالی. ئەم بەیتە بەراستی
شاکارێکی ئەدەبی بەرز و کەم وینەیه. زۆر شتمان لە پێوشوینی کۆنی
نەتەوا یە تیمان بۆ روون دەکاتەو. دەپێشدا بەیتبێژ بە قسە، باسی گۆران و لە
دایکبوون و پێگەیشتنی لاس، قارەمانی: چیرۆکە کەمان بۆ دەگێریتەو؛ ئەوجار
شیر دەست پی دەکا.

شیرەکانی هەتا حەز بەکی لەتیف و جوان و پێ مانان. میسرەکانی زۆر زۆر
دریژن؛ بەلام وشە پەسەن و جوانەکانی وا هەلبێژێردراون و لە تەنیشتی یەک
داندراون کە کێشەکە دەپاریژن. جار جار نیو شیرەکان کورت دەبنەو. شیرەکان
جاری وایە زۆر لەسەر قافیە یەک دەپۆن و جاری وایە کەم. کورتی بێر مەو بەری
ئەدەبی بەیتی لاس و خەزالی بەبروای من زۆر باشە بێگومان ئەو بەیتە زۆر کۆنە؛ لە

مەم و زىنىش كۆنتر دىتە پىش چاۋ. لاس دارىكى سەخت و چر و دىركاۋىيە. ديارە ئىنسانى كورد پىش ئەۋەى كۆخىكى بۆ خۆى دروست بكا، ھەر لەو ۋەختەۋە كە لە ئەشكەوت و زىندۆل و لىرەۋاردا ژياۋە ئەۋ دارەى ناسىۋوۋە و ناۋى لى ناۋە. چونكە دارەكە سەخت و دىركاۋى بوۋە، دوايە كورپان بەناۋەۋە كر دوۋە. ئەۋ ناۋە كۆنە لە چىرۆكەكەدا ھەر ماۋەتەۋە. ئەگەر ناۋەكانى تر گۆراۋن، ئەگەر شتى تازەى ھاتوۋنە نىۋ، رىشەى: چىرۆكەكە ھەر كۆن ديارە.

بەلىكدانەۋەى من ئەۋ بەيتە لە زەمانى مى ۋەجاغى، يانى لەۋ سەردەمەدا كە دەستەلاتى خىزان بەدەست دايكەۋە بوۋە گوتراۋە. وىنەى ئەم: چىرۆكە لە ئەدەب و مىژۋى خۆمان و دەۋرۋىشتماندا نابىنن. كۆنترىن كىتەبى شىعەر و مىژۋى فارسى (شانامە) دەلى كاتىك ساسانىەكان پىاۋيان لى برا و نىرەۋەنىكى شازادە و رەسەن نەما لەسەر تەخت دانىشى، دوو كچى خوسرەۋ پەروىز نازەرمىدوخت و پورران دوخت، يەك بەدوۋ يەكدا چوۋنە سەر تەختى پادشايەتى. بەلام ھەردوۋك زۆر كەمىان خۆراگرت. فىردەۋسى زۆر بەپەرۋشەۋە دەلى:

شكۋەى نماند درآن خاندان

كە بانگ خروس آيد از ماكيان

يانى:

مەزنايەتى لە خىزانىكدا نامىنى

كە مريشك ۋەك كەلەشېر بخوئىنى

فىردەۋسى پتر لە ھەزار سال لەۋەى پىش، مەزنايەتى ژنى بەچارەپەشى و لىقەۋمانى گەل و بنەمالەى پادشايەتى زانىۋە، كەچى تەماشى دەكەين لەۋ بەيتەدا دوو ژن مەزن و سەرۆكى عەشیرەت و عىلى خۆيانن و دامودەزگای مەزنايەتبان ھەيە و لە ھەموۋ خۆشتر، لەسەر لاۋىك نىۋان ناخۆشيان لەنىۋ پەيداۋوۋە. تەۋاۋ بەپىچەۋانەى مىژۋى تۆماركراۋمان، كە زۆرجار بىستوممانە دوو مەزنى پىاۋ لەسەر كىژىك دژمنايەتبان بوۋە و بەگژىيەكدا چوۋن.

ھەر شتىك رىشەيەكى نەبى لك و پۆبى لى نابىتەۋە. ئەم بەيتەش دەبى رىشەيەكى ھەبوۋبى؛ رۆژگارنىك لە ناۋچەيەكى ئەۋ كوردستانە دوو ژن سەردار و مەزن بوۋن.

جا گرنگ نییه ئەو ناوچه کوپپه و ئەو ژنانە خانزادی حەریری و یای خەزالی مەلا
نەبیانن یا دوو ژنی دیکەن.

خەزالی مەزن و هەمەکارەیی خێلی مامودینانە. مەلا نەبی باوکیشی ماوه و کەچی
خەزالی هەر وا بۆخۆی پێ رادەگا. بەئاشکراییی دەگەڵ لاس دلداری دەکا.

بیر بکەنەوه، لەو زەمانانەدا کە کورد مەلا نەبی لێ پەیدا بووه و قەننەداری گرتوو،
رێوشوینی نەتەواوەتی و بیر و بروای مەزەبی دەستەلات و ئیختیاری وای داوه بەژن؟
دلداری لاس و خەزالی وەک دلداری مەم و زین نییه. خەزالی وەک زین کچۆڵەپەکی
بێدەستەلات و بێ ئەزموون نییه.

خەزالی ژنیکە کە تەنانەت لاسیشی هێناوەتە ژێر فەرمانی خۆی. خانزادیش
ئەگەرچی لاس بێ وەفاییی دەگەڵ کردوو و بەجێی هێشتوو، یا باشتر بلێم خەزالی
لاسی لێ داگیرکردوو، دیسان هەر مەزن و دەستەلاتداری عێل و عەشیرەتی
خۆیەتی.

باری دلداری بەیتی لاس و خەزالی زۆر شیرین و جوان و تەواوه. باری
هەماسیشی گەلیک بەهێزە. پیاو کە دەخوینیتەوه، شیعەرەکانی شانامە
فێردەوسی وەبیردیتەوه کە رۆستەمی پالەوان لە مەیدانی شەریدا بەخۆی هەڵدەلێ:

چو فردا برآید بلند آفتاب

من و گرز و میدان افراسیاب

چنانش بکوبم بگرز گران

که پولاد کوبند آهنگران

لاسیش دەلێ:

شەری کاوړان نییه شەری بەرانه،

ژنانو دهکەمه ئیخسیر، جی مآلو دهکەمه سه‌بزیخانه.

ئەوی لەو بەیتەدا دلی خوینەر یا گوێگر دەسووتینی و پیاو خەمناک دەکا،
بێوەفاییی لاسە دەگەڵ خانزاد کە هیچ وەک کردەوی پالەوانانی بەناویانگ ناچی.
ئەو لاوه ئازا و زەبربەدەستە و گیرۆدەیی خەزالی بووه. پاش وەیی خەزالی ئیجازە
دەدا بچی سەری عەشیرەتی خۆیان بدا، هەزار سووتندی بۆ دەخوا کە لەبزی دە

لهبزی خانزاد نهگه پری. لاس دهچیته وه بهره وهه واری خویمان. خانزاد پی دهنانی،
ته داره کی بو دهگری؛ خیر و خیرات دهکا؛ تهنانهت سوپاسی خه زالیش دهکا که
لاسی بو ئیزن داوه و دهلی:

خه بهری یای خه زالم بو بینن دهگه لم وهکوو خوشکانه،
لاسی نارده ته وه ئیره کان،
پیلای له سهر چاوانه.

به لام لاس ناپیای دهکا و سهری لی نادا و نهحوالی ناپرسی و زوو دهگه ریته وه بو
هوبه ی خه زالی و که دهگاته وه وهک ترسه نوکیک دهلی:

یای خه زال به سهری تو له بزم ده لهبزی خانزادخانی نهگه پراوه.
خانزادی دلشکاویش توکی لی دهکا و دهلی:

بارهبی لاسه شوپ هه رپ برپ سهر نهیه نیه وه داوه،

بزانه دهگه ل نهو عیل و مهخلووقه ی چم لی قهوماوه،

ههزار و حوسه د مالی باله کیان به سهر نه مندا بهجی ماوه.

لاسه دهگه ریته وه و خه زال له وهلامی لاسدا که دهلی: پیتم نهکراوه هیچ دیاریهکت
بو بینم، دهلی:

«هیچم ناوی لاسه شوپ وهکازی دهستانم،

«نه من خانه خویم نه توو بیه میوانم»

بی نهوهی بیر له حالی خانزاد بکه نهوه خه ریکی که یف و نههنگی خویمان دهن.

لاسه لهوی دهبی ههتتا سبجه یانی،

نهوی شهوی خوش راده بری دهگه ل گوزهرانی.

خوشگوزهرانی زور دهوام ناکا. خه زالی ههوه سباز و جوانی په رست لاسی

پالهوانی نازا و زهبربه دست، به لام نالی و بی دهسته لات، دهنیریتته چل پله ی عومانی

گولی شورانی بو بینن و دهلی:

چ بکه م نهوهش ده بیته خه م، نه من بابان ویرانی،

پییان گوتم گولی شورانی هه ن له چل پله ی عومانی،

چرا و لاله ت ناوی سهر به خو داییس ههتتا سبجه یانی.

لاسه دهلی:

ياى خەزال بزانە چۆن كارانت بۆ پىك دىنم،
يان سەرى خۆم دادەنىم يا گۆلى شۆرانىت بۆ دىنم.

لاس بەدواى ھەواى خەزالدا دەروا بۆ چل پلەى عومانى. ئەو سەفەرە كورت و پىر
مەترسىيەى، ئەو ھەوت خوانى رۆستەممان ۋەبىردىننەتەۋە. راستە گۆلى شۆران بۆ
خەزالى دىنى، بەلام سەرى خۆشى دادەنى. ۋەبەر تىرى چلكنان دى و برىندار دەبى
خانزاد بەبرىندارى نايتە سەرى، دەگەل ئەۋەشدا خەزال لە دواى دەنپىرى. بەلام كە
دەمرى دى و وپراى خەزال شىنى بۆ دەگىپىرى. ئەم تىرى چلكنانە من دەباتەۋە نپو
قوولايى مپىرو، گەرانەۋەى دە ھەزار سوارەى يۆنانى و گەزەنەفۆنم ۋەبىردىننەتەۋە
كە دەلى: كوردەكان بۆسەيان بۆ دادەناينەۋە و تىرەكانيان لە ناكاو گورچووى
دەپىرىن.

***

ناسر و مال مال

چوارەم بەيتى كىتەبەكەى ئۆسكارمان ناسر و مال مالە؛ بەيتىكى رەۋان و خۆشى
دلدارى و ھەماسىيە. زۆرچار لە زۆر كەسانم ئەو بەيتە بىستوۋە؛ تەنانەت
بەچاپكراۋىش دىومە. رەنگە ئەو تىكستە لە ھەموويان باشتەر و تەۋاوتەر بى. ئەم
بەيتە زۆر كۆن نىيە، كوستانى گاگەش باۋەمەر ئىستاش ناۋى نەگۆراۋە. لە
كوردستانى ئىران و لە مەلبەندى مەنگورانه؛ لە نيوان سەردەست و مەھاباد
ھەلكەوتوۋە. لە ھەردووكان نىزىكە. كوستانىكى يەكجار زەنوپىر و سازگار و بژوین
و زەمەند و ئاۋوھەۋا خۆشە. بەھاران چاۋى كوپىرى پى روون دەبىتەۋە و بە سوپىس
ۋە ھەلالە و بەبىوون و شلىرە دەپرازىتەۋە. قەبرى ناسر و مال مال لە نيوان گوندى
گاگەش و شەكربەگ ھەرىكە لەسەر گردىكى بچووك ئىستاكەش ماون. چومە
سەريان گۆرى ساكارن، ھىچيان لە كىلەكان نەنوسراۋە، بەلام زۆر درىژ
ھەلخراون. لەۋە درىژترن كە پىاۋ بىروا بكا پىاۋى ئەۋندە كەلەگەت لە كوردستاندا
ھەبوون. ديارە بەئانقەست بۆ ئەۋەى پالەۋانەتپى ئەۋان نىشان بەدن گۆرەكانيان وا
درىژ ھەلخستوون.

قەبرى كوردەش لەسەر گردىكى دىكە ھەر ماۋە. ئەو بەردەى كوردە لەسەرى

دانیشتوو له خوئی نه بزوتوو. کانی ناسر و مالّ مالان وشک نه بووه ئهوانه هه موویان نیشانه ئهون که بهیته که زۆر کۆن نییه. جگه لهوه: چیرۆکه که به جوانی لپی وه درده که وئی که له پاش دابه شکردنی کوردستان و بیدهسته لاتی دهره به گایه تیی ناوخوی کوردستان پرویداوه. سه پیریش نییه دهگه ل ئه وه شدا که گاگهش که وتۆته نیو سنووری ئیران له بهغداوه مه زنی بو داندرا بی. ناوچه که زۆر له سنوور دوور نییه، وئی دهچی له زهمانی قاجاراندا بووی، که دهولته تی ئیران زۆر بیدهسته لات بووه.

بهو لیکدانانوه ناتوانین راستیه که ی بدۆزینه وه. به لام دوه دهگه یین کاره ساتی ناسر و مالّ مالّ له زهمانی که دا قه وماوه که دهره به گی کورد ریوشوینی بیگانه کان- به تاییه تی عوسمانیه کان- ره چاو کردوو. ژن که له سه رده می دهره به گایه تی خو مانده زۆر سووک نه بووه و تاراده یه که پیزی لی گیراوه، لهو بهیته دا به ته واوی بوته دیل و کوپله ی باب و برای. ته ماشا بکه ن خاتوون ته وریزی له وه لامی گله ییی مالّ مالدا ده لی چی؟

خولاکه ی بزانه سووچ و تاوانی من چیه؟

ئه من باجم لی راوه ستابوو به خه نجه ری، برام به شیریی پروتییه،

کوشتن و مردنم قبول ده کرد نه مده داوه وه کیلییه،

بو یه کم وه کیلی داوه، تا دهگه ل ناسر و مالّ مالان نه یته وه دیدار ناخره تییه،

دهگه ل ئه تنو نا مالّ مالّ ئه م ما دهگه ل ناسری ئی من و ناسری خوشک و

برایه تییه،

چ بکه م ئه تنو ئه منت ناوی کاری خولای په بییه.

باری ئه ده بی بهیته که باشه و باری هه ماسیشی هه روا؛ شیعه رهکانی مه وزوون و

قافیه دارن. نیوه شیعه رهکانی کورت و درێژیان هه یه. له سه ری هه ک به یته کی باشه.

رهحمان به کر که له ناخری هه موو بهیته کان ناوی خوئی دینی، دیاره تی گه یشتوو

کاره که می نرخه هه یه و قازانجی نه ته وه که می تیدایه، بو یه ده لی: «هه زار رهحمه ت له

بابی (رهحمان به کر) ی ئه و بهیته ی رۆناوه؛ خولای دهوامی ئیمپراتوری بدا ئه گه ر

(ساحیبی) ئالمانی ناردوو عیلمی کوردی بکا ته واوه.»

***

براييمۆك

بهيتى پىنجه مى ئەم كىتپە، بهيتى براييمۆكە. ئەو بهيتەى زۆر مەشهورە. گەلىك جارم ئەو بهيتە بىستوو. وەك لەبىرم بى ئەو دەى لە سەيد عەولای سەيد مینەم بىستوو، زۆر درىژتر و جوانتر و خوشتر بوو لەو تىكستەى ئۆسكارمان بۆى تۆمار كىردووين. واديارە رحمان بەكر لەو بهيتەدا زۆر وەستا نەبوو. خو مەرج نىيە بەيتبىژىك ھەموو بهيتەكان باش بزانی. رەخنەپەك كە ئەو كىتپە دەگرىتەو ئەو دەپە بەشى ھەر زۆرى بەيتەكان ھەر شاھىرەك گوتوونى.

رحمان بەكر خوئى شاھىرەك زۆر وەستا بوو. بهيتى داناون و بهيتە كۆنەكانىشى زانىون. لە ھىندىكىاندا بەكار وەستا بوو و ھىندىكى باش نەزانیون. بەو حالەو ھەش براييمۆكى رحمان بەكر زۆر رىكويىك و لەبارە. نىوہ شىعەرەكانى زۆر بەيان درىژن، درىژ و مەوزوون؛ قافىەگۆرپى تىدايە. بەلام جارى وايە زۆر لەسەر قافىەپەك دەروا.

بەشىكى: چىرۆكەكە بە قسە دەگرىتەو. چىرۆكىكى دلدارىيە نۆكەرەك حەز لە خوشكى ئاگاھى دەكا و لەو رىگايەدا زۆر رەنج و جەفا دەكىشى. لەسەر تكاى گراويەكەى، ھەوت سالى رەبەق ئاغا گولەكەى دەگرى تا بە دەرمانىكى سەير و ئەفسانەپى چارى دى.

مىرشىخ لە كاتى نەخوشىدا بەلئىنى دابوو پەريخانى خوشكى بدا بە براييمۆكى. تەننەت سولتانى ئەستەمبوولئى فەرمانى لەو بارەدا مۆر كىردبوو. نازانم بۆ مىر خوئى گىل كىردوو و برايمىش بىدەنگ بوو، تا مىرحەج براكەى دىكەى خاتوون پەريخان بەو كەينوبەينەى زانىوہ. رەگى دەرەبەگايەتى بزوتوو و بە چلووى زستانى براييمۆكى دەركىردوو.

دەركردنى براييمۆك ئەوندە بىرەحمانە و ناپياوانە و رىزگار بوونى لە سەرما و بەفرى زستانى ئەوندە سەپروسەمەرە بوو كە بۆتە زەربولەسەل و ئىستاش لەبىر نەچۆتەو. لە كوردەوارىدا ئەگەر يەككە دەركرا دەلئىن بە دەردى برايم چوو. يا ئەگەر ئاگايەك ھەر ھەشەى لە مسكىنىكى دەكا، دەلئى: «وہك براييمۆكى بە چلووان دەرت دەكەم.» ئۆسكارمانىش لە پەراويزنىكا ئىشارەى بەو مەبەستە كىردوو.

ئەم بەيتە تازەپە لە زەمانى دەستەلآتى عوسمانىيەكان بەسەر كوردستاندا

گوتراوه، زۆر به‌ریزه‌وه باسی سولتانی ئەسته‌مبوولێ ده‌کا. ده‌یگه‌یه‌نیته‌ پیزی پیاوه‌کانی خودای^(۱).

له‌و به‌یته‌دا به‌یتب‌یژ هه‌له‌یه‌کی زۆر گه‌وره‌ی کردووه و ئۆسکارمانیش تێی نه‌گه‌یشتووه و ئه‌وی له‌ زاری هاتۆته‌ده‌ر نووسیویه‌ته‌وه. منیش ئه‌و هه‌قه‌م به‌خۆم نه‌دا هه‌له‌که‌ راست بکه‌مه‌وه. هه‌روه‌ک چۆن نووسراوه‌ نووسیم. به‌لام به‌پێویستم زانی خویته‌ر وشیار بکه‌مه‌وه. خویته‌ر پاش ئه‌وه‌ی به‌یته‌که‌ی خوینده‌وه ده‌زانی ئه‌و که‌سه‌ی گول بووه و برامۆک گێراویه‌تی و ئه‌و هه‌موو جه‌فایه‌ی ده‌گه‌ل کێشاوه، میرشێخه و ئه‌وه‌ی ئه‌و هه‌موو خراپه‌ی ده‌گه‌ل ده‌کا و ئه‌و په‌یونده‌ی به‌سه‌ردینی و به‌ چلووی زستانی و به‌ مانگی کانوونێ ده‌ری ده‌کا له‌ ولاتی، میرحه‌جه. له‌ زۆر جێی به‌یته‌که‌دا ناوی میر شێخ به‌گول براوه. که‌چی کاتیک میرحه‌ج دوولکی له‌سه‌ر ئەستۆی برامی داده‌گری و هه‌ردووک پێی لێ ده‌که‌وشیک ده‌کا و حوكمی له‌سه‌ر داده‌نی بپرا، برام چاکه‌ی خۆی به‌چاویدا ده‌داته‌وه و دۆ و دۆشاوی تیکه‌ل ده‌کا و ده‌لی:

«میر به‌قوربانت ده‌بم، خۆ نانی ئا‌غایان بۆ نۆکه‌ران منه‌تی نینه،

هه‌ر نانی خۆت به‌فکره‌ ئه‌مه‌گی منی قه‌له‌نده‌رت به‌فکر نینه،

ئه‌توو گولیک بووی له‌وانی نفرینه،

حه‌وت سالانم سوال بۆ کردی، سێبه‌رم بۆ ده‌کردی له‌ گوێی که‌رێ شینه،

به‌وانه‌ش قایل نه‌بووم بردمیه‌ ئەسته‌مبوولێ بۆ خزمه‌ت سولتانی ئەمینه،

ده‌چوومه‌ کن شوان و گاوانان ده‌ قاپیلکی کیسه‌لاندنا چۆرچۆره‌ی شیرم بۆ توو هینا.

ئێستا ده‌لیی ده‌رت ده‌که‌م به‌دل و یه‌قینه‌».

ئه‌و حه‌وت دێرانه‌ سیمای به‌یته‌که‌ ده‌گۆرن و سه‌ر له‌ خویته‌ر ده‌شیوین چاککردنیان هاسان بوو. به‌لام هه‌ق نه‌بوو ده‌ستیان لێ بده‌م. چۆن نووسرابوون هه‌ر وام نووسینه‌وه.

---

(۱) ئه‌و سه‌رده‌مه‌مان وه‌بیر ده‌خاته‌وه که‌ سولتانه‌کانی عوسمانی به‌ناوی دینه‌وه به‌شی زۆری موسلمانانیان ده‌چه‌وساندنه‌وه و وایان فریودابوون که‌ به‌خۆیان نه‌ده‌زانی.

پاش ئەو چەند دێرانە برائیم هەستی دەروونی خۆی دەردەبێژی و بەخاتوون
پەریخان هەڵدەلێ و بەراستی بەندەکانی ناسک و جوانن.

برایمۆک بە هەزار کوێرەوهری و دەردی سەری دەگاتە ماله میرشێخی و بەبێ
سەر و زمانی لە کانیه خومارۆیهی دینەدەری. (جیی هەرە ئینسانی: چیرۆکەکه
ئێرهیه). میرشێخ بەتایبهتی ژنه گەورەکهی، ئەمەگی برایمۆک دەدەنەوه. چاریک بۆ
برایمی کەسیره و سربوو دەدۆزنەوه و فیداکاریهک بۆ بزگاری ئەو لە چەنگالی مەرگ
ئەنجام دەدەن؛ کە رەنگە وینەتان لە هیچ: چیرۆکیکیدا نەخویندبیتەوه. برایمۆک لە
مردن بزگار دەبێ، میرشێخ دەنێری خاتوون پەریخان بە فیل دینیتە ماله خۆی و لە
برایمی مارەدەکا و برائیم بەئاوات دەگا:

کاری هەرتکیان بوو تەواوه

مویارەک بێ بووک و زاوا

(رەحمان بەکر) راوهستاوه

لەنێو کوردی زۆر بەناوه

لە ساپلاغی دانراوه

حوکمی^(۱) خاریجهگەری بەوی دراوه،

ئەلحەملای کارمان تەواوه.

***

شێخ فەرخ و خاتوون ئەستی

شەشەم بەیتی کتێبهکەمان بەیتی شێخ فەرخ و خاتوون ئەستییه. ئەو بەیتە پاش
مەم و زین لە هەمووانی پتر جی گرتووه. (رەحمان بەکر) لەو بەیتەدا زۆر وهستا و

---

(۱) وا دیاره رەحمان بەکر لە پاداشی ئەو کارەمی که بۆ ئۆسکارمانی کردووه، کراوه بە تەبەعهی
دەولەتی ئەلمان. ئەو سەردەمەمی قانونی کاپیتو لاسیۆن لە ولاتی ئێران هەبووه. ئێرانی
زۆریان بوونە تەبەعهی دەولەتە گەورەکان و قانونی ئێران نەگرتوونەوه. نەمبیسووه پیاوی
هەژار و کەم دەست بووبنە تەبەعهی بیگانه، رەنگبێ رەحمان بەکرمانج لە سایه
هونەرەکهیهوه بەکەم کرمانج بووبی که ئەم کارەمی بۆ جێبهجی کرابی. -هیمن-

شارەزا بوو، زۆر بەرڤی و جیی گوتوو و باش تۆمارکراو.

دەلێن فەرخ و سستی بە زاری کرمانجی ژووووش چاپکراو، بەلام بەداخهوه وهگیرم نەکهوت تا لەبەر یهکیان رانیم و جیاوازییهکانیان بخەمه بەرچاو.

بەیتبێژ دەپێشدا بە قسە دەست پێ دەکا و زۆر بەکورتی باسی لە دایکبوونی فەرخمان بۆ دەگێریتەوه. (نازانم بۆ بەپێچهوانە جاران رەحمان بەکر قسەکانی پچکر پچکر و تیکەل پیکەلن). پاشان دیتە سەر شیعر. شیعرى جوان و رەوان، شیعرى سوار و ساکار، شیعرى بەتاموخوی و تەرپاراو. لەسەر کیشی خۆمانە و تاییبەتی و کۆنى کوردی. بۆ دەربرینی مەبەست، جارى وایه نیوه شیعرهکانی تهواویک درێژن و جارى واشه زۆر کورتن. بەلام لە هەموو حالیکدا کیش و موسیقا پارێزراو. قافیەى زۆر بەگرنگ گرتوو. شیعرى بێ قافیەى تیدا نابینی. بەلام قاعیدەیهکی رێکوپێکی نییه، جارى وایه زۆر لەسەر قافیەیهک رۆیوه و جارى وایه هەر تاقە دوو نیوه شیعر لەسەر یهک قافیەن، بەستەیه بەهاسانی و گرانی قافیە، ئەگەر هاسان بوو زۆری لەسەر رۆیوه و ئەگەر گران بوو خۆی ماندوو نەکردوو و زووی بریوتەوه. شایەرە کۆنەکان دووپاتەکردنەوهی قافیەیان لە شیعردا بەعیب نەزانیوه. ئەم کیش و قافیە نەبۆتە هۆی ئەوه شایەر لە مەبەستی بنەرەتی دووربیتەوه و لە گێرانەوهی: چیرۆک دامینى. ئەم بەیتە بەندی زۆر جوان و مەزموونی زۆر ناسک و شاعیرانەى تیدا هەن، تابلۆی زۆر رەنگین و هونەرماندانی کێشاوه. زمانەکهی زۆر تەپ و پاراوه. وشەى گەلێک رەسەن و شیرینی کوردی بەکارهیناوه. بەپێچهوانەى بۆچوونی ئۆسکارمان، بەیتبێژ لە شیوهى موکریانیدا گیرى نەخواردوو و لە زاراوهکانی دیکەش گەلێکی کەلک وەرگرتوو. بەتاییبەتی ئەگەر پێداویستی بەقافیە بووبی،

ئەوهی لەو بەیتەدا سەرنجی منى راکێشاوه و بێگومان سەرنجی خوینەرە بەرپێزەکانیش رادەکێشى تەنیا بارى شیعر و زمان نییه؛ بەلکه بارى دارشتنى: چیرۆکه. ئەم بەیتە لە کۆمەلێک چیرۆکی جۆرەجۆر پێک هاتوو که تیکەل کراون و پیکهوه جۆش دراون و ئەم: چیرۆکه سەیرۆسه مەرەیان لى پەیدا بووه. من زۆرم چیرۆک بیستوون و کەمیشم نەخویندوونەوه. تا ئیستا: چیرۆکی کورتى وام نەبیستوو و نەخویندۆتەوه که ئەوهندەى لکوپۆپ لى بیتەوه و ئەوهندەى رۆداوى سەیر تیدا بى.

ئەم: چىرۆكە كورتەى كە شايەرى نەناسراوى كورد بۆ ئەوھى بتوانى بەشەوېك تەواوى بكا، ناچار بوو كورتى بكا تەوھ تا شاباشى ئاغاي پى بگا، تا قاوھچى كرپى بداتى، يا هيچ نەبى، دانىشتوانى ھونەردۆستى مزگەوتى لادى، رەحمەتى بۆ دايك و باوك بئىرن و دەم خۆشېكى پى بلېن، ئەگەر بەبىرى نووسەرېكى ھەك (ئەكساندر دوما) دا ھاتبا، بېگومان چەند بەرگ پۆمانى شىرىن و درېژى لى دروست دەكرد.

بەيتبېژ بى ئەوھى بىللى ھەوداى: چىرۆك بېسى، زۆر بارى ژيانى كۆمەلەيەتى كۆمەلى كوردەواريمان بۆ دەگىرېتەوھ. ئەو رېوشوئىنە تايبەتايە باش و دزىوانەمان نىشان دەدا كە ئىستاش ماون و بەتايبەتى لە لادىدا كەمىان گۆران بەسەردا ھاتووھ. ئەگەر ژنىك زا، چۆن ژنانى ئاودەدانى لى كۆدەبنەوھ. ئەگەر كورى بوو، چۆن مزگىنى بۆ باوك و كەسوكارى دەبەن؛ چۆن رېوژووى دەكەنەوھ؛ ئىوكى دەبېرن و دەيھاوئىنە سەر بېژىنگ تا ھەوتووى دەچى. ژنى زەيستان چۆن دەكەوئى و مەلۆتكەى لە تەنىشت دادەنئىن و بۆ ئەوھى شەوھ مندالەكە نەخنىكى و ئال خۆى نەبا، قورعان و دوعاى لەسەر دەخوئىن؛ يا هيچ نەبى قورعانىكى لە پشت سەرى دادەنئىن. پاش ئەوھى ھەوتووى چوو دايك خۆى دەشوا و جلك دەگۆرئى و مندال ناو دەندرى و داوئىژرېتە سەر پشتى لانك و گوئزەبانەى بۆ دەگرئى. بەلام قارەمانى ئەم: چىرۆكە گوئزەبانەى بۆ ناكرى؛ چونكە كارەساتىك دەقەومئىنى كە خزم و كەسوكارى ھۆشى ئەو كارەيان نامئىنى. پاش ئەوھ باسى مردوو و مردن و شووتن و ناشتن و سەرھۆشى و پرسە و لە مزگەوت كۆبوونەوھمان بۆ دەكا. ئەو رېوشوئىنەى كە هيچ گۆرانى بەسەردا نەھاتووھ و لەلادىدا ھەروھك خۆى ماوھ^(۱).

ئەو كەسانەى (تذکره الاوليا) ى شىخى عەتتار شاعىر و نووسەر و سۆفى بەناوبانگى فارسىيان خوئىندبېتەوھ، دەزائن شىخى وا ھەبوون و كارى و ايان كردووھ

---

(۱) بىستوومە لە ناوچەى پشدر شەخسېك ھەيە ناوى شىخ فەرھە. خەلكى ئەو ناوچە زۆريان پى گەورەيە و گۆرەكەى مەزارە و بۆ نياز و مرادان دەچنە سەرى. ماوھەك لەوھى پئىش لاوتكى خوئىندەوار و رېوناكبىرى پشدرى بەلئىنى پى دام زانبارىيەكى تەواوم لەسەر ئەو پىرە بۆ بنووسى و بۆ بئىرئى. ئەوئىش بەلئىنى خۆى بەجى ھىنا و نووسراوھەكەى لە شوئىنى خۆيدا چاپ دەكرئى. شىخ فەرھى پشدر شىخېك بووھ ھەك ئەو ھەموو شىخانەى دىكە. كەشف و كراماتى نواندووھ و چاكەى دەگەل خەلك كردووھ و لە خراپەى گىراونەوھ.

پیاو سەری سوور دەمینی و پپی بە عەرزەو و شک دەبی. بۆ نمونە لەو کتیبەدا خویندوو مەتەو و رۆژیک دوو شیخ لە قوون تەندووریک کە هەروا نیلە ی دەهات پیکەو و رۆنیشتبوون. جامیکی ئاویان بۆ دانان. یەکیان دەستی دە ئاوەکە ی هەلدا و ماسییەکی زیندووی دەرینا. ئەوی دیکە گوتی: «جا ئەو چییە، ماسی مائی ئاویە.» ئەو جار بۆ خۆی دەستی رۆهیشتە تەندوور و ماسییکی هینادەر. ئەویش نەک ماسی برژا، بەلکە ماسی زیندوو. یا ئی وایان هەبوو دەری دە بەحر هەویشتوو و دوا یە گوتوو یەتی دەمەو پتەو. هەزاران ماسی لە دەریا هاتوونە دەر و هەریە کە دەری ییکی زیڕ و زیوویان بە دەمەو بوو شیخ نە یو یستوون و تا ئاخری ئی خو یان دۆزیو تەو و بۆیان هیناوە تەو! زۆریان بە مائی مەبارەکیان هەویشتو تە سەر دەریا و پپی پەریو نەو، یا باریان لە شیخی درینە ناو و هەژدی هەیان وەک گوریس پی هەلداو. شیخی عەتتار زۆر شتی سەیر تریان لی دەگپرتەو. شیخ فەرخ ی پش دە ریش یەکی وەک ئەوانە بوو و کاری وەک ئەوانی کردوون.

بەلام ئەو شیخ فەرخە ی کە خەیا لی شایە ریکی کوردی نە خویندە وار دروستی کردوو، کاری لە کەشف و کەراماتی شیخانەدا نە هیشتوو و موعجیزاتی پیغە مەبەرانی کردوون. سەیر ئەو یە بە پیچەوانە ی پیاو چاکان، بە باری خراپەدا کە لکی لەو هیزە خا پینداو وەرگرتوو.

فەرخ هەر لە دایکی بەردە بی تەو، وەک عیسا قسە دەکا. خەلک سەریان سوور دەمینی و بە پموزنی دەزانن. فەرخ لە قەرەواش و مامان و ژنەکانی دەور و بەری دایکی رادەخو ری و هەرە شەیان لی دەکا و تەنانەت لە هەرە شە کەیدا وشە ی بیگانەش بە کار دینی، تا بزانی جگە لە زمانی زگماکی، زمانی دیکەش دەزانی و دەلی:

ئەو پیریژن و مامانچی و سەرسپییە،

هیندی کیشچی بن هیندی ک بەرن مزگینییە،

زۆرو دەدەنی کەم نییە،

ئەگەر هیناتانەو هەموویان لی بەش دەکەم بە برایە تییە،

هەر کەس پوولیکی بدزی بە حەقق ی ئەو خولایە ی رەببییە،

سهری دهتاشم سواری که ری دهکهم (بیروونی) دهکهم له شاری داودییه .
 فهرقی فهرخی دهگه ل عیسا دوو شته . یهکیان: عیسا که بهساوایی قسهی کرد، بۆ
 پاکانه کردن له دایکی بوو. قسهکانی باش و خیربوون. بهو موعجیزه مریه می
 بوختان پیکراو و ئابرووبراوی کرده ژنیکی پاکی میژوویی. به لام فهرخ، زمانی
 به باش و خیر نهگه را. جگه له وهی هه ره شهی پی له خه لک کرد، بهو زمانه تهر و
 پاراوه تووک و نزای له دایک و باوکه بهسته زمانهکانی خوئی کرد و کوشتنی. نهوه
 یه که م کاری باشی فهرخو لهی، شاکارهکانی دیکه دوایه دهبین. فهرقی دووهم نهوه یه
 وهک دهزانن عیسا دلداری و شتی وای نه کردووه و تا له سهر عهرزی بووه به ره بهنی
 ماوه نهوه؛ به لام فهرخو لهی ئیمه ههر له زگی دایکیدا ئاشقی خاتوون نهستی کچی
 مامی بووه و دایک و باوکه هه ژاره کانیشی بۆیه مراندن تا به که یفی خوئی کاو له
 خاتوون نهستی بیینی.

مامی فهرخی ترسا خه بهر به سولتانی نهسته مبولی رابگا که رموزنه ی وا له
 بنه ماله که یاندا پهیدا بووه و نازاریان بدا. دهستووری دا له ته ویله ی که ل و گامیشاندا
 فرپی بدن تا له بن پئیاندا بچی.

نهوه نهفسانه ی زالی باوکی رۆسته میمان وهبیر دینیتته وه. به قسه ی فیردهوسی
 نهویش مندالیکی سهیر بووه. که هاتوته سهر دنیا ریش و سمی لکی پیوانه ی
 هه بووه. باوکی که پاله وان و ره سه نزا ده بووه، پی شووره یی بوو توره ی وا
 سهیره سه مه ره ی له پاش به جی بمینی. بۆیه ناردی له بیابان فرئیاندا. سیمرخ بردی
 و به خپوی کرد و عاملاندی و کردی به پیاوکی نهوتو که باوکی شانازی پیوه بکا^(۱).
 که فهرخیان هاویشته سهر لانک و دهراره توند توند شه ته کیان دا، کاریکی وای
 کرد که بیگومان له میژوودا وینه ی نییه و نه بیستراره؛ با له زمان به یتبیزه وه
 کاره ساته که تان بۆ بگئرمه وه؛

«ته مه نای کرد له ره بییه،

هه موو کهس خه وی گران بییه،

(۱) ئیستاش له کورده واریدا نهگه ر ویستیان باسی زانایی و وریایی که سیک بکن، ده لئین
 دهست په روه رده ی سیمرخه .

وه لآهه چیدی دهو لانکهی دا نابم ئەو شهو دهچمه پال خاتوون ئەستیه .
فهرخ هاواری دهکرده خو لای جهباری،

دهسرازهی بهسهه خویدا فری دەدا له لانکی دههاته خواری به یه کجاری»

به سه رینی خاتوون ئەستیه هه لده گه را، ده رزی له به روکی ده رهینا پی ده یه خه ی
کیشا بوخوی چوو نهو سینگ و مه مانی به یه کجاری. دلاری وا سهیروسه مه ره
کی بیستوویه تی؛ مه لو تکه یه کی سه ره وه توو و چلوان خو له لانک هه لدریته خواری،
به سه رین هه لگه ری، به درزی به روکدا خو له ژووری روکا و بچنه زگ کیژیکی سه ره
و عوزر شوژی!! جا توخوا خاتوون ئەستی هه قی نه بووه بلای: «گوله! ئەتوو دپییه کن
ئهن چت پی ده کری؟» ئەو ژوانانه دریژه یان ده بی و شتی سه ره له و بابه ته وه له
به یته که دا ده خویننه وه که پیویست ناکا من بو تان بگیره مه وه.

له پر رووداویکی تازه رووده دا؛ ناشقیکی دیکه بو خاتوون ئەستیه پهیدا ده بی.
شیخاله که چه لیک قوت. ده بیته وه. گه وره پیاویکی ولاتی خو یه تی، که چی له سوئی
خاتوون ئەستیه ده بیته شوانی مالی باوکی.

لکیکی تر له: چیره که که ده بیته وه. شیخال له باتی شه رتی شوانی داوای خاتوون
ئەستیه ده کا. براکانی و دایک و باوکی ناچار ده بن به زوره ملی خاتوون ئەستیه له
شیخال ماره بکه ن. به و مه رجه شیخاله که چه ل به (گوره مه رگی) یانی تا مردن
بو یان بچیته به رمه ری. شایه ره لیره دا دیمه نیکی دزیو و ناشیرینی ریوشوینی
کو مه لایه تی کورده واریمان نیشان ده دا. ریوشوینی که ما که ی چاره ره شی کو مه له
دیلی و بیدهسته لاتی کچ و زولم و زوری برا و مالپه رستی و بیبه زه یی دایک و باوک.

خاتوون ئەستی نارازییه، که سه ئەو کاره ی پی خو ش نییه. ته نانه ت مالپه رستی و
ته ماح، که سوکاری کچه که یان ناچار کرد ئەو کاره ی بکه ن. ئەوان مه ره که یان له
کچه که یان پی به نرختر بوو، ده نا پتیان خو ش نه بوو شیخال بیته زاوایان. له و نیوه دا
ته نیا دوو که سه به که یفن، دیاره یه کیان شیخاله که چه له. ئەوی دیکه کی بی باشه؟
ره نگبی به لاتانه وه سه ره بی ئەگه ر بلیم ئەوی تر که سه نییه فه رخۆله دی دلته ره و
شه وگه ره نه بی به لی! فه رخۆله گوئی ناداته ئەوی گراو یه که ی به زوری و به نابه دلی
به میرد ده دن. بوچی؟ چونکه ده ترسا یه کی دی به سه ره خاتوون ئەستی هه لوه سستی و

خاتوون به بووک بچئ؛ به لام شیخال زاوا بهنده و قه راریش وایه تا خاتوون ئهستی بوخوئی مل نهدا، به دهستی نهگرئ. که و ابوو جارئ فهرخ دهر فتهتی ههیه که یفی خوئی به دۆسته که ی تهخت بکا.

لهو به یتهدا شتیکی ترمان له واقیعی ژیا نی کۆمه لایه تی کۆنی کورده واری و تهئسیری وه زعی ئابووری له سه ر رپوشوینی کۆمه لایه تی گه لان بۆ روون ده بیته وه. ئه میریکی کورد که ئه گه ر: چیرۆکه که بخویننه وه تی ده گه ن زۆر بروای به جیا وازی چینایه تی هه یه- حازر ده بی کچی خوئی بدا به شوانیک. بۆ؟ چونکه تا ئه م دوا یانه کورد گه لیکی کۆچهر بووه و به مه پرداری و ئاژهل به خپوکردن ژیا وه و زۆر که می ئاوړ وه سه ر کشتوکال دا وه ته وه. دیا ره شوانیکی چاک چه ند به کاری مه پرداری دئ. له کتیبه کانی دینیدا خویندو و مانه ته وه زۆر به ی پیغه مبه ره کان شوان بوون و شوانی سوننه ته. ئه وه ش به لگه یه بۆ ئه وه ی مه پرداری کاری ئه سلئی گه لانی کۆچهر بووه^(۱).

دیسان شایه ر لکیکی دیکه له: چیرۆکه که ده کاته وه و شیخال گر نه ی ده گری که ده بی خاتوون ئهستی بیته مه ر دۆشین. ئه گه ر ئه و شوانه، ژنیشی ده بی بی ری بی. ئه و لکه ی: چیرۆکه که هه م زۆر شیرین و خو شه هه م شتی سه یری تیدان، هه م چه ند رپوشوینی کۆنی سه رده می دهر به گایه تی کۆمه لی کورده واریمان نیشان ده دا که تا ئیستاش به ته وای بنه بر نه بوون. شیو و کولی کیژه ئه میران، چوونه مه ری ناسکه بی ری یان، بی ر و هاویری مه ری و شتی دیکه ی وا. فه رخیش بی کار نییه و رۆلی ئه سلئی هه ر ئه و ده یگتیرئ. کچه کان ده خه وپی ده کهن و ده چنه شیو و کول. که وه خه به ر دئ وه دوویان ده که وئ. ئه وان خو یان روو تکر دۆته وه و خه ریکی کاری خو یانن. فه رخ له که لینی به ردی پارده وه ته ماشایان ده کا. کاریکی سووک و مندالانه و بی شه رعیه یه. راسته له راست خوشکه کانی خاتوون ئهستییه چا و ده قوچینئ؛ به لام هه ر له به ری پیوه تا تۆقی سه ری ده خاتوون ئهستییه ده فکری. به چ هه قیک ئه و کاره ده کا، مه گه ر خاتوون ئهستی ماره کراوی پیاویکی دیکه نییه؟ گریمان فه رخ زۆر روونا کبیر بووی و لیکی دابیته وه خاتوون ئهستی به زۆر ه ملی ماره کراوه و ماره ی له شیخال نه هاتووه، دیسان هه قی نه بوو ئه و کاره ناشیرینه بکا. بۆ ئه وه ی سه رنجی

(۱) مووساش به زاوا بهندی شوانه تی کردووه.

خاتوون ئەستی رابکیشی، کاریکی سهرتر دهکا، بهردان بهسەر خۆیدا دەرپووخینی و بهئانقەست خۆی دهگهیهنیتە حالی جاوی، وسو ئاغاز بانگ دهکەن یاسینی لهسەر بخوینی؛ بهلام لهپەر زیندوو دهبیتهوه و نایهلی وسو ئاغا- که ئه‌ویش دلی بهخاتوون ئەستییهوه ههیه- بیته پیش.

پاشان وسو ئاغاز دهکاته نوکەر و پیاوی خۆی، ئه‌ویش به چ فیلیک؟ وسو ئاغا له تۆره‌ی بهکره مه‌رگه‌وه‌ره؛ له جزیری بۆتان هه‌لی نه‌کردوه، په‌ریوه‌ی ئەم ولاته بووه. کهس به‌و رازه نازانی فهرخ نه‌بی، چونکه غه‌یبزانه. که ئه‌وه‌ی به وسو ئاغا رادهگه‌یه‌نی، وسو ئاغا دهست و داوینی ده‌بی راستی لی نه‌لی. خاتوون ئەستی به‌خوشکی خۆی قبول دهکا و بۆ هه‌میشه ده‌بیته پیاو و پشتیوانی فهرخ و خزمه‌تی به‌نرخ‌ی پی دهکا^(۱).

گوتمان فهرخ که له دایک بوو موعجیزه‌ی عیسی نواند، به‌لام به‌باری باشدا نا. ئیستا ده‌بینین موعجیزه‌ی مووساش دهنوینی؛ دیسان به‌باری خراپدا، مووسا وه‌کازیکی هه‌بوو ده‌یکرده هه‌ژدیها. گیانی وه‌به‌ر بی گیانیکی دینا، بۆ ئه‌وه‌ی سیحر به‌تال بکا؛ بۆ ئه‌وه‌ی جادووگه‌ران به‌ه‌زینی؛ بۆ ئه‌وه‌ی فیرعه‌ونی زالم و زۆردار بترسینی. به‌لام فهرخ گیانداریک بی گیان دهکا؛ ئینسانیک دهکاته به‌رد.

خاتوون ئەستی و دایکی بۆ دلدانه‌وه‌ی شیخال ده‌چنه مه‌ری. فهرخ ناحه‌جمی و وه‌دوویمان ده‌که‌وی. دایکی خاتوون ئەستییه سیری ده‌خوا و زمانی ده‌سووتی و ناماقوولی ده‌کا و ئیستر وه‌سەر فهرخ ده‌په‌رینی. فهرخ رقی لی هه‌لده‌گرئ. ده‌پیشدا تۆله‌یه‌کی لی ده‌ستینیته‌وه و کاریکی وا ده‌کا که مندالی هه‌ره قۆشمه و به‌دغه‌ر نه‌بی نایکه‌ن. دروی وه‌بن کلکی ئەو ئیستره ده‌دا که پیریژنه سه‌ر به‌سو‌دره‌که سواری بووه. درو وه‌بن کلکی ئیستران گالته نییه؛ ئیستر شیت ده‌بی. جیفرک هه‌لداوی. ئەملا و ئەولا ده‌کا، تا پیریژن هه‌لده‌دیرئ و چی وا نامینی مل بشکینی. فهرخ به‌وه‌شی له کۆل نایته‌وه. دوعای لی ده‌کا و ده‌یکاته به‌ردیکی شین.

ده‌چنه مه‌ری لکیکی شیرین و جوان له به‌یته‌که ده‌بیته‌وه. نامه‌وی باسی بکه‌م.

---

(۱) تیگه‌یشتن دوو زمانی و شو‌فاریی چهند تاوانیکی گه‌وره بووه؛ تۆره‌ی پیاویکی شو‌فار بۆ ئه‌وه‌ی رازی نه‌درکی، به‌هه‌موو ده‌سته‌لاتی خۆیه‌وه ملی بۆ مندالیک راده‌کیشی.

دیسان فہرخ ھیزی خۆی نیشان دەدا و شیخال رەق دەکا . کەیفی خۆیەتی شیخال
بۆ ئەدەبی دەگەڵ کردوو؛ بەلام ئیزندانی گورگ بۆ نیو مەر، کاریکی پیاوچاکانە
نەبوو و زەکات بەگورگی دان بەھیچ شەرعیەک دروست نییە . کەچی فەرخی ئیمە بۆ
ئەوہی ئەو شیعەرە سەعدی لەبیر بۆ:

ترحم بر پلنگ تیز دندان

ستمکاری بود بر گوسفندان

گورگان دەنیرۆی لەبەر چاوی باشقە شوانی مامی، مەری بخۆن؛ ھەر بۆ ئەوہی
ھیزی خۆی بە شیخال نیشان بەدا .

لە گەرانەوہدا خاتوون ئەستی زۆری لەبەر دەپارێتەوہ دایکی نەجات بەدا . ئەویش
لەبەر دای ئەو گیانی وەبەر دینیتەوہ . بەلام جارێ تا دەگەنەوہ شاری دەیکاتە
دیلەسەگ و نایکاتەوہ ئینسان . راستە ئامۆژنی ژنیکی باش نەبوو؛ بەلام ئەو
تۆلەئەستاندەوہش زۆر بۆ پەحمانەییە .

ئامۆژنی نەقلەکە بۆ کورەکانی دەگیرێتەوہ و ئەوانیش ئەو سووکایەتیەیان پۆ
قبوول ناکرێ . لە فەرخ دەخەفتین و خەریک دەبن بۆ بەتڵین . ناچار رادەکا و
دەچیتە مائە و سوئاغا . مائە و سو ئاغا زۆر ریزی لێ دەگرێ .

لەویش ئیجازیک دەنوینێ کە (شەققو لقمەمان) وەبیر دینیتەوہ . ھیشتا سی
رۆژی ماوہ پەمەزان تەواو بۆ ، مامی رادەگەییەن ھەرکەس مزگینی جیژنم بۆ بیئێ
جوانو ئەسپیک و کەولیکی جیژنانە دەدەمێ . فەرخ زەمان دەگۆرێ و جیژن سی
رۆژ وەپیش دەخا و مانگ دەبندری و جیژنانەیی وەردەگرێ . لە ھەموو کارەکانی
سەیرترە؛ دەستەلاتیکی زۆری ئینسانە بەسەر تەبیعەتدا . کەس شتی وای لە دەس
نەھاتووہ . جگەلەوہ تەنیا کاریکی قارەمانی : چیرۆکەمانە کە قازانجی خۆی تێدایە
و بەزیانی کەسیش تەواو نابێ .

کورە مامەکانی ئەوجار بەفیل و دەھۆ خەریکن لەنیوی بەرن . خاتوون ئەستی پۆ
دەزانێ نایەلێ دە داو کەوێ . فەرخ چیدی خۆی پۆ ناگیرێ؛ دەپیشدا کاریکی گەلێک
خراب و ئەتکیکی زۆر گەورە بە کورە مامەکانی دەکا .

یەکیک لە رەسمە ھەرە دزیو خراپەکانی کوردەواری کە بەداخوہ ئیستاش ھەر

ماوه، گیشه و گه‌ل و خەرمان سووتاندن، زگی گا درین. کلک و گوپی کەر و ئیستر برین و ره‌فیسکه و ره‌مانه‌ی یه‌کسم هه‌لبرینه. فه‌رخیش پیش رویشتن ئەو کاره‌ی کرد. با شایه‌ر بۆتان باس بکا:

«کۆ، بوو؟ فه‌رخۆله‌ی نازداره،

شیری بابی وه‌چه‌نگ کهوت ئەو چاره،

دهستی دایه بۆ یه‌خته‌خانه‌ی مائی مامی چوو خواره،

دهرکی کردهوه چوو له ته‌ویله‌ی گرتی قه‌راره.

به‌ته‌ویله‌یدا هات له ره‌فیسکه‌ی هه‌موو ماین و ئەسپانی داوه.

قه‌ت یه‌کتکی به‌ساغی نه‌ماوه.»

پاش ئەو کاره ناشیرینه لێی سواری جوانوله‌ی خۆی ده‌بۆ و ده‌چۆ بۆ شام بۆ مائی خالی. له رێگادا تووشی زۆر کویره‌وه‌ری ده‌بۆ؛ به‌سه‌ر هه‌موو کۆسپیکدا زال ده‌بۆ. دیاره نه‌ک به‌هیزی شان و باهۆ، به‌لکه به‌هیزی مه‌عه‌وی. به‌فر ده‌توینتیه‌وه و نه‌قلی شه‌قبوونی نیلمان به‌ئیشاره‌ی مووسا وه‌بیردینتیه‌وه، به‌زحمه‌ت له زۆ ده‌په‌ریتیه‌وه. پیره بارگینیک ئەسپه‌که‌ی بریندار ده‌کا، هه‌رچه‌ند دوايه په‌شیوان ده‌بیتیه‌وه، فه‌رخ لێی نابوو و تووکی خراپی له خۆی و تۆرهمه‌ی ده‌کا.

فه‌رخ ئەو جار ئیعه‌جازی سوله‌یمانی پیغه‌مبه‌ر نیشان ده‌دا؛ زمانی بالندان ده‌زانێ. دوو ره‌شیشه‌ی نیر و مێ ئەسپه‌که‌ی ده‌ره‌ویننه‌وه، رازیک بۆ نیره‌که ده‌گیریتیه‌وه که ده‌بیتیه‌وه هۆی ئەوه هه‌موو سه‌ری مێیه‌که‌ی هه‌لبچرێ. له‌و موعجیزه‌ش که‌لکی خراپ وه‌رده‌گرێ، به‌لام دوايه په‌شیوان ده‌بیتیه‌وه و دوعای باشیان بۆ ده‌کا. له‌که‌وانیش تووره‌ ده‌بۆ و دوعای له‌که‌وانیش ده‌کا. دوعا‌که‌شی گیرابوو.

نازانم له‌ پیش ئەوه‌یدا فه‌رخ دوعا له‌ که‌وان بکا چۆن بوون؟! به‌لام ئەوانه‌ی له‌ کویتستان ژیاون ده‌زانن که‌وی تیژبال ده‌به‌فری یه‌ک نوا و ته‌ردا هه‌ر یه‌ک بال و دوو بال ده‌فرێ. که‌ بالی ته‌رپوو سه‌ری له‌ به‌فری رۆده‌کا و قوونی قووج ده‌کاته‌وه و به‌ ده‌ستی ده‌گیرێ.

کورتی بېرینه‌وه فه‌رخ به‌هه‌زار ناری عه‌لی گه‌یشته شامی و مائی خالی. به‌لام ئەو په‌نده‌ی پیشینیانی لێ وه‌راست نه‌گه‌را: «خالان خوارزا مه‌زن کرد، مامان برازا بزر

کرد». خالی نهك هەر به خیر هاتنی نهكرد، نهك هەر به پیرییه وه نهچوو، نهك هەر ری نهدا بو مائی خوئی، به لکه جارئی راکیشا، کهس راینهگری. فهرخ په نای بو تهکیه شیخان برد.

دیسان لکیکی دیکه له: چیرۆکه که ده بیته وه. لکیکی خووش و شیرین و ته نانهت سهیر و پر گالته و گه پ. من نامه وئی لیره دا باسی ئه و به شهیان بکه م، ته نیا دهمه وئی ریوشوینیکی سهیری سیاسی کومه لی کورده واریتان بخرمه بهرچاو. له و بهیته دا و له زور: چیرۆکی دیکه کوریدا هیه و بیگومان ئه سلکی هه بووه. کاتیک ئه میری شاریک دهمری یا لی ده که وئی، بازی ده ولت هه لدا وین و له سه هه کهس نیشته ئه وی ده که نه ئه میر. سهیر نییه کومه لیک ئینسانی خاوهن عقل و بیرو و ته گبیر، ئیختیاری خوین بدنه دست بالنده هیه کی بی عقل، گه وره و مه زنیان بو هه لبرئی؟ فهرخیش به و جوره بو به ئه میری شامی. له و: چیرۆکه دا له باتی ده ولت که له کورده واریدا زور مه شه ووره ده لی: (بازی یه قین). من ئه وه م هه ره له و بهیته دا بیستوه. به لام ئه وه زور هیه ئه گه که سیک چاکی بو هات، کورد ده لی:

«بازی ده ولته تی له سه نیشته وه»

فهرخ به ئه میری و مه زنی و تهخت و به ختیش خاتوون ئه سته له بیرنه چوووه. دیسان به شیوهی سوله یمان پیغه مبهر قاسیدی نارده کن خاتوون ئه سته. به لام قاسیدی ئه و بالنده هیه کی جوان و پاک و خاوین بووه. په پووسله مانه ی بوگه نه بووه؛ قورینگ، قورینگی جوان و نازدار بووه.

باسی رازیکردنی شیخال و ناردهنی خاتوون ئه سته بو شامی، دیسان لکیکی دیکه ی چیرۆکه که هیه. له سه ر رۆینی لیره دا پیویست ناکا. به لام فهرخی ئه میر و مه زن، شیرین کارییه کی دیکه دهکا. پی و ابووه بهر بووه و هه میشه بوئی ده لوئی، دیسان به دزی پاریزی بو خاتوون ئه سته هیه دهبا که له قهراخ شاری هه لی داوه. خه ریک ده بی وهک زه مانئ مندالی ده بالی خزئی؛ که چی پاسه وان پی ده زانن. ده یگرن، جا وهره لی ده؛ کویت دیشی. هیندیان لی دا تا دهنگی له زگی هات. دوايه خاتوون ئه سته ناسیه وه. بوچی وای کرد؟ بوخوی ده زانی. ئه گه تا به یانی سه بری کردبا ئه و لیدانه ی ده کیسه یدا ده ماوه.

پاش ماوه یه ک خاتوون ئه سته ده گه ریته وه و دهمری و فهرخیش ئوقره ناگری و

دیتنه وه ولاتی خوئی. که ده زانی خاتوون ئەستی مردوو، دهچۆ دەست دە کێله کهی
 وەردینۆ و لە خوولای دەپارێتەوه، یا بیکوژی یا خاتوون ئەستییهی بۆ زیندوو
 بکاتەوه. نزا کهی به زیانی خوئی گێرا دەبی:
 هەرچەند دوعای کرد فەرخ بەستە زمانه،
 لێ نەهاته جواب خاتوون ئەستی نۆ جوانه،
 له باره گای خوولای دههات میوانه،
 پوچیان لێ وەردهگرت ئەو بەستە زمانه،
 دههاتنه سهری ئەو هه موو خزمانه،
 زهریفیان دهشوت سهید و مه لایانه،
 کن خاتوون ئەستییهی لێ بوو گۆرخانه
 فەرخ له خاتوون ئەستییه میوانه.

خوینەری خوێشه ویست! بهو کورته باسه بهیتی شیخ فەرخ و خاتوون ئەستی شی
 ناکرێتەوه. من تهنیا ویستم سهرنجی ئێوه بۆ لای ئەو بهیته رابکێشم، دهنه ئەگەر
 که سێک بیهوئێ ئەو بهیته شی بکاتەوه دەبی سەدان لاپه رهی له سه ر بنووسی.
 به دووداییه وه ده لیم وئ دهچۆ ئەو بهیته له ئەساتیری یۆنانی وەرگیرایی. ئاخر
 یۆنانیه کان ماوهیه کی زۆر له کوردستاندا ماونه ته وه. ئیستاش به لگه مان ههیه بۆ
 ئەوهی رۆژگارێک لهو کوردستانه خه لگ هه بووه بروای به (ئه ربابی ئەنواع» بی. خێوی
 کانی، خێوی شهو و خێوی دارستان، ئیستاش له کوردستاندا ناوبانگیان هه ر ماوه.
 من بۆ خۆم له پیرێژنانم بیستوو هه زار سویند و قورعانیان خواردوو هه که خێوی
 کانینیان به دوو چاوی خویان دیوه. بۆیه تا رادهیه کی زۆر پیم وایه ئەسلی ئەو بهیته
 پاشماوهی ئەساتیری یونانییه له زمانی کوردیدا. دیاره زۆری له سه ر سوورنیم و
 چیدی له سه ر نارۆم.

مهحه ل و برایی دهشتیان

زۆر پێویست ناکا ئەو بهیتهیان که هه وته مین بهیتی کتێبه کهیه بۆ شی بکه مه وه.
 بهیته یژ ده پێشدا به قسه و پاشان به شیعر: چیرۆکه که تان به ره وانێ و ریکوپێکی بۆ

دهگيرپيتهوه. قسهكانى زور ساكار و جوانن و شيعرهكانى گهليک سوار و رهوانن. هەرچەند باسى ئەوهيه که کچه ئەميریک خۆى بهئەستۆى شوانیکدا برپوه، بەلام لانی دلدارى بى هیزه. سۆزى ئەوينى تیدا نییه. ئەو شيعره ناسک و پر سۆزانهى که له مەم و زین و برايمۆک و لاس و خەزالداهەن، لەو بهيتهدا نایهه بهرچاو. زور رووناکه؛ بۆچی؟ چونکه ههوهس کچه ئەميرى ناچارکردوه خۆى بهستۆى شوانهويتهدا ببری و ترس شوانى ناچارکردوه دەست دهگهڵ ئەو شانزاده ههوهسبازه نهخۆشه، تیکهڵ بکا. که وابوو سهير نییه که شيعرى دلدارى و ئاشقانهى تیدا نهبى.

چيرۆكى ئەسلى ئەو بهيتهش بهبروای من زور کۆنه. ئەوهش دهگهريتهوه بۆ مى وهجاغى (دايك شایى). تى بفكرن؛ مير زوراب خان بۆخۆى پيربووه، ناتوانى مهزنایهتى بکا. مهزنایهتى و پادشایهتى بهخاتون پەريخانى كچى ئەسپاردوه. دهگهڵ ئەوهشدا که كورى ههبووه، بهلام كورهكهى هيشتا منداڵ بووه و كاروبارى دهولتهى پى بهريوه نهچوووه. شتى وا له ميژووى نوپى گهلى كورد و گهلانى رۆژهلاتدا نییه. ئیستاش شای وا هەن كچى گهورهیان ههيه و كورى بچووكيان كردۆته وهليعادی خۆيان.

خاتوون پەريخان پادشایهكى بهزيبك و زاكوون بووه. بهلام دياره نهخۆشى جينسى ههبووه. زانستى نوچ سهلماندووويهتى ئەو ژن و پياوانهى تووشى بى بهشى جينسى دهبن، ئينسانى زور خويندريژ و بى بهرز و پياوكوژيان لى پيدا دهبى. وينهى پەريخان له ميژوودا كهه نين. بۆيه پيم سهير نییه ئەگەر بهيتبيژ بهو زمانه ساكارهى خۆى دهلى: «خاتوون پەريخان زۆرى كهيف له پياوان بوو، هەر كهسيك بهكوچهيدا رابردبا خاتوون پەريخان كهيفى دهگرت. خاتوون پەريخان دهگوت: «وهه ههزم لى بكه.» ئەو ویش قبوولى نهدهکرد. خاتوون پەريخان دهگوت: «بلا بيسووتين نهكوو لهكن خهلقى بللى. ئاپرووم دهچى.» پياوى دهگرت، دهنپو چيغى دهن، نهفتى پيدا دهکرد، دهيسووتاند.» بهبروای من ههموو پياوكوژيك شپته و نهخۆشه، بهلام نهخۆشيهكهيان جياوازه. يهك شپتى جيگا و پايهيه، يهك شپتى مال و سامانه، يهك شپتى جينسييه و يهك ههست بهكهمايهتى دهكا. تا نهخۆشيهكهى توندتر بى پياوكوژهكەش بهسامتر و بى بهزهيبانهتر دهبى. دياره نهخۆشى خاتوون پەريخان

کئی بوو له مهحمه لى فخره،
 ده باغه لیکیدا ههیه کارى ساوا ده ئیدیکهیدا بهرخه،
 ده نئو سواری چه لیان گه را به گیره و چه رخه،
 میر زۆراب خان که دوور نییه ئاگای له ئاکاری کچه که ی بووی و له پێشدا هیچ
 وهسهر خۆی نه هینابى، که زانیویه تی ره دووی شوانیک که وتوو، کچی که وتوته
 که ولى و له شکری کیشا وه ته وه سه ر برايم و مهحمه لان. به دريژی له بهينه که دا باسی
 نه و کاره ساته ههیه. وا دياره میر نه وه ی پى شوورهی نه بووه که کچه که ی پیاوان
 ده بال خۆی ده کیشى و دوايه ده یانسووتینى؛ نه وه ی پى بینامووسى بووه که ده گه ل
 کرمانج رۆیشتوو و زۆرجار ده لى: ده گه ل کرمانج لى قه و ماوه.»
 دوا سه رنجم نه وه یه پاش نه وه ی کورى مهحمه ل و خاتوون په رى خان ده گه نى و
 کودیتا له میر زۆراب خان ده کهن و ده ی کوژن و تۆله ی باوک و مامان ده که نه وه،
 سه رله نوێ دایکیان ده که نه وه پادشا. نه وه ش به لگه یه کی تره بۆ کۆنى: چیرۆکه که.

قۆچ عوسمان

هه شتم به یه له کتبه که ی ئۆسکارماندا قۆچ عوسمانه، که ئاوا ده سپیده کا:
 به خاله قى به رقه راره،
 به وه ی رۆی نابوو رۆژگاره،

نه یه خشى.

ئاغا محمه د خانى خه سیده و بېبه ش تۆله ی که ریم خانى له بنه ماله ی زهند و گه لانی ئیران
 کرده وه. زۆرى پیاو کوشت، زۆرى خوین رشت، زۆر تاوانی دزیو و ناپیاوانه ی نه نجام دا. نه و
 گه وه پیاوانه ی به دیلی ده گرتن ده پێشدا پیاوی ده بال ده کردن، جا دوايه ده ی کوشتن. نه وه
 نیشانه ی شیتی جینسییه، نه وه نیشانه ی هه ست به بى به شى و به که مایه تی کردنه. نه ویش
 وه ک خاتوون په رى خانى ئیمه خه لکی سووتاندوو. ده گیره وه جاریک چۆته شاریک و نه هلی
 شاره که باشیان پێشواز نه کردوو. به حاکمی شاری فرمان داوه بیست هه زار جووتی چاو
 بۆ ده ربینى. حاکم نه یویراوه له قسه ی ده ربجى، چاوه کانی ده ربناوه و بۆی هیناوه. ته ماشای
 ئینسان، وه ره تۆ نه ونده خراپ بى. به کاوه خۆ دانیشتوو و چاوه کانی بژاردوو، جووتیکیان
 که م بووه، ده سه بجى ده ستووری داوه چاوی حاکمیان ده ربناون.

مەخلووق بەبى ئىختىيارە،

ئەو لە بۇ عەبدى ھەزارە،

قوچ عوسمان پياويك بۇ پرووت و قووت و لە وى دە بىكارە،

سەرانسەرى بەيتەكە شىعەرە. بەشى زۆرى لەسر ئەو قافیەى سەرەوہیە. نیوہ شىعەرەکانى كورت و درىژيان ھەيە، بەلام كيش پارىزراوہ. بارى ئەدەبى زۆر باشە؛ تەنانت دەتوانم بلیم بەرزە. چىرۆكىكى مېژووييە، پاش دەستەلات پەيداكردى عوسمانىيەكان و كەمەيز بوونى دەرەبەگايەتى نيوخۆ روويداوہ. ئەميرىكى كورد ئەسپىكى باشى بوو؛ بەلام شتى باش ھەر بۇ سولتان چاكە. سولتان بۇ ئەسپەكەى ناردووہ. ئەمير ئەسپى خۆى نەداوہتى و ھەلپەريوہتەوہ. سولتان رقى ھەلستاوہ و لىي خەفتاوہ:

سولتان تەگبىرى دەکرد بە مەخلووقى دنيايە:

ئەوہ تەماحى ھەيە لىم داگير بكا بەغدايە.

مير سەيفودين دەلى:

ئەمن سولتانم بۆچيە؟

ئەمن قبول دەكەم لەمسە و ئوروسى سولتانم قبول نىيە.

سى سالان دەگەل قوچ عوسمانى گەران نەھاتنەوہ ئاوہدانىيە

سولتان كە زانى بەھاسانى ناتوانى بەردەستى بكا، عادەتى ھەموو دژمنانى كورد

كەوتە فىل و تەلەكان و بە دەھۆ دەگىرى خست:

«كى بوو؟ لە سولتان ئاقلدار و دانا،

بۆ مير سەيفودينى مۆرکرد قورعانە:

ھەلستى بىتە ئىرەكانە.»

كوردى ساكار و بەدين نەيدەزانى ئەو كەسەى لەسەر بەرمالى پىغەمبەرى

دانىشتووہ، برواي بە قورعانى نىيە. فرىوى خوارد. خزمەكانىشى گوتيان:

دووروو(*) نابى بۇ سولتانى.

دەبى نۆكەرى قەدرى بزانى،

(*) لە ئەسلدا وايە، رەنگە - درۆ - بى.

بچۆ به خۆت و قۆچ عوسمانی،
ئەودەمی لەوی خۆی زانی،
هەر گەیشتە ئەستەمبوول سولتان گوتی:
ئەگەر هات گەیییە دیووخانی،
ئەسپی بەرنە ئیختەخانی،
دەملی کەن کۆت و زەولانی.

خەلیفە ی ئیسلام ئاوا ی ئیحتیرامی سویند و قورعان گرت و بە لەبزی موبارەکی
فەرمووی:

مەیدوینن،

قورقوشمی بۆ وەتوینن

نابی بە زێری بخنکینن

لە بەیتە کەدا بە درێژی باسی کوژرانی میر سەیفودین کراوە. قۆچ عوسمان نایەلی
سولتان پێ دە رکێفی ئەسپی بۆرە بنی؛ پاشووی دەپەرینن و دواپە ئەویش
دەکوژن.

لەم بەیتەدا بۆ یەکەم جار هەم لە زمان ئەمیر و هەم لە زمان دایکیەو شایەر
قسە ی سووکی بە سولتان گوتوو و نە مووی لەسەری زمانی هاتوو و نە پۆقنابی
چاوی دارژاوە. ئەو نیشانە ی ئەو یە چینه کانی بەرە ژێر وشیار بوونەو و هەستیان
بە ستەمی نەتە وایەتی کردوو. بەلام چینی سەرەو بەتایبەتی مەلا و شیخ و
خویندەوارە کانی ئەو سەردەمە هەروا برۆیان بە گەورەیی و پاکی خەلیفە ی ئیسلام
ماوە^(۱).

شایەر لەو بەیتەدا هیندیک رێشوینی نەتە وایە تیمان بۆ دەگیریتەو. ئیستاش
کەمتاکورتیک ماون و لەبیر نەچوونەو. بەبیری من لە موکریان ئەگەر هەواویان
خۆش با و سەرماوسۆل لێ گەرابایە، هەموو پۆژی چواشەمۆیان و جێژنان خەلکی
هەر مەلەندیک دەچوونە سەر چاکی بەناوبانگی مەلەندەکە ی خۆیان. لەوی بەتەقە ی

---

(۱) هیچ دوور نەڕۆین، میژوونوسی بەناوبانگی کورد لە شەرەفنامەدا باسی ئەم میرە و کوژرانی
بە دەستی خەلیفە دەکا. بەلام زۆر بەرێزەو ناوی سولتان دینن. بۆ ئاگاداری زیاتر بنوارنە
لەپەرە ی ۱۹۶۲ی شەرەفنامە ی کوردی.

دههۆل و زۆرنا دهیانکرده داوهت و رهشبهلهک و تهقله و یمبازی. تا پهیدا بوونی
حکومهتی پۆلیسی ئەم رێوشوینە هەر بەردەوام بوو. ئیستا بهو بەرבלاوییه ناکرێ و
ئیمکانیش نییه. بهلام چوونه سەر چاک به رۆژی چوارشەمۆ و جیژن و شایێ گرتن
هەر ماوه. ئەو رێوشوینە له کهیهوه ههیه؟ بۆ رۆژی چوارشەمۆ ههلبێژراوه؟ بۆ کورد
رۆژهکانی تر دهچته سەر قهبران دهگری و دهچته سەر چاکی دهپارێتهوه و لهو
رۆژهدا ههلبهپهڕی و دههۆل و زۆرنا لێ دها؟ بێگومان ئەسلێکی ههیه و نایزانین.
بزانیان شایه چهند شاعیرانه ئەو دیمهنتان دهخاته پیش چاو:

تهماشا دهکا له دهشتی بالینی رهشبهلهک بووه، سهلهلات به چ قهراوه

تهماشا دهکا داوهته و لۆتی و پهقاسه لهو کاره

لهلای سهرچۆپی گرتووینه پیاوی به کێرد و کهمبهره و چهکمهداره

لهلای نیوهراستی گرتووینه کیژی بهژن باریک و سینگ سهدهف و چاو بهلهک

لهوی گۆی بهگواره

لهلای گاوانیه گرتووین پیاوی ژن جوان و زۆرخۆر و بیکاره.

شایه رێوشوینێکی دیکهمان وهبیردهخاتهوه؛ ئەویش بازاری دهشتهکی و

گشتیه. ئەو رێوشوینەش له کۆنهوه هەر بووه و ئیستا کهمتاکورتیک ماوه. خهک

له دهشتیکی پانوبهریندا کۆدهبیتهوه و هەر کهسه شتی خۆی بۆ فرۆشتن پادهنی^(۱).

***

---

(۱) گههرترین بازاری موکریان بازاری قهباغهکندی بوو. ههموو رۆژی پینج شهمۆیان بازاره،
تائێستاش هەر ماوه، بهلام وهک جارن نییه. زهمانی پێشوو نه تهنیا خهکی ههموو
ناوچهکانی کوردستان و بهشێکی زۆری نازهرباجانی رۆژهلات دههاتنه ئەو بازاره، بهلکه له
کوردستانی عیراقیشهوه کریار و فرۆشیار دههاتن. ههزاران سهر نازهلی جوربهجۆری لێ
پادهگیرا. زۆر کهسیش هەر بۆ سهیر دهجوو.

شتیکی سهیرم وهبیر هاتهوه و پیم ناخۆش نییه بۆ خوینهرانی بگێرمهوه. دهوروبهری ئەم
بازاره دهشتیکی پر خێروبیتره و دێی گهوره گهورهی لێ ههن. بهیانی پینج شهمۆیان سهگهلی
ئهو دێیانه زۆر پیش ئهوهی خهک کۆبیتهوه، له جێ بازار مَلومۆیه دهکهن! کێ بهو سهگانه
پادهگهیهنی رۆژی بازاره و چۆن دهزانن؟ جگه له بازاری قهباغهکندی بازاری خورگه و
مههلیانیش ههبوون. دیاره ئەوهندهیان خهک لێ کۆ نهدهبۆوه.

جولندی

من كه ئەو ناوهم خویندەوه پیکەنینم هات. ناویکی سەیرە؛ قەت ناوی وام نەبیستوو. وەك ناوی جندۆكان دەچی؟ پیم وابوو بەیتیکی گالتەوگەپە. كەچی كە خویندەوه، تەماشام كرد بەپێچەوانەى بۆچوونی من نەك هەر گالتەوگەپ نییە، بەلكە بەیتیکی دینیە. جولندیش جندۆكە نییە و لە جندۆكە خراپترە. پادشایەكى كافرە و دژمنى حەزرەتى عەلییە. شایەر ناخۆشى دەوی و بۆیە ئەو ناو سەیرەى لێناو. ئەو هەش هونەرێكى گەورەیه لە: چیرۆكدا كە ناوی ناخۆش بۆ قارەمانى خراپ بدۆزیەوه.

جولندی بەیتی نۆیەمە لە كتیبەكەى ئۆسكارماندا. تیکە لاویكە لە شەرى خەندەك و خەیبەر. شایەر باسى ئەو شەرانی لە مەلای ئاوەدانى بیستوون؛ تیکە لاوی كردوون؛ ئەو بەیتەى هۆندۆتەوه و بە خەيالى ناسكى شایەرانی خۆى پازاندوویەتەوه. ئەو بەیتە— كە لەپێشدا بە قسە دەست پى دەكا و دوايه دەبیتە شیعر، ئەوەندەش باش دروستكراوه، ئەوەندە رهوان و شاعیرانه هۆندراووتەوه، من پیم وایە دەبى كاری عەلى بەردەشانی بى. زۆر وەك شیوهى ئەو كە لەشایەرە بەناویانگە دەچى. شیعرە رهوانەكانى، تەعبیرە جوانەكانى، وشە، رەسەنەكانى، ئەم گومانەیان لە دلى من پەیدا كردبوو. دوايه شكم پەرییە سەر ئەوهى رەحمان بەكر بۆخۆى ئەو بەیتەى دانابى؛ چونكە لە ئاخەرەكەیدا دەلى:

وا جولندین کردوو فەنا،

ئەو لەشكرەى كافریك نەما،

رەحمان بەكر بۆتە وەستا.

رەحمان بەكریش شایەرێكى پایەبەرز، وەستایەكى زۆر شارەزا و شاگردێكى باشى عەلى بەردەشانی بوو. لام وایە بۆخۆى توانیبى بەیتان بەهۆنیتەوه.

شایەرەكان لە بەیتى دینیدا بە دندووك پێوه دەبن و خراپ گیر دەخۆن. ئەوان دلتەر و جوانى پەرستن. ئەوان دەبى قسەى تەر و پاراو بکەن. ئەوان دەبى بەندى جوان و شیرین بلین. ئەوان دەبى هەستى دەروونى خۆیان دەربیرن. دەبى باسى

ژن، باسی دلداری و حه زلیکردن بکهن. له بهیتی وشکی دینیدا ئەو ههسته چۆن دهربیرن؟ ئەو باسه چۆن بکهن؟ رهحمان بهکر یا ههر کهسیکی دی که ئەو بهیتهی دانابی، ئەو مهسهلهی ژیرانه- بهلکوو شهیتانانه- چارهسهه کردوو. عه شقیکی پیروژ و خاوینی هیناوتته گۆر؛ باسی خۆشهویستی و ئەوینی ژن و پیاویکی مهزنی موسلمانانی کردوو. له زمان عهلی و فاتیمه وه رازونیازی ئاشقانهی دهربریوه. کێ دهویرێ فرهی له بهر بکا؟ کێ دهویرێ مهقی له بهر بیتهدهر و کێ دهویرێ رهخنهی لی بگری؟^(۱)

***

خهزیم

بهیتی دهیهم له تۆمارکراوهکانی ئۆسکارمان بهیتی خهزیمه. خهزیم شاکاریکی ئەدهبی کهموینهیه. رهنگیی ئەو بهیته رۆژگارێک وهک بهیتی شهه و شه مزین داوهتی پێ گه رابی. وێ دهچی ئی عهلی بهردهشانی بی. ئەگه ئی خوی نهبی ئی شاگردیکی زۆرباشی ئەو وهستا نه مرهیه. دوور نییه رهحمان بهکر داینابی؛ له ئاخری بهیتهکهدا دهلی:

ههزار رهحمهت له بابی رهحمانی

(۱) له کاتی ساغکردنهوهی ئەو بهیتهدا دۆستیکی شارهزا و لیزان هاته لام. گوتم: «کاکه من سهرم لهوه سوپماوه، بهشی زۆری کوردی موسلمان سونیهه و ههر چوار یاری پیغه مبهری پێ به رهقهن. له خه زمان پێواندا که گهیشته چوار دهلی:

«چوار، چوار یارهی نهبی، ئەبویهکر و عومهه و عوسمان و عهلی.»

کهچی جارێ باسی ئەبویهکر و عوسمان له فۆلکلۆری ئەدهبی کوردیدا دهکوولهکهی ته ریشدا نییه و باسی ئیمامی عومبهریش جاروبار نهبی ناکرێ و باس ههر باسی عهلییه. له بههنه سادا، له بهیتی ئیمامی عهلی و محهمهد حهنیقه و حاتهم و ئیمامی هه مزهدا فهتخ ههر عهلی دهیکا. ئەوهتا لهو بهیتهشدا قارهمانی ئەسلی ههر عهلییه. گوتی: «برا ئەوه هیچ پهیوهندی به ههستی مهزه بییه وه نییه. نازایهتی به لای کوردانه وه سیفه تیکی به رزه، ههر کهس نازا و شیروهشین بێ خۆشیان دهوێ و باسی دهکهن. بۆ که میان باسی رۆستهه کردوو؟ که میان به (خاندی بنی وهلی) هه لگوتوو؟ ئیمامی عهلیش ناویانگی به نازایهتی رۆیشتوو و شایه ره کوردهکان بۆیه ئەوهندهیان باس کردوو». قسه کهم به دلوه نووسا و سه لاندیم.

خەزىمى فېرکرد بە ساحىبى ئالمانى

دياره رەحمان بەكر لە دوايى زۆربەي بەيتەكاندا ناوى خۆي هيناوه و نابى
بەوهيان بەهەلە بچين. بەلام ئەو بەيتە شىوھى شيعرى عەلى بەردەشانی ئەوھندە پىوھ
دياره كە پياو بىرىكاتەوھ ئەگەر عەلى بەردەشانی داينەنابى، ئى شاگردىكى باشى
ئەو بى. رەحمان بەكرىش يەككە لە شاگردە ھەرە باشەكانى عەلى بەردەشانىيە.

لە بەيتى خەزىمدا باسىكى مېژوويى و سياسى و ھەماسى نىيە. پارچەيەكى
ئەدەبى يەكجار بەرز و لەتيفە. بەلام شۆرشىكى ئەدەبى لە فۆلكلورى ئەدەبى
نەتەوھى كورددا پەيداكردوھ. باسى دلدارى كورە پاشا و كچە ئەمىر نىيە. باسى
كورز و گۆپال و شىر و مەتال و ئەسپ و زىي تىدا نەكراوھ. حىكايەتى پەلامارى
دژمن و بەرگرى مەزنەكانمان بۆ ناگىرئەتەوھ. باسى ئەوينىكى ساكار و ئاسايى كچ
و كورپىكى دۆمى رووت و گەرۆكە.

شىعەرەكانى ئەوھندە رەوان و جوانن، وشەكانى ئەوھندە شىيرىن و رەسەنن، كە
پياو لە خويندەنەوھيان تىر نابى:

***

بينايى چاوم گەوھەر و دورم

من بالدار نەبووم بە بالان بفرم

مەندەك نەبووم بە خۆم بخورم

بچمە ميسر و شام كراسىك بكرم

تەماشاي كورە دۆمىكى رەش و رووت- بەلام قىتوقۆز و گورجوگۆل- كە ھەموو
سامانەكەى برىتييە لە خىوھتىكى شىر و پەتوور، دوو پىرە كەرى پشت برىندار،
تازىيەكى نىنۆك شكاوى قرخەمەرەس، جووتە كەويكى راونەكەرى چوو، كە زافى
رەش دەكا تا دوو تەشى و چوار شانە دروست دەكا، چ كراسىكى بۆ يارەكەى
دەدروى. پياو ئەم نىوھ شىعەرەى حافزى وھىردىتەوھ: «خشت زىر سر و بر طارم
ھفت اختر پاى». چاكيان گوتووه: «دۆم تا رووتتر بى مەزاقى خۆشترە.»

سەد وەستام دەوى لە پاىە عەرزى،

دوو سەد شاگرد بى، بۆخۆى و دەرزى،

كراسى بدروئى له گولوكى رهزى،
 له بهژنى يارم بو خوى بلهرزى.
 شاپهر ئيبداغ دهكا؛ كيش دهشكىنى و له زمانى كوره دوومهوه دهلى:
 «سهده وهستام دهوى له بانى كويه
 ههشتا له مووسلى، شپست له شنويه
 كراس بدروون، له گولى ليمويه
 دهبالا تهنك بى،
 ناسك و شلك بى،
 بو چاو ههلوويه.
 سى سهده وهستا بى، له لاي دريازى،
 شپست بين له مووسلى، چل له شيرازى،
 كراس بدروئى، له گولى پيوازى،
 دهبالا تهنك بى،
 ناسك و شلك بى،
 بو بووكه نازى.»

له وهى خوستر، كچه دويميك كه له بن خيوهتا له دايكبووه، له بن ئاسمانى شيندا
 گوره بووه، پيستی كه له كهى به درزى كراسى خامى شيندا دياره و قامكى پتيان به
 كوني كه لاشى كه چدا وهدهر كه وتوو و رۆژى ده بى چوار دتيان بگهري تا چهند
 خولخوله و تهشى و شانە و چهند زارجوو بنپشت و كه ميک دمكانه بفرۆشى و چهند
 ههتيوى دى لى رهبادهن تا چه قويان به دهست تيژبى، چهند به نازه و كراسى واى
 ناوى و كور دهلى:

بو خاترى خولاي ئه من بناسه،
 يار ده بهرناكا قهت ئه و كراسه

رهنگه ئه وهندهى ئه و بهيته ههستى من ده جوولينى، ههستى لاويكى تازه
 پيگه يشتووى شارستانى ده جوولينى. هه قيش وايه. من ته مه نيكي دريژم له دى

رَابوار دووه، زۆر كچه دۆمى نەشمىلانەى قسەخۆشى ڤوو ھەلما لاوى چا و ڤەشى
 كولمە سووتاوى خوين شيرين سەرنجيان راكيشاوم. زۆر كچه لادىيى جوان- بەلام
 ھەژار-م ديون كە ڤۆڤى داوھتى لەبن ديوارى ھەلترووشكاون و ھەك بارپىزە
 بەچاوياندا ھاتۆتە خوار؛ چونكە كراسيان نەبوو، كەوشيان ڤراوھ و ڤييان
 شوورھيى بوو بچنە داوھتى. ئاخىر كورەگەلى دى- دەگەل ئەوھشدا بوخويان رانكى
 شى و چۆغەى بى گروڤيان لەبەردا دەبوو، گالتهيان بەكچى ڤووت دەكرد، تەنانەت
 شايرە دل ناسكەكانيش فريان داويتنى^(۱).

***

(۱) ڤوور جەواھىر ژنىكى قسەخۆشى جيرانمان، زۆر جار بۆى دەگىرامەوھ دەيگوت: «سالىكى
 دەگەل مستەفا سريلى كاكە كە شايرەيكى بەناويانگ بوو دەچوومە بەرخان. ڤۆڤىك لە
 نيزىك گونديك كە داوھتى لى دەگەرا، بەرخەلمان چيشتاو دا. كاكە گوتى ئەتۆ لىرەبە تا من
 دەجمەوھ تى دەوھشېنم؛ زۆر دژوینم. ئىستا دەگەرىمەوھ. ديارە فريوم نەخواردبوو، دەمزانى
 دەچتەوھ بۆ كن براژنم. گوتم باشە. ئەو چۆوھ بۆ دىيەكەى خۆمان. ھەر ئەو ئاوابوو، منيش
 دام قەلاشت بۆ لای داوھتى. ئەگەرچى بەراستى ڤووت و ڤەجال بووم، بەلام خۆم تى ھاويشت.
 ھىندە پى نەچوو كاكە ڤەيدا بوو. كورەگەلى دى بەپىريەوھ چوون و لەبەرى پارانەوھ چەند
 بەنديان بۆ بلى. كاكيشم دەستى دەبناگوپى نا و ڤووى لە من كرد و گوتى:

«تەماشای بزگور و پەرۆى،
 دەلئى نىرى چا و لە كۆى،
 شەرىفى كورى عەدۆى،
 ژنى دىنى بۆ براى خۆى،
 بۆ لە كىوى را دەڤۆى؟
 ھەرسىك تەلاقم كەوئ
 جەواھى ڤلاوى ناخۆى.

***

«تەماشای تروتيتۆلى،
 تەماشای پشتى بەخۆلى،
 تەماشای قوونى دەھۆلى،
 دەلئى مريشكى كۆلى،

کاکه میر و کاکه شیخ

بهیتی یازدهههه؛ بهیتیکی کورتی میژوویییه. من ئەو بهیتهه زۆر بیستوو. بهیتهکه ههه شینی دوو خوشکانه بۆ براین؛ زۆر مههزونه. زۆر لهوهی درێژتره که رهحمان بۆ ساحیبی ئالمانی گوتوو؛ جا یا رهحمان ئەو بهیتهی نهزانیوه، یا ئەوانهه لهو دوایانهدا بۆ منیان گوتوو بۆخۆیان لێیان زیادکردوو. درێژی و کورتی بهیتهکه ههه له ئەسلی کارهساتهکه ناگۆرێ. کارهساتهکه ههه ئەوهندهیه که بهیتبێژ دهپێشدا دهیلی.

باسی ئەو کارهساته بهکورتی له لاپهههه ۵۲۳ی شهههفنامهه کوردیدا نووسراوه. ههه بهوهی دهزانی قارهمانی: چیرۆکی ئیمه و ئەوهی له شهههفنامهدا نووسراوه بهکن، چونکه ناویان ویک دهچۆ و شوینی کوژرانیان جیگایهکه. دهنا ئەوهی شهههفخان نووسیویهتی و ئەوهی بهیتبێژ گوتویهتی، عهرز و عاسمانیان تهفاوته. به قسهه شهههفخان ئەم رووداوه له سالی ۹۴۱ ک (۱۵۲۳ز)دا روویداوه. حاجی شیخی ئەو له حالی نوێژدا به دهستی مهههگهیی بلّح و غههیان کوژراوه.

لهمن به بۆلهبۆلی،

هههسێک ته لاقم کهوێ،

دهوری پلاوی ناکۆلی

***

سهههه وهک تهپلهگوینی.

جلی کهرانه نوینی،

چهند چلکن و دژوینی،

چۆنم هه لگرتوووه شوینی،

بهوهی مه لا دهخوینی،

کورینه هه کهس هه لی گری،

ئهمن ناستینم خوینی

بهیتی پوو جهواهیر زۆر لهوهی درێژتر بوو، بهمندالی هه مووم دهزانی، به لام ئیستا ههه ئەوهندهم له بیرماوه. مام مسته فاشم دیوو. که من وه بیرم دی تۆیهی کردبوو، بهیت و باوی نه دهکوتن. به لام زۆر سههههههه، قسهه ئاسایی هه موو نهزم بوون.

قەر و گولەزەر

بەیتیکی درېژە. بەیتیکی ئاشقانهیە. چیرۆکیکی قوول و سەیر و پر کارهسات نییە. کورە قزلباشیکی ئیرانی ئاشقی کچە دەرەبەگیکی کوردی ئەودیوی سنوور بوو. ئەو رووداوه پاش دابەشکردنی کوردستان لە نیوان سەفەوی و عوسمانییەکاندا قەوماو. ئەوی لەو: چیرۆکهدا جیی سەرنج بی دوو شتە: یەکیان مەسەلەمی سنوورە که شایەر جوانی شەرح داو. مەزنیکی کورد که کەوتۆتە بەشی عوسمانی نەویراوه شوانیک لە کویتستانی دیوی ئیرانەو دەگەل خۆی بەریتەو دیوی گەرمینی؛ هەرەها نەیتوانیوه کچی خۆی بدا بە کوری پیاویکی گەورە قزلباش. قزلباشەکش نەویراوه بووکی لەو دیویرا بۆ کوری خۆی بگوازیتەو.

ئەوی دیکەیان ئەوینی پیاویکی دەولەمەند و سەوداگەرە. بەکر شیخان بازرگانیکی گەورەیه که هاتوچۆی هەردووک بەشان دەکا و کاروانی پیشی ناگەریتەو. ئەویش ئاشق و سویندخۆری خاتوون گولەزەرە. تا قەر بە شوان دەزانی گالتەهی پی دەکا و دەلی کچی حەمەدی پاشاغان بۆ شوانەوێلەیهک نابی. بەلام که دەزانی کورە قزلباشە؛ بۆخۆی حاکمی سندوسیە؛ ئەگەر دلی بيشینى ریتی ئەودیوی لی دەبەستى و سەرمايهکەى دەکەویتە مەترسییەو، نەک هەر دەس لە خاتوون گولەزەر هەلدەگرى، بەلکوو دەبیتە دەلال و نیوژیکەریش. هەرچەند بۆ خۆی دەلی: « بەردینی سپیەو دەلالی بەمن ناکرئ»، بەلام لە راستیدا دەلالی کردوو و زۆر باشیشی کردوو. قسەى قەرى بۆ گولەزەر بردوو و قاقەزى گولەزەرى بۆ قەر هیناوه. ئەدی دەلالی چۆن دەبی؟

ئەو سۆز و چیرۆهی لە بەیتە عاشقانهکانی تردا هەیه لەو بەیتەدا نییە. کورە دەرەبەگ خەریکە بە زۆری کچە دەرەبەگ بستینى. چی وا نامینى سولتان و شا عەبباس لەسەر ئەم کارە بچووکە بەگژیەکدا بچن و دیسان کوردستان ببیتە مەیدانی شەر لە نیوان دوو هیزی بەدەستەلاتی ئەو سەردەمەدا. شا دادەنوینى و فەرەجوللا خانى باوکی قەر، حاشا لە کورپی وا دەکا که هۆی نیوانناخۆشى سولتان و شا پیک بینى. لە دوایدا مەلووم نییە چارەنووسی قەر و گولەزەر چ بوو؛ بەیتەکه بەنیوچەلی دەبریتەو.

گوتوویه تی ئەو بەیتە بەشیوەی موکریانى نىیە و ديارە شاعیرىكى خویندەوار دایناوہ. رحمان بەكریش نەيزانىوہ و خولا ھەلناگرى باشى سەر و گوئىلاک شکاندوہ. دوايە وەرەز بووہ و وازى لە بەيتى خویندەوارانەى رەقوتەق و پر لە وشەى نامۆ ھیناوہ و ھاتۆتە سەر شىوہى موکریانى و کيشى خۆمانە. جا ئەوجار دادى شاعیرى داوہ و جوانى ھونەر نواندوہ. فەرمايشەکانى زۆر خۆش و رەنگین؛ بۆيە لە دواييدا دەلئى:

دەستىک گول بەنادرى،

ساحبى ئالمانى نەمرى!

ئەوہ فەرمايشى رحمان بەكرى.

***

بەيتى باپير ئاغا مەنگور بابى ھەمزاعا

يەكئىك لە كارەساتە دلئەزىنەکانى ميژووى كوردستان پاش موكرى قرانەكەى شا عەبباسى سەفەوى- كارەساتى قەتلوعامکردنى عەشیرەتى مەنگورە لە مەراغە. كە بەداخوہ ميژوونووسانى خۆمانە و بيگانە شتىكى ئەوتۆيان لەسەر نەنووسيوہ. من زۆر تى كۆشام، تەنانەت سەرچاوەيەكى باوہرپيكرام و ھەگير نەكەوت كە سالى ئەو كوشتارەم بۆ روون بكاتەوہ.

خانەکانى موكرى كە لەميژبوو حكومەتيان دەكرد و خەلكى ئەم مەلەبەندە لەبەر خاترى بوداغ سولتان زۆريان ريز لەو بنەمالە دەگرت. بوداغ سولتان كە ئەميرىكى كوردى زۆر دادپەرورەبووہ لە سابلاخ زۆر خۆشەويستە. ھەك پياوچاكيك دەچنە سەر مەزارى و سويند بە گومبەزەكەى دەخۆن. ديارە زۆرى حەز لە ئاوەدانکردنەوہ بووہ؛ پردى سوور و مزگەوتى سوور و كوڤخى كورتهك- كە ئىستاش ھەر ماون- لە كارە باشەكانى ئەون. لە زەمانى مەزنايەتى ئەودا موكریان سەربەخۆ بووہ و ھيچ بيگانەيەك- نەعوسمانى و نە سەفەوى- پيدا رانەبردوون. سەكەى بۆخۆى لى داوہ. ديارە ھونەر مەند و خویندەوارى زۆر خۆش ويستوون. كورەكانى خۆى فيرە ھونەر كردوون. بەردە نووسراوہكەى سەر دەركى مزگەوتى سوور كە لە سالى ۱۰۸۹دا

سوهراب خانى كورپى ئەو ئەمىرە ھەلى كەندوۋە، ئەم ھەقىقەتەش دەسەلمىنى.

بەلام بەداخوۋە ئەو بىنەمالەش پىاۋى گەندىيان لى پەيدا بوو. خەلك لە دەستىيان وەزالە ھات. باپىر ئاغاي مەنگور- كە پىاۋىكى بەدەستەلات و مەزنىكى ئازا و لىھاتوو بوو خەرىك بوو ھوكمات لە دەس ئەو بىنەمالە بىنئىتەدەرى. پىيان زانىو، بەلام نەيانوئىراۋە بەگژىدا بچن. پەنايان بۆ بىگانە، بۆ شاي ئىران- بردوو. ئەوئىش ئەھمەدخان موقەدەم، ھاكىمى مەراغەي- كە دژمنايەتى كۆنىشى دەگەل خانەكانى موكرى ھەبوو- كردۆتە مەئموورى كوشتنى باپىر ئاغاي مەنگور. ئەھمەدخان فىلى لە باپىر ئاغا كردوو؛ بانگھىشتنى كردوو بۆ مەراغە. باپىر ئاغاش بەخۆى و نۆسەد سواری ھەلبژاردەي مەنگورەو چۆتە ئەو شارە. سوارەكانىيان بەسەر مالاندا بىيون. لە شەوئىكى دىارىكراۋدا ھەركەس ميوانى خۆى لە خەوئىدا سەرىپوۋە. لەو نۆسەد سواری تەنبا سواریك دەرچووۋە كە ناۋى وەستا عوسمان بوو. وەك گوتم مېژوونووسانى خۆمانە و بىگانە شتىكى ئەوتۆيان لەسەرئەو كارە نامەردانە نەنووسىو. دەلئىن عەشیرەتى مەنگور پاش ئەو كارەساتە پىاۋىيان لى براۋە، وەستا عوسمان ژن و مندالى باپىرئاغاي دەركردوو و مال و دەۋلەتى ھەموو عەشیرەتەكەش بەتالان چوو. ھەمزاغاي مەنگور كە پىاۋىكى شۆرشگىر و بەناۋانگە و نزىكەي سەد سال لەۋەي پىش لە راپەرىنى رزگارخوۋزانەي شىخ عوبەيدوللاي نەھرىدا بەشداری كردوو؛ كورپى باپىرئاغاي بوو؛ زۆر شتى سەير و قارەمانانە لەو پىاۋە دەگىرنەۋە كە دەرفەت نىيە بۆتان بگىرمەۋە. پاش تىشكانى جوولانەۋە ناكاملەكەي شىخ، ھەمزاغاش بەدەستى ھاكىمى كوردى سابلاخ (ئەمىرنىزامى گەرووسى) دىسان بەفىل ۋەك باۋكى كوژراۋە. ئەمىرنىزامى پىاۋكوژ و خوئىرپىژ، خۆى نووسەرىكى زۆرباشى فارسى بوو كە لە ساكارنووسىدا ناۋبانگى ھەيە. بەو قەلەمە لووسەي خۆى، باسى كوشتنى ھەمزاغاي بە دووردرىژى نووسىو. ھەيف بەدەستەۋە نىيە دەنا ۋەرم دەگىرا سەر كوردى.

باپىرئاغا كە كوژراۋە ھەر كورپىكى بەژن و مالى ھەبوو. بۆيە جگە لەبەرەي خدرى بەرەكانى دىكەي مەنگوران ھەموو بەناۋى داىكىانەۋە ناۋدەبرىن. بەرەي زىرىنى، بەرەي شەمى، بەرەي زىنى، بەرەي مروتى، بەرەي ئامانى. من بەمندالى مام

بایزئاغای کوری باپیرئاغام دیوه که دهیانگوت تهمه نی له سهه سالی هه لبوار دووه و ژنی مردووه و دهیه وی ژن بیئیتته وه؛ به لام له نیو عه شیره ته که ی خویدا که سی پی ناشی؛ هه موو برازانی.

ئه گهر میژوونووسه کانمان له سهه ئه و کاره ساته یان نه نووسیوه، شایه رهکان- که هه موو رووداویکی سه رده می خویان کردۆته شیعر- لیره شدا بیده نگ نه بوون. شایه ره له و به یته دا کورته ی کاره ساته که مان بۆ ده گێریتته وه. ده لین و نووسیویانه که ئه م به یته ش ئی عه لی به رده شانیه. هه رکه س چ عه لی بناسی؛ ئه و گومانه ی بۆ په یدا ده بی. چونکه په وانی شیعر، پوخت و پاراوی زمان، ساکاری به یان و گێرانه وه ی چیرۆک، ئه م شکه مان بۆ په یدا ده کا. به لام من بۆم پروون نییه ئی عه لی بی؛ به و ده لیلانه ی خواره وه:

۱- ئاشکرا نییه و نازانین عه لی پاش باپیرئاغا ژیاوه یان نا؟

۲- ناوی زۆر گوندی نیو مه نگوران و ده ور به ی سا بلاخی تیدایه که نیشانه ی شاره زایی شایه ره له م ناوچه یه دا. ئایا عه لی ئه وهنده له موکریاندا ماوه ته وه که ئه و شاره زایییه ی هه بی؟

۳- وشه ی (پیاویون) له بری (دابه زین) هه ره له شیوه ی شارویران و شاماتدا هه یه و بۆخۆم له هه یچ جیگایه کی تری کوردستان نه مبیستوه. ئه م وشه له و به یته دا به کاره اتوه:

مه نگوری ده می وه چاعی،

پیاویون له سا بلاخی، (یانی له سا بلاخی دابه زین)

ته داره ک بۆ مه راغی.

۴- عه لی لاسای شاعیره خوینده وار هکانی کرۆته وه و ناوی خۆی له هه موو به یته کاندایه ناوه. له و به یته دا ناوی عه لی نه هاتوه. سه یه ره حمان به کریش ناوی خۆی نه هیناوه. په نگبێ شایه ره که ی ناسی بی، بۆیه ئه و کاره ی نه کردوه. راسته ئه م شیعه به هیزانه وه ک شیعه ی عه لی، مامۆستای شایه رانی کوردستان ده چن:

هۆی سوله یمانی خه زالی

نه وه ی رۆسته می زالی

حهوت قوببهی له مهتالی
پیم نه لین ئەتوو مندالی،
له جلیتیی نه کرد خالی،
وهک هه وران به گه والی،
یا:

بانگم وه بهر پادشای له ژوور،
خان نار دنی دوور به دوور،
بلباس هاتن به جه مبور،
رانک رهشی چه کمه سوور.

به لام مه رج نییه ئی ئەو بن. ئاخر له بیرتان نه چی عهلی بهردهشانی شاگردی زۆر
باشی پهروه ده کردوون. پیم خوشبوو زانایهک له و باره دا ته حقیقی کردبایه و
روونی کردباوه ئەم بهیته ئی عهلییه. چونکه به راستی حه یفه شایه ره که ی نه ناسرئ.
بزائن شایه ره چهند وه ستایانه باسی تالان و برۆکه مان بو ده گێریتته وه:

بداخان بوو له دوایی،
هه زار مه پری شوگایی،
هه ره زان و خو پرای،
ده یاندا مه پ و شایی.

***

بزنیك بینئ دوو کاره،
له مووی بکرئ دهواره،
به های بزنیم دوو پاره

***

هه زار گای بی جووتبه نده،
قیمه تی گای خو لابه نده،
بلباسان کاریان گه نده.

***

بهیتی عەبدوڕەحمان پاشای بەبە

ئەم بەیتە- که عەلی بەردەشانی بە عەبدوڕەحمان پاشا بابانی هەلگوتوو-
شاکاریکی کەم وینە و دوری سەر خەزینەیی بەیتە جوانەکانی کوردییە. زۆر شت
لەسەر عەبدوڕەحمان پاشا نووسراوە و پتویست ناکا من دووپاتەیان بکەمەوه^(۱).

---

(۱) بەلام هەرچی لەسەر عەلی بەردەشانی بگوتی و بنووسری هیشتا کەمە؛ کەسیکی حاجی
قادری کۆبی- شاعیری مەزن و ئەمری کورد- ناوای باس بکا:

دوو عەلین، شاعیرن وەکوو حەسسان

بەردەشان و حەریرە مەسکەنیان

دەبی چ هونەر مەندیکی خاوەن بەهرە و مەزن بووی؟ عەلی هەموو رووداو وەکانی سەردەمی
خۆی کردۆتە شیعەر. عەلی شایەرتیک بوو کە وشەیی کوردی وەک مێو لە دەسدا بوو و
هەرچۆنیکیی وێستوووەتی دەری هیناوه. هەموو شایەرەکانی پاش ئەو عەلییان بەمامۆستای
خۆیان زانیووە و بەرێزەوه ناویان هیناوه. من بۆخۆم عەلی بەردەشانی بەمامۆستای خۆم
دەزانم و زۆر شتی لێ فێربوووم. لەبیرمە زوو پارچە شیعەرتیکم لەسەر ئەو کیشەیی کوردی- کە
لە پێش عەلیشدا هەبوو، بەلام عەلی برهوی پێ داوه و ئیستا زۆریەیی شاعیرەکانمان شیعەری
پێ دەلێن، گوتبوو. بۆ شیعەرناسیکم خۆیندەوه. گوتی باشت کردوووە و دەدووی مامۆستا گۆزان
کەوتوووی و لەسەر ئەو کیشە شیعەرت داناوه. گوتم من زۆر رێز بۆ گۆزان دادەنێم و بە
شاعیریکیی زۆر مەزنی دەزانم؛ بەلام لە شیعەردا ئیلهامم لە عەلی بەردەشانی وەرگرتوووە کە
زۆر دەپێش مامۆستا گۆزاندا دەلی:

پاشای بەبان جیهانگیری،

وەک رۆستەمی زالی پیری،

تەحا بەراو و تەگبیری

راناویری بە رەزلی:

ناکەم خزمەتی وەزیری

نانی دەستینم بەشیری

هیچ بیرتان لەو نیووە شیعەری دواوە کردۆتەوه؛ وەک قەسەیی ئەو پیاووە سیاسییە گەورە دەچی
کە دەلی: «هەق لە لوولەیی تەفەنگدایە». بەداخەوه زۆریەیی شیعەرهکانی عەلی لەبیر چوونەوه.
ئەگەر هەموویان کۆکرا بانەوه، فەرەهنگیکیی دەولەمەندمان دەبوو. من زۆرم بێر لەوهی
دەکردەوه کە بۆچی شاعیرانی چەرخێ نۆز دەیی شاری سولەیمانی بەشپۆهی موکریانی
شیعیریان گوتوووە. بەخەیاڵی خۆم وام داناوو کە ئەوان بەتایبەتی (نالی) کەوتوووە بیری

پاش ئەو بەیتە ئۆسکارمان ۱۴ بەند و وردە مەقام و گۆرانی ئەو سەردەمەیی
تۆمارکردوون که بەختە وەرانه ئیستاش لەبیر نەچوونەو و بۆخۆم هەمووم لەبیر

دروستکردنی زمانی یەگرتووی ئەدەبی و ئەو شیوویان بەئەسل داناو؛ تەنانت لەو بارەدا
شتیشم نووسی، بەلام پاش ئەوێ سەرنجم دا ئەو بەیتە و شیعرەکانی عەلی بەردەشانی،
زانیم بەهەلەچووم. زمانی بارەگای عەبدورحمان پاشای بەبە ئەو بوو که شاعیرانی
چەرخێ نۆردەمان شیعیریان پێ گوتوو. یەعنی سابلاخ و سەلەیمانی؛ دوو پاتەختی ئەو
سەردەمی کوردستان بەیک شیو قسەیان کردوو، که بەداخووە ئیستا زۆر لیک جوئی
بوونەو. ئەگەر وا نەبایە عەلی که شایەری تایبەتی و نانخۆری پاشا بوو، شیعیری
بەشیو بەیک دادەنا که پاشا پێی خۆشە و زمانی خۆیەتی و نەیدەگوت:

ئەزم عەلی بەردەشانی،

دەبەندیم نەکەیی زبانی،

بەیتی دەلیم بە دیوانی،

مەدحی پاشای کوردستانی.

***

مەدحی پاشای کامیان باشە،

شایەد رۆم و قزلباشە،

هەرچاری شیریی دەکیشا،

هەموو دەهاتنە تەماشای،

عالم ئالایە (*) چاوشە،

مەردە عەبدورحمان پاشا.

(*) عالم آرا.

من ئەو هونەرەیی بە عەلیمەو دیو بەهیچ شاعیری کەمەو نەدیو. عەلی: چیرۆکی خەیاڵی
دروستکردوو. دەگەڵ قۆلەشین شایەری جندۆکان فریان هاویشتۆتە یەک و شەرە شیعیریان
کردوو. ئەوێ لەباتی خۆی گوتوونی هەموو لیک و لووس و جوان و رەوانن. ئەوێ لەباتی
جندۆکەیی گوتوون بەرەزترین و لەنگولۆریان تیدایە و قۆلەشین بەو فیلە بەزاندوو بۆیە
شایەرەکانی دوا عەلی دەیانگوت:

«بابە مەمانان چۆن دەوترین خۆ لە قەرە عەلی بەدین، ئەو فێرکردە جندۆکانە». برۆاشیان
بەو قسەیی خۆیان هەبوو. رەنگیی یەکیک لە هۆیەکانی فەوتانی شوینەوارەکانی عەلی
بەردەشانی ئەو بی که هەموو کەس دەخۆی رانەدیو بەیتەکانی ئەو بلایتەو. هیچ شایەر و
بەیتبێژیک هەقی وەیی بە خۆی نەداو دەس لە شیعیری عەلی وەردا و وشەیک پاش و پیش
بکا. کهچی پاش ئەوێ نووسرانەو که مەتا کورتیک دەستیان تیوهر دراو.

بوون، گۆرانى بېژەكانىش ھەر دەيانلىقنەوھ:

يا خولا ھەروا گەرد و تۆز بى،
دەسرۆكەى لە ملان ئالۆزبى،
لەيلا جېژنەت لى پېرۆز بى.

***

دېسان شەو ھات بۆ ھالى من
لەو دلەى پىر خەيالى من
ئالەم سووتا لە نالەى من

پاش ئەو گۆرانىيانە بەيتى ەلى عاشقە . بەيتىكى كورته؛ ھەموو يازدە بەندە .
بەلام شىعەرەكانى تا بلىي ھەست بزوين و جوانن . ئۆسكارمان دەلى ئەم ەلى
عاشقە لاويكى كورد بوو؛ زۆرى ھەز لە كچىكى كردوو . ئەو شەوى كچەيان بۆ
گويزنۆتەوھ لەبەر دەركى پەردوو مردووھ . بەراستى پارچە شىعەرىكى جوانە و بۆيە
دەبى زۆر جار چاپ بکړتەوھ:

ەلى ئاشق! ئەگەر ئىشقت زوبانى بى،
سەد جار عومرت زوو فانى بى،
ھەيفە ئىخلاص پەنھانى بى .
مەلا زادە بەخىرھاتى .

ئاخر بەيت مەم و زىنىكى بچووكە كە لاپەرىكى كتيبەكەى تەواو نەگرتووھ .
ئۆسكارمانىش دەلى شتىكى ئەوتۆ نىيە و كۆپىيەى ناشىرىنى بەيتى برايمۆكە .

خوينەرى بەرپىز و خوښەويست!

ماوھىەكى دوورودرپىز بەو كارەوھ خەرىك بووم . زۆرم شەو ، شەونخوونى كيشا .
زۆرم پەنج و كويروھەرى دى . گەلىك ماندوو و شەكەت بووم . تا توانيم ئەو تىكستانە
ساغ بکەمەوھ و بيانھىنمە سەر رېنووسى ئىستاي كوردى . دەشزانم نە ھونەرېكم

خۆزگە ئەو كەسانەى بۆيان دەلوئ زياتر زەحمەت بۆ كۆكردنەوھى بەيتەكانى ەلى بکيشن .
خۆزگە ھەموو شوپنەوارەكانى ەلى پتکەوھ چاپ دەكران و بلاودبوونەوھ .

نواندوه و نه کاریکم کردووه. هونەر هونهری ئەو خوویژ و شایه رانهیه که ئەو بهیتانهیان داناون. هونەر هونهری ئەو مرۆ بێ ناوونیشانانهیه که بهدریژایی میژوو؛ سینگاوسینگ پاراستووینان. هونەر هونهری رهحمان بهکری نهمره که ئەو ههموو دوپ و گهوهه رانهی له خهزینهی میشکی پری خووی هه لینگاون و دهکۆشی گهوهه رناسیکی وهستای وهک ئۆسکارمانی کردوون. کار کاری ئۆسکارمان، ئەو زانا و مامۆستا گهوره و مهزنهیه که ئەو دوپ و گهوهه رانهی وا به ریکوپیکي هۆندوونهوه و کردوونی بهو ملوانکه و بهرمووره که له بازاری هونهردا نرخي تهواو نابێ.

ئۆسکارمان ئەو کارهێ به ههه مه بهستیک کردبێ، خزمهتیکي زۆر گهوهه ی به زمان و ئەدهب و فرههنگ و میژووی نهتهوهی کورد کردووه؛ خزمهتیک که فره رامۆش ناکرێ. خزمهتیک که وینهی که مه، خزمهتیک که ناوی ئەو زانا بێگانه و داسۆزه له میژووی ئەدهبی گه له که ماندا به نه مری دیلتتهوه.

لیردها نابێ خزمهتی ئەو رۆله کورده زانایهش (دکتۆر جهوادی قازی) له بیر بکهین که به گیان و دل یارمهتی ئەوی داوه.

تهنیا کاریکي من کردوومه و دهبوو زۆر دهپیشتردا کرابایه ئەوهیه: ئەو ملوانکه به نرخه و ئەو بهرمووره نایابهم له کۆنه سندووقه تۆز له سهه نیشتهوهکان هینادهر و دامهوه بهخاوهنی خووی؛ به کۆمه لانی ههراوی نهتهوهی کورد. میراتی باوک و باپیری خوینانه و ههه پیرۆزی خوینان بێ.

سوپاسی کۆری زانیاری کورد دهکهه که ئەم ئه رکه ی به من ئەسپارد. دیسان سوپاسی دهکهه که چاپی کرد و نهیهیشت رهنجم به فیرۆ بچێ.

سوپاسی کاک (ج) و کاک (ر) دوو هاوڕێ و برای نیزیکم دهکهه که هه له کانی نووسینیان دهستنیشان دهکردم و زۆریان یاریده دام. سوپاسی برای خوشه ویستم کاک (خ) دهکهه که له کاتی نووسیندا سه رانسوی دهکردم و پویستی هه کانی راده په راندم. سوپاسی ته مهنی خۆم دهکهه که تهواو نه بوو تا تهواو بوو.

هیمن

۱۹۷۵/۱/۱۹

سەرھتا

ئەمە سەرھتای کتیبە نایابەکەى Oskar Mann، کوردی زانی بەناوبانگی ئەلمانیا، کە ساڵی ۱۹۰۶ لە ژێر ناوی (شیوەی کوردانی موکری) (Die Mundart der Mukri - Kurden) لە بەرلین لە چاپی دا. من لە ئەلمانییەوه کردمە کوردی.

ناجی عەباس

ئەم پارچە ئەدەبیاتە کە لەم بەرگە بۆلۆدەکرێنەوه، کە بریتین لە بەیت (Epik) و اتا ھەلبەستی درێژی میژوویی: چیرۆکی پەخشان و دێرە ھەلبەستی فۆلکلۆری لە مانگەکانی حوزەیران و تەمووزی ساڵی ۱۹۰۳ لە شاری سابلاخ، کە سەرە شاری ئەپالەتی موکری کوردستانە- کۆکرانەوه. بۆ زانینی بارەى جوغرافی ئەم ئەپالەتە بچووکه- کە لەلایەن حاکمیکەوه سەرپەرشتی دەکری و پەپوھندی ھەیه لەگەڵ حاکی نازربایجان لە تەبریز- تەماشای بەرگی دووھمی کتیبەکەى De Morgan کرد Mission Scientifique en Perse بےئەیکى علمی لە فارس، لاپەرەیک و لەوھپاش^(۱). H.C. Rawlinsion عالمیکى کۆنتر، لە ساڵی ۱۸۳۸ باری خیلەکان و جیگای بۆلۆبوونیانی باش روونکردەوه^(۲).

راولنسن بیجگە لەو ھەندى لە مەلوماتەکەى میژووزانی کورد شەرەفەدینی نرخ پی داوه. کتیبەکەى ئەم میژووزانە کە لە ساڵی ۱۸۶۰ لە چاپ درا و بۆلۆکرا لەلایەن خیلێ موکرییەوه مەلوماتی میژوویی تریمان دەداتى؛ ئەو خیلە کە ئیستا زۆربەیان لە باشووری جەنوبی و باشووری رۆژھەلاتی و رۆژئاوای گۆمى ورمى

---

(۱) شکلی نووسینی ناوہ جوغرافیەکانم وەک de Morgan دانەنا، بەلکوو لەپاش لیپرسینەوه من خۆم بەدیققەت دامنان. ئۆسکارمان

(۲) ھەندى مەلومات لەلایەن ئەو گەشتەوه کە لە تەبریزەوه بەناو کوردستانی ئێراندا کرا لە مانگی تشرینی یەكەم و دووھمی ساڵی ۱۸۳۸، گۆفاری جقاتی (جەمعیەتی) جوغرافیەزانەکی ئینگلیز، بەندی دەیەم، لاپەرەیک و لەوھپاش. ئۆسکارمان

دەژین. شرف الدین لە بەرگی یەکەم لاپەرە ۲۸۸ باسی بنەچە (ئەسلی) میرەکانی موکری دەکا و دەلی ئەمانە لە بەبەکانەو پەیدا بوون، کە لە سولەیمانی و دەورەپشتی دەژین کە تابعی تورکن (واتا عوسمانییەکان) کە پێشتر لە ئەیالەتی شەهرەزور جێنشین بوون^(۱). وا گومان دەکەم ئەمە راستە، وە شێوەی موکری - هەرەکو لە پاشان پێشان دەدری - عەینی شێوەی بەبەیه. لە پاشا ئیمروش خیزانە ناو دارەکانی سابلاخ و دەگەین کە لە بنەواندا دەچنە سەر بەبە، بێجگە لەمانە بەپێی ئەو مەعلووماتە (زانبارییە) کە راولنسن لەبارەى مولکایەتی لە ئەمارەتی بەبە دەمانداتی، خیزانە سەرکەوتوووەکان بەهیزی شیر توانویانە بەسەر لادێییەکانا زال بن و زەوی و مولکەکانیان لەناو خۆیاندا دابەش بکەن. ئەم جۆرە مولکایەتیە لە ولاتی موکریان ئیستاش باو و باش دیارە. مێژووژانی کورد شرف الدین دەلی خیزانە سەرکەوتوووەکان لە ولاتی سولەیمانی ئیستاو هاتوون. کاتی ئەم سەرکەوتن و زالبوونە لە زەمانی ئیسماعیل سەفەوی یەکەمەو زۆر دوور نییە. لەبەرئەو بەلگەییکی ومان بەدەستەو نییە کە برۆا بە قسەى شەرەفەدین الدین نەکەین.

ئەو خیزانە کە موکرییەکان بەسەریانا زالبوون، وەکوو خۆیان کورد بوون. لەمەدا نابێ گومان بکری. چونکە دەمی پەلاماردان و زالبوون تەنیا ۴۰۰ سال دوورە. ئیستا لەم ولاتە پاشماوەی تورک زمان و ئیدیەم (Idiom) ی تورکی^(۲) نەماون. لێرە تەنیا دەبی بیر لە تورک زمان بکریت کە لە رۆژەلاتی موکریان دەژین و نابێ بیر لە پاشماوەی نەتەووی دیکە بکریت. چینی جووتیاران - کە پەعیەتیان پێ دەلێن - زۆرتریان لە خێلی (دیبۆکری)ن. زۆربەى ئەم دیبۆکریانە لە بەشی رۆژەلاتی موکریان لە ناوچەى شاروێران و لە دۆلەکانی جەغەتوو و تەتەهوی نیزیکی میانداوب دەژین. وا دیارە ئەم دیبۆکریانە لەلایەن خێلە موکرییەکانی هاوزمانیان - لەپاش دەس بەسەرەوێنانی مولکەکانیان - لە رۆژئاواو بۆ رۆژەلات دەکران.

ئیستا دەتوانین سنووری رۆژەلاتی ناوچەى زمانی موکری باش دابنێین: ئەو

(۱) وایزەم لێرەدا نووسەر هەڵەى کردوو. چونکە لە سەدەى ۱۹ شاری سولەیمانی تابعی ئەیالەتی شەرەزور بوو کە ئەودەمە مەرکەزەکەى شاری کەرکوک بوو. ناجی عباس

(۲) وەک قسەى نەستەق و پەندى پێشینیان ن.ع.

خه لکانه که له رۆژه لاتى دۆلى جهغه توو دهژين به توركى قسه دهکن و ژماره ييکى زۆرى ئەمانه له دهشتى مياندواب جيئشيين. که روو دهکەينه باشوور (جهنووب) دهگهينه ناوچهکانى سهقر و بانه که دائيشتوووهکانى ديسان به شيوه موکرى قسه دهکن. که چهند سهعات له دوو شاره بچووکه وه به رهو خوار بکشين دهگهينه ناوچهى (مهريوان) که دهکەويته نيزک سنوورى تورک (واتا عوسمانيهکان). که له مهريوانه وه به رهو رۆژه لات برۆين دهگهينه خيلى تيله کوۆ که له ههريمى هويه توو دهژين. ئەم تيله کوۆيانه به شيوه سنه قسه دهکن و تابعى ئەياله تى (کورديستان)ن. بيتوو له سابلاخه وه- که مه رکەزى موکريان دهگريته - به رهو رۆژئاوا برۆين، له بهشى شمال دهگهينه سى خيلى بلباس: مهنگور که تهواو دهکەونه رۆژئاواى باشوورى (جهنووبى) سابلاخ، مامش که له ههريمى لاجانن و پيران که له بهشى رۆژئاواى باکوورى ئەو ههريمه دهژين. شيوه پيران زۆر کهم له هى سابلاخ جيا دهبيت. له دهشتى (شنۆ) وه به رهو باکوور (شمال) برۆين ئيتر شيوه موکرى ناميينى. ههندى کهس له هۆزهکانى (رهوهندى)^(۱) - که له باشوورى (جهنووبى) شنۆ پييان گهيشتم- به قسهى موکرى قسهيان دهکرد. به لام ههريمى رهوهنديهکان له ويوه به رهو رۆژئاوا ههتا دۆلى زى گهوره دهکشى. که له سابلاخه وه به رهو رۆژئاواى باشوور برۆين دهگهينه سهردهشت و بانه. له ناوه نيزک سنوورى تورک خيلى (گهورك) دهژين که شيوه موکرى به کاردينن. حهيف و مهخابن من ئيزن نه درابووم له ههريمهکانى تورک (واتا عيراقى ئيستا) له سهه تۆژينه وه دهوام بکهم. له بهرئه وه به داخه وه ناتوانم بلیم شيوه موکرى له ولای سنوور ههتا کوئ دهکشى^(۲). به لام ئەو ئاخاوتنانه م له گه ل ههندى کهسى خه لکی سولهيمانى و دهروپشتى و له گه ل ههندى شاعيرى خوشه ويست له سابلاخ، که خه لکی کهرکووک، دهربه ند و

---

(۱) وابزانم ليبره مه به سستى له (رهوهندى) ئەو رهوهندانه يه (کوچه رانه يه) هاوينان له وئى له ژير خيوهت دهژين؛ وهک ههركى و سوورچى و خيلى ترى. (ن.ع)

(۲) وهکو بزانه شيوه موکرى تهواو و په تى له ههريمى پزدهر و رانيه بلاوه. له ههريمى بالهكى رۆژه لاتى رهواندز خه لکی حاجى ئۆمه ران، زينوئى شىخ، و رايهت به شيوه موکرى قسه دهکن. له دهربه ندى رايهت شيوه سۆران دهسپيدهکا ن.ع.

دیھاتی سولهیمانی بوون، پیشانی دام که جیاوازیکی ئەوتۆ نییه له بهینی شیوهی موکری و ئەوانی تری. تۆژینهوهی Chodzko له بابەت شیوهی سولهیمانی - که له پاشان باس دهکری - ئەم قسهیهی من بهراست دادهنی.

شهرهفنامه باسی میژووی موکریهکان دهکا ههتا کاتی خووی که نزیک دهبی له سالی ۱۵۹۵. بێتو بمانهوی پاش ئەم سالی به شوین ئەم میژووه برۆین دهبی دهس بخهینه ناو میژووی عهجهم؛ بهتایبهتی میژووی سهفهوییهکان. من لهم بابتهوه ههندی تۆژینهوهم کرد؛ بهلام ئیستا ماوهی ئەوهم نییه لهسهری برۆم و تهواوی کهم.

میرزا ئەسکهندهر له میژووه میریهکهی (پهسمیهکهی) که بو شاه عهباسی نووسیوه بهناوی (تاریخی عالم آرائی) باسی شهپه درێژهکانی موکری و برادۆست دهکا - که خزم و دراوسپی موکریهکانن بهرامبهر لهشکری شاه عهباس. ئەسکهندهر میرزا خووی لهگهڵ لهشکری عهجهم بووه، لهبهر ئەوه میژووهکهی به راپۆرتیکی راست دادهنری. کوردهکان لهلایهن ئەم شهپهانهوه بهیتیکی میژوویی درێژیان داناوه که باسی بهرگری و نازایهتی قارهمانانهی کوردهکان دهکا له قهلاوی دمدم لهژیر سهکردهیی ئەمیرخانی سهروکی برادۆست که به (خانی لهپزیرین) بهناوبانگ بوو^(۱). ئەم بهیتی دمدمه یهکیک له جوانترین و بهناوبانگترین داستانی میلی کورده.

له میژووی نادرشای میرزامهدی خانیش له بابەت موکریانهوه دهسکهوتی باش دهوۆزی.

راولنسن Rawlinson له وتاره باشهکهی بهدریژی باسی هاتنی قهرهپهپاگی تورک دهکا که له ولاتی جورجیای قهفقاسهوه بو ههریمی سولدوز کۆچیان کردووه. سولدوز دهکهوێته رۆژئاوای باشووری گوومی ئورمی.

زۆربهی خێلهکانی موکری ئیستا جینشین، و له دیهات دهژین که بریتییه له خانووی قوری خراب و ناپهسهند. هاوینان خانووهکانیان بهجی دههیلن و - ههتا

---

(۱) میرزا ئەسکهندهر - وهکو دوژمن. ن.ع - نازناوی (چۆلاق) ی پێ ددها، که بهتورکی معنای دهس گۆج یان دهس شکاو دهگری ئۆسکارمان.

دهغلودانيان كۆدهكهنهوه - لهژيتر رهشمالي رهشدا - نيزك دتيهكانيان دهژين. تهنيا بهشيكي بچووكي ئەم كوردانه نيوه كۆچهرن (نيوه رهوهندن) كه زستانان نيشتهجين و له خانوودا دهژين، و خوڤيان كه متر لهگهڵ كشتوكال خهريك دهكهن. ههر ئەوهنده دهغل دهچين كه بهشي خوڤيان بكا. ئەم نيوه كۆچهرانه كه بههار هات خانووهكانيان بهجي دههيلن و لهگهڵ ميگهلهكانيان دهچنه كوستان و ههتا پايز له ميگرگيكهوه دهچن بۆ ميگرگيكي ديكه. كه پايز هات دهگهريهوه دتيهكانيان و كۆمهكي ئەو چهند خيزانه دهكهن كه لهوي ماون بۆ چاوديري دهغل و باغات و پيكهوه ئيتر بهرهههكهيان (مهحسوولهكهيان) كۆدهكهنهوه. ئيستا لهم ههريمه كوردستانه كۆچهرى تهواونهماون كه زستان و هاوين لهژيتر خيوهتا بژين و تهنيا مهرومالات بهخيوكهن و دهست له كشتوكال نادن.

له بابته زمانى ئەم خياله كوردانه ههتا ئەم رۆژانه تهنيا دوو نووسراوى كورت ههيه:

1- A. Chodzko شوڤزكو: توژينهوهييكي زمانسازى زمانى كوردى (شيويهى سولهيمانى) كه له گوڤارى ئاسيايى سالى 1857 بلاوكراوه. شوڤزكو مهعلووماتهكهى له سهروكيكى بهبه كۆكردوتهوه كه سالى 1853 ماوهييكي دريژ له پاريس ماوه. زمانزانى بهناويانگ P. Lerch ليهرهش باسى بهرهههكهى شوڤزكو دهكا. من ليهره تهنيا بهراوردى ئەو شيويهيه دهكهم كه شوڤزكو باسى دهكا لهگهڵ شيويهى موكرى.

2- A. Houtum - Schindler هوتوم - شيندلهر: بهرههميك، لهلايهن وشهى كوردييهوه. ئەم بهرهههه بهنرخه كهميك ريزمانيشى تيدايه.

3- De Morgan دى مورگان: بيعسهييكي علمى له فارس كه پينج بهرگه. بهرگى يهكهمى - كه سالى 1894 و 1895 بلاوكرايهوه - باسى شيويهى موكرى دهكا لهگهڵ شيوهكاني ترى، بهلام زور قسهى ههله و چهوتى تيدايه⁽¹⁾.

(1) ليهره ئوسكارمان لهلايهره 22هوه ههتا 25ى سهرهتا بهدريژى و توندى رهنه له دى مورگان دهگرى و پهلامارى ددا كه پيى ناوى ليهره بيكهمه كوردى. له وینهكان كه ئوسكارمان پهلامارى ددا وا دياره دى مورگان كوردى باش نهزانيوه. ناجى عهباس

ئەو مەلوماتەتە كە لە سابلاخ كۆم كردهوه بریتین لە چوار شت:

۱- ریزمانی شیوهی موکری.

۲- ژمارهییکی زۆر لە وشەیی کوردی کە بۆ ژبانی پۆژانەیی خەلک بەکار دەهێنرین.

۳- ۲۰۰ غەزەل و قەسیدەیی شاعیرانی کورد کە زۆریان نوین.

۴- چیرۆکی پەخشان، بەیت و چەند گۆرانی ناو خەلک.

من بەختم هەبوو لە سابلاخ تووشی میرزاییکی گەنجی ژیر بووم و خیرا کردمە منشی^(۱) خۆم. ناوی میرزا جەواد بوو و لە یەکی لە خانەدانەکانی موکری بوو، کە پشتاوپشت دەچوو سەر خانەدانی ئەمارەتی بەبە. کەسانی ئەم خانەدانە لە ناو خەلک بەفاملیەیی (قازی) بەناوبانگن. ئەم گەنجە لە عەرەبی و شەریعەتی ئیسلام زۆر شارەزا بوو و زۆر حەزی دەکرد فێری زانستیهکانی ئەوروپا بێ. من ویستم لە پیش هەموو شتیکی زاراوی بنجی (مستەلهاتی ئەساسی) ئیمەیی (ئەلمانی) بۆ پروونکەمەوه؛ چونکە میرزا بەزانیی ریزمانی عەرەبی، لە لیکدانەوه لە زمانیکی هندو-جەرمانی پەکی دەکەوت. لەپێشدا نەختی ئینگلیزیم فێرکرد و هەندی دەستووری (قواعدی) زمانی ئینگلیزیم پیشان دا. لە پاشا زۆر بەدڵخۆشی تەماشام کرد کاک میرزا وەک کوردیک بیر دەکا لە زمانە زگماکەکی خۆی و شی دەکا و ورده ورده دەستووری بۆ دەدۆزی. ئینجا لەگەڵی دەسم کردە تۆژینەوهی ریزمانی کوردی و خۆتندنی پارچە هەلبەستی کوردی. ئەو هەلبەستانە کە میرزا دەسخەتیکی زۆری -داخەکەم زۆر تازەیی- هەبوو. لە مالهوه بەکۆمەکی براکەیی لیستەیی وشەیی کوردی لەگەڵ فارسیە بەرامبەرەکەیی دانا. من لە پاشان نیشانەم دانابوو بۆ ئەو دەنگانە کە تاییەتی کوردین و ئەم نیشانانەم فێری میرزا کرد و شتە کوردییهکانم پێ نووسیەوه.

ئەو شەش: چیرۆکە پەخشانە کە لەم کتیبە بلاوکراوانەوه لەگەڵ هەندی لەو گۆرانیه بچووکانە کە لەژێر پیتی (C) دانراون لە میرزا جەواد وەرگیراون. هەلبەستە بچووکانەکانی تریم لە شوان و قاترچی وەرگرت. هەلبەستەکەیی (عەلی عاشق) و

---

(۱) ئەم وشەیه ئۆسکارمان بە حروفی ئەلمانی نووسیوه و وا دیاره لەودەمه زاراوهییکی کوردی و فارسی ئێران بووه. لای ئیمە میرزا یان کاتبی پێ دەوترێ ناچی عەباس.

هه‌ندئ پارچه‌ی (مهم و زین)م له (مهریوان)^(۱) له کوردیک وهرگرت که له‌وئ له دایک بووبوو و ماوه‌ییکی دریژ له بانه و سه‌قز و سابلاخ ژیا‌بوو. ئەو کورده‌ی وای پیشان دهدا که شیوه‌ی موکری باش ده‌زانئ؛ به‌لام ئەو پارچانه که لیم وهرگرت جیا‌وازیکی زۆری هه‌یه له‌گه‌ل پارچه‌کانی تری^(۲).

ئەو هه‌لبه‌ستانه که له مهریوان به‌ده‌سم که‌وت له سابلاخ به‌شیوه‌ی موکری بۆم خویندرایه‌وه. که به‌راوردی شیوه‌ی مهریوانمان کرد له‌گه‌ل هی سابلاخ، ده‌بینین له هه‌لبه‌ستدا جیا‌وازیکی که‌متر هه‌یه له هی په‌خشان. هه‌لبه‌ستی (عه‌لی عاشق ژماره ۱۵) له‌لایهن لاویکی هه‌رزه‌کاره‌وه دانراوه که بۆ خواستنی کچیک ماوه‌ییکی دریژ هه‌ولئ دهدا؛ به‌لام له دوا‌ییدا که توانی ماره‌ی کا، رۆژی شایه له پریکا پریزیک هه‌لبه‌ستی به‌خۆشه‌ویسته‌که‌ی- که ناوی په‌ریزاده بوو- هه‌لگوت و له بی‌لای (عه‌ته‌به‌ی) ژووری بووک به‌مردوویی که‌وته خواره‌وه.

زۆربه‌ی ئەو کۆمه‌له‌ تیکسته (text = سایانه) که له‌م کتیبه‌ بلاو ده‌کرینه‌وه بریتین له گۆرانی به‌یت (له لاپه‌ره ۱۲ هه‌تا ۲۹۷) که به‌ده‌م خه‌لکه‌وه‌یه. ئەمانه له‌لایهن ره‌حمانی کوری به‌کری شاعره‌وه^(۳) پیم نووسرا که له هه‌ریمی سابلاخ به‌ره‌حمانی به‌کری به‌هیتبیز به‌ناوبانگه؛ که دپۆکرییه و خه‌لکی دپی حاجی حوسینه^(۴). که دپییکی بچووکه له ده‌شتی میانداوب. ته‌نیا ژماره ۱۶ (لاپه‌ره ۲۹۳) ده‌رویشیکی موکری پی نووسیم، که خۆی به‌شانازییه‌وه به‌ئوستاد دادنا. له‌گه‌ل ئەوه‌شدا ئاماده بووم پاداشی باشی بده‌می؛ داخه‌که‌م جاریکی تری نه‌هاته لام و وا دیاربوو چه هیزیک نه‌یده‌توانی ئیقناعی بکا تا‌کوو بیته لام. له رۆژی پۆسته که بۆ من رۆژی

---

(۱) مهریوان شاریکی بچووکی ئە‌یاله‌تی ئە‌رده‌لان یان کوردستانه که ته‌واو له‌سه‌ر سنووری تورکه و نیزک پینجینه ئۆسکارمان.

(۲) چیرۆکی مهم و زین زۆر له هه‌لبه‌سته‌که‌ی برامۆک ده‌کا که له‌ژیر ژماره پینج له‌م کتیبه بلاوکرایه‌وه ئۆسکارمان.

(۳) وا دیاره مه‌به‌ستی ئۆسکارمان له (شاعر) (شایه‌ره) که به‌گۆرانیبیز ده‌وترئ.

(۴) کاک هیمن ده‌لئ من به‌له‌دی ئەو ناوهم له‌وئ دپیه‌ک نییه ناوی حاجی حسه‌ین بی، به‌لام به‌ناوی حاجی حسه‌ن دپیه هه‌یه. وا دیاره ئۆسکارمان هه‌له‌ی کردووه، یان له چاپدا تووشی هه‌له بووه. ناجی عه‌باس

پشووډان بوو - داوام له میرزا جهواد دهکرد ئه وه له بهستانه که رهحمانی بهکر له بهریه تی به رینووسی فارسی بوم بنووسی. له پاشا میرزا ئه وه له بهستانه تی بو دهخویندمه وه و من دهنووسی. من چه شنه رینووسی کی کوردم دروست کرد که له دوا لاپه رهکانی ئه م کتیبه له چاپ دراوه. ئه و پارچانه که رهحمان پی دهنووسیم، رهحمان به شیوه ی ناو خه لک بوی دهخویندمه وه به لام میرزا جهواد که خوینده وار بوو وشه عه ره بیهکانی ناو زمانی کوردی با شتر تی دهگه یشته و دهخویندمه وه. به لام هندی جار (وهک له پارچهکانی ۱۳، ۱۴، ۱۵) من زورم لی دهکرد که خه لکی نه خوینده وار چون دهیلین وام پی بنووسی.

بهیتی ژماره یهک (میژووی دمدم) له گه ل (ناسر و مال مال) م جار یکی تری بیست له ناو کوردهکانی رهوند له دی عهینی روم که ره شمال دیتی کی (۱) بچوکه له باکووری شنو. گوران بیژهکانی رهوند له تیکستی رهحمان خوین لانه ددا. وشهکانی دیری یه که می دمدم ته و او وهک ئه وه بوو که لای من نووسرابوو. به لی هندی جیاوازی هه بوو له وشه و دهنگهکان، به لام زور که م. داخه که م ئه ودهمه نه متوانی زیاتر له ناو رهوندهکان بمینم و گورانیان لی وهرگرم؛ چونکه چه ند رژی بوو تام لی هاتبوو و کارم پی نه دهکرا و دهر به سته بووم ئه وهنده ی پیم بکری زووتر به سواری بچمه ئورمی و له وی خوم بگه ینمه لای پزیشکیک تا کوو چاره م بکا.

له وهرگی رانی بهیتهکان بو سهر ئه لمانی که له بهرگی دووم بلا وده کریته وه له تیبینینهکانی Prym - Socin سوو دم وهرگرت.

بیجگه له و فیرگانه (قوتابخانه و مه درسه سانه) که زوریان له ژیر سه ره په رشتی مه لاکان، هندی فیرگه ی گورانی هه ن که له وی گه نجهکان فیری بیژینی ئه وه بهی تانه دهن که له په خشان و هه له به سته کورده واری پیکهاتوون. ئه وه گه نجان که دهنگیان خو شه ده چنه لای وه ستاییک (که به فارسی ئوستادی پی ده بیژری) تا کو فیری بیژین و چرینی هه موو ئه وه له به ستانه بن که ئه وه وه ستایانه ده یانزانن و له بهری که ن. به م جوړه ئه وه پارچه هه له به ستانه ده ماو دم ده پاریزرین. ئه وه بهی ته بیژانه

(۱) له هه ریمی شنو ره شمالدی نییه که زستانیش تی دابژین. وا گومان ده که م عهینی روم ناوی هاوینه هه وار بی.

به دهگمهن خویندن و نووسین دهزانن؛ تهنانهت رهحمانی بهکر نهخویندهوار بوو. بیتو ئەو گهنجانە بیانەوی باشتر فیتری پیشهکه بن، دهچنه لای وهستیایکی دووم و سییهم و دهبنه شاگردی؛ بهلام نهک بهخوړایی. شاگردهکه بهخزمهتکردن له مالی وهستاکی، یان بههینانی شتی پئویست (وهک چا و گهنم و پون...) پاداشتی ددا. له پاشا ئەم گۆرانیبیژانه له مالی ناودارهکان مهشق دهکن؛ ئیواران دهچنه دیوهخانهکانیان و دس دهکن به گۆرانی وتن. بهرامبهر ئەمه ئەو مالانه بهرگی بهنرخیان پی خهلات دهکن، یان شتی تریان پی پیشکەش دهکن، لهم بابتهوه نابی رهزلی بنوین. له دینهکان به دەرخواردنی پلاوگۆشتیکی باش دلخۆشیان دهکن. له شارهکان زۆر چایخانه ههن هندی جار ئەم چایخانه سهرتاپا پر دهبی له خهک که پال بهیهک ددهن بۆ گوینگرتن له گۆرانیبیژیک که بهههلهکوت هاتووته ناو شار(۱).

ئەو گۆرانیهانە بۆ ئیمه (واتا بۆ ئەلمان و ئەوروپاییهکانی تری) یهکنهسەق بوون و پیاویان وهرس دهکرد. له دیره دریژهکان، گۆرانیبیژ وشهکانی بهپهله یهک له دوا یهک له زار دهردهپهراوند. له دیره کورتهکان، وشهکان به هونهرمهندی دریژ دهکری و بهندی دواپی بههین، بهلام بهنزمی و نهرمییهوه بهدنگیکی لهرزوک و خوش له دم دهردههینری.

وا دیاره بیرى (زاكره‌ی) سه‌یر و غه‌ریبی ئەم پیاوانه بهگۆرانیهکانهوه بهستراوه. رهحمان- که گۆرانیهکانی پی دنوووسیم- نهیدهتوانی دیر بهدیر بیرى لی بکاتهوه بی ئەوهی بیر له ههموو گۆرانیهکه بکاتهوه. بیهتهبع هندی جار گۆرانی بیژ بهسه‌ریپی وشه و دهنگ دهگۆری؛ بهلام لهوه کهمتر که من لهپیشدا پروام دهکرد. که من بهراوردی ئەو تیکسته (زهمبیل فرۆش ژماره ۱۵)م کرد له رهحمان وهرم گرتبوو

---

(۱) له سابلاخ ئەو رۆژانه که رهحمان گۆرانیهکانی پی دنوووسیم رۆژانی جهژن بوو. رهحمان که سالی جاریک و یهک رۆژ بۆ سابلاخ دههات، که ماوهیکی دریژ بۆ من له شار دهمايهوه، له کاتی پشوودان و هسانهوه دهچوو بهکی له چایخانهکان و لهوی گۆرانی دهبیژنی که دهمی کارکردن بۆ من دههات یهکیکم دنارد تاکوو بۆ لای من بهین، بهلام ئەو کهسانه ههموو جارێ زۆر بهزحمهت دهیانتوانی له دس گوینگره بهشه‌وقه‌کان رایکیشن و بۆ کارکردن بۆ لای منی بهین. ئۆسکارمان.

لهگه ل هی دووانه که هی زمانزان Prym - Socin جیاوازیکی ئه وتوم نه دی. پیاو واقی ورده مینى له وه که کورده کان چون توانیویانه پارچه هه لبه سته کانیان ده ماو ده م و باش به وردی و باشی بگپرنه وه.

هه لبه سته کان هه موو به یه ک Form دروست نه کراون؛ به لام گوران ییژ له چریندا جیاوازی ناکا و له بهین هه لبه سته کی دیر دریژ وه ک مه م و زین یان پارچه ییکی دیر کورت وه ک هه لبه سته نومره دهی جولندی (Julindi) زمانه که هی به تیکرایی یه که (موحه). ئه ویش شیوهی سابلآخ و ده وروپشتیه تی. به لام هه ندی جار تووشی وشه ی جیاواز ده بین به تاییه تی له دروست کردنی سه جع. بوچی ئه دیبه کان ئه مه ده که ن؟ ئایا بو خاتر سه جع ئیزنی ئه وه یان دراوه وشه ییک به سه ره سته به شکلیکی (فۆرمیکی) غه ریب به کار یینن، یان ئه و وشانه له هه لبه سته شیوه کانی تری به کار هی تراون ئه مانیش ده توانن لییان و هر گرن؟

ته نیا به یی زه مبییل فرۆش، که ژماره ی ۱۴ یه، فۆرمی له به یی و هه لبه سته کانی جیاوازی هه یه. چونکه دیره کانی ئه م به یته ته رکیب ییکی تاییه تی هه یه و بو ئامانج ییکی ئاین و ته سه وف دانراوه. من دلنیام ئه م به یته له ده م خه لکی نه خوینده واره وه په یدانه بووه و یه ککی لادیی ناو کتوه کانی موکری دای نه ناوه. لیره ماوه ی ئه وه م نییه ئه م جوړه پرسیارانه لی بکو لمه وه، با هه لی گرم و دوا ی خه م بو جیگایکی تر.

***

شیخ فەرخ لە چەند دێرێکدا

ماوهیهک لەمەوبەر شاعیری پایه‌بەرز و ئاواره، شاعیری گەل (هێمن)ی خۆشەویست، داوای لێ کردم که دەربارەی (شیخ فەرخ) زانیاری و شارەزایی خۆمی لە چەند لاپەرەیه‌کدا بۆ تۆمار بکەم. منیش بەلێنم دایه و هەر ئەوڕۆ بۆ سبەینێم لێ کرد و تا بەرگی لەبیرچوونەوهم لەبەر بەلێنه‌که کرد. بەلام بۆچی ئەو بەرگەم بۆ بەلێنه‌که دروی؟ ئەوهیان بەلای منەوه گرنه‌گه.

بەسەرھاتی شیخ فەرخ لە داستانێکی ئەفساناییدا بەشیوہی بەیت ماوہتەوہ. هەرچی گوتەش ھەیه لە پەراویزی ئەو بەیتانە دادراون. داستانەکه بابەتی شەوچەرە دیواخان و کۆری کوروکالی لادیکانە.

بەھۆی بوونی مەزاریک بەناوی شیخ فەرخەوہ تا رادەیه‌ک ئەو داستانە کاری کردۆتە سەر مێشک و دەروونی خەلکی سادە و نەخوێندەوار.

بەباوہری من بەیتەکان زۆریان دراوہتە پال و لە ئەندازەي راستی بەدەرن. تەنانەت درۆشی تیکەل بووہ. کار بەوہشەوہ نەوہستاوہ کەلین و لایەنی ئەوتۆی تیکەل بووہ، ناوہینانیان نیشانەي دواکەوتوویی و ژيانی دەوری بەردمان بەبالا دەبڕی. هەرچی واقیعییە و ئەوہی بەچاوی خۆم دیومە بەبۆنەي پشەدرایەتیم تۆماری دەکەم و هەرچی واتەي خەلکی ناوچەکەمان ھەیه لەو بارەيەوہ فەرامۆشی ناکەم. بەباوہری من شیخ فەرخ ھەبووہ. بەلام شیوہي ژيانی و کار و کرداری بەم جۆرە نەبووہ کە لە بەیتەکاندا ئەدریته پالی...

چوونە ناو ناوہرۆکی باسی شیخ فەرخ ئەبێ بکریت بەچەند بەشیکەوہ:

۱- مەزار و شوینەواری شیخ فەرخ:

مەزاری شیخ فەرخ لە گوندی (داویدی) لە ناوچەي پشەدرە. (داویدی) ھەشت نۆ مایک دەبێ و ماوہي ۹ کیلومەتر لە شاری قەلادزەوہ دوورە. دەکەوێتە بەشی خوارووی رۆژھەلاتی قەلادزە.

مەزارەکە لە گۆرہ‌پانیکدایە و بەشی سەرۆی شاخیکە و بەشی خوارووی شیوہ و

خړ و دۆله تا دهگاته چۆمی (مهرزهوانان). وارشیکی گهوره بۆ ئارامگاکه ی کراوه که دریزی وارشهکه نزیکی ۲۰۰۰ ههزار مهتر دهبی و پانی نیو مهتر و بهرزی مهتریک دهبی^(۱). ئارامگاکه ی به تاشه بهرد و کیلی گهوره دارپژراوه، دهکه ویتته بهشی رۆژه لاتی داودئ.

داودئ، کانی و ئاوی زۆره. به ناویانگترین کانی (کانی خاتوو ئهستی) یه که ئاوی خواردنه وهی قه لادزه له و کانییه وه به بۆری راکیشراوه و دهکریتته تانکییه کی گهوره وه و دوا ی ئه وه دابهش دهکریت.

گوندی داوده به هۆی مه زاری شیخ فه رخه وه بۆته سهیرانگا و کۆری شایی و لوغان. به هاران که سیک نامینی نه چیتته داودئ، ته نانهت خه لکی سهنگه سهر و رانیه و کۆیهش به شداری قه لادزه دهکه ن له و رۆژانه دا. هه رچه نده له داودئ دارودرهخت که مه؛ به لام خه لکی ئه وه یان به لاهه گرنگ نییه. له بهر چه قی هه تاو به پال گرده کانه وه سه ماوه ری خۆیان گه رم دهکه ن. له رۆژانی سهیراندا بۆ (داودئ) که ریکی شهل به نرخیکی زۆر وه دهست ناکه وئ.

دوا ی سهیران کردنی پۆلی ژن و کچ ریچکه ده به ستن بۆ زیاره تی شیخ فه رخ و هه رییه که داواکاری خۆی به سریه دهرکیینی. هه ندیک شه مۆله دهگر نه وه، هه ندیک بهرد ده نین به کیلی ژوور سه رییه وه، هه ندیک په رۆ له ئالاکان داده رن. له ولشه وه کۆری لاه و کچی شوخ ده یکه ن به ره شه له که. دهنگی ته پل و دوزه له مندال و پیریش ده هیئتته سه ما. هه ر شاباشه و ده کرئ. هه ر ریزی چه که دهنگ ده داته وه. هه ر نیشانه یه و ناپیکرئ. له لایه که سی بازه و له لایه کی تر جۆلانه یه و داخراوه؛ له لایه کی تر ریمبازینه ئه کرئ. پیش خۆرئاوا خه لکی به ره و شار ده بنه وه.

ئه وه ی به لای منه وه جیگای سه رسوورمانه ئه وه یه خه لکی داودئ له و رۆژانه دا خۆیان بۆ خزمه تی سهیرانکه ران ئاماده دهکه ن؛ به بی ئه وه ی چاوه ری هیچ پاداشیک بن. هه رچه نده زۆریش زه ره ریان پی دهگا؛ به لام دهر به ست نایه ن. ئه وه یان گرنگه پیم وایه ئه وه هموو خه لکه به میوانی شیخ فه رخ ده زانن و له بهر ئه وه دهنگ ناکه ن.

---

(۱) (به سه رهاتی ئه م وارشه له شوینی خۆیدا باس دهکه ین)

۲- واتەى خەلكى:

أ- دەلین شیخ فەرخ وەلییەكى عاشقە؛ كەرامەتدارە.

ب- دەلین شیخ فەرخ نەمردووە و ئاگای لە ھەموو شتیكە.

ج- دەلین ھەر ژنیك سكى پری و بچیتە سەر ئارامگاكەى؛ كە منالەكەى بوو نیشانەى پیوھ دەبى. ئەو نیشانەى لە شیوھى (خال) دا دەبى. ئەوھى جیگای سەرسوورمانە نموونە بو ئەمە زۆرە.

د- دەلین ئەو دووعایانەى شیخ فەرخ كەردوونى تا ئەمڕۆش ئاكاریان ماوھ.

ھ- دەلین مارەى خاتوو ئەستى و شیخ فەرخ لە رۆژى ئەزەلەوھ بێدراوھ.

گەلى دەلینى تریش كە ھەمووى لە یەك قاوغدا خوێ پیچاوتەوھ. بەكورتى خەلكى ناوچەكە- بەتایبەتى كۆنەكان- زۆر ریز لە شیخ فەرخ دەنن و پازى نین كەس ھیچى دەربارە بلى.

-ئەحمەد رەسوول پشدرى-

ئەحمەد خان لەپ زۆرین جیگای قەلای دمدمی بوو؛ لە زەمانی شاه عەبباسیدا بوو. لە دێهەک لە دێهاتی ورمی ساحبی عیڵ بوو. یاغی بوو لە شاه عەبباسی. قەلایەکی دروس کرد. لە پاشان شاه عەبباس لە ئیسفەهانى لەشکری نارد بۆ سەر خان ئەحمەد خانى؛ شەرپکیان کرد. خان ئەحمەد خان شکا. چوو بۆ ئەستەمبوولئى؛ چووە کن خونکاری. شەرپک بوو لەگەڵ عرووسی. خان ئەحمەد خان لەو شەرپیدا سەری سەرکردەى عرووسی برى. وەدەستیان پەران لەو شەرپیدا کرد، دەستی زۆری تى گرت، نارديه وەلاتى خوئى، کردیه حاكمى وەلاتى خوئى. که هاتەو وەلاتى، عیلاتى وئى لى خربوونەو. دیسان یاغی بوو؛ دەستی کرد بەقەلات دروسکردنى؛ شارىكى بینانا. خەریک بەتالانى دەورەى خو بوو، فەلەیان دەگرت رۆژئى بەپینج قرانان؛ نەیدىشت فەلەکان بچنە دەرى. شاه عەبباس لە ئیسفەهانى بەرگی دەرویشییهى لەبەرکرد؛ گوئى: «بزانم ئەو چ ئەحمەدخانیکە یاغى بوو». بەکوردستانیدا هات؛ تا هاتە لاجانى. شەوئى میوانى دەرویشىكى بوو. بەدەرویشى گوئى: خانەخوئى! شوغلت چیه؟» گوئى: «شوغلتم کەو گرتنە»، گوئى: «سى رۆژه هیچم نەگرتوو». شاه عەبباس گوئى: «ئەمشۆکە بچۆ بەبەختى شاه عەبباسى». دەرویش گوئى: «شاه عەبباسىكى لە ئیسفەهانى، ئەمنىكى لیره چلۆن بەبەختى وى بچم؟» گوئى: «قەیدى نییه، بچۆ». دەرویش رۆئى؛ ئەوئى شەوئى پینج کەوى گرت. هاتەو گوئى: «خزم! بەخولات سویند دەدم، ئەتوو خەلقى کوئى؟ بەختى توو زۆر لە زیادیه دایه. ئەمشۆ بەبەختى توو پینج کەوم گرتوو. ئەتو شاه عەبباس نى؟» گوئى: «دەرویش چت لى بشیرمهوه، ئەمن شاه عەبباسم. دەچمه قەلای دمدمی». گوئى: «دەرویش! زۆرت چاکە دەگەل دەکەم، ئەتوو ئەگەر ئەمن بشیریهوه». دەرویش گوئى: (چاک). شەوئى هاتنە سەر دەرویشى؛ گوئى «فەلەت سبچهینى بى بۆ قەلایه». شاه عەبباس گوئى: «دەرویش ئەمن بنیره لەجياتى خوئى». دەرویش گوئى: «چاکه». سبچهینى شاه عەبباس رۆئى بۆ قەلایى، دەستی کرد بەکارکردنى. خان ئەحمەد خان

(* ئەو: چیرۆکانە هەندىکیان لە ئەسلى کتیبەکهى ئۆسکارماندا بى ناو نیشانن. -هیمن

هاته سهر فهعلان؛ تهماشای کرد: پیاویکی جوان چاک له نیو فهعلان دایه؛ بهسه رکاری فهعلانی گوت: «ئیواری بیهینه کنه خوّم؛ بوخوّم حه ققی دهدهمی». ئیواری شاه عه بیاس بهدزی رۆی. سبچهینی هاتهوه. دیسان خان چاوی پئی کهوت، ناسییهوه؛ گوتی: «ئیواری ئه وه فهعلهی بیینه کنه خوّم». دیسان ئیواری شاه عه بیاس خوئی دزیهوه. سبچهینی نه هاتهوه کارئ. خان ئه حمه د خان هاتهدهر؛ فهعله کهی نه دی. پرسى: «چی لی هات؟» عه رزیان کرد: «ئهمرۆ نه هاتوتهوه». خان ترسا. پیاوی له دهروازان دانا: هه رکه سی بچیتهدهر له قه لایه بیگرن. شاه عه بیاس چووه ماله کی میوان بوو؛ زور پاراوه؛ گوتی «ئاشکرام مه کهن، ئه من شاه عه بیاسم؛ زورم چاکه بوتان دهبی». ئه وی شه وی له وی بوو. سبچهینی هه آستا؛ نالی کهوشی ئاوه ژوو لی دا، بو خاتر ئه وکو کی شکچی بزنان له ده ری هاتوته ژووری؛ کهس له ژووری نه چوتهدهر. بهدزی سبچهینی وه ده رکهوت. کی شکچیان تهماشایان کرد، کهس له قه لایه نه چوتهدهر؛ به لایه کی هاتوته ژوور؛ وه دووی نه کهوتن. شاه عه بیاس رۆیه وه ئیسفه هانی، له شکری خر کرده وه ناردی بو سهر خانئ. شه ریان کرد. له شکری خانئ شکا چوو ده قه لایه وه؛ قه لابه ندی بوون. قاسیدیکی نارد بو ئهسته مبولئ؛ نووسی بو خونکاری «کۆمه کم بو بنیره». خونکار جوابی نووسییه وه: «مانگیکی دی له شکری ده گاتی». قاسد گه راوه؛ هاته وه. هه تا گه یشته وه قه لایه، ماندوو بوو له وی خه وی لی کهوت؛ له شکری شاه عه بیاسی هاتنه سه ری. کاغه زه که یان له باغه لی ده رهینا؛ خویندیانه وه. نووسرا بوو: مانگیکی دی له شکرت بو دنیرم کاغه زه که یان گوړی له جیاتی مانگیکی کردیانه ههوت سال. قاسد سبچهینی هه آستا. ده رکیان لی کرده وه چووه کن خانئ، کاغه زی دا به خانئ. نووسرا بوو: ههوت سالی دی له شکرت بو دنیرم. خان گوتی «تا ههوت سالی دی ئه من لیره له برسان ده مرم؛ مه سلّه ههته وه ده رکه وم بو شه ری». ده رکی قه لایه ی کرده وه، به له شکره وه ده رکهوت. له شکری شاه عه بیاسی پئیان زانی، هاتنه پئی، ده ستیان کرد به شه ری. له شه رییدا خان ئه حمه د خان گه یشت به سه رکرده ی شاه عه بیاسی کوشتی. یه کیکی دی له سه رکردان گه یشته خانئ، شیریکی له دهستی دا دهستی په ران، ئاخری خانیان کوشت. له شکری خانیان شکان هه موویان قه تلوعام کردن. ژن و منالیان به یه خسیر بردن. قه لایان ویران کرد. له شکر گه راوه بو ئیسفه هانی.

***

له دښهک له دښهاتی لاجانی دوو ناموزا تفهنگیان ده شانی کرد، چوونه راوی گا کیوی. نهوی رژی پیچ گا کیویان کوشت. شهویان بهسهردا هات؛ چوونه نهشکهوتیکی ئوریان کردهوه؛ کهبابیان کرد. دهستیان کرد بهخواردنی. یهکیان گوتی: «ناموزا! نهمن نهوه دهنوم؛ نهتو کیشکیی بکیشه. خهوت لی نهکهوی، ئیره بهترسه». خهوی لی کهوت: نهوی دیکه زوری خهوه هات؛ نووست. نیوهشهوی وهخهبر هات. تهماشای کرد ناموزای نهماوه. ئوری خوش کرد، تهماشای کرد خوین زور رژاوه. له نهشکهوتهکهیدا کونیکي ديهوه پرووناکایي ددا. چوو ده کونهکهپهوه، تهماشای کرد له بنهپانی جانهوریک دانیشتووه؛ ئوری کردوتهوه، کهبابی دهکا. کیردیکي بهدهستهوهیه، کهلاکی ناموزای له تهنیشتی، به کیردهکه دهپیری، لهسهر ئوری دادهنی؛ نیوهبریشتوو دهخوارد. کابرا سهسام بوو. تفهنگی خوی پرکرد؛ پرووی له سینگی وی کرد؛ لی ئوردا. دهعباکه گوللهکهی بهدهستی گرتوه. بولژنیکي لی هات، گوللهکهی بو هویشت. کابرا زور ترسا. چوو تفهنگی ناموزاکهی هینا، پری کرد؛ دوو گوللهی تی هویشت، له پشتی ئور دا جانوههرهکه بولژنیکي لی هات کهوته سهر عهرزی. کابرا چوووه سهری، دوازده خهجهری لی دا. جانوههرهکهی کوشت نهوی شهوی لهوی بوو؛ سبهینئ ههستا چوووه دی؛ ردینی سپی ببوو، خهلقی نهیانناسیهوه. گوتی: «بابه، حیکایهتیکي وام بهسهرهاتووه، ردینم بویه سپی بووه؛ وهرن، بچین، مهیتهکهی بهینینهوه». چوون هینایانهوه.

***

خولاً له سولتان مهحموودی گهوره تره

پیاوړېکی ئاوفرؤش له شاری غهزنهیدا ئاوفرؤشی دهکرد. خولاً وای بؤ بریبووه، که هه موو رؤژئ تمه نیکې پهیدا دهکرد. شهوئ دههاته وه ماله خوئ. هیندیکې برادر بوون، بؤ وانی خه رج دهکرد. شهوئ له ماله وی خه ریکې به زمی ده بوون. قه دهر ئه ییامیکې وای رابوارد، شهوئیکې سولتان مهحموود ده شاری غهزنهیدا ده گه را، هاته ئه و کووچه ی، گوئی هه لخصت، ته ماشای کرد دهنگی گؤرانی و تار دههات. به جلکی دهروئشی چوه ژوورئ. سه لآوی کرد. صاحب مال جیی پی نیشان دا؛ دانیشت. به خیراتنی کرد. قه دهریکې دانیشت، خه لقه که بلاوه یان کرد. سولتان مهحموود فکری کرده وه، له دلئ خوئیدا گوئی: «ئه و پیاوه ئاوزه ی مالئ هیچ نییه؛ ئه و به زمه ی له چی دروس کرد؟ نارؤم هه تتا نه زانم، له کوئی بووه». خوئ داگرت، نه رؤی. خانه خوئ گوئی: «دهروئش ئه تو بؤ نارؤی؟» گوئی: «بابه، ئه مشؤ میوانم، لیره زیاتر چ جیم نییه».

صاحب مال گوئی: «دهروئش، قهیدی نییه ئه وشؤ لیره به». سه عاتیکې پی چوو پرسئ: «خانه خوئ به خولت سوئند ددهم، ئه و خه رجته له کوئ پهیدا کردووه؟ ئه من ده بینم ئه توو هیچت نییه». گوئی: «دهروئش! بنوو. له و قسانه گه رئ». زؤر پاراوه له صاحب مالئ. گوئی: «دهروئش، ئه من هه موو رؤژئ ئاوفرؤشی ده کم، تمه نیکم وه گیر ده که وئ، بؤ ره فیقان خه رچی ده کم. هه موو شهوئ حالم وایه وه کی ده بیینی». دهروئش گوئی: «ئه گه ر سولتان مهحموود حوکمی بکا که س ئاوئ نه فرؤشی چ ده که ی؟» گوئی: «دهروئش خولاً له سولتان مهحموودی گهوره تره؛ بنوو». دهروئش نووست تا سبه عینئ. سبه عینئ زوو رؤی چوه سهر ته ختی، حوکمی کرد: «ئه مرؤ که س ئاوئ نه فرؤشی». جاریان له شاری دا کتشا؛ کابرا گوئی لی بوو. قسه ی دهروئشی وه بیر هاته وه؛ گوئی: «ئه و دهروئشه شهیتان بوو». چوو له مالئ، گورسئیکې هه لگرت، خه ریکې هه مبالئ بوو. ئه وئ رؤژئ دیسان تمه نیکې پهیدا کرد،

شهوئ بۆ رەفیعان خەرجی کرد. سولتان مەحموود دیسان، هاتەووە سەلاوی کرد. صاحب مال بەخیراتی کرد، دانیششت. پاش قەدەرێکی خەلقى پۆین، گوتی: «دەرویش، بۆ نارۆی؟» گوتی: «چ جیم نییه بیچمی؛ ئەمشۆش لێره دەبم» دیسان دەرویش پرسى: «ئەمڕۆکە سولتان مەحموود بیستم حوکمی کردووه، کەس ئاوی نەفرۆشی، ئەتو خەرجی ئەمشۆت لەکوئ بوو؟» صاحب مال گوتی: «دەرویش! وەك قەلئ دەقەری، ئەمن شهوئ دیم پئ گوتی: خوللا له سولتان مەحموودی گەرەتره». دەرویش گوتی: «ئەگەر سولتان مەحموود حوکمی بکا کەس نابئ حەمبالی بکا، چ دەکەئ؟» گوتی: «دەرویش! خوللا له سولتان مەحموودی گەرەتره». دەرویش نووست حەتتا سبەحەینی، سبەحەینی زوو پۆییەووە سەر تەختی. جارێان رایەشت، کەس نابئ حەمبالی بکا. کابرا زۆر مات بوو، هیچ کاسی دیکەئ نەدەزانی. مەحتەل بوو تا ئیوارە هیچی وەگیر نەکەوت. جلی بیکاریی لە مائی بۆ دەبەری کرد، هاتە سەر کووچەئ! راوەستا. تەماشای کرد، دوو لادیی شەریان دەکرد. خۆئ لئ کردنە دارۆغە، چوو دوو سئ داری لئ دان، گرتنی؛ گوتی: «دەتان بەمە کن سولتانی». پیاوەکان ترسان! گوتیان: «بابە، دوو تەنەت دەدینی، مەمانبە کن سولتانی». دوو تەنەکەئ لئ وەرگرتن، چۆو ماله خەرجی کرد. شهوئ سولتان چۆو دیتی بەزمی ئەمشۆ له هەموو شەوان زیاتره. چۆو ژووئ دانیششت، تا درەنگی پرسى: «رەفیع، ئەمڕۆ بیستم سولتان حوکمی کردبوو، هیچ کەس حەمبالی نەکا؛ خەرجی ئەمشەوئ له کوئ بوو؟» گوتی: «زۆر بەدەفری، ئەتۆ چت بەسەر ئەو قسانە داوه؟». گوتی: «دەرویش، حیکایەتی وابوو». دەرویش گوتی: «ئەگەر سولتان سبەحەینی بتباتە کنه خۆئ شیریکئ له قەدەت بەستئ، تا ئیوارئ چ دەکەئ؟» گوتی: «دەرویش! سولتان چی بەسەر ئەمن داوه؟» دەرویش گوتی: بەلکی له دووی ناردی». ئەو شهوئ نووست: سبەحەینی هەلستا، پۆییەووە سەر تەختی دانیششت؛ پیاوی نارد کابرایان هینا شیریکئ له قەدی بەست، رای گرت تا ئیوارئ. ئیوارئ کابرا خۆئ دزیهوه، شیرەکەئ برده کن شیرگەرێکی، گوتی: «وەستا شیریکئ دارم بۆ دروس بکە، ئەو شیرەش گرۆئ بیستمەنی بی، حەتتا سبەحەینی پوولت دەدەمەوه». پوولەکەئ لئ وەرگرت. چوو خەرجی کرد. ئەوئ شهوئ میوانییکئ چاکئ دروس کرد. سولتان

له ولاتی دارستانی کچیک دهگه‌ل مندالان چووہ گیلخان. هه‌تا ئیوارئی له دهستی بوون. ئیوارئی کچه‌که له ئاوالان هه‌لبیرا. ورچیک تووشی بوو هاویشتییه سه‌ر قه‌لاندوشی. برديه کونی خوئی. چوونه نیوئی. ورچ هاته‌دهری. به‌ردیکی زه‌لامی به‌کونه‌که‌یه‌وه نا. بو خوئی رۆیییه گه‌رائی. شه‌وی منداله‌کان چوونه‌وه؛ خه‌به‌ریان دا به‌دایک و بابی کچه‌که‌ی. خه‌لقی دئی وه‌ده‌رکه‌وتن، زۆر گه‌ران نه‌یان‌دییه‌وه؛ هاته‌وه. ورچه‌که هه‌موو رۆژئی ده‌چوو میوه‌ی ده‌دزی ده‌رخواردی وی دها. به‌سی چوار رۆژان مه‌رئیکی بو ده‌دزی. بوئی ده‌هیناوه؛ سه‌ری ده‌بیری، که‌ولی ده‌کرد، ده‌بیشه‌وه؛ بوئی ده‌کرده که‌باب. کچه‌که‌ش ده‌بخوارد. ورچه‌که به‌ده‌ست و به‌چاو دلخووشی دهاوه. قه‌در نه‌ییامیکی ده‌گه‌لی بوو له پاشان ده‌ستی ده‌گه‌ل تیکه‌ل کرد. سالیکی له‌کن بوو مندالیکی بوو؛ نیوه‌ی له‌شی ورچ بوو نیوه‌شی ئینسان بوو. هه‌موو رۆژئی ورچ بوخوئی ده‌چووہ راولی بو مه‌ر دزینی، به‌ردیکی زه‌لامی به‌ده‌رکی کونه‌که‌یه‌وه دها، هه‌تا ژنه‌که نه‌توانی برها. ژنه‌که‌ش هه‌موو رۆژئی خه‌ریک بوو، به‌رده‌که‌ی پی لانه‌ده‌چوو؛ تا ورچ ده‌هاته‌وه. نه‌گه‌ر نه‌وه ده‌هاته‌وه، به‌رده‌که‌ی لاده‌برد، ده‌چووہ ژوورئی؛ ژنه‌که له ترسان نه‌یده‌ویرا برها. سی سالان پیکه‌وه بوون سی مندالیان بوون. ورچه‌که زۆری خووش ده‌ویستن هه‌موو رۆژئی له کۆلی ده‌کردن. رۆژیکی ورچه‌که چووہ ده‌شتی، له‌بیری نه‌بوو ده‌رکی کونه‌که‌ی بگری. ژنه‌که پاش رۆینی ورچی له کونه‌که‌ی وه‌ده‌رکه‌وت، رۆیه‌وه بو دئی خوئی؛ بیچووہ ورچه‌کان رهدووی که‌وتن، هه‌رچی هه‌ولی دا، نه‌گه‌رانه‌وه. هه‌تا گه‌یشتنه‌وه مالان خه‌لقی نه‌یان ناسیه‌وه. حیکایه‌تی خوئی گنراوه؛ گوئی: «بابه، ورچه‌که له دوام دئی، بچن بیکوژن». تفه‌نگچی وه‌ده‌رکه‌وتن ته‌ماشایان کرد. ورچ به‌هه‌لینگدان هات، به‌ردی زه‌لامی هه‌لده‌گرت، به‌خه‌لقه‌که‌ی دا دها. هه‌رسیک بیچووہ‌کانی له‌وی دین؛ هه‌رسیکی به‌باوه‌شی هه‌لگرتن، له‌سه‌ر را به‌عه‌رزئی دادان. هه‌رسیکیان مردن. ورچه‌که هه‌لات، تفه‌نگچیان وه‌دووی که‌وتن، ورچه‌که‌شیان کوشت.

دهگيرنهوه رېوييک شهويکي چوو بۆ مريشک خواردنې. چوو سه رباني خمخانيکي، له رۆچنېرا ده خمي كهوت. هه موو گياني شين بوو. به گونگهيدا وه دركهوت. ته ماشاي كرد هه موو گياني شين بووه، چوو كن كه له بابي. كه له باب گوتي: «مام رېوي، بۆ كوئ دهچي؟» گوتي: «مه لئ مام رېوي، بلئ حاجي. تۆ بهم كردوو؛ دهچمه هه جي. ئەتۆش دهگه ل خۆم ده بهم». كه له باب گوتي: «ئه من هه جم لي نه كه وتوو؛ نايه م». رېوي گوتي: «خير؛ ده بي بي. خه رجت بۆخۆم ده كي شم». كه له باب له ترسان نه يوئرا بلئ نايه م، په گه لي كهوت. له دلي خوئدا دداني له كه له باب تيژكردبوو؛ به زاهيري دوعاي ده خوئند، زيكري ده كرد، تا كه له باب بزاني، رېوي تۆ بهي كردوو. كه له باب له ترسان هه ر پئ دزليكه ي بوو؛ رۆين هه تا گه يشته ميشيكي ته ماشايان كرد په پوسله مانكه يه ك له سه ر دارئيه. ماندوو نه بووني له رېوي كرد. گوتي: «مام رېوي! ئوغربي». كه له باب گوتي: «مه لئ مام رېوي بلئ حاجي رېوي تۆ بهي كردوو، دهچته هه جي. ئەمنيش دهگه ل خۆي ده با. ئەتۆش وه ره بچين». په پوسله مانكه گوتي: «راوهستن، دهچم خولا حافيزي لي له مائلي ده كه م، زوو دهگه ريمه وه». له سه ري راوهستان هه تا ديته وه. رېوي له دلي خوئدا خوئشي خوئشي بوو، ده يگوت: «دوو نيچيرم وه ده سته كه وتوو». په پوسله مانكه زوو گه راوه؛ ملي رتيان گرت و رۆين هه تا گه يشته سه ر چۆميكي؛ ته ماشايان كرد مراويك له ئاويدا هاتوچووي ده كرد. ماندوو نه بووني لي كردن، گوتي: «به خير! بۆ كوئ دهچن؟» رېوي گوتي: «تۆ بهم كردوو دهچمه هه جي». كه له باب گوتي: «مراوي! ئەتۆش وه ره نيزيك مردن ته تۆ به يه كي به هه ق بكه، به لكي خولا بتبه خشي». گوتي: «زه ريفه، ئەمنيش ديم». له ئاوي وه دركهوت په گه ليان كهوت. رۆين هه تا گه يشته دارئكي؛ قشقه له يه ك له سه ر دارئكي بوو، ماندوو نه بووني لي كردن، گوتي: «بۆ كوئ دهچن؟» گوتيان: «ده خزمه ت رېويدا دهچينه هه جي». گوتي: «مالو شيوي، ئەنگۆ شي ت بوون؛ رېوي هه مووتان دهخوا». گوتيان «نا؛ مام رېوي تۆ بهي كردوو؛ هه موو رۆزي به رۆزووه؛ له ئاوي شهوي پاريزي دهكا. دهچته هه جي». زوريان ده به ر قه لي هه لخوائند؛ ئاخري

هاته خواری. رهگه‌لیان كهوت. ریوی له رییه هه له‌به‌ر خو‌لای ده‌پار‌اوه. شه‌وی گه‌شینه کی‌ویکی؛ شه‌وی له‌وی مه‌نزیان گرت. ریوی کونیکی دیوه، هه‌مووی ده‌وی کردن. بو‌خوی له زارکی کونه‌که‌ی دانیشت. نیوه‌شه‌وی زوری برسی بوو؛ چونکی نه‌وی رژی هیچی نه‌خوار‌دبوو. زوریش ماندوو ببوو، گوتی: «ویستا واده‌ی خوار‌دنیانه». قشقه‌له له ژوریدا پیی گوتن: «مال‌ویرانینه، دیتان چلۆنو خو ده‌گیر خست؟ ویستا ریوی هه‌موومان بانگ ده‌کا. یه‌ک یه‌کی ده‌مانخوا. هه‌ر که‌س مه‌رده خو‌ی نه‌جات بدا». ریوی هه‌ولتی که‌له‌بابی بانگ کرد گوتی: «وه‌ره، دوو سی قسان بکه نه‌زیریکم بو بگیره‌وه». که‌له‌باب له ترسان هاته زارکی کونه‌که‌ی. ریوی گوتی: «که‌له‌باب، نه‌توو بوچی خه‌وت له خه‌لکی هه‌رام کردوه؛ نیوه‌شه‌وی ده‌س ده‌که‌ی به‌قیژه‌قیژی؟ مه‌گه‌ر نه‌توو چی واده‌که‌ی؟ مه‌گه‌ر خو‌لا نه‌توی بو‌یه دروس‌کردوه؟» که‌له‌باب گوتی: «حاجی ریوی، نه‌من قازانجم هه‌یه بو خه‌لکی، بو نو‌ژیان وه‌خه‌به‌ر دینم، بو کاسبیان وه‌خه‌به‌ر دینم». ریوی گوتی: «زه‌ریفه، نه‌و عوزرته لی قه‌بوول ده‌که‌م؛ نه‌مما نه‌تو زور بی شه‌رمی له‌پیش چاوی به‌نی ئاده‌می سواری مریشکی ده‌بی شه‌رمی له شای ناکه‌ی». که‌له‌باب ده‌ستی به‌قسان کرد؛ ریوی توند به‌نه‌ستوی دا نووسا خنکاندی و خواردی ده‌مولوتی خو‌ی نه‌ستری، بانگی مراوی کرد. مراوی له ترسان هاته‌پیشی. ریوی گوتی: «مراوی نه‌توو بو له به‌حراندا هه‌ر چشتی خو‌ش ده‌خوی، گوی ناده‌یه که‌س؟» مراوی له ترسان له‌رزی، له‌سه‌ر‌پا به‌عه‌رزیدا كهوت. ریوی نه‌ویشی گرت خواردی. زاری کونه‌که‌ی گرت‌ه‌وه، نه‌یه‌لی نه‌وانی دیکه برۆن. بانگی په‌پوس‌له‌مانکه‌ی کرد، گوتی: «وه‌ره، سه‌رگوزه‌شتیکم له حیکایه‌تی سوله‌یمان پیغه‌مبه‌ری بو بگیره‌وه، نه‌توو زور خزمه‌تی ویت کردوه». په‌پوس‌له‌مانکه له ترسان هاته‌ده‌ری. ریوی گوتی: «نه‌توو نه‌و تاجه چیه له‌سه‌رخوت ناوه؛ مه‌گه‌ر نه‌توو پاشای یا وه‌زیری؟ درۆیان ده‌که‌ی؛ ده‌لیی نه‌من زورم خزمه‌تی سوله‌یمان پیغه‌مبه‌ر کردوه». گورجیکی گرتی و خواردی.

به‌ری به‌یانی بوو، ریوی زوری برسی ببوو، بانگی قشقه‌له‌ی کرد، گوتی: «وه‌ره پیشی». قشقه‌له له ترسان هاته پیشی. ریوی گوتی: «نه‌تو بوچی زه‌رعاتی خه‌لکی ده‌خوی، وه هیلکه‌ی نه‌وان ده‌دزی؟ مه‌گه‌ر خه‌لکی کاسبی بو توو ده‌کا؟» قشقه‌له

گوتی: «راستی گوناھم زۆره ئەمما له ڕێی خزمەتیەوه شتیکت پێ دەلێم؛ له پاشان کەیفی خۆتە». ڕێوی گوتی: «بلی بزانی». قشقلە گوتی: «کەلەباب و مریشکیکم پێ شک دێی له زەمانی حەزەرتی ئادەمییهوه ماون هەتا ئەورۆ. ئەگەر ئیزنم بدە، دەچم، بۆتیاں دینم؛ لەپێشدا ئەوان بخۆ، له پاشان ئەمنیش بخۆ». ڕێوی گوتی: «زەریفە زۆرم برسییە، زوو وەرەوه؛ ئەگەر بێی ئەو کارە بکە، ناتخۆم». قەل ڕۆی چوو دێیەکی. سبەینە زوو بوو دوو سەگ له حەسارێکیدا گەپیان دەدا؛ خۆی بەسەیهکان نیشان دا؛ سەیهکان ڕەدووی کەوتن. بەقەستی زۆر بە قندە قندە دەڕۆی، هەتا وەدووی کەوتن هینانی هەتا گەشتنە ڕێوی؛ قەل نیشارەتی کرد له ڕێوی، گوتی: «ئەوتان». ڕێوی کە سەگەکانی دی، دەستی هەلۆشاندا، گوتی: «قبوولە، مەیانەینە پیشی. قشقلە بە قسە نەکرد، ڕێوی بە سەیهکان نیشان دا؛ سەیهکان وەدووی کەوتن، ڕێویان کوشت. تۆلە ئەو دەعبایانەیان لێ کردەوه. بۆیە ویستا ڕێوی ئەگەر سەگی تێ بەر دەدەن، دەستی هەلۆهەشیانی.

***

له زهمانی قه دیمدا پادشایه ک بوو کورپکی بوو نیوی ئەحمەد بوو. پادشا زۆری ئەو کورپه خوۆش دهووست؛ ئەنگوستیلکی بوو، هەرچی حوکمت لی کردبا، جیبه جی پیکی دههینا. پادشا هاته وهی بمری. ئەحمەدی بانگ کرد؛ گوتی: «رۆله، ئەو ئەنگوستیله ی قایم هه لگره؛ له پادشایه تی تو چاتره». کورپه که ئەنگوستیله که ی هه لگرت، ده قامکی کرد. دوو سی رۆژ پی چوو، پادشا مرد. ئەحمەد ناشتی، له پاش سه ره خوۆشی له سه ره ته ختی دانیشت. قه ده ر ئەیامی پی چوو، هه وه سی ژنی که وه ته سه ری، کچی مامی خوۆ خواست. رۆژیکی ئەنگوستیله که ی بابی وه بیر هاته وه. له کن ژنه که ی دهستی به سه ردا هینا؛ ته ماشای کرد چهند دیتوک په یدا بوون. گوتیان: «ئاغا ده فه رمووی چی به جی بینین؟». گوتی: «له نگۆم ده وئ قه لا و باله خانیک، خشتیکی له زیپی، خشتیکی له زیپی بی». گوتیان: «به لی»، له مودده ی مانگیکیدا ته واویان کرد. هاتن گوتیان: «ئاغا! ته واو بووه» ئەحمەد ده گه ل ژنه که ی چوون؛ ته ماشایان کرد خانووبه ریکه هه یچ پادشایه که هه تا ویتستا نه یبووه. له ویدا دانیشتن. ژنه که ی گوتی: «ده بی ئەو ئەنگوستیله ی بده ی به من». ئەحمەد گوتی: «ئافره ت! خه ساری ده که ی. بۆ توو نابی؛ ئەگه ر ده ته وئ هه تا، سه د هه زار ئەنگوستیله ی جه واهیرانت بۆ دروس بکه م». ژنه که گوتی: «حوکه من ئەو ئەنگوستیله م ده وئ». زۆری لی پاراوه، ئەنگوستیله ی لی ئەستان. جووله که یه کی جیرانیان بوو، خاسیه تی ئەو ئەنگوستیله ی ده زانی. زۆر خه ریک بوو، ئەو ئەنگوستیله بدزی. هه رچی حه ولی دا ری نه بوو. فکری کرده وه گوتی: «مه سلّحه ت وایه ژنی پادشای بکه مه دۆستی خۆم». هه رچی مال و ده ولّته ی بوو، هه مووی کرده پوول، له ژنی پادشای رانه سپارد، که حه زم لی بکا؛ ژنی پادشای زۆری جنیو بۆ نارده وه. جووه زۆر خه ریک بوو، هه تا ژنی پادشای کرده ره فیکی خوۆ. قه ده ر ئەیامی پی چوو، جووه زۆر هاتوچۆی مالّه پادشای ده کرد هه تا وای لی هات، دهستی ده گه ل ژنی پادشای تیکه ل کرد. شه ویکی گوتی: «ئه من و توو مه سلّحه ته، پادشای ببه تلّین، ئەمه ش لی دهین برۆین». ژنه که ی گوتی: «خۆ من زۆر حه زئ ده که م؛ به لا بۆمان ریک ناکه وئ».

جووله که گوتی: «ئەگەر حەزری بکە، هاسانمان بۆ ریک دەکەوێ» ژنە که گوتی: «چ بکەین؟» جووه گوتی: «ئەو ئەنگوستیلە ی پادشا داویە بەتۆ ئەگەر بم دەیی، ئەمن پادشای دەبەتڵینم». ژنە که گوتی: «ئەو هاسانە. لەو وختییەو پادشا ئەو ئەنگوستیلە ی داو بەمن هێچ لێی نەپرسیووەتەو». ئەنگوستیلە ی دا بە جووی دەستی بەسەردا هینا، دێوەکان پەیدا بوون. گوتیان: «دەفەر مووی چی؟» جووه گوتی: «لەنگۆم دەوێ ویتا کانه ئەحمەد پادشای لەسەر تەختی هەلگرن، فری دەنە دەشتی؛ ئەو خانووبەرەشم بۆ لەنیو بەحرێ دابنێن». هەر ئەوێ شەوێ خانووبەرەکیان هەلگرت، بردیان لە نیوهر راستی چیزیکیان دانا. ئەحمەد پاشا سبەحەینێ هەلستا تەماشای کرد، نە ژن ماو و نە مال و نە خانووبەرە؛ زۆر گریا. جووله که و ژن لەوێ خەریکی عەیشی بوون؛ هەرچی پێیان ویستبا، حوکمیان لەو دێوانە دەکرد بۆیان دێنان. ئەحمەد پادشا سەپەک و پشیلەپەک و مشکێکی بوو لە مالددا. زۆری خۆش دەویستن. ئەو وختە ی که ئەحمەد پادشا وای لێ قەوما، شەو و رۆژی لەکن ئەحمەد پادشای دەکەوتن. رۆژیکی سەگ بە مشک و پشیلە ی گوت: «رەفیقینە، ئەمە زۆرمان ئەمەگی ئەو پیاوێ لەسەرە. ئەمڕۆکە وای لێ هاتوو، وا چاکە ئەمە خزمەتیکێ دەبێ بۆ پیاوێ بکەین. وەرن بچین، ئەو ئەنگوستیلە ی بۆ بێنینهو». مشک و پشیلە گوتیان: «زۆر چاک دەلێ، هەستە برۆین». چوونە کن ئەحمەدی، خولاحافیزیان لێ کرد؛ رۆین. پشیلە بە سەگی گوت: «ئەمە چووزانین، جووه چۆتە کوێ؟» سەگ گوتی: «ئەنگۆ دەنگێ مەکن، ئەمن دەزانم چۆتە کوێ؟» رۆین هەتا گەشتنە سەر بەحرێ. سەگ گوتی: «جووه، هاتۆتە نیو ئەو بەحرە ی؛ دەبێ بپەرینهو». هەرسێکیان مەلەیان چا دەزانی. لە ئاویان دا، چوونە جزیرەکی. لەوێ هەر چلۆنیکێ بوو، خۆیان دە قەلەکە ی هاویشت. ئەحمەد پادشا بە دووی واند، هاتە سەر بەحرەکی، چاوەنۆری وان بوو. سەگ رۆژیکی بە پشیلە و مشکێ گوت: «ئەمن رپی ژووریم نییە؛ ئەنگۆ بچن بزانی جووه ئەنگوستیلە ی لەکوێ داناو؟» مشک و پشیلە رۆینە ژوورێ؛ تەماشایان کرد، ئەنگوستیلە که لە قامکی جولەکە دایە، وختیکێ دەنوی، ئەنگوستیلە که ی لە کەپۆی دەنی. پشیلە هات بۆ سەگی گێراو. سەگ گوتی: «وا مەسلەحەتە، مشک کلکی خۆی لە ئەسپۆنی وەردا. وختیکێ جووه دەنوی، بچی کلکی خۆی دە کەپۆی جووله که ی بنی، دەپشمی؛ ئەنگوستیلە که

دهردهپه پری، ئەو وهختە ی ئەتۆ پری بدەییە، بیهینه دهری، لی ددهین، دهرۆین». مشک
 چوو، کلکی خۆی دە ئەسپۆنی وهردا، چوو کلکی خۆی دە کهپۆی جووله که نا.
 پشمی؛ ئەنگوستیلە که دهرپه پری. پشیلە پری دایه و وهدرکهوت. مشکیش وه دووی
 کهوت؛ بهخۆشی خۆشی ئەنگوستیلە که یان برده کن سهگی. سهگ گوتی: «هینانان؟»
 گوتیان: «بهلی». ئەنگوستیلە که یان له پیش سهگی دانا. سهگ ههلی گرت، هاتنه
 سهه بههری. پشیلە گوتی: «ئەنگوستیلە که ی بدن بهمن، ههلی گرم ههتا
 دهرپه پینه وه، ئەو وهختی دهردهمه وه به سهگی». سهگ گوتی: «بهتو ههناگی پری، ئەمن
 ههلی دهگرم». پشیلە گوتی: «زۆر دهرترسم، لیت بکهوی، ئەتو زۆر دهرپه هه
 شتیکی ببینی پی دهرپه پری». سهگ گوتی: «نا، ناوه پرم» له ناویان دا، تا که هیشته
 نیوه راستی ناوی. ماسییه که وهدرکهوت، سهگ پیی وه پری، ئەنگوستیلە که ی لی
 دهناوی کهوت؛ ماسییه که قووتی دا، سهگ زۆر خهجالهت بوو، پشیلە گوتی: خولا
 غه زهبت لی گری؛ نه مگوت زۆر دهرپه پری، ئەنگوستیلە که ده ناوی دهکهوی. ئەحمده
 پادشا ئەو له وه پری بههری چاوه نو پری مهیه، ئەنگوستیلە ی بو بهرینه وه. ویستا ئەوا
 خهجالهتی وی بووین» سهگ له شهرمان هیچ قسه ی پی نه دهکرا. هاتن ههتا
 گه هیشته ئەوه پری. چوونه کن ئەحمده پادشای؛ لی پرسین: «کوا ئەنگوستیلە که؟»
 حیکایه ته که یان بو گپراوه. ئەحمده زۆر عاجز بوو توپه وانیک له سهه بههری بوو؛
 ئەحمده چوو کنه وی به نوکه پری. روژی چوار ماسی دهستان؛ یهکی بو خۆی
 دهخوارد سییه کانی دیشی دها به ده عباکان. روژیکی ماسییه کیان دا بهوی؛ زگی
 دری ته ماشای کرد، ئەنگوستیلە که ی له زگی وی دایه، ئەنگوستیلە که ی هه لگرت و
 سهگ و پشیلە و مشک بانگ کرد. بوی گپرانه وه. زۆریان خۆشی خۆشی وی کهوت؛
 ئەحمده پادشا دهستی به سهه دا هینا، دیوه کان پهیدا بوون؛ حوکی لی کردن گوتی:
 «ویستا خانوبه ره که ی خۆم دهو پته وه». گوتیان: «زۆر چاکه». دیوه کان روپین،
 خانوبه ره که یان هه لگرت، هینایانه وه جیی خۆی. ئەحمده به دیوه کانی گوت: «جووه و
 ژنه که ی بین». چوون هینایانن له پیش چاوی وی ههردووکیان شه ققه کیشان،
 که لاکه کانیان هاویشته پیش سهگ که ی، خواردنی. ئەحمده ئیدی به خۆشحالی
 به سهه پری برد. هیچ ژنی دیکه ی نه هینا، توپه ی له ژنی کرد.

***

دەمدەم

دەلم راناوەستى لەبەر ئەوئى غەمى لەبەر ئەوئى ژانى
بانگىكم وەبەر خوڤاى، ئەوى دىكەم بەر پىغەمبەرى ئاخر زەمانى
بانگى ديم وەبەر چاكي گەرمىنى و لە كوێستانى
بانگى دىكەم وەبەر پير سولەمانى لە بانى
بانگى دىكەم وەبەر سولتان سەمەدى ماله خوئى دەکرد لە دەشتى ورمى دەگەل
كەونە لاجانى
بانگى ديم وەبەر سولتان باياقووبى ماله خوئى دەکرد لە كئوى فەرەنگى بەرامبەرى
گردى گۆزەگيرانى
بانگى ديم وەبەر شىخ مارفى ماله خوئى دەکرد لە دەشتى مەحمەشەى بەرامبەر
بەگردى گۆرخانى
بانگى دىكەم دەبەر بەرمال سبى لە چۆمەلانى
بانگى دىكەم وەبەر خدرى زىندە و خدرەلياسان، نەمرن، سەيباحن كەس
بەمەنزىيان نازانى
بانگى دىكەم وەبەر ئىمام حەسەن و حوسىنى غەريب، مەرەدىيان لە مەشەد و
كەربەلايە عەجەم و كلاًورەشيان دەچنە زيارەتى
دەلئىن: رۆژى قىامەتى، خوڤا دەمانداتى ئىمانى
بانگى دىكەم وەبەر حەزرەتى عەلى رۆژى جومعه و جەماعەتان سوار دەبى لە
دولدولئى، دەست دەداتە زولفەقارى دەچىتە خەزاي گاور قرانى
بانگى ديم وەبەر سەوزەپوشى لە حاجى خووشى لە ترشەكانى
بانگى ديم وەبەر ئەو شوۆرەسوار سولتان سەعد وەقاسى، ماله خوئى دەکرد لە
ترۆپكى كوێستانى
كەوم لئى بەجووت ئەنگوتن لە قسقه پانى
كەلم لئى ياغى بوو لە چيمەنى هۆزانى

لەبن گویانم خۆش دى ھارەى قانئىھ دەگەل چرىكەى كۆتانى
خانم چوونە سەر بورجى دمدى، خۆيان ھەلدەدئىرن بەرامبەرى بەردى شمشىر
خانى
دلى خانى بەبرىنە چەند بەبرىن برىنە، زەينى خۆمدا چىمەنى ھۆزانى، چەند شىن
و نازەنىنە چۆمى باراندئىزى دئتە خوارى، چەند زولال و شىرىنە
دیواندري، بازار بەتالکەرى بۆكەس نەماو، بۆمەش نامىنى.
خانى برادۆستان گوتيان بەخان ئالدەلى موكرييه:
بلا بۆت بم بەبرايەكى دايك و بابىيە،
دەستت بۆ باوئىمە سەر بالچۆغەى شىران، كئىلانانت بۆ بەجى بئلم، لە بنەبانئى
دمدمىيە.

خەنجەرانت بۆ دەشكىنم جوئ لە نئروئىيە
شىرانت بۆ دەشكىنم جوئ لە دانزغىيە،
دەمانچانت بۆ دەشكىنم جوئ لە مىسرىيە،
تفەنگانت بۆ دەشكىنم، خانى خۆم، جوئ لە وەستا شاقولئىيە،
رەمبانت بۆ دەشكىنم، خانى خۆم، جوئ لە نەزەرىيە،
مەتالانت بۆ دەشكىنم، خانى خۆم، جوئ لە كەرگەدەنىيە،
زرىيانت بۆ دەپسئىنم، خانى خۆم، جوئ لە داودىيە،
ئەسپانت بۆ دەپسئىنم، خانى خۆم، جوئ لە سەگلاوىيە،
پىوانت بۆ دەپسئىنم، خانى خۆم، جوئ لە سى سالىيە.
مەگەر ئەو شەرە كئى كردبى، رۆستەمى مازندەرانى، لەبن كئوى دەماوئەندى سىپى
دئوى دەھئنا زەوتى شىرىيە،
مەگەر ئەو شەرە كئى كردبى، كورە ئئرانىان بە خويئى سىياوئىيە.
دلى خانى بەبرىنە، چەند بەبرىن برىنە!
بۆت دەچمە گۆلى دمدى، چ دمدىكى رەنگىنە،
چۆمى باراندئىزى دئتە خوارى، چەندى زولال و شىرىنە!

ليم بوويه قهسرىكى جندىيه خه مخوارى ده برييه وه .
 بلا هر له شاي هه تا خونكارى
 هر له خونكارى هه تا شاهيه .
 شا به ئه بدالى گه رايه ،
 هو له دمدمى دى ده زگايه ،
 له ئيسفه هانى لى كرد رايه
 شاهه بباس ده لى : حه سهن خانه !
 بلا بكهين ته گبير و رايانه ،
 به سه رمان داهات زستانه ،
 زستان چوو و رابرد هاوينه ،
 رابه به دل و يه قينه ،
 زوو كه شوغلم بو پيك بينه ،
 دمدم له بو بستينه ،
 ئه و سال حهوت ساله له من ياغينه .
 ده لى : شا ! جى ئاسئيه ، ئه ز ناچومى ،
 هيمدادى بو دى له رومى ،
 دهنشكىنى ، تيك دها كومى ،
 دهنكهن به بهردى بن گومى
 خه لقى به عام دهنكهن لومى
 شاهه بباس ده لى : حه سهن خانى به غه رزه
 بهس بكه ، قسه ي ده ناته رزه
 ههسته له پيشم رابه زه
 له هيمدادت ده يه م ئه زه
 دمدم له زگى به غه رزه
 حه سهن خان ده لى : شا ! به سم له سه ر بكه ناز و ئه رجووان

ئەگەر نەم ئەستان بەوان زووان
رەشم بکەن ھەردووک پووان
دامنى له جى مالى جووان
مەیتەر ئەسپیان دەرھینانە
زینیان دە پستی دەکوئایە
تەدارەک و نالەندانە
چەپەر چوو بو سەر ئیلانە
بەسەر شار و ولاتانە
ئەو ئیرات و ئیرەوانە
رەشت و کشمیر و گیلانە
بیت له ورمى و له لاجانە،
سندووس بیت و موکریانە،
سنە بى، سننوور بى، کرماشانە
دەرگەزینە، رژدستانە
ھەویز و شووشتەر و مەریوانە
سەد ھەزار خان و سولتانە
پایتەختیان ئیسپەهانە
و دەرکەوت له ئیسفەهانى
له قوشەنى، له توغیانى
دار و بەرد ھاتە ھەژیانى
تۆز گرتى بەرى ئاسمانى
بوو ھەژى ناخر زەمانى،
دە قوشەنان کەوت غلوو،
لەشکر تىپ تىپ ئاوايوو،
مەنزلیکیان، ھات قافلانتوو

لهو كافرى ده به فيله،
 سهري رمبيان ده لئي بيله،
 له شكر له دووى بوو به خيله،
 مهنزليكيان، هات ئه رده وييله.
 كافر داژوين له مه جيزه،
 مه لعوونه دين ريز به ريزه،
 مهنزليكيان، دهشتي ته وريزه.
 دي لرفه لرفي به يداغان،
 دي دهنگي زري و قولچاغان،
 مهنزل له بناو و مه راغان
 قوشه ن دي ري به ريزه
 ده لي: خاني موكري له كوويه؟
 مهنزليكيان، له دهشتي خوييه
 له شكر ئاژواي به مه خسووسي
 له خاني موكري ده پرسى
 له شكر له دهشتي سندووسي
 چهند له شكر يكي ئه نگامه يه
 به قوشه ن و زه مزه مه يه
 هات، گرتي گه لي دارنه يه
 (ره حمان به كر) يان ده گه ل هه يه
 جواب چوو له بو خانويه،
 چاكه خو بكا قه وييه،
 عالم بو ئه و بزووتويه،
 چاك شه ريك له سه ر دينويه
 خان ده لي: ئه و شا بي، ئه منيش خانم،

خاله ق بى بهشتيوانم،
غولامى رهويك شيرانم،
قاتلى كوللى شيعانم
رؤژيكي بهياني بهردا
لهشكري شاي هات لهسهردا
دايپوشي بوو، دار و بهردا
هات، لهبن دمدى وردا
دمدم بهردى مهيدانى
لىي دهن تويي ئيسفههاني
توز گرتى بهرى ناسمانى
مهرد چاك تيدا دهگرن مانى
بوؤ رؤژى ئاخىر زهمانى
دمدم بهردى له نزارى،
لييان دا تويي ههوشارى،
حهوت شهو و رؤژان ئاوربارى
دونياى داگرت بهيهكجارى.
خه بهر چوو له بوؤ ههوشارى
دمدم بهردى له بهردى
لىي دهن بهتويي نه بهردى
تا رؤژى مهردى و نامهردى
دمدم بهردىكى زوپه
لييان دا توپخانه و توپه
دمدم بهردىكى پانه
لييان دا توپ و توپخانه
قهلاتى پى بكن ويرانه

دمدم بەردى مەيدانى
 لىي دەن تۆپى لە كارخانى
 كارىتەي گەيىيە ھۆزاني
 دمدم بەردى دەبەيە
 لىي دەن بە تۆپى كەلەيە
 كارىتەي گەيىيە كۆكەيە
 خان بەخەزايە مەشغوولە
 دمدم بەردىكى خپە
 چوار تەرەفى لىتوھپرە
 بەھەشتى بە شير بکرە
 خان بە خەزايە مەشغوولە
 دمدم بەردىكى شينە
 چوار زستانە، پىنج ھاوينە
 تىيدا خانى لەپ زىرينە
 زەفەريان پى نەبردينە.
 ۋەكىل ۋ ۋەزىر دەلەين: خان، ئەۋھە كىنە؟
 خان فەرموۋى: ئەۋھە كاروانىنە.
 خان بە خەزايە مەشغوولە
 خانىك رابوۋ لە كوردانە
 كى بوۋ، لە ھەمەد بەگى لىتانە
 پروۋى پەش بى دەگەل جووانە
 لەسەر يەك نىمچوون نالانە
 زىزبوۋ، چوۋ بۆ نىۋ ئەوانە
 پىي نىشان دان سوولەخانە
 كى بوۋ؟ لە كافرى بى ئىمانە

تٲٲان كرد هاش و دهرمانه
پٲٲى قر دهبوون موسلمانه
له وان بووه رۆژى تهنگانه
له كنيان ئاخرهت زهمانه
چهند گريان ئه و خاتوونانه
لٲٲٲان تٲٲك چوو جٲٲى و مهكانه
خولايان بٲٲت پشتيووانه
خاتوونٲٲك دٲٲته مهيدانى
له دلى خانى دهدا تانى
لٲٲت هرام بٲٲ جٲٲى كابانى
ئاو نبييه پٲٲى بكهين شيلانى
خاتوونٲٲك دٲٲى و دهبهزى:
ره بٲٲى، خانه، مارت گهزى
لٲٲم ره شبوون سه ر و كهزى
خاتوونٲٲك دٲٲى به فه قيرى،
چۆكى دادهدا له پٲٲش ميرى
خان، سه لا له منى فه قيرى
خان ئاو نبييه پٲٲى بكهين هه ويرى
خان هه يفه، تو بٲٲى موده بٲٲيرى
خان به خه زايه مه شغووله
كى بوو؟ له خانى له پ زٲٲرپنه
له شه رافه تى خاتوونى شيرينه
به فرٲٲك بارى به هاوينه
له شه رافه تى خانى له پ زٲٲرپنه
هه وت شه و رۆژان به وى ژينه

ڀاڻان واٻو به هه زاري:
 سوارڪهين خدري برينداري،
 به چه پهر بچي ٻو خزمهت خونڪاري.
 وه زير واي گوت به بوڀري:
 چاڪه قاقه زى بنڀري
 قه لاتي ٻو شاي به جي ٻيلى
 ڪي ٻو؟ له خاني جندييه
 گوتيه تايهه خه زانييه
 هه رچي هه لئ قه يدي نيهه
 هه رچي بمرئ فيداييهه
 هه رچي بڪورئ خه زاييهه
 تايهه ڪافري، تايهه ڪافري
 گوتيان به خان: پوچ و ناما قولت ڪرد تا سهرت هه لده گري
 دهس به شير دهچين ٻو له شڪري
 ڪي ٻو؟ له خاني جندييه
 ده لئ: بانگي حهقق وه بهر نه وييه
 بي شهريڪه، هيچ شهريڪي نيهه
 غهيره ز خولا هيچ ڪهس نيهه
 يا بي شيخي گه يلانييه
 شيخ جوندي به غداييه
 سولتان مه عرووفي ڪه رخييه.
 با بي فه رخي داودييه
 با بي رابعهه عه ده وييه
 با بي شه مسي ته ور يزييه
 شيخ موحه مه دي باله ڪييه

عەبدولعەزىزى شىنۆيىيە
 شىخ رەشى گەرگەرۆيىيە
 لە مەيدانى شەرە قەرەشە
 لە جى راوگان كەوت بوو لەشە
 خان دەپرسى: ئەوھە كىيە؟
 خان! كورەى ئەسحابە رەشە
 سوارىك ھاتوو ئەسپى شىيە
 خان دەپرسى: ئەوھە كىيە؟
 خان ئەوھە كورەى پىرۆتى مەرگىيە
 سوارىك ھاتوو بەنادرى
 كەس نىيە چەكانى وەرگى
 خان دەپرسى: ئەوھە كىيە؟
 خان، ئەوھە عەزرەتى خدرى
 سوارىك ھاتوو لەبو گەشتى
 بەويە سوورەتى بەھەشتى
 خان دەپرسى: ئەوھە كىيە؟
 «ئەوھە وەيسى ماھىدەشتى
 سوارىك ھاتوو لە كارخانى
 بەويە سوورەتى ئيمانى
 خان دەپرسى: ئەوھە كىيە؟
 خان، شىخ عەبدولقادرى گىلانى
 سوارىك ھاتوو ھونەر مەندە
 ئەسپابى دەعوایەى رەندە
 خان دەپرسى: ئەوھە كىيە؟
 خان، ئەوھە شاھى نەخشىبەندە

سواریک هاتووہ ئهسپی تازه
مل به قهتلا پر ئهنگازه
خان دهپرسی: ئهوهه کتیه؟
خان، ئهوش سولتان سهعدی وهقازه
سهلاح شوپران دهست دا چهکان
دهگه ل سهفی ده مهلهکان
دیت گوپری شیخی بالهکان
خان به خهزایه مهشغوولہ
هات عهشهپری ده موبهشپری
همزه و ههباس و ههیدهره
دهگه ل مهقلووبی پری بهسره
ئالچی سولتان سهمهره
با بی ئالای نهبییه
حهوت تیپی تیک پیراندییه
خان دهپرسی: ئهوهه کتیه؟
کوړ ژنی حهزرتی عهلییه
با بی بهیداغی پیغمبهری
همزه بی دهگه ل عومبهری
بی خالیدی ئیبینی وهلی
خان به خهزایه مهشغوولہ
خان دهلی: ئابدال بهگه*، پوڤلهی بابی
به من دهکهی چاک چاک دهبی
دهلی: بابو! چ بکهم، لیپرهواره، دوایی نابی

(*) ئهو نیوه بهسئ جۆر: ئالدال، ئابدال، ئاودال، تۆمارکراوه، بهلام ههه یهکتیکه.

با بکهین مه دحی هورمز به گی
 ږمبی نه زه ری به چه نگی
 له هه زاری ده ږی مه رگی
 خان نه بدال و کاکه خانه
 حهوت شه وان و حهوت ږوژانه
 شه ږیان ده کرد به شیرانه
 شیران نه یان دی کتلانه
 له ش که وتبوون وه کی گردانه
 خوین ږوی هه ر وهک جوگانه
 بالچوغه ی شیران نه مانه
 شه هی دیان کرد کاکه خانه
 خان ده لی: خانی خه زایمه
 هه تا له دنئ نه ز بژیمه
 بوخوم په رژینی شه ږی مه
 خان ئاودال و کاکه خانه
 گو تبوویان وه عده و په یمانه
 ده ست هه لئاگرن له و کارانه
 بانگم وه بهر میری میران
 خان بوخوی ده کا ته گبیران
 حهوت پولی دایه بهر شیران
 بانگم وه بهر پادشای قودره تی
 خانیان شه هید کرد به کوتکی خیه تی
 هاوار و ږوږو دمدمه
 ږوژیکي تاو هه لاتی
 عه جه م ده کاتن غه باتی

سەبر ھەلدەكشا بۆ بن قەلاتى
 كوانى سوارى دە نازەنن
 كى بوو لە ئالى ئادەمان
 قەلاتى ھەلگرت بەزەمان؟
 كى بوو لە ئالى ئادەمانە
 قەلاتى ھەلگرت بە زەمانە؟
 ھوت شەو و (ئوند) * ھوت پۆژانە
 شەپى دەگرد بە تۆپانە
 قەلاتى لە دوو نەدانە
 كوانى سوارى دە نازەنن؟
 كى بوو لە ئالى بەجەرگە؟
 لەوانى كردهو دەرگە
 لە خەنجەرى دەمنى زەرگە
 لە ھەزارى دەبرى مەرگە
 ھاوار و پۆرۆ دمدمە
 كى بوو لە خاتوون پەرورەى
 گوتى: كاك ئالى ئەتۆ ماوى ئەتۆش ھەلى
 كى بوو لەبەر كاك ئالىيە
 گوتى: خاتوونى، پوچ و ناماقولت كردييە
 بەشى خۆم خەزا كردييە
 شەھيديان كرد كاك ئالىيە
 ھاوار و پۆرۆ دمدمە
 كى بوو؟ لە خاتوونى خانى

(* پەنگە ئەم (ئوند) ھەلە بىت و لەراستيدا خۆى واوى عەتف بىت.

قبوول ناكهن كافرستانى،
خومان هه لده ديري له چل كهوانى
ئهى دمدمى بهردى ده لان
جيگهى خان و خان ئاوده لان
ئىستا بووى به مهسكهنى خه رته لان
كوانى سوارى ده نازهنينى
له سولتانى ئه مينى
ئهگه ر قامه تى دينى
ماله خولاى ده بينى
له سولتانى موخته بهر
ده لى به ئيزنى خولاى له سه ر
پشتيوانم پيغه مبه ر
ده چم بو سه ر شاي قه جه ر
راوه ستان له سه ر وه عدان
ئه سپى خويان نال ليدان
خوروش كه وته كو لانان
به داو ده كه ن پي كو لى
وه ده ركه وت له ئه سته مبو ولى
كه نكي وه كه م وي تو لى
جوو جي ك* هه بوو زه مانى
ئه و به سو ران ده زانى
دوازده وه زيرى ده رگاي
بوون به وه كيلي خانى

(*) پيم وايه (جويك) ه.

له سولتانيان دستووردا
شيريان له قايشان هه لدا
له سهري دوازديانان دا
چ غه يان بوو ليان دا
سولتان دهكاتن نازي
بدن له ته پلي بازي
هات و گهييه سيوازي
سولتان دهكا ته له بي
له قوشه ن و ده بده بي
هات و گهييه حه له بي
سي به ش دهكهن چوييه
سوار دهكهن ريمبازيه
هات و گهييه نه مه ديه
له هه يبه تي روميان
له كه ول و يه نكيچه ريان
گهييه تووله و تاويان
رؤژيكي به يان بهرداني
سولتان گهييه لاجاني
رؤژيكي نويزي نيورويه
سوار دهكهن هويه هويه
گهييه دهشتي شنويه
قوشه ن دي ري به رييه
سه د له كه به زرييه
گهييه دهشتي ورمديه
له سولتاني نه نوهره

ههم سهيد و سهروهه
ناردى موهر و دهفتهره
له بو پادشاي قهجهره
ئهگهر ههلى ماكه ره
شا گوتبووى له ديوانه
رهبي خوشبى سولتانه
دهگهلم نهكا بهتوپانه
شهري دهكهن به شيرانه
يان شا دهبي، يان سولتانه
سولتان دهلى: قهسهه به زاتى نهبي
هيچ مالى ئاورم پى نهبي
ههرچى شا دهلى: بلا وهبي
يا خولا ههر خوش بى سولتان
حهوت شهوان، ههوت رۆژان
شهريان دهكرد؛ به شيران
لهش كهوتن وهك گردان
خوين رۆبى ههروهك جوگان
نه شا شكا، نه سولتان
وهزير گرتيان ديوانه
يا خولا خوش بى سولتانه
عهجهه بهفيل و زورزانه
پى ناوهستين به شيرانه
وهزيرى نهسته مبولى كيايه
حهوسهه توپيان هينايه
ده لبادان پيچرايه

بەرەو قۆشەنى شايە
ئەگەر ئاوريان دايە
سەد ھەزارى كوژرايە
يا خولا خۆش بى سولتان
لە ئيسفەھانى گرت ديوان
عامى كردن موسلمان
مزگەوتى لە بۆ دانان
بانگى حەققى لە نيو دان
ئەوجار گەراوھ سولتان
گوئى لە من بى، گەلى جوانميران
ھەرچەندى بەردى لەبەر ئەستيران
ھەرچەندى گياى سەر دەردىنى لە ھەوشان، لە زەنوئيران
سەد ھەزار سەلەوات لە پيغەمبەرى دەگەل گوئديران

***

مەم و زین

براهیم پادشای یەمەن، هیچ کورپی نەبوو. دەگەڵ وەزیری خۆی ھەلستان، رۆین بۆ مائە خولاً؛ دوازده مەنزلان رۆین. خولاً رەحمی بەوان کرد؛ وەیسەلقەرەنی ماھی دەشتیی ناریدە کن ئەوان، دوو سیوی پێدا نارد. نووستبوون؛ لە پشت سەری وانى داننا. ئەوانە بگەرینەو؛ نینە (نەینە) بێتوللا. ئەوانە بۆ کورپی ھاتوون؛ بچنەو مائە خویمان. شەوی جومعە دەسنوێژى ھەلگرن. ئەو سیووی لەتە بکەن؛ لەتیکى بۆخۆی بخوا، لەتیکى ژنى. جیماع دەگەڵ ژنى خویمان بکەن. ژنى وان زگیان پر دەبى ئینشاللا؛ یەکی کورپیکیان دەبى. کورپی براھیم پادشای دەبى نیوی کاکە مەم بى، کورپی وەزیری نیوی بەنگینە بى. دەبەر خویندنیان نین بخوینن. نیویان لینان، ئاغا و نۆکەر، کاکەمەم و بەنگینە. بە دایانیان دان؛ دوو سال لەکن دایانى بوون. لە پاشان بە لەھیان دان؛ سى سال لەکن لەھى بوون. لە پاشان سواریان کردن؛ دوو سالان سواریبوون. ئەوجار ھینایانن بردیاننە مەدرەسەى لە خزمەت مامۆستا دانیشتن. ھەو سالان دە ژیرخانیدا بوون. رۆژ و شەویان لى قەدەغەکردن؛ شەو و رۆژیان نەدەزانی چییە. رۆژیکى سەرۆپتیان لى نابوو. نەھاریان بۆ وان ھینا. مەم و بەنگینە نانیان خوارد ئیسکی سەرۆپتیان گەپیان پى دەدا؛ ئاویتیان وە پەنجەرەى کەوت. شووشەى شکان؛ چوو دەرى. تیشکی رۆژى ھاتە ژوورى؛ ئەستەغفیروللا! گوتیان: «ئەو خولایە»، مامۆستای وان لەوئى نەبوو ھەر ئامیزیان لە تیشکەى وەردەھینا؛ بۆیان نەدەگیرا. مامۆستا ھاتەو، کاکە مەم و بەنگینە گوتیان: «مامۆستا خولاً ھاتۆتە نیو ئەمە»، مامۆستا گوتى: «رۆلە، ئەو خولاً نییە؛ ئەو شەمس و قەمبەرن. خولاً ساحبى ئەوانەى. ئەو یەکیان شەو، یەکیان رۆژە. ئەگەر رۆژ دەبى، رووناک دەبى؛ ئەگەر مانگ ھەلدى، تاریک دەبى؛ ئەو دەبیتە شەو»، دەللى: «مامۆستا! ئەگەر دنیا وا خۆشە بۆ لەمەت قەدەغە کردوو؟» دەللى: «رۆلەینە! خەتای من نییە. حوکمی براھیم پادشایە. براھیم پادشا ساحبى یەمەنییە؛ گەرەى ھەر چوار پادشایانە»، کاکەمەم گوتى: «دەچمە دەرى؛ مامۆستا! مامۆستا گوتى: «رۆلە، میرمەم! سەبریکى بگرە؛ زەحمەتى من بەخۆرایى مەدە. لەمیزە زەحمەتى دەگەڵ ئەتوو دەکیشم؛ بەلا

بچم عه‌رزى براهيم پادشاي بکه‌م، بزانه چ ده‌فهرمووئى؟» ده‌لئى: «مامۆستا هه‌لسته بچۆ خه‌به‌رم بۆ بئينه‌وه». مامۆستا هه‌لستا؛ چووه خزمه‌تى براهيم پادشاي. سه‌لامى کرد له براهيم پادشاي: براهيم پادشا، عه‌رزم هه‌يه.

ئه‌ورۆ دايكى كاكه‌مه‌مى سه‌روپئى بۆ كاكه‌مه‌مى نارده‌بوو. ئيسكى گۆشتى به شووشه‌به‌نديدا دابوو، شووشه‌ى شكاندبوو. چووبوو ده‌رئى؛ تيشكى رۆژئى هاتبووه نيو ئه‌وان. دنياى پروونيان چاوپى كه‌وت؛ گله‌بييان ده‌کرد له من، ده‌يانگوت: «ئه‌و دنيا خۆشه‌ت بۆچ له‌مه‌قه‌ده‌غه‌کردوو؟ ئه‌گه‌ر شه‌و و رۆژ هه‌يه ئه‌مه‌بۆ ده‌و ژيترخانه‌ى داين. حوكمه‌ دئينه‌ ده‌رئى. مۆله‌تم لئى خواستوون هاتوومه‌ خزمه‌ت توو. ئه‌تۆش كورئى خۆته؛ كه‌يفى خۆته، به‌لآ زه‌حمه‌تى من به‌هيچئى نه‌چئى». پادشا هه‌لئى گرت، قاقه‌زئىكى بۆ ميرمه‌مى نووسى: «رۆله‌ فرزند سه‌برئىكم لئى بگه‌ر هه‌تا وه‌كوو كۆشك و تالارت بۆ دروس ده‌كه‌م». هه‌لئى گرت، قاقه‌زئى برده‌وه مامۆستا. كاكه‌مه‌م به‌پير قاقه‌زئى بابيه‌وه هات. وه‌ريگرت؛ ماچى كرد؛ له‌سه‌ر سه‌رى خۆئى دانا. زۆرى كه‌يف خۆش بوو؛ گوتى: «مامۆستا، به‌ واده‌ى چه‌ندى ئه‌من لئىره‌ راده‌گرئى؟». گوتى: «رۆله‌ بابت قاقه‌زئى نووسيوه، ئه‌من نازانه‌م؛ بۆخۆت بيخوئينه‌وه، بزانه چى نووسيوه» قاقه‌زه‌كه‌ى بابئى خوئنده‌وه پئى قايل نه‌بوو. گوتى: «مامۆستا! هه‌لسته بچۆوه خزمه‌ت پادشاي؛ پئى بلئى راناوه‌ستم هه‌تا خانوبه‌ره‌ ته‌واو ده‌بئى، به‌لآن بۆ خاترى وى كه‌وت رۆژئى دئى سه‌برئى ده‌كه‌م». هه‌لستا مامۆستا چوه خزمه‌ت پادشاي عه‌رزئى كرد: «ميرمه‌م عه‌رز و سه‌لامى له‌ توو ده‌کرد بۆ خاترى وى ئه‌وه‌ كه‌وتوئىكى ديكه‌ راده‌ستاوم. به‌ سه‌رى موباره‌كى وى چيدئى گيرنايم دئيره‌دا؛ مه‌رخه‌س بفه‌رمووى دئيم ده‌بمه‌ مه‌يته‌ر». هه‌لئى گرت. قاقه‌زئىكى بۆئى نووسى: «ها فرزند! ئه‌له‌مه‌مدوليلان ئه‌توو هاتيه‌ وجود. ئه‌من دنياى روونم بۆ توو ده‌وئى؛ ئه‌مما سه‌برئىكم لئى بگه‌ر هه‌تا كه‌وت مانگئى دئى؛ هه‌تا وه‌كوو كۆشك و تالارت بۆ دروس ده‌كه‌م» هه‌لئى گرت مامۆستاى نارده‌وه. قاقه‌زه‌كه‌ى وه‌رگرت له‌ مامۆستاى. ماچى كرد، له‌سه‌ر سه‌رى خۆئى دانا. هه‌لئى گرت قاقه‌زه‌كه‌ى نارد بۆ دايكى: «دايه‌! كه‌وت سائله‌ له‌ ژيترخانئى دام. ويستاخ دنياى روونم لئى قه‌ده‌غه‌ كراوه». دايكى گوتى: «رۆله‌! ده‌بئى به‌ قسه‌ى بكه‌ى. كه‌وت مانگئى قه‌رار بۆ داناوى؛ سئى مانگان بۆ خاترى من، چوار مانگان بۆ خاترى بابت

دانیشه، کاکه مه‌م دانیشت هه‌تا هه‌وت مانگان، براهیم پادشا ناردی می‌عماری هینا، وه‌ستای هینا؛ فه‌له‌ی گرت؛ خانوبه‌ره‌ی بۆ دروس کرد. خشتیکی ئاوه‌ زیڕ، خشتیکی زیو؛ به‌ هه‌وت مانگان خه‌لاسی کرد. جا ناردیه‌ کن کورپی خوی: «رۆله!» ته‌داره‌کم بۆ گرتووی. رۆله! رۆژی جومعه‌ی ده‌بی وارید بی به‌ کۆشک و باله‌خانه‌ی خۆت». رۆژی جومعه‌ی وه‌ده‌رکه‌وت. چوه‌ خانوبه‌ره‌که‌ی. هه‌لی گرت، ناردیه‌ کن بابی: «بابه‌ نیوی کۆشکی من چییه‌؟» پادشا فه‌رمووی: «بورجی به‌له‌ک»، تیدا رۆنیشت کاکه‌مه‌م، هه‌تا سا‌له‌ وه‌ختیکی هیچ خه‌به‌ر نه‌بوو.

خاله‌ق! هه‌ر ئه‌تووی له‌ سه‌ر هه‌مووانه

دینه‌ رووی زه‌مینن سێ پهری ده‌ ته‌رلانه

له‌سه‌ر کۆشکی کاکه‌مه‌می، کورپی براهیم پادشای یه‌مه‌نن ده‌یاندا سه‌یرانه

خاله‌ق؛ هه‌ر ئه‌تووی به‌ته‌نن

سێ پهری دینه‌ رووی وه‌ته‌نن

سه‌یرانان ده‌ده‌ن له‌سه‌ر کۆشکی کاکه‌مه‌می، کورپی براهیم پادشای یه‌مه‌نن

خاله‌ق! هه‌ر ئه‌تۆی له‌سه‌ره

سێ پهری له‌ ئاسمانی هه‌وته‌مین به‌ستوو یانه‌ له‌نگه‌ره

له‌سه‌ر کۆشکی کاکه‌مه‌می هه‌لده‌نیشتن ئه‌وبه‌ر ئه‌وبه‌ره

خوشکی گه‌وره‌ ده‌لن به‌ خوشکی چکۆله

خولاکه‌ی، خوشکی، روومه‌تی کاکه‌مه‌می زه‌ریفه‌ یان چرا و فه‌نه‌ره‌؟

خوشکی گه‌وره‌ له‌ خوشکان پرسییه

خوشکی نیونجی وای گوتییه

هه‌ر له‌ عه‌رشێ تا کورسییه

هه‌ر له‌ گای هه‌تا ماسییه

هه‌موو دنیا‌م پشکنییه

هیچ که‌سم نه‌دیوه‌، له‌ گۆین جوانی کاکه‌مه‌مییه

خوشکی گه‌وره‌ دووباره‌ گوتی به‌ خوشکانه

خوشكى ئەزت بېم بە قوربانە
 ئەمن جارىكى دەگەل پەريان چوومە راوى چل شەو و چل پوژانە
 لە پەريان ھەلدەبېرام لەمنى كردهوہ كړپوہ و بوژانە
 رېم سەرودەر نەدەكرد، كەوتە شارى جزيرى بوژانە
 لەسەر كووشكى يايەزىنى دەبووم ميوانە
 دەبووم بە كووشكى شين، دە كونى پەنجەراندە ھەلدەنيشتم لەسەر دەلاقانە
 ئەگەر چاوى خۆم بە يايەزىنى ھەلدەينانە
 ئەو خاتوونەم ديو ئافتاى كاكەمەمى جوانە
 خوشكى چكۆلە گوتى بە خوشكانە
 خوشكى! ئەز و بېم بە قوربانە
 بەلا ئەمە كاكەمەمى ھەلگىرەن بېبەينە جزير و بوژانە
 بزەين كاكەمەم زەريقتەرە يا يايەزىن زىدە جوانە
 خوشكى نيونجى گوتى بە خوشكانە
 خوشكى! بەقانون و قاعيدانە
 كەس نەيديوە مېرد بچى لە دووى ژنانە
 ھەر ژن ھاتوونەوہ لە بو مېردانە
 ئەمە ئەوہ كاكەمەممان ھەلگرت و بردمانەوہ جزير و بوژانە،
 تەقا خولاً رازى لى نەبوو، ئەمە كاكەمەممان نەگەياندەوہ ئېرەكانە
 كاكەمەم دەبېتەوہ بى حورمەت و قەدر نەزانە
 دەلېن: ئەوہ شوانە يا گاوانە
 كاكەمەم چونكە لە سىوى بەھەشتى ئىجادبوو، دەبى براھىم پادشا لە شانى
 راستە و چەپەى خۆى بيانىنى ھەولەلى سبەھەينانە.
 چونكە لە سىوى بەھەشتى ئىجاد بوو، ھەركەسىك لە سەلامى نوپۆى بيانىنى
 مەم و بەنگىنانە
 ئەگەر كافرىش بې ئىنشاللا ساحب ئيمانە

ئەگەر كاكەمەممان نەگەياندەوہ يەمەنى گەورە و گرانە
 ئەگەر بابى دەگەل سەلامى نوپۇزى نەيبىنى ھەموو سىبھەيانانە
 لەكن دايكى سۆراخ نەكا، لە بورجى بەلەكى نەكا بەيانە
 لايەكى يەمەنى نوغرو دەكا، تەرەفى ديكەى لە دوو دەكا وپرانە
 ھەلدەردى زگى ھەوسەد وەزىر و وەكىلى كەول بەشانە
 دەكوژىتەوہ چەن نۆكەر و قەننەدارى بەردەستانە
 خولاً ھەلناگرى ببىنە باعيسى قەتلى ئەو موسلمانانە
 دەبلا، ئەمە بچىن يايەزىنى بىننە ئىرەكانە
 بزانىن جا كاكەمەم زەرىفتەرە يا يايەزىن زىدە جوانە
 خوشكى نيونجى زور موحتەبەرە
 دەلى: خوشكى بەبالان بفرە، لە من بگرەوہ بالەخانە و پەنجەرەى سەر بە خىزەرە
 بزائە روومەتى كاكە مەمى زەرىفە يان چرا و فەنەرە
 ئەوہ كى بوو؟ لە پەرى دەتەرلانە
 شەققۇنيان لە بالى خويان دەداوہ، دەيانگرتەوہ ھەوتەبەقەى ئاسمانانە
 لە ھىچ كوئىيان وچان نەدەدا، ھەتا دەچوونە شارى جزىرى، لەسەر كووشكى
 يايەزىنى دەبوونەوہ ميوانە
 دەبوون بە كوۆتىرى شىن بە كونى پەنجەراندە دەچوونە ژوورى ھەلدەنىشتن لەسەر
 دەلاقانە
 خوشكى گەورە دەلى
 جەمىنى، سەفىنى، ئەمن و بىم بەقورىانە
 ئىنجا بزائەن كاكەمەم زەرىفە يا يايەزىن زىدەجوانە
 خوشكى نيونجىن دەلى:
 خولاً ھەلناگرى پىم بدورپىنەوہ ئىمانى
 روحى كاكەمەمى لەوئى راھاتوہ ئەوا راوہستاوہ دەكا سەيرانى
 ئەگەر بلين: يايەزىن زەرىفە، روحى كاكەمەمى زىز دەبى، دەچى، شكايەتمان لى

دهكا له كن ساحبي عهرز و ئاسمانئ
 ئەگەر بلئین: كاكه مەم زەریفە روحي یایەزین زیز دەبئ. لیمان دەبیتە عەرزچی له
 خزمەت پیغەمبەری ئاخەزەمانئ
 خوشکی چكۆله گوتی به خوشكانه:
 ئەمنو بېم به قوربانە
 ئەمە با یایەزینی هەلگرین بیبەینە یەمەنی گەورە و گرانه
 بزانی كاكه مەم زەریفە یان یایەزین زیدەجوانە
 خوشکی چكۆله پئی خەوپی له یایەزینی گرت
 خوشکی نیونجی هەلی ئەستان، بەرگی سەفایە ی دەبەر کرد
 روومەتی وی نەخشین کرد
 بسکی وی جوان کرد
 وەسبە ی برۆی وی کیشا، زۆر تەمیز و مەحبوب کرد
 توندیان دە لیفە و سەرینانە وە پیچا، رووحي رهوانیان گرت
 هەلیان گرت، له پەنجەرانیان هینادەری، لەسەر بآلی خویان دانا
 له خولای دەپارانە وە، هەرەکه تیان له خویان دا، چوونە حەوت تەبەقە ی ئاسمانە،
 له هیچ کوئیان، وچان نەدەدا هەتا دەهاتنە شاری یەمەنی، له بورجی بەلەک
 دەبوونە وە میوانە،
 دە کونی پەنجەراندە دەچوونە ژووری یایەزینیان و پیرای میرمەمی درێژ دەکرد
 شانە شانە،
 بوخویان، دەفرین، دەچوونە سەر دەلاقانە
 خوشکی گەورە گوتی به خوشكانه:
 خوشکی، وەزو بېم به قوربانە
 بزانی یایەزین زەریفە یا میر مەم زیدەجوانە
 خوشکی نیونجی دەلی:
 له خۆم بابان ویرانی

ئەنگۆ تەماعتانە بە من بدۆرپەن ئیمانئ
دەبئى لە خەوئیان ھەلبستەنن، بزەنن، كیھەیان جوانە، كیھەیان قسان چاك
دەزانئ

كئ بوو لە خوشكى نەوجوانە
دەبەر يايەزینئى کردەوہ رووحى رەوانە
خوشكى گەورە گوتئ: بۆچ كاكەمەمت ھەلنەستاند؟
گوتئ: ئەوہ ئافرەت و غەریبە؛ لەپیشدا ھەلئى بستەنن، نەك لەدوايە خەجالەت ببئ
وہخەبەر ھات، تەماشای كرد، زەلامتكى لە تەنیشتئ درئژبووہ. ئەگەر چاوى خۆئ
ھەلئنا. گوتئ: «خولایە!خۆ من ژوانم دەگەل كەس نەكردووہ، قاسیدئ كەسم
نەھاتۆتە كئئ؛ ئەوہ دەبئ پوولئ دابئ بەكوئخادەرکان، ھاتبئتە ژوورئ». كاكەمەم
جلى خۆئ داكەندبوو. ئاگائى لە ھىچ نەبوو. خەوى لئ كەوتبوو لەسەر تەختئ پشئئ.
يایەزین گوتئ: خولایە! ئەوہ ئەبلەبە، يا شئتە؟ قەت پياو وا دئتە ژوانئ؟». يايەزین
بانگ دئلئ:

لاوہ، وەرە لاوہ!
ئەبلەبە، شئتئ، ئاقل ناتەواوہ؟
ئەگەر دەھاتئە سەر جئئ من بۆچئ لەمەنت نەگئراوہ؟
كاكە مەم دەلئ:
خاتوونئ، چاو بەنگیئە!
بە ھەققئ ئەو خولایەئ بئ شەرىكە ھىچ شەرىكئ لەبۆ نئبە
ئەمن نەھاتووہ سەر جئئ توو بەدزئبە
ئئیرە مالە خۆمە، چ ئاگام لە توو نئبە
ئەگەر يايەزین ئەو قسەئ لە مئرمەمئ دەبئست تەواوہ
لە پئشەوہ مستئكى لە دەمئ كاكەمەمئ داوہ
خوئن لە دەمئ كاكەمەمئ دەرۆئ وەك جۆگە و بەحر و ئاوہ
كاكە مەم بانگ دئلئ:

قهره‌واش، ناو مه‌لکریحانه
 له‌بۆ من بینه‌ی پرووبه‌ندی، چرایه، ده‌گه‌ل فه‌نه‌رانه
 ئەو شه‌و زێده‌ له‌ شه‌وان ته‌عجوبیکی گه‌لیک ته‌عجوبی، ده‌خۆمدا دی، زینی مل
 به‌کوینی بابان وێرانه
 یایه‌زین بانگ دێلێ:
 قهره‌واش، ئەو قهره‌واشه‌ی نیو ئەسمه‌ره
 له‌بۆ من بینه، فه‌نه‌ری پرووبه‌ندی یه‌کسه‌ره
 ئەوشه‌و ته‌عجوبیکی زۆر ته‌عجوبم ده‌خۆم دی، زینی مل به‌کوین، قه‌له‌نده‌ره
 یایه‌زین بانگ دێلێ:
 قهره‌واش، قهره‌واشی نیو گوله‌ندامه
 له‌ بۆ من بینه‌ فه‌نه‌ری، فائۆسی، پرووبه‌ندی ته‌مامه
 ئەو شه‌و زێده‌ له‌ شه‌وان ته‌عجوبیکی گه‌لیک ته‌عجوبی له‌ منی مل به‌کوین پروودامه
 کێ بوو؟ له‌ یایه‌زینی به‌له‌ک چاوه
 هه‌رچه‌ندی گازی ده‌کرد ئەو قهره‌واش و که‌نیزی ده‌ نه‌ولاوه
 هه‌یچ که‌س نه‌بوو، که‌س جوابی نه‌داوه
 یایه‌زین ده‌لێ:
 لاوه! لاومه‌تی جندییه
 به‌شقی ئەو خولای له‌ ژووری سه‌رییه؛
 ئەگه‌ر ئەتوو پێم نه‌لێی بابه‌ت کێیه، بۆخۆت نیوت چیه
 کاکه‌ مه‌م ده‌لێ:
 خاتوونی کێل گه‌ردنێ!
 ئەمن بۆخۆم میرمه‌م، تاچه‌ کوره‌ی براهیم پادشای یه‌مه‌نێ
 پۆژی ده‌عوایه‌ له‌ دووی باجم سوار ده‌بێ دوازه‌ پادشا، هه‌موو ساحبی تیپ و
 سوپا و قۆشه‌نێ
 کاکه‌مه‌م ده‌لێ:

خاتوونى چاو بهنگييه!
 بهشقى ئەو خولايهه له ژوورى سهرييه
 ئەگەر ئەتوو پىم نه لىي بابت كييه، بوخوت نيوت چييه
 يايه زين ده لى:
 ميرمه م، گيان گيان!
 ئەمن يايه زينىك بووم به زولفانه
 خوشكى ميرزيندينم، كچى ميرئاوده لانه
 له كنم خولاهندى ئەمنى بو توو به ديارى ناردوو به نيشانه
 يايه زين ده لى:
 كاكه مه مى چاو بهنگييه!
 بهشقى ئەو خولايهه له ژوورى سهرييه،
 ئەگەر پىم نه لىي نيو و نيشانهه كۆشك و په نجه رهه توو له شارى يه مه نه دا
 نيشانهه چييه،
 كاكه مه م ده لى:
 «خاتوونى، كۆشكى من بلنده سهر له هه و ته به قهه ئاسمانى
 خشتىكى زيهره يه كىكى زيهره، وهستا داي ناوه له كارخانى
 دهنگى مه لايه كه تان ده يگاتى له هه وت ته به قهه هاسمانى
 كۆشكى من كۆشكىكى گه ليك گه وره و گرانه
 ديوانى براهيم پادشاهى يه مه نه گه ليك به حوكمه، ساحب ديوانه
 له ديوانى براهيم پادشاهى روينىشتوون سه د وه كيل و وه زيرى كه ول به شان
 شام و نه هاران چل مه جوعمه (*) به زهرفه وه دىته ديوانى براهيم پادشاهى له
 پيشخانان نوكه ر و مير ناخو ر و مه يته ران به دزى ده لىن: كو پرنانه.
 ئەوا كاتيب روينىشتوو ه حوكمان دهنووسى، حاكم ده رۆن بو سه ر شارانه

(*) مه جمهعه.

له لايه كي خه لاتان دهبه خشى له لايه ديكه ي زيروه شانه
له لايه ديكه ي تهنافى راكيشاوه، جه له بى له وى راده وه ستانه
له تهره فى ديكه ي سه رباز دهر وا، له تهره فى ديكه ي سواران ددهاوه له سانه
له لايه كي تهويله يه، لاي ديكه يه خته خانه
له لاي ديكه هه لاوه سراون چهك و سيلاحى دهمه ردانه
ميرمه م ده لى:

يايه زين، عمره كه م! چى ديكه ي لى نازانم، پيى ناكه م بوختانه
ميرمه م ده لى: خاتوونى چاو به نكيه!
به شقى ئه و خولايه ي له ژورور سه رييه
ئه گهر ئه توو پيم نه لى نيو و نيشانه ي كو شك و په نجه ره ي توو ده شارى جزيريدا
چيه

يايه زين ده لى:
ميرمه م، كو شكى من بلنده سه ر له شاخى
ئاوى سپى له حه وزى كه وسه رى دى هه لده ر ژيته سه ر به ردى مه رمه ر په خش و
په ريشان ده بى له نيو چوارباغى
شه هين و شالوور و شمقار له ويدا بوون ياغى
يايه زين ده لى:

ميرمه م، كو شكى من بلنده سه ر له حه وت ته به قه ي ئاسمانى
وه ستاى بو هاتوون له هيندى، ميعمارى له بوخارا يه، گيچى بو هاتووه له
تاريك ستانى

كو شكى من خشتيكي زي ره، يه كي گه وه ره ي كارخانى
هه رچه ندى به ردى وه قيمه ته، غه واسان ده ريان هيناوه له ده رباى نيل و عوممانى
هه رچه ندى پارچه ي هينديانه، ئه وه له ويم داناوه پياوى تاجر، ئه گهر كلوورى نه بى
به قيمه تي نازانى

ميرمه م، عه زيم! بلا به له دى پيكه وه بكه ين، ببزيرين شوكرانى

کئی بوو له جووته ئاشقانه نهوجوانه
 هه لدهگرن، فنه ریی، فانوسی، دهگه ل چرانه
 هه رچه ندی کۆشکان په نجه ران دهگه رانه
 کۆشکی کاکه مه م بوو؛ خاتوونی نهیبوو چ نیشانه
 خاتوون سه ری له کاری خو لای تاجوب ما له قسه ی خو ی بوو په شیمان ه
 کاکه مه م ده لئ:

یا په زین، عومره که م! بوچت به من ده کرد ئه و گه وره بوختانه؟
 یا په زین ده لئ:

له من مه گره مانئ دهگه ل ئه وئ گه وره مانئ
 ئه من هه ورئیک بووم له هه وره کانی ده ئاسمانئ
 ئه من له بو توو هاتوومه خوار دهگه ل دلۆپه ی ده بارانئ
 هه تا پیکه وه بکه یین سه فایه دهگه ل سهیرانئ
 یا په زین ده لئ:

توخولا! میرمه م لیم مه گره مانئ لیم هه لمه که پشتئ
 ئه من هه ورئیک بووم له هه وره کانی ده به هه شتئ
 خو لاهه ندی عاله میان ئه منی له بو توو هاویشته پیده شتئ
 کئی بوو له و جووته ئه شقه ی ده ته رلان ه،
 ده سه ره و ئه نگوستیله یان پیک ده گۆریه وه به نیشانه
 ده ستیان ده ستۆی یه ک ده کرد، ده هاتنه وه، له سه ره فه رشان، جانمازان، قالیچانه
 جا پیکه وه رو نیشتن، ده یان بزار ده وه شوکرانه
 یا په زین ده لئ:

خو لاکه ی میرمه م، ئه گه ر سبچه ینی هه لده ستی ئه و خه ونه ت وه بییر بی
 ئه گه ر هه لئه ستی نه بی به ئیلچی له دووری من، نه ییه شاری ویرانه جزیرئ
 یا ره بی، پینا ودارم بی، ئه گه ر ئه وئ روژئ خو لاهه کاه دیوانئ، ئه گه ر دیوان
 ده گیری

کاکه مه م ده لئ:
 یایه زین، گیان گیانه!
 ئەگەر سبحه نی هه لستم، خولا نه خواسته ئەتوو نه مینی لیره کانه، ئەگەر هه لئه گرم
 که شکۆلێکی ده رویشان، دار عه سایه کی نه وجوانه
 ئەگەر به سوالکهری وه دووت نه که وم، پهیدا بکه م نان نانه
 یارهبی به کافری بمرم، له سه ر کۆچک و ده سمالی ده ژنانه
 یایه زین، عومره که م، هه رچه ند ماینه ی خولا دروستی کردوه، جووله که یه،
 فه رهنکه، داسنییه، ئورووسه، دیانه
 حه لالی دنیا به لیم حه رام بی له توو زیاتر هه موو وه کوو دایک و خوشکانه
 یایه زین ده لئ:
 له خۆم مل به کوین و بی سه لایه
 هه رچه ندی نیرینه ی خولا وه ندی عاله می دروستی کردون له دنیا به
 هه رچه ندی جووه، هه رمه نیه، له توو زیاتر حه لالی دنیا به م لی حه رام بی هه مووم
 له کن وه ک باب و برای خۆم وایه
 کی بوو له و ئاشقی ده ته رلانه
 ده ستیان ده ستۆی یه ک ده کرد دمیان به دمی یه کدی ده نانه
 په ریه کان گو تیان: ئەگەر نه یبه یه وه روور هشی خولا ی ده بین، ئەگەر ده یبه یه وه
 خولا گیری ئەوی ده بین». خوشکی گه وره گو تی: پیاو به خولا ی خه لاسی ده بی به لا به
 عه بدان خه لاسی نابی
 کی بوو خوشکی، چکۆله گه لیک نازداری
 ته مه نای ده کرد له خولا ی له پیغه مبه ری موختاری:
 یارهبی خه و بوو ئاشقانه له باره گای خولا ی بباری
 ئەوانه که وتن بی هۆش بوون به یه کجاری
 ئەو کی بوو؟ له و په ری ده ته رلانه
 ته گبیریان کرد به هه ر سی خوشکانه:

ئەمە بۆلەر پورەش نەبەن لە بارەگای بینای چاوانە
 بۆلەر یایەزینی پێچینەو بە پەنجە دەستانە
 لێرە یە لێگەن بە جۆمەکانە
 بێبەینەو شاری جزیری، سبەینی خەجالت نەبی ئەو بەستەزمانە
 جا لە کاکەمەمی چ بکەین، دەمینی بی جۆمەکانە؟
 دەلی: عیلاجی دەکا بینای چاوانە
 کۆ بوو لەو پەری دە گۆبۆو
 یایەزینیان توندتوند بە دەستان دەپێچاوە
 لەسەر بۆلی خۆیان دادەناوە
 هەتا هەلیان گرت، بردیان لە حەوت تەبەقە ئاسمانی پراوەستاوە، وچانیان نەدا
 هەتا بردیان لە شار جزیری لە جۆ و مەکانی خۆیان داناوە
 ئەگەر سبەینی کاکەمەم لە خەوی هەستاوە
 بانگ دێلی: ئەو بەنگینە یە بەلەک چاوە
 ئەو یایەزینە یە لەکن ئەم بوو بۆ چ دیار نییە لەکن ئەم نەماوە
 بەنگینە دەلی:
 میرمەم، بە حەقی ئەو خۆلای لە ژووری سەرییە
 ئەم هیچ کەس نازانم، و هیچ کەس نەدیە
 کاکەمەم بانگ دێلی:
 بەنگینە خەمناکم، گەلێک دەرفکرم
 ئاقتاوە و لەگەن بێنە دەسنوێژیکی مەبارەک هەلگرم
 ئەو کۆ بوو لە بەنگینی گۆبۆو
 ئاقتاوە و لەگەنی بۆ ئاغای خۆی هیناوە
 ئەگەر دەسنوێژی هەلگەرت دەستری دەستانی لەبەری خۆی دەریناوە
 ئەگەر تەماشای قامکی خۆی دەکرد مۆر و ئەنگوستیلە یایەزینی لەکنی بەجۆ
 ماوە

دہسبہجی بی حال دہبوو زمانی شکاوه
 چاوی ھلنہہات ھوئشی ئومہتیی نہماوه
 بہنگین دہرمانی بیھوئشی ھیناوه
 کاکہمہم جیبہجی چاوی ھلآت، زمانی کراوه
 کاکہمہم بانگ دیلی:
 بہنگینہ جیم بو راخہ کارم کراوه
 کاکہمہم بانگ دیلی:
 بہنگینہ دہروونم گہلیک لہ جوئشہ
 خہبہریکی بہبایم بدہ بلی کاکہمہم دہردی گرانہ گہلیک نہخوئشہ
 کی بو لہ بہنگینہی گولباوه
 بانگ لہسہر بانگی لی داوه
 چوہ دیوانی براھیم پادشای راوہستاوه
 براھیم پادشا دہلی:
 بہنگینی چاو بہنگییہ
 ئہدی ناغای توو لہ کوئیہ دیار نییہ؟
 دہلی: قوریانت بم دلم بہخہمہ نابی خاموئشہ
 کاکہ مہم دہردی گرانہ گہلیک نہخوئشہ
 کہ براھیم پادشا وا دہزانی
 ھلڈہستی شہققژن دہکہوئتہ دیوانی
 کی بو؟ لہ براھیم پادشای گولباوه
 فرمیسیکی چاوانی دہتگوت پرووبار و ناوه
 کی بو لہ براھیم پادشای موحتہبہرہ
 لہ پلیکان و پہنجران دہکہوتہ سہرہ
 کی بو لہ براھیم پادشای گولباوه
 دہرکی کردہوہ، پہردہی ھلڈاوه

كئى بوو؟ له براهيم پادشاي جندييه
 سهري كاكه مەمى دهگرت، دايانا له سهەر رانيه
 دهلى: رۆله، به قوربانىت بم كوئيت ديشى نازارت چييه؟
 رۆله، چاكه بابت نازارت بزاني
 تا بنيرم له دووى ئهستوى، لوقمانى
 دهشقهه كهسيك بى شهفای دهردى تووم بو بزاني
 هەر چەند بابى دهیگوت و دهپاراوه
 كاكه مەم نه قسهى دهکرد نه جوابى دهداوه
 براهيم پادشا دهلى:
 رۆله! نازارت له كوئيه له خووم مال ويرانى
 رۆله! رۆخت دهسهر دهگيرم دهگهه سهرتاپاي ئيمانى
 رۆله! دلم سووتاوه؛ ميرمهه ئاورم بهربووه له بهدهنى
 رۆله! چاوى خوومت دهسهر دهگيرم دهگهه شارهكهى يه مهنى
 رۆله! وهكازى دهستم، رووناكايى ههردووك چاوانم
 رۆله! هيزى جهرگم، ويردى زيانم
 رۆله! نهتوو چت بهسهر ئى، نه من خووم بهساحبى يه مهنى نازانم
 رۆله! فرزندى خووم، ديدهى شيرينم
 رۆله! توو چاوان هه لینه، تا من جار يكي بتبينم
 ميرمهه دهلى:
 بابە منداڵ بووم، بووم به فهقى
 له فهقييهتى رابردم بووم به مهلا
 له مهلايهتى رابردم بووم به قازى
 بابە گيان ئەلعان و بيلفهرس ده بى ژنم بو بخوازى
 براهيم پادشا دهلى:
 رۆله! له رۆحى بابت كهوى دهگهه لهوى غه مى، دهگهه لهوى فكري

رۆلە! لەبۆت داویمە سەر بەحرێ کەلەکی دەگەڵ جیسری
 رۆلە! تەشریفی موبارەکت بی، دەچم لەبۆت دەخوایم کچی پادشای میسری
 رۆلە! لەمنت کەوی دەگەڵ ئەوان خەمان ئەوان گلەییان
 رۆلە! لەبۆت دینمە سەر بەحران کەلەکان دەگەڵ گەمیان
 رۆلە! تەشریفی موبارەکت بی دەچم لەبۆت دەخوایم کچی پادشای هیندییان
 رۆلە! لەمنت کەوی دەگەڵ ئەوی خەمی دەگەڵ ئەوی غەباتی
 رۆلە! تەشریفی موبارەکت بی، دەچم لەبۆت دینم کچی پادشای لە رۆژەلاتی
 دەلی: بابە گیان نە میسرە دەوی نە شامە
 بە کابەتوللایە کەم مالا خولایە بەیتوللامە
 دلی من وای لە یایەزینی گرتوو مەقامە
 لەپاش یایەزینی حەلالی دنیا یە لە من حەرامە
 بابە ئەگەر راستە بۆم دینی چ ژنانە
 یایەزینم دەوی وای بە زولفانە
 خوشکی میرزیندینە و کچی میرئاودەلانە
 ئەگەر دەپرسی مەملەکەتی وان شاری جزیری بۆتانە
 براهیم پادشا گوتی: جزیر دە مولکی خولای دا نییە

وەکیل و وەزیران گوتیان: «قوربان نییە»، گوتی: «بەلا، بۆ من عەیبە؛ ئەمن پادشا
 بم، کچی نۆکەری خۆم بۆ کوری خۆم بینم»، گوتیان: «کۆنە وەزیریک هەیه، بچن
 ئەوی بین، بزانی، جزیر هەیه یان نییە»، وەزیران هینا؛ دە قەفەزی دابوو. هینایان
 لە دیوانی براهیم پادشای دایان نا. براهیم پادشا گوتی: «وەزیر شاری جزیری دە
 مولکی خولایدا ئەمن دەلیم نییە؛ هەیه یان نییە؟» وەزیر گوتی: «قوربان! شاری
 جزیری ئەوا لێرە لە رۆژاوا یە؛ حەوت سالان پادشای بابی توو لەجیاتی موابجی
 دایمی موخاریجی منی دەرئەهینا»، براهیم پادشا کە وایزانی رقی هەلستا؛ زیزبوو
 رۆی. کاکەمەم لەجیتی خۆی هەلستا؛ رۆنیشت. وەزیر هەموو ریشوینی جزیری
 بەوی گوت؛ هەزار لیرە ئەنعام دا بە وەزیری. براهیم پادشا ناردی جەللای لەسەر
 رپی وەزیری دانا: «ئەگەر لە وەتاگی کاکەمەمی هاتە خوار، سەری بپرن لەبۆ منی

بیئن، ئەگەر هینایانە خوارێ تەماشای کرد جەلاب راوەستابوون دە کووچەیدا. وهزیر ئەوانی ناسی؛ گوتی: «بانگی ئەو جەلابانە بکەن». ئەنعامی دانئ؛ گوتی: «مەرەخەستم دەکەن بچمە دیوانی یا سەرم دەبرن؟» گوتیان: «بەلێ قوربان! مەرەخەستی بۆ دیوانی». هەلیان گرتو بردیان بۆ دیوانی براھیم پادشای. عەرزى پادشای کرد: «پادشا، هەلبەت مردن بۆ من چاکە بە جیھەتی چی فەرمووتە سەری ببرن؟» گوتی: «ئەمن ئەو تاقە کورەم هەیه؛ ئەمن دەلیم: جزیر نییە ئەتوو بۆ دەلئی هەیه؟»

گوتی: «قوربان ئەمن نەمزانی، ئەو خەونی پێو دیو. دە سەر کاکەمەمی بکە بچیتە راوی. یەمەن چل دەروازەى هەیه. چل محەلەیه. هەر محەلەى چل کچ و ژنى جوانى لئ هەلبژیرە؛ بینه داوەتى بۆ بگرە. ئەوی لە راوی دیتەو لۆتى و رەققاسى بۆ دانئ، شیر و مەیموونى لەسەر رێ دانئ، چاوش و سازندەى لەسەر رێ دانئ. ئەگەر بەخیر لە راوی هاتەو، ئەوی شەوی لە خەوی دیو لەو ژنانە و لەو کچانە یەکیان وەوی دەچئ. کاکەمەم کەیفى دەیگرئ. ئەگەر کچ بوو، بئ مننەتە. بابى ئەو کچەى حەزى دەکا، کورى براھیم پادشای کاکەمەم ئەوی بخوازئ. ئەگەر ژن بوو، میردى بانگ بکە بیکە وهزیر؛ زێرى زۆر بدەیه؛ ژنەکەى پئ تەلاق بدە، جا بەخیر لە کاکەمەمی مارە بکە؛ ئینشاللا ئاوە دادەمەزئ». گوتی: «ئافەریم وهزیر! ئەنعامی بدەن بە وهزیرى». ئەنعامیکى زۆر بە وهزیرى گەیی. کاکە مەم هەتا نیوهرۆیه راو و شکاری کرد. براھیم پادشا هینای، داوەتى بۆ وی دروس کرد، تەدارەکی بۆ گرت. جا هەرچى کچى بوو دەلئ: «ئینشاللا کچى منى دەوی». هەرچى ژنى بوو دەگریا؛ دەیگوت: «پادشا ژنەکەم لئ دەستینئ؛ جا من قورى کوئ وەسەرى خۆم کەم. ژنەکەم دەچئ». بەنگینە گوتی: «کاکەمەم ئەو چ غولۆیکە لە دەورەى شارى یەمەنى». کاکە مەم گوتی: «شارى یەمەنى هەزار فیللى هەیه». بەنگینە گوتی: «میرمەم بلا بچینەو بۆ مائى» راویان بەتال کرد، روویان دە مائى کردەو. ئەگەر هاتن گەینە قەراخى شارى تەماشایان کرد؛ داوەت بوو. لۆتى و رەققاس بوو، شیر و ورچ بوو. بەنگینە گوتی: «میرمەم! بزانه بابى توو ئەتۆی چەند خۆش دەوی؛ بزانه چەندى سوحبەت بۆ توو دروس کردووه». جحیللى ناردنە سەر رێى کاکەمەمی. لەپاش وهى کە یخودای

پیشوازی وی نارد. له پاش ئه وهی سهید و مه لای له سه ر پئی وی راگرت. گه یییه جحیلان مه رحه بای لی کردن. گه یییه که یخودایان، سلای لی کردن. گه یییه سهید و مه لایان له نیویان دابه زی، ئه نعامی بو سهید و مه لایان قه رار کرد. له وئی سوار بووه. لوتی و ره ققاس به پیری هوه هاتن؛ خه لاتی کردن. گه یییه داوه تی سه ری له سه ر قه لپووزی زینی دانا، ته ماشای که سی نه کرد، چوو ه ده رکی دیوانی خوئی؛ له وئی دابه زی. داوه ت به تال بوو. هه رچی کچی بوو ده یگوت: «چ بکه م؛ قه رزدار ده راتم. کچه که ی نه خواستم؛ جا ئه من چ بکه م؟» ئه وی ژنی بوو گوتی: «یاره بی زور شوکر! ژنه که م نه چوو». خه بهر به براهیم پادشا درا: «قوربان! کاکه مه م هاته وه، هه یچ که سی نه ویست». براهیم پادشا گوتی: «بچن، وه زیری بین، هه ر ده یخنکینم». له پاشان پیای نارد گوتی: «سه ری بیرن؛ چاوم پیی نه که وئی». گوتیان: «قوربان! سه ری مه بره، بلا بیته ئیره بزاین ته گبیری چیه». ناردیان وه زیریان هه لگرت؛ هینایان. وه زیر گه یییه دیوانی پادشای یه مه نی؛ گوتی: «قوربان، سه ری من بو برینی چاکه». گوتی: «ئه توو بو شایه دی جزیرت دا؛ ئه من تاقه کوریکم هه یه». گوتی: «قوربان، کاریکی گران نییه؛ له شکرکی بو دروس بکه، دوازه هه زار که س بی؛ سه رکرده ی بو قه رار بکه. ده بو تخانه ی بو دروس بکه. دوازه مه نزل بروا هه ر مه نزلت هه زار که س لی بگه رپته وه؛ جا به ته نی ده مینی؛ بو کوئی ده چی؟ ئه ویش دیته وه ئیره؛ هه ر کچه پادشایه کی که یفت بین، جا بوئی بینه». کاکه مه م ده سه ر بابی کرد گوتی: «مه رخه س بفرمووی ده روم». براهیم پادشا فرمووی: «هه وتوئیکی سه برم لی بگری، ته داره کی بو ده گرم».

بلا بچینه سه ر به حسی یایه زینی. په ریه کان یایه زینیان هه لگرت، بردیانه وه شاری جزیری. سبچه نی یایه زین له خه وه لستا، جنیوی دا به مه له کریحانی؛ گوتی: «ئه منت بو هه لنه ستان؛ نوژم چوو». مه له کریحان گوتی: «ئه من چ بکه م چوو یه شه وگه ردییه، درهنگ هه لستاوی». گوتی: «ده نا ئاوی بینه چاوم بشوم».

چاوی شووشت ده ستری ده رهینا چاوی خوئی پی بسری: ده ستری کاکه مه م بوو. ئه گه ر ته ماشای کرد موری کاکه مه می له قامکی دابوو. گوتی: «چارشیوم بو بین، ده چمه ماله قه ره تاژدینی، کن خاتوون ئه سستی خوشکم». هه لستا چوو ماله

قەرەتاژدینی . خاتوون ئەستی بەپیریەو هات . قۆلی گرت؛ وەسەری خست، پیکەو
 رۆنیشن. خاتوون ئەستی خوشکی گەرەوی وی بوو؛ ژنی قەرەتاژدینییه . گوتی:
 «خوشکی بۆ وا زەرد و زەعیف بووی؟» گوتی: «خوشکی هانی ئەوانه!» دەستپێ و
 ئەنگوستیلەهێ له پیش خاتوون ئەستی دانا. خاتوون ئەستی تەماشای کرد مۆزی
 کاکەمەمی بوو، تاقە کوری براھیم پادشای یەمەنی. گوتی: «خوشکی ئەتوو ئەوانەت
 له کوێ بوو؟» گوتی وەللاھ نەمزانیوہ ئەوشەو ئەمنیان برده یەمەنی:

چم نەزانی ئەمنی مل بەکوین و بابان ویرانی

له وێیان ئەمن بوین دا به سی جزووی قورعانی

جا لەوہی بەدەرەوہ؛ خاتوون ئەستی گەرەویہ بوخۆی دەزانی

خاتوون ئەستی دەلی:

وای، ملم بەکوینە بابانم ویرانی

ئەو میرمەمی له یەمەنی دەبەر تۆی ناوہ سی جزووی قورعانی

ئاخر دەست هەلناگری، دیتە ئیرە، نادۆرینی ئیمان

خاتوون ئەستی دەلی:

یایەزین، گیانە!

ئەو میرمەمی دەگەل ئەتۆی خواردووہ قورعانە

چاری براوہ؛ دەست هەلناگری تەشریفی موبارەکی دیتە ئیرەکانە

جا یایەزین دەلی:

چ بکەم ئەمن سەر بەتال و بابان ویرانی

جا ئەمن روورەشی خۆمە، چلۆن بکەم گوزەرائی؟

خاتوون ئەستی گوتی: «دەبی سەکوێهکت لەسەر شەتتی جزیری بۆ دروس بکەم.

بنیرم دوو سەد تۆپ جاوت بۆ بکرم. چل قەرەواشت هەییە؛ دەگەل ئەو قەرەواشانە

هیندیک گازی بکەن. هیندیکیان ئارەخ چنان بدروون، خەمی توو له دمی ئاوێ بلاو

دەبی. ئینشاللا تەعالا جا ئەمن دەنیرمە کن کاکم، دوو جووتانم بداتی، پیاوانم

بداتی. بوخۆم جووتی رادەبەستم، موخاریجم زۆرە. بە دەستندە بەرێ ناچم». ئەوانە

دەنیرمە سەر رێ؛ ئەگەر کاکەمەم و بەنگینە هاتن، جووتیر مزگینی بێنی». مەلەک

ريحانيان دهرکردبوو؛ بانگيان کردهوه. بازيبهندی له قوئی خوئی کردهوه، له پیش یایه زینی دانا؛ گوتی: «ئەمن چیدی قەرەواشی ناکەم». یایه زین گوتی: له بهر چی؟» گوتی: «یایه زین ئەتوو دەچییه شهوگەردییە، ئەمن نابەیی». خاتوون زین گوتی: «ئەمن چوومه کوئی؟» گوتی: «ئەمشهوه، هه‌موو شهوئی چووێه شهوگەردییە ئەمنت نه‌برد ده‌گه‌له‌ خۆت؟» گوتی: «جا بۆ زین ده‌بی؟ ئەگەر هاتن قەرارمان بێ: ئاغا بۆ من نۆکه‌ر بۆتوو». ئەو قەراره‌یان پیکه‌وه کرد؛ هه‌لستان چوونه‌وه ماله‌ خویمان. جا نارديان جاویان کړی. ته‌داره‌کیان گرت. چوونه‌ سه‌ر شه‌تتی جزیری.

ئەوجار دوو قسان له کاکه‌مه‌می بکه‌ین، به‌نادری

ئەوه‌ فه‌رمانی ره‌حمان به‌کری

هه‌م کرمانج و ديبۆکری

بۆ خاتری دوکتۆر مانی نه‌مري

نه‌ باس هه‌بوو نه‌ خه‌به‌ره

ته‌داره‌کی کاکه‌مه‌می گيرا فوقه‌ره به‌فوقه‌ره

له‌ شاره‌که‌ی يه‌مه‌نی وه‌ده‌رکه‌وت دوازده‌ هه‌زار سواری به‌ ده‌فته‌ره

کاکه‌مه‌م ده‌لی:

به‌نگينه!

ئەو له‌شکره‌ی بابی من بۆ منی دروس کردوو، بچۆ ببينه

کۆ بوو؟ له‌ به‌نگينه‌ گولباوه

چوو ئەسپی خوئی له‌ يه‌خته‌خانیی ده‌ره‌یناوه

که‌ سوار ده‌بوو نیوی خولای هیناوه

له‌و سه‌ری به‌ له‌شکریدا چوو له‌و سه‌ری گه‌راوه

بانگ له‌سه‌ر بانگی لی داوه

هه‌تا ده‌هاته‌ ده‌رکی يه‌خته‌خانیی ده‌بوو پیاوه

کۆ بوو له‌ به‌نگينه‌ی موخته‌به‌ره

لی خرده‌بوونه‌وه‌ میرئاخوړ و مه‌يته‌ره

دهلئى: سه فەريكى دوور و دريژمان له بهره
كى بوو له بهنگينهى گولباوه
له پلهكان وهسهه كهوت دهركى په ردهى هه لداوه
هه تا وهكوو دههات، له ئاغاي ميرمهى ده كرد سه لام و سه لاوه.
دهيگوت: بهنگينه، ئه وه له شكرهى بابى مه بو مهى دروسكردووه داخولا چلونه،
ته واوه؟

بهنگينه دهلئى:

ئاغاي من له زوريان چى تاريبيان نينه
ئهى ئاغا! دهغيلت بم من له سوارچاكيان هيچ قسوور، نينه
ئه وه له شكرهى بابى توو بو مهى دروسكردووه له كنم هيچ به ره وداوى بو من و توو
نينه

كاكه مه م گوتى: برۆ، شيتى مالويران دهنه بابى من گهپى به من ددها؟
ئه وه كى دهبوو له كاكه مه مى موخته به ره
حوكمى ده كرد، دهيگوت: ئه سىپى بو ره م بو بينه دهره
ئه وه كى بوو؟ له مه يتهر و ميرئاخورى ده گولباوه
ئه سىپى بو ره يان زين ده كرد به دوو سه ريان پراكيشاوه
ده گه ل بهنگينهى بانگ له سهه بانگيان لى داوه
ئه سىپى بو ره هاته دهرى، له دهركى ديوانى راوه ستاوه
هه رچهند عاليه مى يه مه نييه، سه ريان له كو شك و په نجه ران دهره يئاوه
ميرمه م بى غيره تى كرد له داىك و بابى خوى نه گيپراوه.
كى دهبوو له ميرمه مى موخته به ره
له پلهكان دههاته خوار قوليان دهگرت ئه و بهر ئه و بهر
پيى دهر كيفى ئه سىپى بو ره دهنه، له زيني مور سه سه عى خوى ده كه وته سه ره
ماشه لالا! هي نديك ده يانگوت: «ئه وه شه مسه» هي نديك ده يانگوت: ئه وه قه مبه ره
ره بى، نه زه رپيس لى نه كه نه وه نه زه ره

به قەد دوو ھەزار کەسی رادەوستان ئەوبەر ئەوبەرە
 نۆکەر و وەکیل دەلێن:
 پرۆن دامەمێن،
 خەبەرێکی وەبراھیم پادشای رابگەینەن
 کێ بوو لە وەکیل و وەزیری دە بیوہفایە:
 خەبەرێکی بەدەن بە دایکی میرمەمی دەگەڵ دایکی بەنگینەیی، بڵا ھەسرەتی
 نەکیشن لە دووی کوری خۆیان، دەشقمەمی بێن گەردنی خۆیان بکەن ئازایە
 کێ بوو لە وەزیری دە تەواوہ
 خەبەرێکیان بە دایکی بەنگینەیی داوہ
 دایکی بەنگینەیی ئەگەر وا دەزانێ
 دەلێ: سەرم دانا سەر کووپەلە خمخانێ
 سەلای گەرەم لێ رابوو شاری یەمەنی چۆل دەبی، گۆر و گۆرخانە دەچیتەوہ
 جزیرە وێرانێ
 دایکی بەنگینەیی دەھات بەشین و گریان و تەواوہ
 بانگ لەسەر بانگی لێ داوہ
 خەبەرێکی لە بۆ دایکی میرمەمی ھیناوہ
 دەلێ: دایە میرمەمی ئەتوو نازانی چ قەوماوہ؟
 دەلێن بورجی بەلەک بەبی ئاغایی لە شاری یەمەنی بەجی ماوہ
 دایکی میرمەمی ئەگەر وای دەزانێ
 فرمیسک دەھاتە خواری لە ھەرتک چاوانی
 دایکی میر مەمی ئەگەر وا دەزانێ
 خۆی ھەلەدەدیری لە تالاری ھەتا دەگەییە بەلەخانێ
 بە سەری رووتی بەپیی پیخاوسی دەھاتە کۆلانێ
 بە کووچەیدا دێ دەس دەکا بە گریانێ
 ھەتا دەگاتە بورجی بەلەک، دەلێ: وەکیل و وەزیرینە ئەدی تاقە کورەکەیی من

كوانى؟

وهكىل و وهزير دهلىن:

له خومان يهخسىرى

ئەتوو تازەكە دەبى كورى خۆت وهبىرى

بورجى بەلەك چۆل و ئەحدەل قەندەھار بوو(*) بەسەفەر پۆى بۆ شارى جزىرى

دايكى مەمى ئەگەر وا دەزانى

دەلى: ئەھلى يەمەنى، وەرن، وەسەرم بکەن قور و خۆلى ئى كۆلانى!

جا بانگ دىلى:

پۆلە، مىرمەم، گىانى گىانە!

ئازابى خۆمت لى حەلال بى دەگەل شىرى ھۆردك مەمکانە

مەچۆ شارى جزىرى، شارىكى بەدقەدەمە، ويستراعتى گەلىك گرانە

دايكى بەنگىنە دەلى:

پۆلە، له خۆم فەقىرى

ئەتوو ئەمەگى دايكى فەقىرت وهبىرى

سەلام لى رابوو له بۆ مەم و بەنگىنان، گۆر و گۆرخانە دەكە وپتەوه شارى جزىرى

دايكى مىرمەمى دەلى:

له خۆم مل بەكۆپىن و بابان وپرانى

پۆلە مىرمەم! نۆ مانگان، نۆ رۆژان، نۆ سەعاتان، نۆ دەقىقان، بە بەر و پشت ھەلم

دەگرتى بەغەيرەز برک و ژانى

له خەزىنەى رزگار بووى، كەوتىە چەنگ مامانى

له مانانى خەلاس بووى كەوتىە چەنگ دايانى

پۆلە مىرمەم! له دايانى خەلاس بووى، كەوتىە چەنگ لەھى، دەيانبرىدە ديوانى

پۆلە دەبەر كوتابيان ناي؛ حەوت سالان دىناى رونت نەدى له ژىرخانى.

(*) ئەحدەل قەندەھار، واحىدەلقەھارە، چونكە بەھەردووكيان تۆماركراوہ.

ئەھلى يەمەنى وەرن كۆيىنىكم دەبەر كەن لەبۆ جوانىكى وەك مىر مەمى؛ شارى
 يەمەنى لىم چۆل دەبى، ئاودانى دەكە وىتە جزىرى وىرانى
 دايكى بەنگىنەى دەلى:
 پۆلە! بۆچ وا كورپكى بى فكري
 پۆلە! سەفەر لەبەرە بەنادرى.
 پۆلە! لە شىرى دايكى خۆت گەردنت ئازابى دەس لە ئاغاىە خۆت ھەلنەگرى
 دايكى مىرمەمى دەلى:
 ھى يەمەنى، ھاوارە، ئامانە!
 پۆلە، مىرمەم! لەسەر دايكت راوہستە، دەگەلم بکە دوو قسانە
 ئەمن لە شارى يەمەنى بۆت ھەلدەگرم خەزەنە و دە بۆتخانە
 پۆلە بۆت دەبم بە ئىلچى بۆخۆم، دەچمە شارى جزىرى بۆتانە
 يايەزىنت بۆ دىنم. شارى جزىرىش بە خاك و بادەوہ دەكرىم؛
 بابى دايكى، بە جىومەكانەوہ بۆت دىنمە ئىرەكانە
 كاكە مەم دەلى:
 لە خۆم فەقىرى
 ئەمن بۆخۆم سوئندخۆرم، دەبى لە دووى بچمە جزىرى
 كاكە مەم دەلى:
 ھاوار وەبەر ئەو خولايەى تاق و تەنيايە
 ئاورىكم تى بەربووہ، ھىچ چارم نايە،
 شارى يەمەنى چۆل و واحىدەلقەھارە چ بکەم بەبى ئاغاىە
 دايكى بەنگىنەى دەلى:
 چ بکەم لەخۆم بى فكري
 پۆلە نابى دەس لە مىرمەم كورى براھىم پادشای ھەلبگرى
 دايكى بەنگىنەى دەلى:
 ھاوار و واوہىلايە

ئازابم بەھیچى چوو لە دنیاىە
 تاقە کورپىک خوڤای دايمى لى بۆم ھەلنشتە، ھەلۆھدايە
 دايكى مەمى دەلى:
 رۆلە، مير مەم! خوڤا نەيدامى رۆنیشم بە دەنگ دلپىرى
 رۆلە! ئىستا بەپىرى تووشى ئەستۆم بوو وھجاغ کوپىرى
 دايكى ميرمەمى دەلى:
 ئەھلى يەمەنى سەيد و مەلای دە نەوجوانە!
 ئەزو بېم بە قوربانى ھەردووک چاوانە
 دەرکى دەروازەى يەمەنىم بۆ بگرن تا دوو قسان بکەم دەگەل کورپى تاقانە
 دايكى مەمى دەلى:
 سەيد و مەلا خوڤشەويستى ئەو خوڤلایە
 ھەموو دەسینگو دايە سى جوزوى کەلاموللایە
 وەرن دەگەل ئەمن، بچينە خزمەت ميرمەمى، تکاييم بۆ بکەن، دەشقەمى دەگەلم
 بگەرپتەوھ دوايە
 دايكى بەنگينەى دەلى:
 ئاورم تى بەربوو، ليم خەرايوو جگەرە
 ئاغا و نۆکەرەن، سەفەرى کاو لە جزيرى لەبەرە
 دايكى بەنگينەى دەلى:
 چ بکەم لەخۆم بى سەلایە
 چ بکەم؛ بۆ براھيم پادشا لە ھاوارى مەم و بەنگينان نايە؟
 دايكى مەمى دەلى:
 چ بکەم لە خۆم ئىخسیرى
 ھىچ کەسم نىيە بۆم بکا را دەگەل تەگبیرى
 ھەرچەند دەکەم دەستم پى لە کورپى خۆم ھەلناگيرى
 دەبى، کەشکۆلپىكى ھەلگرم دەگەل دارەسايەكى، بېم بە دەرويش وەدوو ميرمەمى

كهوم، ههتا دهچمه شارى جزيرى
 دايكى بهنگينهى دهلى:
 چ بكهه، رۆله، گيانه؛
 حاشا له يه مهنى، ئەگەر گهوره و گرانه؛
 دههه به ئىلچى له هه موو دهركان پهيدا دهكهه نان نانه
 هه موو شاران لىك دهدهه ههتا ديمه شارى جزيرى بۆتانه
 خهلقى جزيرى دهلىن: قههواشيان دهگهله، ئەو جووته نهوجوانه
 كاكه مهه دهلى:
 له خووم غهريب، بى سهلايه
 به دايكه عهرز بكهه: بهخولا ناگه ريمه وه دوايه
 چونكه سويندم خواردوو به كه لاموللايه
 دايكى مهه مى دهلى:
 رۆله، ديدهى شيرينم!
 راوهسته دهستت دهستوى بكهه تيرت ببينم
 كاكه مهه دهلى:
 مهكه فكرى،
 دهست دهستوكردنى من ههچ كهلك ناگرى
 ناگه ريمه وه دوايه، كهلك ناگرى.
 سهفههه له بههه دههه بچمه جزيرى بۆتانه
 دهستم لى هه لگرن، ئەى بهندهه موسلمانه!
 دايكى بهنگينهى دهلى:
 رۆله! له من مل بهكوين و بابان وييرانى
 خولاكهه مى مهه و بهنگين ئيزن بههه، برۆن بو جزيرى بۆتانى
 وههه، به خولايان به زامنهه بهه؛ به ئەمانهه به پهغه مبههه ئاخه زهمانى
 دايكى ميرمهه مى دهلى:

رۆڧلە، لە خۆم بئى سەلايە
 ئاورىكم بەربۆتئى، لە دلم كوژاوه چرايە
 شارى جزيرى ئاوه دان دەبئى شارى يەمەنم بئى كورى ئاغايە
 كاكەمەم دەلئى:
 چ بكم، رۆژم لئى وەرگەر اووه
 خەلقى يەمەنئى سەيد و مەلاي تەواوه
 سەفەرم لەبەرە دەولەت زياد و مالى ئاوا
 خەلقى يەمەنئى، سەيد و مەلا دەلئىن: كوڤرئىن
 هەرۆ، برۆ، بە خولات بە زامن دەدەين بە پىغەمبەرت دەسپىرئىن
 جا كئى بوو لە بەنگىنى گولباوه
 جارئى راکيشا دەنگى قۆشەنى داوه
 قۆشەنيان بار دەکرد، ئالا هەلداوه
 بەجولمەي سەعاتىكى تەدارەك دەگيرئى
 ئالايان هەلگرت پشستى خوڤيان دە يەمەنئى کرد، روويان کرد دە شارى ويرانە
 جزيرئى

جا خەبەرئىكيان لە براهيم پادشاي يەمەنئى گيڤراوه
 ئاورىك لە يەمەنئى بەربووه بەهيچ كەسئى نەدەكوژاوه
 براهيم پادشا دەنيرئىتە بورجى بەلەك، بزاني كاكەمەم بۆ لەوئى نەماوه؟
 براهيم پادشا دەلئى:
 خەلقئىكى نادانە!
 بچن كاكەمەم بۆ بيتنە ئيرەكانە
 وەكىل و وەزير دەلئىن:
 براهيم پادشا، لەخۆت فەقيرئى
 ئەتوو نەتزانئى، كاكەمەم لەشكرى هەلگرت، رۆي بۆ شارى جزيرئى؟
 ئەگەر براهيم پادشا وا دەزانئى، دەست دەكا بە شين و گريانى

دهلئى: جا ئەمن بەبى كوپى چ بكام له يەمەنى ويرانى
 براهيم پادشا دهلئى:
 وهكىل و وهزيرى موحتەبەرن
 دهغيلو بم وەرن گەنج و خەزىنەى بۆ كوپى من بەرن
 وهكىل و وهزير له ويندەرى پراوہستاوہ
 دهلئىن: قوربانت بم براهيم پادشاى تەواوہ
 كاكەمەم پياويكى ئاقلە موخاريجى خوئى ھەموو لەوئى داناوہ
 براهيم پادشا دهلئى:
 چ بكام ئاورم گرت، دلم ناسرەوئى
 پۆلە! شارى يەمەنت بە قوربان دەكام، مەرگى من پەپىشت كەوئى
 جا ئەو كئى دەبوو له كاكەمەمى نادرى،
 ھەتا ئىوارى دەئاژوا، ئىوارى مەنزلى دەگرى
 دهلئى: بەنگينە! دەبى بچى بۆم دە قوشەن و تىپ و سوپايە بفقري
 ئىنجا وەرەوہ، دەبى تەدارەكى شامم بۆ بگرى
 ئەوئى شەوئى مەنزليان لەوئى تەواوہ
 سەرکردىك بەخوئى و بە ھەزار كەسى گەراوہ
 كە سبەھىنى بەياني داوہ
 شەپوورىان كيشا، ئالا ھەلكراوہ
 جا لەوئىيان بارکرد بۆ شارى جزيريان ئاژواوہ
 ھەتا ئىوارە بەسەر داھات مەنزليان تەواوہ
 كاكەمەم دەلئى:
 بەنگينەى، بەلەك چاوہ!
 دە قوشەنى بگەرى بزانە كىھە ئاجزىي(*) كيشاوہ
 (*) ئاجز، (عاجز)ە.
 بەنگينە دە قوشەنى گەرا، خەبەرى بۆ مير مەمى ھىناوہ،

دهلئى: ئاغا گيان! كەس ئاجز نىيە، ھىچكەس نارەھەتى نەكىشاوہ
ئەمما ئەو شەو سەركردىك بەخۆى و ھەزار كەسى گەپراوہ تەوہ بەدواوہ
مىرمەم دەلئى:

بەنگىنەى نەوجوانە!

بەرھەممەتى خولائى شوكرانە
ھەلبەتە براھىم پادشائى بايم دەگەلم غەيانە
بەنگىنەى بۆ وا دەرفكرى؟

ئاغايى خۆت دەبەر ھەردووك چاوان بمرى
ئەوشەو سووك تەدارەكى بۆ ئەو شەو بگرى
بەخولائى ناگەرئىمەوہ، مەگەر كاكەمەم بمرى
ئەوئى شەوئى ويستراحت كرا تەواوہ

سبھەينى كە بەيانى داوہ

جاريان راكىشا، بەيداغ راكىشاوہ
بۆ شارى جزيرى دەرۆن، يەمەن بەجى ماوہ
ھەتا ئىوارى ئاژواوہ

ديسان مەنزىيان گرت، قۆشەن ھەلى داوہ
مىرمەم دەلئى:

بەنگىنەى دە قۆشەنى بگەرئى، بزائە قۆشەنىكى تەواوہ
بەنگىنە فرمىسكى چاوانى دەھاتە خواری، دەتگوت: بەحر و ئاوہ
مىرمەم دەلئى:

بەنگىنەى! چ بووہ، چ قەوماوہ؟

ئەگەر دلت بە دايك و بابتەوہ ھەيە، ئەتۆش بگەرئىوہ دواوہ
بەنگىنە دەلئى:

لە خۆم غەريب و خانەوئىرانى

بە زاتى خولائى، بە ھەققى پىغەمبەرى ئاخىرى زەمانى

دهستت لئى ھەلناگرم، ھەتا ميوانى خولام دىنەسەرى بۆ گيان كىشانى
 جا كى بوو لە كاكە بەنگىنى گولباوھ
 دەگەل مېرمەمى رۆيشتن دلخۆشى يەكتريان داوھ
 ھەتا سبھەينى رۆژ لە مەشریقى سەرى دەرھىناوھ
 جا ئالاي راکىشاوھ
 قۆشەن پىي رايىناوھ
 سەبركە سەبركە لەبۆ شارى جزيرىيان ئازواوھ
 دە محەلى نوپۆزى نيوھ رۆيە خەبەر بە مېر مەمى دراوھ
 «سەلامەت بى ئاغايى بەلەك چاوھ
 ئەتوو دەزانى، سى سەركردە بەخۆى و بەقۆشەنى نەماوھ؟
 كاكە مەم دەلى:
 چ بکەم بە رەزاي خولاي شوكرانە
 ئەمن چ بکەم بابى خۆم دەگەل غەيانە
 كاكە مەم دەلى:
 بەنگىنە! لە خۆم بى سەلايە
 چاك نىيە مەخلووقى ئازار بەدەين، پىي خۆش نىيە ئەو خولايە
 وەرە، بۆ خاترى من ببە سەركردە؛ ئەو لەشكرەم بۆ بەرەوھ دوايە
 بەنگىنە دەلى:
 مېرمەم لە من وايە، لەكن ئەتوو زۆر موحتەبەرم
 ئەمن نەھاتووم مالى وەرگرم، گەنج و خەزىنىي بەرم
 ئاغا بە قوربانىت بم، لە غەربەكانى دە قەلەندەرم
 ھەتا ئەمن دەمرم، بۆ ئەسپى بۆرە مەيتەرم
 مېرمەم دەلى:
 بەنگىن! چ بکەم؛ لە خۆم بى كەمال و نادانى
 بۆخۆم بە قوربانىت بم دەسەرت دەگىرم يەمەنى ويرانى

چاوی خۆمت به قوربان دهکهم دهگه‌ل سهرتاپای ئیمانی
وهره، بۆ خاتری من ئەو لهشکره‌ی به‌ره‌وه یه‌مه‌نی، دهگه‌ل ئەو مه‌خلووقه‌یی ناکهم
گوزه‌رانی

دهشقه‌می خولا و پیغه‌مبه‌ر به‌ غه‌ریبی و بی‌کەسی من بزانی
ئینشه‌للا سه‌فه‌رم له‌به‌ره، ناگه‌ریمه‌وه، هه‌تا ده‌چمه‌ جزیری ویرانی
ئینجا بایم ده‌لی: ئەمن تاقه‌ کورپیکم بوو نیوی میرمه‌م بوو، ساحبی بورجی به‌له‌ک
کوانی؟

ئینجا دایکم ده‌لی: رۆله‌ نۆ مانگ و نۆ رۆژ به‌ به‌ر و پشتان هه‌لم گرتی، ئەدی تاقه
کورپه‌که‌م کوانی؟
ئینجا به‌نگینه‌ ده‌لی:

میرمه‌م؛ ئەمه‌ هه‌ردوو کمان بی‌ فکری
ئەو ئیواره‌ داها، بلا مه‌نزلیکی بۆ خۆمان بگه‌رن
خه‌لق چاوی له‌مه‌یه، چونگه‌ گه‌وره و سه‌رکرده‌ی له‌شکرین
ئه‌گه‌ر ئەو قسه‌یان له‌وئ دوو به‌ دوو ده‌کرد ته‌واوه
ده‌نگی له‌شکریان ده‌دا به‌یداغیان ده‌ عه‌رزێ ده‌داوه
میرمه‌م ده‌لی:
به‌نگین بگه‌رێ، بزانه‌ کێهه‌ی بی‌ خه‌رجه، کێهه‌ی خه‌رجی پی‌ ماوه
به‌نگین ده‌لی:

میرمه‌م ئەتوو ده‌گه‌ل من وهره‌ پای حیسابی
هه‌تا سه‌ری براهیم پادشای خۆش بی، قۆشه‌ن خه‌رجی که‌م نابێ
میرمه‌م ده‌لی:

توخولا به‌نگینه، به‌و قسه‌ت کردم سه‌ره‌ویرانه
پێگام دووره، رێیه‌کی گه‌وره و گرانه
قۆشه‌نی بایم زۆره، بلا بی‌ متمانه
بایم وه‌ده‌کا نه‌چمه‌ جزیری، بگه‌ریمه‌وه لێره‌کانه

بهنگین دهلی:

میرمه چهند دهکهم تهگییری توو، به من ناگری.
به خولا، قسهیه پیاو دهگریوی بنی نابی دست هه لگری
دهنا خولاوهندی، میری مهزن غه زه بی لی دهگری
میرمه دهلی:

بهنگین، ته توو وا ناکه ی له دلم بیی سه فایه
ئه من دهس له یایه زینی هه لئاگرم له بو دنیایه
ئه گهر سه رم، به خولای چووی دهس هه لئاگرم بو دنیایه
بهنگین دهلی:

«میرمه! نیستا یایه زین چاوه نوری تویه، له هه موو کهسی دهکا حاشایه
میرمه دهلی:

بهنگین چیدیم تیر لی مه ده، مه مخه فکری
دهس له یایه زین هه لئاگرم، هه تا حه قق و ناحه قم له باره گای خولای دهگری
جاری بلا ویستراحتی بکهین هه تا له شکر و قوشه نه کهن داده مزری
کی ده بوو له بهنگینی گولباوه

دهلی: سبه ی ئه و مه سه له حه ته ی ده کهین ته واوه
هیتستا بو شاری جزیری خوا ده زانی، چهند مه نزلمان ماوه
جا سبه یینی شه پیووریان کیشا، ئالایان راکیشاوه
ئه وی شه وی چوار سه رکردان، هه ر سه رکرده ی به هه زار که سه وه لی گه رانه وه به
دواوه

میرمه دهلی:

بهنگینی! چ بکه م، هیچ فاقه ز و قه له م و موری ماموستام له کن نه ماوه
بهنگین چ بکه م له هه سره تی یایه زینی هه موو ده رسیشم لی گوراوه
بهنگین دهلی:

جاری لی گه ره، جاری له شکر و قوشه نمان له و چوله ی لی بوو بلاوه

کاکه مه م دهلی:

«له خوت دلخه مگین و فه قیری»

هیچ بلا له شگری براهیم پادشام دهگه ل نه بی، بو من ناکه ن را و ته گبیری
به خولای، هیچ ته نه فیسم دهگه ل نه بی ناگه ریتمه وه، هه تا ده چمه شاری جزیری
به نگین دهلی:

بو من هه خزمهت و ته داره ک بی

سه فیری له بهر ئه تو به ره بی لیت موباره ک بی

بوچ به دلپری دهلی: جگه رم سووتاوه

سه فیری کی دوور و دریژه، گه رم کو لاره

به حه قی خولای بی شریک، تا روحم ده بهر به ده نی دا مه یته رم، ناگه ریتمه وه به
دواوه!

میرمه م دهلی:

به نگینه چ بکه م چاره م چیه؟

به خولای ده زانم سه فیری جزیریتم به یه کجاره کییه

به نگینه دهلی:

چ بکه م ده سنت بیده سه لاته، چاره ت نایه

چونکه سویندیان داوی به قورعانی و که لاموللایه

برو غه له له دلت پهیدا نه بی، هه موو کهس هومی دی هه خولایه

ئه وی روژی دوو به دوو دهیان ئاژوا هه تا مه حه لی روژاوا یه، جا قوشه ن نه گه ییه

ئاوه دانیان، کهوت له چول و له سه حرایه، ئه وی شه وی سی سه رکرده، سه رکرده ی به

هه زار که سه وه لپی گه رانه وه به دوا یه

سبحه ینی که له خه وی هه لستان، هیچ کهس نه ماوه

ئینجا به نگینه هات، له پشت سه ری میرمه می رو نیشته، گه لیک گه لیک گریاوه

ئه گه ر میرمه م چاوی هه ل دیناوه، ته ماشا ده کا به نگینه ده گری

فرمیسی چاوانی ده تگوت: به حره، رووباره، ئاوه

مير مه م دهلي:

بهنگين بوچي دهگري چت لي قهوماوه؟

بهنگين دهلي:

ئهي ميرمه مي بهلهك چاوه!

ئو لهشكري بابي مه مي بوم مه مي دروسكردوه، قهه كهرسواريكمان لهكن نهماوه

كاكه مه م بانگ ديلي:

بهنگيني موخته بهره!

ئسپي بوره بوم بينه، سهري بگره به دوسه ره

دهبي نهتوش حوكمه بگه پييه وه؛ بوخوم دهچمه شاري جزيري ئو سهفه ره

بهنگينه دهلي:

چ بكم كوئرم بوون هه رتك چاوه

ئهن هه ره له وئيم عه رزي تو كرد، لهشكريكي ناته واوه

ئستا نهگه ره سه رم له پاشرا بيري ناگه ريمه وه به دواوه.

ميرمه م رقي هه لستا به و گوچاني زيرين له سه ره و بناگوئي بهنگيني داوه

دهلي: بهته ني ده روم، دهبي هه ره بگه پييه وه به دواوه

ئيجا بهنگين دهلي:

به خولايي! به ليداني توو ئهن له نوكه ري ناكه وم

هه تا دهچمه شاري جزيري به سه ري رووت، به پي پيخاوس وه دووت دهكه وم

ئيجا ميرمه م دهلي:

نوكه ره كه ي دانا، به جي م اين له سه حرايه

وه ره له نوكه ري و ناغايه تي بكه ين حاشايه

وه ره پيكه وه ببينه براي داكي و بابي هه تا ليمان خرا دهبي ئو دنيايه

ئيجا پيكه وه مه م و بهنگين دهگرته وه قه راري

ئو جووته سواره كه ي غه ريب له يه مه نيپرا دهه اتنه خوراي

رپي جزيري نازانن، هيچ كه سيك نيه لي بكه ن پرسيا ري

له سبحة ينييان داژوا ههتا محهلى ئىوارى
 دهگهينه مه نزلئى، ئينجا له وئى دهگرين قه رارى
 ئه وئى شه وئى دوو به دوو دهكهن تهگبير و رايه:
 هيچ داىك و بابمان نييه، هيچ كهسن نايه ده هانايه،
 به خولايى، ئه مه ردين سپيمان نييه هوميدمان هه ر خولايه، هه زره تى ره سوللايه
 ئينجا ئه گهر سبحة ينى سوار ده بن ئه و جووته سواره
 وه در ده كه وتن پرى شارى جزيريان ده كرد پرسياره
 ئينجا ده روينه خوارى، هاواريان ده كرد: يا جه باره!
 ئه وئى روتى ده روين ئه و جووته سواره كه هى غه ريب، حاشايان ده كرد له دنيايه:
 خولايه! له دووى مه خسوود و مرادان ده چين كين دى ده هانايه؟
 هيچ كهسى ديكه مان نييه به غه يره ز خولا و غه وسى به غدايه
 ئه وئى شه وئى نه گه ينه چ ئاوه دانيان، به جى مان له چول و سه حرايه
 قنياتيان ده كرد هيچ كهس نه بوو دوو قسه يان ده گه ل بكا له بو سه فايه
 ئينجا ئه وان شوكرانه يان ده بژارد، سه لاواتيان ددا له هه زره تى ره سوللايه
 ئه وئى شه وئى ئه وان دهنووستن ده هيمداديان ده هات غه وسه لئه عزم له به غدايه
 ئه گهر ئه وئى شه وئى سبحة ينى وه خه بهر هاتن، پياويكى ريش سفيد يان له كن بوو
 له بو سه فاي دنيايه
 لتيان پرسى:
 بو كوئى ده چى، له كوئى دى، به له ديت هه يه به شارى جزيرى، له كوئيه ريگايه؟
 پياوى ردين سپى ده لئى:
 ئه نگو ميوانن، به خيريبن، سه ر چاوه كانم
 به خولايى! بوخوم به له دم، به شارى جزيرى ده زانم
 ئينجا ئه گهر سبحة ينى وه دركه وتن ئه و جووته سواره
 وه يسه لقه رهنى ماهيده شتى ده كردن قوتاره
 بو شارى جزيرى ده چوونه خواره

ئەو كۆ بوو لە مەم و بەنگینی نەوجوانە
 عەرزیاں بۆ ویک دەهات بە رەزای بینای چاوانە
 هەتا دەگەینە جووتیری یایەزینی لەوئ دەبوون میوانە
 ئینجا ئەو سوارە بانگ دین:

ئەی جووتیر، ئەو جووتی کوئیە؟
 جووتیر دەلی: ئەی جووتە سوار، ئەو جووتی شاری جزیریە
 ئەنگۆ لە من پرسی: ئەو جووتی کوئیە؟
 ئەگەر نازان ئەو پیاوی یایەزینی
 ئای بەخیرین، سواری غەریب هاتنە ئیرەکانە
 وەرن پیاو بن، لەکن من بخۆن پارویک نانە
 دا من مزگینی بەرم بۆ یایەزینی نەوجوانە
 تەسەدوقی سەری ئەنگۆ دەیکا بە خەلات بەخشانە
 ئینجا مەم و بەنگین دەلین:

یا رەببی خولایە هەزار بار شوکرانە!
 کۆ بوو لە مەم و بەنگینی بەلەک چاوە
 لە سەرینچاوەی کانیه بوون پیاوە
 کۆ بوو لە جووتیری جندییە
 جووتی بەرەلدا کرد، بۆ یایەزینی بردی مزگینییە
 کۆ بوو لە کوری جووتیری نەوجوانە
 هەر پای دەکرد بۆ مەم و بەنگینان دەهینا نانە
 ئەوان نانەکهیان دەخوارد، دەیانبژارد شوکرانە
 ئینجا بۆ جووتیریان دەکرد بە خەلات بەخشانە
 کۆ بوو لە مەم و بەنگینی چاوبەنگییە
 دوو دوو دەچوونە سەرینچاوەی کانیه
 ئەلەمەدولیللا ئەو کانیه کانی گەنجیە!

کئی بوو؟ له مهم و بهنگینی نازداره
هاواریان دهکرد: ئه‌ی خوڼای جه‌بباره!
ئه‌وه داغیل به شاری جزیری بووین؛ خوڼا بی ئه‌زیت بمانکه‌ی رزگاره
کئی بوو له میرمه‌می نازهنینه، دهستی ده‌دا جامی، له سه‌رینچاوه‌ی کانیه‌را پر
پری ده‌هانیه

وه‌سه‌ر به‌نگینتی ده‌گتیرا؛ به‌نگینتی کرد نه‌خشینه
کئی بوو له به‌نگینی ته‌واوه
ماشاللا ده‌لئی گولی به‌هارتیه تاو لئی داوه
له‌و ئاغا و نۆکه‌ره‌ی موخته‌به‌ره
ماشاللا به‌کیان ده‌لئی شه‌مسه، به‌کیان ده‌لئی قه‌مه‌به‌ره
ئینجا له‌سه‌ر رازی کانیه‌ دادهنیشتن ئه‌وبه‌ر ئه‌وبه‌ره
هه‌تا له خزمه‌ت یاپه‌زینی دیته‌وه جواب و خه‌به‌ره
جووتیر ده‌چوو به‌ هاوار، به‌ لینگان ده‌گه‌راوه
موژده‌ی له‌ بو مهم و به‌نگینان هیناوه
چهند ده‌ستیان ده‌ گیرفانی خو‌یان نا، چهن‌دیان زیتر به‌و جووتیره‌ی داوه
کاکه‌مهم ده‌لئی:
جووتیر ئه‌مه له‌ کوئی بین پیاوه؟
جووتیر ده‌لئی:
ئه‌زو بیم به‌ قوربانه،
قاسیدو له‌سه‌ر رتیه‌یه ده‌گه‌لو بیکا قسانه
له‌وئی رۆده‌نیشتن شان به‌شانه
چوار ره‌که‌عتیان نو‌یژ ده‌کرد، ده‌پاران‌ه‌وه له‌ بینای چاوانه:
خوڼایه! ئه‌مه غه‌ریبین له‌وانی ده‌ بیگانه
کئی ده‌بی به‌خانه‌خو‌یمان، لئی بین میوانه؟
یا‌ره‌بی خوڼایه! مه‌خسوودمان عاسل بیی، سه‌رمان خه‌لاس بیی لیره‌کانه!

كى بوو له جووته لاههكهى نازداره
 پييان ده ركتيفى خوځيان دنا دهپوون سواره
 نهى بيناي چاوان! جا بو شارى جزيرئ دهچووينه خواره
 نهوه دههاتنه خوارئ جووته سوارهكهى فهقيرئ
 دههاتن و دهگهيشتنهوه سهر چومهكهى كاوله جزيرئ
 نهگهر زهبنىكى خوځيان بهرهژوور داوه
 تهماشا دهكهن ههموو گازركاره پراوهستاوه
 ئينجا ميرمهه دهلى:
 بهنگينهى بهلهك چاوه!
 هووهى ديوته لهوى پراوهستاوه
 نهوه يايهزينه نهگهر نهمنى بو ئيرهكه هيناوه
 كاكه بهنگين دهلى:
 كاكه مهه! وانبيه
 نهوه ههلبهته قهرهواشى بهردهستى وييه
 كاكه مهه دهلى:
 بهنگينه چ دهلى قسهيهكى لى بزانه؟
 كاكه مهه دهلى:
 نهى گازركارئ، گازرى دهكهى به دهستانه
 نه مه غهريبين لهوانى بيگانه،
 به قسهى توو له يه مه نيرا هاتينه جزيرئ بو تانه
 مهلهك ريحان دهلى:
 نهى جووته سوارهكهى دوور مهكانه
 هه ره له ويرا به خيرين؛ پيلاوو سه رچاوى من هه تا ئيرهكانه
 نهو يايه زينى نهنگوى هيناوه، چل قهرهواشى وهكوو من نهوا له بهر دهستانه
 كاكه مهه دهلى:

ئای له بهر ژنان؛ ئه وه لیم ده کا حاشایه
چ ده لئی له ترسی خولای له بهر که لاموللایه
یه مهنت تهخت و تاراج به من به جی هیشته، ئیستا لیم ده که ی حاشایه؟
مه له کریحان ده لئی:

جووته سواره که ی غه ریب، گیانه گیانه!
ئه من قهت یه مه نم نه دیوه به خولای بی شه ریک و لایه زانه
ئه و خاتوونی ئه نگوی هی نا ئیره کانه
له خولای بترسین، به من بکه ن متمانه
«چل قه ره واشی وه کوو من دایمولودام له بهر ده ستانه
کاکه مه م ده لئی:

به نگینی چاوبه نگیه!
ئه وه حاشایه ده کا، جیهه تی چیه؟
به نگینه ده لئی:
ئه وه حاشایه نا کا، به خولای ئه و نییه
ئه و کراسی هی نا بوویه یه مه نی
ئه وه ده بهر وی دایه، ئه وه خه لاتی وییه
ئه و کولئجه ی ده قوئی ئه ویدا، ئه وه ی یایه زینتییه به وه هی داوه به یه کجاره کیه
به نگینه ده لئی:

ئه وی سویند ده گه ل ئه توو خوارد، ئا غایه من، به سه ری توو، ئه وه هه و نییه
کاکه مه م ده لئی:

به نگینه، چونکه تووشی ئه وه ی بووین، بلا لئی بپرسین، بزانی له ماله کی بین
میوانه .

کاکه مه م بانگ دیلئی:

خاتوونی! خاتوونی گیانه!

کی سه غی و لوتییه، ئه مه بچین لئی بین میوانه؟

خاتوونئ به شقى خولای، غه ربین ده گه لمان مه به غه یانه
مه له ک ریحان ده لئ:

له من مل به کوین و بابان ویرانئ!
هر که سیک ده گه لو غه یان بی، ره بیی کویر بیی له چاوان، زه بوون بی له ئیمانئ
لاوه هر که سیک ده گه لو غه یان بی، خولا لئی بکا به کفری
لاوه نه گهر بؤ مه خسوود و مرادان هاتوون، قسه ی ساغ له من وهرگری
لاوه پیناوداری توو بم! مه چؤ ماله کهس، بچؤ مه نزلئ کابه کری
ئه وه پیاویکی سه غی و پیاوچاکه قه دری میوان چاک ده کری
لاوه نازیزم. گه لیک لاویکی بی نسرینی
هر که سیک ده گه لت غه یان بی کویر بیی له چاوان، زه بوون بی له دینی
ئه گهر بؤ نان په یداکردن هاتووی - وه بالئ به ستوی من - بچؤ ماله میرزیندینی.
لاوه گه لیک لاویکی شیرینی
هر که سیک ده گه لت غه یان بی، یاره بیی، خیری له جوانی خوی نه بینی
ئه گهر بؤ پیاوه تی هاتووی - وه بالئ به ستوم - بچؤ ماله قه ره تاژدینی
کاکه مه م ده لئ: کهس ناتوانئ دارت به سه ر بارئ راکا قسه ی خراپت پی بنوینی
به نگینه ئه توو پیاویکی زورزانی
ئه من پادشایه تی یه مه نئیم به جئ هئشتووه، تازه بچم نوکهری خه لقی بکه م بؤ نانی
کاکه مه م ده لئ:
به نگینه، گه لیک به نگینیکی نادری
میرمه له شاری یه مه نئیرا نه هاتووه بچئ فینجانئ قاوه ی به سه ده قه سه ری
وهرگری
ئه من بؤ مه خسوود و مرادان هاتووم چاک وهیه، بچمه ماله کابه کری.
کاکه مه م ده لئ:
به نگین، گیانه! وهی گیان گیانه!
رپی دوازه مانگ و بیست و چوار رۆژان ئه من هاتوومه ئیره کانه

شاری یه مهنیم به جی هیشتوو، چهند شاریکی گوره و گرانه
 ناچمه ماله قهره تاژدینی، به سه دهقه سه ری بده نی پاروو پارووی نانه
 دلت غایله ی نه کا، مه لی مه سلحه تهی ژنانه
 هر دهچم له ماله کابه کری دهم میوانه
 ئینجا یایه زین هاوارئ ده کاته خولای:
 خولایه! نه توو خولایه کی به فکری
 هم کهریم و هم قادری
 نه و جووته سواره که ی له یه مهنیرا هاتوون ری دوازه مانگ و بیست و چوار
 رۆژان وه بهر خوی دهگری
 ره بی به ره بیینی خوت که ی بچنه ماله قهره تاژدینی نه چنه ماله کابه کری
 یایه زین ده لی:
 هاوارم وه بهر نه و خولایه!
 نه گهر بی شه ریکه تاق و ته نه یاه
 بوخوی لایه زانه
 نه و جووته سواره که ی به قسه ی من مل به کوینی، هاتوونه ئیره کانه،
 ره بی له ماله میری، کاکي من نه بن میوانه
 نه ی خولایه! نه توو بی شه ریکه چهند بی نسرینی
 نه و جووته سواره که ی هاتوون به قسه ی من مل به کوینی
 پادشایه تی شاری یه مهنی لیان به جی دهمینی
 یاخولا! نه چنه ماله کابه کری؛ بچنه ماله خوشکی خوم. قهره تاژدین پیایکی
 ره شیده، سه خیه، نان بده یه. نه و زور چاکیان به خیردینی
 کی بوو له کاکه مه م و به نگینی موخته به ره
 خه لقی جزیریان لی راوه ستابوو نه و بهر نه و به ره
 کی بوو له کاکه مه م و به نگینی گولباوه
 به هه رتک ده ستانیا ن له عالمی ده کرد سه لاه

جزیری ئوبەر ئوبەر جوابیان دہداوہ
 ئینجا مہلہ کپریحان خیلہ کی بہ سہر خوی کیشاوہ
 لہ دواى مہم و بہنگینان دہہات بہ ہلہ داوہ
 مہم و بہنگین ئسپی خویان ئاژواوہ
 کی بوو لہ مہم و بہنگینی نادری
 لہ ہیچ کوئی رانہ و ہستان ہتا گہینہ دہرکی کابہ کری
 خہ لقی جزیری ئوبەر ئوبەر دہوان دہفکری
 ہیچ کہسیک نییہ لہ دہرکی کابہ کری
 ئہگہر بی جلہوی ئہو جووتہ سوارہی بگری
 کی بوو لہ کاکہ مہمی گولباوہ
 بانگی دہکرد: بہنگینہی بہلہک چاوہ!
 تہخسیری من نییہ، تہگیری ہردوکیانی لی کراوہ
 پیای غریب و ہک بازی چاو بہستراوہ
 گہلیک کہس بہ قسہی ژنان تی شکاوہ
 لہکنم مالہ بہکرتاغای چ میوانی رانہ گرتوہ نانی بہ کہس نہداوہ
 کاکہ مہم دہلی:
 بہنگینہ بہنگینتیکی شیرینی!
 مہسلہحت ئوہیہ بچینہ مالہ قارہ تاژدینی
 ئہو پیایکی لوتییہ، لہسہر نانی دانامینی.
 کی بوو لہ میرمہمی نازدارہ،
 دہیگوت: ئہلی جزیری، کہیخودا، ردیندارہ
 کووچہی مالہ قہرہ تاژدینی کیہیہیہ، بو مالہ وی بچینہ خوارہ؟
 کی بوو لہ پیای تہواوہ
 ہہموو پاشہ و پاش دہکشاوہ بہ دواوہ
 مالہ قہرہ تاژدینی بہ مہم و بہنگینیان نیشانداوہ

کئی بوو له خه آقی ساحبی ئیمانہ
 موژدہیان دہبرد بو خاتوون ئہستی نہوجوانہ:
 جووتیک سواری غہریب و نہوجوان ئہوہ ہاتن بو ئیرہکانہ.
 خاتوون ئہستی ئہگہر وا دہزانی
 بوخوی ہلہدہستا له دیوانی:
 بلان، بہخیریان بینم ئہو میوانانہ.
 خاتوون ئہستی دہکا ہہرایہ:
 «دہبلا بین جحیل و مہلا و سہید و کہیخودایہ
 یہک بہیہک ہہمووی دہناردنہ ریگایہ
 کئی بوو له خاتوون ئہستی چاو شہہینہ
 دہینارد قہرہواش و سہرسپی دہینا
 شووشہی گولایان دہگرت، وہتاغ و بالہخانہیان پی دہکرد ناوپرژینہ.
 کئی بوو له خاتوون ئہستی گہرم کولاہ،
 دہینارد قوربانی دہیناواہ،
 گاوگہردوونی لہپیش مہم و بہنگینان کراوہ.
 کہ مہم و بہنگین گہینہ کولانی
 جحیل بہپیریانہوہ چوون؛ دہستیان کرد بہ خہلات بہخشانی
 لہوی رہدبوون بہ سہفایہ
 لہ سہر ریہہ ہہبوون ریش سپی و کہیخودایہ
 کہ لہوی رہدبوون لی راوہستا بوون سہید و مہلایہ
 کئی بوو له میرمہمی بہلہک چاوہ
 سہلامی لہوان دہکرد لہ نیویان بوو پیاوہ
 ئینجا بہنگینہ گہلیک نادری
 چہک و ئہسپابان لہ میرمہمی وہردہگری،
 کاکہمہم لہوی راوہستا؛ بہنگینہ لہ بو مہحرہمی رادہبری

خاتوون ئهستی ئهگهر دهیزانی ئه و گوفتاره،
 له پهنجهرانرا دیته خواره.
 خاتوون ئهستی دهلی:
 «براله، گیانه!»
 بۆ ته شریف و درهنگ هاته ئیره کانه؟
 وهره، رۆنیشه؛ پیکه وه بکهین دوو قسانه.»
 بهنگینه دهلی:
 خاتوونی، به لهک چاوه!
 ئهمن ناتوانم رۆنیشم؛ ئاغام له دهری راوهستاوه.
 ئینجا خاتوون ئهستی نارديه کن سهید و مه لای موختاری:
 کاکه مه مم بۆ مه رهخهس بکهن به یه کجاری.
 که قاسید هاتووه له ولاره،
 عهرزی سهید و مه لایان کراوه،
 کاکه مه میان مه رهخهس کرد، دهیگوت: ده ولت زیاد و مالی ناوا.
 کاکه مه مم که مه رهخهس کرا هه موو کهس ده زانی
 روهی له حهره می قهره تاژدینی کرد، خاتوون ئهستی پی ده زانی.
 خاتوون ئهستی به پیره وه هات، دهستی ده ستوی کرد دهلی:
 براله بۆچ و درهنگ هاتیه جزیری ویرانی؟
 دنیای روهنم لی تاریکبوو، له سوئی توو لیم برا ری گوزهرانی،
 براله! هه لسته بچینه وه تاغی باله خانی.
 کی بوو له میرمه می موخته به ره
 له پلیکانان ده که وته سه ره
 په نجه رهیان بۆ ده کردنه وه ئه و به ره ئه و به ره،
 ده گه ل خاتوون ئهستی رۆده نیشتن، خوشک و برای ده موخته به ره
 بهنگینه ده پیش ئه وان راوهستا بوو دهسته ونه زهره

ڪي ٻو له خاتون ئهستي به لک ڇاوه
 دهگل ميرمه مي گوفتاريان بؤ يه ڪڍري گيڙاوه
 بهنگينه بؤ رڻيشتنن مەرڇهست ڪراوه
 مه م و بهنگين و خاتون ئهستي رڻيشتن شان به شاني
 خاتون ئهستي دهلي:
 ميواني منه ڪوري پادشاي ئيراني.
 خاتون ئهستي دهلي:
 له ڇوم مل به ڪوين و بي وهتني
 چ بکه م ميواني منه تاقه ڪوري براهيم پادشاي يه مهني.
 خاتون ئهستي دهلي:
 چ بکه م! له من بابان ويران،
 قهره تاژدين له ديواني ميرزينديني به هاتني ئه و ميوانانه نازاني.
 خاتون ئهستي دهلي:
 ڪويڙا دهرڪ! وهره بهر په نجره و باله خاني؛
 به ئه ميني بچو ڇه به ريڪي به قهره تاژديني بده، بلا ڪاڪم نه زاني.
 ڪي ٻو له ڪويڙا دهرڪي به لک ڇاوه،
 دهگه ييه دهرڪي ديواني ميري، پردهي هلداه،
 ڪهوشي هه لگرت و به قهره تاژديني نيشانداوه.
 ميرزيندين ناوري ددهاوه.
 ميرزيندين دهلي:
 «ڪويڙا دهرڪ بچي له دوي قهره تاژديني هاتوي، بؤ نه هاري چ دروسڪراوه؟»
 ڪويڙا دهرڪ دهلي:
 «مير بتيم به قوربانه!
 هرچي ئهتو بخوي هه يه، ئه ماما تازه هاتون دوو ميوانه»،
 ڪه قهره تاژدين له ديواني هه لستاه،

له پله كانان دههاته خواری ئاورپکی وه کویخادهرکی ددهاوه،
دهیگوت: «چ خه بهره، چی قه و ماوه؟»
دهیگوت: «ئه له ممدوللا هیچ نییه؛
«دوو میوانمان هاتوون له نیوه راستی شاریه،
زۆر میوانی ده نهجین، خاتوون ئهستی له دووی تووی ناردوو به ته عجیلییه».
قه ره تاژدین دهلی:
«ئه من بوخۆم غه و واسم،
ئه و میوانانه به خیرین، زۆر چاکیان دهناسم».
کی بو له قه ره تاژدینی گهرم کۆلاوه
ئه گهر گه بییه دهرکی خووی له هیچ کوئی رانه وه ستاوه
ههتتا له پلیکانان ده کهوته سه ره، په رده ی هه لده گرن، له هیچ کوئی رانه وه ستاوه
ههتتا ده چوو، له میر مه می ده کرد سه لام و سه لاوه.
دهیگوت: «عه له یکومه سه لام و رحمه توللاهی سه ر چاوی من شوپه لاوه».
کی بو له مه له کریحانی به له ک چاوه
چارشپوی به سه ر خووی هه لکیشاوه
به کوچه یدا ده هات به هه نگاوه
ئه گهر گه بییه دهرکی کابه کری، ئه گهر ته ماشای کرد ئه و میوانه که ی هاتبوو له
دهرکی ماله بابی نه ماوه.
مه له کریحان دهلی:
«له خوّم سه ر به تال و بابان و پیرانی!
دیت چلۆن له دهرکی ماله بابم برا پتی گوزهرانی؟»
مه له کریحان دهلی:
«بابه ئه توو گه لیک کافری!
پوژئی هه شتا کهس جیره وواجبی له ماله توو وهرده گری
خه بهر له هه ر چوار دهوله تان ده گه ری، ده لپن: به کرئاغا میوانان راناگری».

به کرناغا! چ بکه م؟، ئەتوو به کرناغایه کی نادری؛
 به کرناغا، ئەتوو بۆ من پەرژینی.
 قەت بووه، میوان له ماله توو جیی نهیی، بچیتته ماله قەرەتاژدینی؟»
 به کرناغا دەلی:
 «به حەققى ئەوهی ساحب سەفایه!
 ئەوهی ئەوانه بۆی هاتوون له رووی دنیا،
 نایه لم هیچ مەخسوود و مرادیان حاسل بۆ؛ به حەققى ئەو خولایه!»
 مەله کریحان دەلی:
 هەپرو، سەد جارار پۆ!
 دیت چلۆن ماله بابەکه م لى بوو نوغرو!
 دژمن دەلین:
 ماله به کرناغای له بۆ میوانان نهیبوو کا و جۆ.
 میرزیندین ناردیه کن قەرەتاژدینی: «کى مواجبی لى بریوه؟
 کى قسهی پى گوتوه؟ بۆچی نایه ته دیوانى؟» قەرەتاژدین دەلی:
 «له سایه ی نیوچاوانی ویوه کهس ناتوانی چ به من بلێ؛ ئەمما چەند سالان بوو
 برایه کم بوو رۆیی بوو به سایه ی نیوچاوانی وی هاتۆته وه؛ نیوی وی کاکه مەمه، جا
 له بهر ئەوهی به خزمەت ناگەم».
 میر حوکمی لهوی کرد: «هەلستى؛ کاکه مەمی بىنى و بىته ئیره».
 گوتى: «قوربان! ئەورۆ مەرەخەس بفرموو؛ سبەهینى به خزمەت میرى دەگەم
 دەگەل کاکه مەمی».
 کورپی پادشایه کی دی بوو، نیوی (عرفۆ) بوو. ئەویش هاتبوو بۆ ماله قەرەتاژدینی؛
 ئەویش بۆ یایه زینى. کورپی پادشایه کی دی بوو نیوی (چەکو) بوو. ئەویش هاتبوو بۆ
 ماله قەرەتاژدینی؛ ئەویش بۆ یایه زینى. کاکه مەمیش کورپی براهیم پادشای یه مەنى
 بوو. ئەویش هاتبوو ماله قەرەتاژدینی؛ ئەویش بۆ یایه زینى. قەرەتاژدین نیوی بابی
 عرفۆ و چەکوێ نەدەزانی؛ ئەمما دەیزانی کاکه مەم کورپی براهیم پادشای شارى
 یه مەنییه. شارى جزیریش هەر دهبەر حوکمی یه مەنى دایه.

ئىنجا ئەگەر سىبھەينى رۆژ بۆۋە، قەرەتاژدىن، عرفۇ، چەكۆ، كاكەمەم و بەنگىن،
ھەر پىنجىيان ھەلستان بۆ ديوانى مىرى چوون. بەكر قاسىدى لەسەر رىي ئەوان
دانا بۆۋ. ئەگەر ئەوان چوون بۆ ديوانى، بەكرىش لە مالا خۆى ھەلستا ھات؛ ئەۋىش
گەيىبە ديوانى مىرى.

ئىنجا دەلى لەو كورى پادشاى تەواۋە
گەيىبە ديوانى مىرى لىيان دەكرد سەلام و سەلاۋە
مىرزىندىن دەيگوت:

«عەلىكومئەسسەلام و رەحمەتوللاھى، سەر ھەردووك چاۋە!»

جىيان بە كاكەمەمى نىشانداۋە.

عرفۇ دەپىشدا ھاتبۆۋ؛ براى گەورە بۆۋ. چەكۆ لە دواى وى ھات؛ براى نىونجى
بۆۋ. كاكەمەم لە دواى وان ھاتبۆۋ؛ براى چكۆلە بۆۋ. ئەگەر چوونە ديوانى مىر
زىندىنى، مىر حوكمى كرد رەسەر ھەموۋانى خست؛ بەرامبەر خۆى دانا.
قەرەتاژدىن لەپاش موخارىجى ھەموو شەۋى جومعان يەكى پەنجا تومەنى لە پشت
سەرى وان دادەنا؛ دەيگوت: «نەكوو خەرجىيان پى نەبى ئابرووم دەچى. نان منەتى
نىبە بۆ من، نانى حىز عەيىبە ئەمن باسى نانى بكام». شەۋ و رۆژىكى لەۋى
دانىشتن، مىر مەرەخەستى نەكرن. خاتوون ئەستى ھەلى گرت، پياۋىكى نارد: «بە
كاكم بلين، كاكەمەمى بۆ ئىزن نادا بىتەۋە؟» مىر فەرموۋى: «مەرەخەستى دەكەم؛ بلا
بۆ شامى بىتەۋە كن ئەمن. خوشكم بۆچى شتى بە قەرەتاژدىنى دەدا، بە من نادا
ھىچ؟ ئەۋە كاكەمەم مەرەخستىم كرد، ھاتەۋە؛ بۆ شامى دەبى بىتەۋە كن ئەمن». كاكە
مەم ھەلستا رۆى؛ عرفۇ، چەكۆۋ قەرەتاژدىن، ھەموۋيان چوونەۋە. مىر ما دەگەل
بەكرئاغى. گوتى: «بەكرئاغا، ۋەرە تەگبىرى بكامىن؛ كاكەمەم ھىند نەجىمە ھەرچەن
دەكەم، شارى جزىرى قابىلى نىبە بىدەمى». بەكر گوتى: «ئەۋە كىيە شارى جزىرى
قابىلى نىبە، ئەتوۋ بىدەيى». مىر فەرموۋى: «بەخول، نازانم كورى كىيە؛ ئەمما زۆر
نەجىمە»، بەكرئاغا گوتى: «قوربان! بەخۆت دەزانى؛ كەيفى خۆتە». مىر فەرموۋى:
«ھىچى دى شك نابم، مەگەر يايەزىنى بە كۆشك و تالارەۋە بدەمى». بەكرئاغا
گوتى: «زۆر موبارەكە»، نۆكەران مزگىنىيان برد بۆ يايەزىنى: «ئەۋشەۋ كاكەت ئەتوۋ

پیشکیشی کاکه مەمی دەکا». یایەزین بەقەستی دەلی: «ئەو کاکه مەمە کویندەرییە؟»
یایەزین مزگینیی پی درا، ئەوئ شەوئ خووشی وە دلی یایەزینی کەوت. ئەویش
مزگینیی نارد بۆ خاتوون ئەستی: «ئەوا قسێکی وا پەیدا بوو لە مەنزلی کاکم».
خاتوون ئەستی دەلی:

«رەببێ خولایە، زۆر شوکرانە!

بە مەخسود بگەن ئەو نەوجوانە».

ئینجا بەکرناغا و میر دەکەن تەگبیرانە:

میر دەلی: «بەکرناغا! بلا بیدەینێ ئەوشەو». گوتی: «قوربان! ئاغا من! ئەوشوئ
مەدە. بچۆ مائی، پرسێکی بکە، بە یایەزینیش بلێ: خوشکێ، ئەمن ئەتۆم بەخشی بە
کاکه مەمی؛ مەلێ پیئ نەگوتم؛ ئەگەر رەزا نەبی ناتدەم». گوتی: «برالە! حەزێ دەکەئ
بمسووتینە؛ ئەمن لە قسەئ توو دەرناچم». بەکر گوتی: «قوربان ئەوشەو پەکی
کەوت، بمینێ بۆ سبەهیشەوئ ئینشاللا». بەکر هەلستا، چۆو مەلە خوئ. چوو لەو
کووچەئ لە مەلە قەرەتاژدینیرا دەهات بۆ مەلە میر زیندینی. بەکر زێری دە باغەلێ
خوئ نا؛ بە کووچەیدا هاتە خواری. هەر ژنێکی حیزبوو، قەحبە بوو دراوی دایە.
هیندیکیان کولێجەئ بۆ کردن، هیندیکیان قەندی دانئ. ئەو کووچەئ سەرانسەر بۆ
کرد. بەوانی گوت: «ئەگەر سبەهینێ خەبەرم دانئ:

«هەر کەس لە مەلە خوئ بیتەدەرئ،

قورئ بەسەری خوئ کا، یەخەئ بیچرئ

بگیرئ بلێ: هەپرۆ! یایەزین گول بوو، دەریان کرد لە شاری جزیرئ.

کاکه مەم پی بزانی ئەوا یایەزین گول بوو لە شاری جزیرئ دەریان کرد».

سبەهینێ ژنەکان هاتنە سەری کووچەئ،

دەستیان بە گریانئ کرد. کاکه مەم لەولای هات، گوتی: «ئەو چییە؟». ژنەکان
دەلین:

«لە خویمان مل بەکوین و هەژاری،

رپی گوزەرانمان برا بەیەکجاری.

ئەو پۆ سئ رۆژە یایەزین گول بوو؛ کەر و تێریان داووتئ. دەریان کردوو لە

شاری».

کاکه مه م ده لئى: «جا چ بکه م، ئە من که لاموللام خوار دووه ده گهل ئە وى پى دوازده مانگ و بیست و چوار رۆژان هاتوومه ئیره؛ ئینجا ئە من چ بکه م ده گهل گولى»
ده لئى: «له خوّم خه مگین و خانه و پیرانى!»
به دلشکستی هه لستا چوو ده دیوانى؛
جیيان به کاکه مه مى نیشان دا؛ ئە وهى به ئیلتفات ده زانى.

میر پرووى ده به کرى کرد، گوتى: «بلا يايه زینى بدهین به کاکه مه مى. گوتى: «قوربان! بلا شامى بکهین، ئینجا قسانى لى ده کهین». شامیان هینا، نانیان خوارد، خه لاس بوون. میر گوتى: «قهره تاژدین! بوچ قسان ناکه ی؟» گوتى: «قوربان! فه رمایشى تویه؛ هه رچى ئە توو ده فه رمووى ئیتاعه تی ده که م». گوتى: «قهره تاژدین! يايه زین به جى و مه کانه وه ئە وا پیشکیشى کاکه مه م کرد». کاکه مه م گوتى: «خولایه! ئە گه ر قبوولى ده که م ده لئین: ناچیزه یه؛ گولى قبوول کرد؛ ئە گه ر نامه وى، ئە من سویندخورم ده گهل ئە وى». میر فه رمووى: «قهره تاژدین! ئە وه يايه زینم به جى و مه کان و تالاره وه پیشکیشى کاکه مه م کرد». کاکه مه م گوتى: «میر، ئە وه قبوولم کرد؛ دامه وه به توو». میر گوتى: «قهره تاژدین! هه ر ئە و جار به کاکه مه مى ده لئیم: «کاکه مه م! ئە وا يايه زین به جى و تالاره وه پیشکیش به توّم کرد». کاکه مه م ده لئى: «ئوه قبوولم کرد؛ دامه وه به توو» میر گوتى: «ئوه سه ررا وى لیم قبوول کردى». عرفو، چه کو که یفیان خو شبوو؛ چونکه کاکه مه م يايه زینى نه ویت. قهره تاژدین خه مناک ما. هه لستا پروا له رقى کاکه مه مى چونکه يايه زینى نه ویتووه. میر فه رمووى: قهره تاژدین، دانیشه وه؛ ئە وه کاکه مه م يايه زینى قبوول نه کرد له من، ئە من شتیکی له وى ده خوازم، کاکه مه م به منى بدا». کاکه مه م گوتى: به لئى قوربان چ ده فه رمووى به چاوان». گوتى «ئهو ئە و نوکه ره ی خو ت به من بده، ئە گه (*)) به نگینه یه». گوتى: «قوربان! پیشکیشت بى».

کى بوو، له به نگینى گولباوه،

(*)) ئە گه: ئە گه ر.

بانگ لهسهه بانگی لئ ددهاوه .
 كهول و گوچانی میرمه می رۆی ددهاوه ،
 بانگ لهسهه بانگی لئ ددهاوه .
 دهلئ: «ئهی خولایه، له وه لایهتی غوربهت چم لئ قهوماوه!»
 بهنگینه دهلئ: «میرمه ئه منی بۆ بهراتی هیناوه» .
 چوو كهول و گوچانی هه لگرت له پیش میرزیندینی راوهستاوه .
 کاکه مهه هه لستا به تاقی ته نی بۆ ماله قهره تاژدینی گه راوه .
 ئه گه ر گوئی هه لده خا، خاتوون ئه سستی ده لئ: «خولایه! چ بکه م چم لئ قهوماوه؛
 «ئه گه ر کاکه مهه خوشکی منی نه ده ویست، بۆ که لامولالی ده بهر خوشکی من
 ناوه؟»
 میرمه م ئه گه ر ده چوو، ئه گه ر ته ماشای کرد عرفو و چه کو ساز و چه قه نه بیان
 رۆناوه .
 قهره تاژدین غه مناک ماوه .
 ئه گه ر به کر ئه و قسه ی ده بیستن ته واوه ،
 به زه ریفی له دیوانی میری هه لستاوه ،
 بۆ خزمهت یایه زینی ده چوو زۆر خوشی بوون هه نگاوه .
 به عاستا په رده ی یایه زینی هه لداوه ،
 به ئانقه سستی ده گه راوه به دواوه ،
 یایه زین ده لئ:
 «کابه کر! بفرموو وه ره پیشتی، بزانه ئه وشه و له دیوانی چ قهوماوه» .
 ئه گه ر به کر وا ده زانی، چوو ه کن یایه زینی دانیشته له دیوانی .
 یایه زین ده لئ:
 «کابه کر! بۆم بگێره وه بزانه، چ بووه چ سوچه تیک کراوه» .
 به کر ده لئ:
 «چ بکه م، برای توو شیت و ناته واوه؛

ئەمن نازانم، چ بکەم برای توو نازانی رپی گوزهرانی.
حیزبایکی خویری هاتووو کەس بەمەنزلی نازانی،
ئەوشەو کاکى توو سى جاری ئەتوو پیشکیش کرد، قبولی نه کرد له دیوانی».

یایەزین دەلی:

«پیم بلی، ئەو قسە چییە؛

بەکرئاغا ئەوہی قبول ناکەم، ئەوہ کاریکی خویرایییە.

ئەوہی ئەمنیان داوہتی نیوی چییە؟»

دەلی «نازانم؛ کاکەمەمی پی دەلین یەکی زەردەلەى خویرایییە!»

یایەزین دەلی:

«سەری بەتالم، ملی بەکوینم.

بەکر، ئەوہ خەتای تۆیە، سى و دوو ددانەت بە گازی دەرتنم!»

بەکر دەلی:

«ئەمن چ بکەم، تەخسیرم چییە؟

ئەو میرمەمە پیاویکی زۆر ناچیزەى خویرایییە.

برای توو پیاوان نانسى ئەتوو ی لەکن گران نییە».

ئەگەر بەکر ئەو قسەى دەکرد تەواوہ،

بەزەریفى هەلدەستا پەردەى هەلدەگرت، دەگەر اوہ بە دواوہ.

یایەزین بو خوێ دەگری خەمناک ماوہ؛

دەلی: «خولایە! ئەگەر ئەو پیاوہ ئەمنی نەدەویست، بو لە یەمەنى کەلاموللای

دەپیش ئەمن ناوہ؟

لە من مل بەکوین و بابان ویرانى!

سبەحەینى دەبی ئەو کاکەمەمەى ببینم، بزەنم ئەگەر ئەمنی نەدەویست بوچ

پادشایەتى یەمەنى بەجى دەیەشت، رپی دوازده مانگ و بیست و چوار رۆژان

دەهاتە جزیری ویرانى».

رۆژیکى سەر لە سبەحەینانە،

چوار شيران له سه رباني قهره تاژدیني گرتووه دیوانه .

یا یه زین گوتی: «بۆچی مه جمیع هی ئه و قاپان هه موو روژێ ناشون؛ به پیسی ده چنه دیوانی. کاکم هه ر شه پیه تی». به قهره واشانی گوت: «هه لێ گرن ده یبه مه هه وزی ماله کاکم؛ ئه من ده یان شو م ئه و رو با هه موو شام و نه هاران وا بچیته دیوانی». خپله کی به سه ر خۆی کیشا ره پیش که وت .
ئه ویش قاپ و مه جمیع هی هه لگرت، وه دووی که وت .
چه کو ده لێ:

«عرفو! قهره تاژدین، میرمه م گیانه گیانه!

»ئه و بلنده ی به له ک چاو کتیه، دیته خواری بۆ رازی کانیا نه.»

عرفو ده لێ:

«چه کو! میرمه م، قهره تاژدین، ئه زو بيم به قوریا نه!

ئه و خاتوونه ئه و خاتوونه یه، ئه گه ر ئه و سێ شیره ی به ته مانه.»

یا یه زین ژنخوشکی قهره تاژدینه . ئه وان له به ر قهره تاژدینی شه رمیان کرد دهنگی بکه ن. قهره تاژدین گوتی: «که لاموللایان بۆم بین». قهره تاژدین که لاموللای خوارد بۆ عرفو، چه کو، کاکه مه می گوتی: «هه تا ئه من زیندووم یا یه زین ئینگۆ هه رسیکانه؛ ئینجا هه رچی خولا داینی ئی وی بی». قهره تاژدین گوتی: «بلا کاکه مه م بچی رپی لئ بگری، نه کوو بلێ: برا چکو له م، به پیاوم نازان». چه کو گوتی: «هه ر که سیک یا یه زینی پی قایل بی، ئه و برا گه وره مان بی».

»ئه مه سێ برا هه بوون ئه سپ بۆزه،

هه رسیک ساحبی گورز و که مه ند و ئه سپابی قۆزه .

هه لسته برۆ یاخولا یاری خۆت موباره ک بی، دوامین پیروزه.»

عرفو ده لێ:

»ئه مه سێ برا هه بوون ئه سپ ئاله،

هه رسیک ساحبی گورز و که مه ند و شیر و مه تاله .

لاوه! میرمه م هه لسته برۆ یاری خۆت موباره ک بی، دوامین هه لاله!»

کاکه مه م هه ر راوه ستا پووشکه ی ده عه رزی ده ژنی، دهنگی نه کرد .

قهره تار دین دهلی:

«میر مه م له منت کهوی دهگه ل نهوی سه خونوی دهگه ل نهوی تانی!

ره بی خولا! نهو برایانه ت لی نه ستینی، هه تا خولا دهکا دیوانی.

هه لسته، برۆ ده شقه می پیاو قسیکی له ماشوقه ی خوی بزانی».

به کاکه مه میان گوت: «هه لسته برۆ». گوتی: «کور مه مال خه رانه بوو! نوژی

نیوه رۆیه بی، نیوه راستی شاری جزیری بی، سی شیری وهک نهنگۆ راوه ستی لیره،

نه من چلون پشتم دهنگۆ دهکمه، دهچم بو نوژی نیوه رۆیی، ری چلون له خوشکی

میری دهگرم؟ وه لاهی! دلم بتوقی ناتوانم بچم». عرفۆ هه لستا دهگه ل چهکوی،

قهره تار دینی، له سه ربانی چوونه خواری؛ نه سپی خویان هینا ده ری؛ سویندیان

خوارد به قورعانی: «نه گهر یایه زین قسه ی دهگه ل کاکه مه می یهک بی، هه رچی له

کوچان، له سوقاقان قسیکی بکا، فزوولی بکا، سه ری ده برین».

کی بوو له کاکه مه می گولباوه،

که ولی قاقمی به ملی خویدا داوه،

گه لکی خو شبوون هه نگاوه.

عرفۆ دوعا و نایه ته لکورسی ده خویند ده یکردن ته واوه،

هه تا دهچوو له رازی کانیه له یایه زینی ده یکرد سه لام و سه لاوه.

یایه زین عه لکی وه میرمه می قه له ندهر نه داوه،

یایه زین ده لی:

«لاوه! لاو مه به و ترۆ

خه لقی جزیری نهوا له سه ربانان بوون کو به کو

نه گهر حاجه تی ناویت هه یه، ده سنوژی خوت هه لگره برۆ».

میر مه م ده لی:

«خولایه چلون خانه م بووه ویرانه

هه زار نه حله ت له بابی خوم دوامین له بابی هه موو پیاوانه

ری دوازده مانگ و بیست و چوار رۆژان پادشایه تی یه مه نی به جی بیله به قسه ی

ژنان هه‌لسته وهره ئیره‌كانه؛

ئىستا ده‌لى: «لاوه! ئەگەر حاجەتى ئاويت هەيه، دەسنوێژى خۆت هەلگره و برۆ
خەلق شمر و شەيتانه».

كۆ بوو له مير مەمى گولباوه،

كهولى به سەر شانى خۆيدا دەدا، به‌عاجزى ده‌گه‌راوه به دواوه. يايه‌زين گوتى:
«خولايه! ئەوه ئەوا هات، قسه‌ى خۆى كرد، ئەمن دلم شكاند؛ كه‌لامى خولاي ئەوى
ناگرى، ئەمن ده‌گرى، به‌جوانى ده‌مرم، به‌كافرى ده‌مرم. بلا بانگى كه‌م، بگه‌رپه‌ته‌وه،
ده‌شقه‌م دوو قسانى ده‌گه‌ل بكه‌م». يايه‌زين بانگ دى‌لى:

لاوه! هەى لاه!

ئەگەر حەزرىتى جبرائىلى خۆشه‌ويسته، نىداى بۆ خۆشه‌ويستى وى هيناه،
لاوه ئەتوو، ئەو خولايه كه حەزرىتى مووساى له نوورى خلقه‌ت كردووه، هه‌وه‌لى
سبحه‌ينان هه‌زار و يه‌ك كه‌لامى له باره‌گاي خولاي ده‌كا ته‌واوه؛

لاوه، به‌شقى ئەو خولايه‌ى، ئەگەر عەزرىتى عيساى روهوللاى له نوورى خلقه‌ت
كردووه، مردووى له قه‌برستانان پى ده‌ژياوه؛

لاوه هه‌رچەند مۆمن و مه‌لايكه‌تن ده‌تینمه‌ تکه‌يه

بۆ خاترى من، ئەو جارەكه بگه‌رپه‌وه دواوه!

ئەوجار كاكه‌مه‌م به شانى راسته‌يدا گه‌راوه،

ته‌مه‌ناى له خولاي ده‌كرد، له پيغه‌مبه‌رى ده‌پاراوه،

هه‌تا ده‌چوو له رازى كانيه له يايه‌زينى ده‌يکرد سه‌لام و سه‌لاه.

يايه‌زين ده‌لى:

«ئەله‌يكوموسه‌لام وه‌رهمه‌توللاهى، سەر هه‌رتك چاوى من، ميرمه‌م شوپه‌لاه،

شه‌وى دى، ئەگەر ئەو گيچه‌له له ديوانى ده‌قه‌ومى بۆچى له منى مل به‌كويتن

نه‌گيڤراوه،

ئەله‌يكوموسه‌لام وه‌رهمه‌توللاهى، سەر چاوى منى بابان ويرانى

ئەتوو شه‌وى دى بۆچى ئەمنت له كاكم قبوول نه‌كرد له لاي ديوانى؟

ئەگەر خۆت بە پیاو نەدەزانی بۆچی دەبەر ئەمنت دەناسی جزووی قورعانی؟»
کاکەمەم دەلی:

«یاپەزین، ئەتوو گەلیک ساحب خاتری

کاکەمەم نەهاتووە فینجانی قاوہی بە سەدەقەسەر وەرگری

خولاً غەزەبی حەوتەبەقەہی ئاسمانی ببارینی لە شانی کابەکری

یاپەزین! پۆژم لی هەلات گەیییە محەلی چیشتەنگاوی

پوومەتی یاپەزینی گەلیک بەمن زەریفتەر لە شووشەہی گولۆی

بریا ئەو دەست و جام بام، ئەگەر یاپەزینی دەیاویتەوہ سەر پووی ئاوی

پۆژم لی هەلات، گەپووتە نیوہرۆیہ،

پوومەتی یاپەزینی گەلیک زەریفتەر لە گولۆی لیمۆیہ

بریا دەست و جام بام، ئەگەر یاپەزین بە دەستی موبارەکی دەیاویتە سەر پووی

جۆیہ

پۆژم لی هەلات، گەپە فەسلی ئیواری

پوومەتی یاپەزینی گەلیک زەریفتەر لە دەنکی دەہەناری

بریا ئەو تاس و تەبەق بام، ئەگەر یاپەزین بە پەنجەہی موبارەکی دەیاویتە سەر

تاتەشواری

پۆژم لی هەلات گەیییە محەلی نوژی شیوان

پوومەتی یاپەزینی گەلیک زەریفتەر لە گولۆی دە میوان

بریا ئەو دەست و جام بام و ئەگەر یاپەزینی بەپەنجەہی موبارەکی دەیاویتەوہ

سەر قەمبەلی دە لیوان

پەببی خولایہ! ئەتوو پەحمبەری، دەگەل یاپەزینی چیدی نەنبی نیوان

پۆژم لی هەلات گەپووتەوہ نوژی خەوتنی

پوومەتی یاپەزینی گەلیک زەریفتەر لە گولۆی دە سوئسنی

پەببی خولایگرم بی، ئەوی پۆژی دەکا دیوانی دەگەل دیوان کردنی

یاپەزین! بە خولای، ئەمن دەست لە توو هەلناگرم هەتا پۆژی مردنی

يايه زین! ئاورم تى به ربوو، جگهرم سووتاوه
 غه ریبی شارانم به نگینه شم لی هه لبر اوه
 شاری یه مه نيم له چه نگان چوو، ئه ویشم ده پیناوی توو ناوه
 يايه زین! ئه گهر ئاگات لیم نه بی، زور خراپم لی قه وماوه
 ئه من و توو وا لیک نابین مراد و کاوی
 گهر دنی توو گه لیک زه ريفتره له شووشه ی گولاوی
 ئه گهر ده توانی به دهستی موباره کت، زمانم شکا بمدیه چۆر پیک ئاوی!
 يايه زین ده لی:
 «لم به کوینه، دلّم به تازی
 «گورگئاوی میرزیندینی گه لیک بی ره زاترن له مووی به رازی
 ئه توو چلۆن ده توانی به نوژی نیوه رۆیه له نیوه راستی شاری جزیری جامی ئاوی
 له من بخوازی؟»
 کاکه مه م ده لی:
 «يايه زین، هیزی جگهرم، چرای چاوانم!
 ئیستا ئه من غه ریبی هه موو شارانم
 له وهش بی تیپ و سپاتر بم، هیشتا میری برای خۆت به مه پتهر و نوکهری خۆم
 نازانم
 غه ریبه ی شاران، له بهر خاتری توو زور بی مه کانم
 هیچ کهس نازانی يايه زین چه ند جوانه
 بۆم به جی هیشتوو تهخت و مه کانه
 هه رچیکي ژنه، پیشکاریان شهیتانه
 ئیستا چۆر پیکم ئاو ناداتی؛ ده لی خهلق شهیتانه»
 کی بوو له يايه زین به لهک چاوه
 دهستی هه دا جامی ئاوی، باز نه ی له دهستی خۆی ده رهیتنا، ئه نگوسته یله ی له
 قامکی خۆی راکیشاوه

گوارهی له گوپی خوئی دهرهینا، دهرزی له بهرۆکی هه‌لکیشاوه، ده جامی ئاوپی
ناوه

جامی له سه‌رینچاوه‌ی کانیه، هه‌ل‌دینجا، به دس کاکه‌مه‌می داوه
کاکه‌مه‌م ئاوه‌که‌ی خوارده‌وه، بازن و ئه‌نگوستیله و کرمه‌ک و هه‌مووی ده باغه‌لی
خوئی ناوه

جامی به‌دهس یایه‌زینیدا . یایه‌زین ده‌لی: «ئینجا میرمه‌م ده‌ولت زیاد و مائی ئاوا»
کاکه‌مه‌م ده‌لی:

«له خوّم غه‌ریب و خانه‌ویرانی

ئیسنا غه‌ریبی شارانم کهس قه‌درم نازانی

یایه‌زین! به زاتی خو‌لای به حه‌ققى قورعانی

ئه‌من لی‌ره نارۆم هه‌تا ده‌گه‌لم دانه‌نیی جی ژوانی».

یایه‌زین ده‌لی:

«سه‌ری به‌تالم، بابانی ویرانم!

چل قه‌ره‌واشم هه‌یه هه‌چ که‌سیکیان به هومید نازانم

چ جتیان شک نابهم، نییه متمانم

بۆیه وا خه‌جاله‌ت و سه‌ره‌ویرانم».

میرمه‌م ده‌لی:

«ئه‌من غه‌ریبم به‌جییه‌کی چاک دهرانم.

ئاورم تی به‌ربوو، چۆقه‌م ده‌که‌وتی:

مه‌حه‌لی چیشتانى سولتانی ژوانمان میعراجی مزگه‌وتی».

یایه‌زین ده‌لی:

«خولایه! چلۆن پرووم په‌شه، بابانم ویرانه!

مزگه‌وتی کاکى من له لایه‌کی دیوان گیراوه؛ لیتی رۆنیشتوون وه‌کیل و وه‌زیری

که‌و‌ل به‌شانه.

له تهره‌فی دیکه‌ی لیتی رۆنیشتوون سو‌فی به‌رمال له ملانه.

ئەوا لە ميعراجى مزگەوتى مەلا مەسەلەى دەخوينى لە بەحسى دنيا و قيامەتانه
لە پيشخانان نۆكەر و قەننەدارى بەردەستانە
ئەگەر مزگەوتى كاكى من چۆل و ئەحەدولقەندەهار دەبى، بە كولينچكانى بەجى
دەمىن دوازده كوئىرى حافزولقورعانه .

لە لايەكى تەكپەيه، لە تەرەفى ديكەيان خانەقارۆنانه
ئەوھە بۆ موسلمانان چاكە، تيدا بىن شادەوئيمانە
ياپەبى بە كارى توو سەد جار شوكرانه
كى بوو لە كاكەمەم و ياپەزىنى گولباوھ
قەول و قەرارىان دەبوو تەواوھ
ئەوا رۆژ لە نيوەرۆيه وەرگەراوھ
ميرمەم دەلى:

«ياپەزىن، عەمرەكەم! دەولەت زىاد و مالى ئاوا»
ياپەزىن دەلى:

«توخوللا! مەرۆ لەكن ئەمنى ھەژارى
بەنگينە لەكنت نەماوھ بە خەمخوارى
چ بكەم، كى دەلى بنىرمە كنت بە خزمەتكارى؟»
كاكە مەم دەلى:

«ياپەزىنى چاو جوانى!
رۆحى خۆمت قوربان دەكەم دەگەل سەرتاپاي ئيمانى.
ئەو قسانە پىكەوھ دەكەين ئينشاللا سبەحەيانى».
كى بوو لە ميرمەمى گولباوھ،
دەيگوت: «ياپەزىن، عەمرم! دەولەت زىاد و مالى ئاوا»
ياپەزىن دەلى:

«چ بكەم ئەمنى قەلەندەرى
ميرمەم، ھەرۆ برۆ، بەخولات بەئامان دەدەم، بەزامن بەپىغەمبەرى».

كئى بوو له ميرمه مى گولباوه،
 بو خزمهت عرفو و چهكو و قهره تاژدينى گه راوه
 دهچوو له هه رسيك برايان دهيكرد سه لام و سه لاوه.
 چهكو دهلى:
 «ئهتوو بزانه له كارى خولاي ئاسمانى
 ميرمه م به خيرتيه وه له سه فا و له سه يرانى
 ئه و يايه زينى ئه من تى به له دم، ساحب ئيعلايه؛ هيچ كهس مه تله بيتى لى نازانى.»
 ميرمه م دهلى:
 «قهره تاژدين! ليم مه ده به شيران، مه مكوژه به توانجان
 مه رد ئه و مه رده نيه بچيته رپى كچى ده كرمانجان
 مه رد ئه و مه رديه له كيژى ده ميران وه رگيڤى بازن و باجان.»
 عرفو دهلى:
 «ياره بى، به خيرتيه وه، لاوه
 ئه و يايه زينى به له ك چاوه
 له كنم قسه ي ده گه ل هيچ كهسى نابى ته واوه.»
 كاكه مه م دهلى:
 «عرفو! مه مكوژه به شيران
 مه رد ئه و مه رده نيه بچيته رپگاي كچى ده وان فه قيران
 مه رد ئه و مه رديه بازن و گواران بستينى له كيژى ده ميران.»
 كئى بوو له ميرمه مى به له ك چاوه
 له عرفو و چهكو و قهره تاژدينى دهيكرد سه لاوه
 بازن و گواره ي له باغه لى خو ي دهره ينا، له پيش ئه وانى روئاوه.
 ده يگوت: هه ر كه سىكى ئه وه ي هه لگري، كاكه مه م نو كهره له پيش ده ستي
 راوه ستاوه.
 قهره تاژدين دهلى:

«ياخولاً ميرمه م نه مری!

خولاً وهندی میری مهزن دهستت له عه مری بگری!

ئه وه هر قابیل به تویه هه لی بگری

ئه توو گه وره ی هه مووانی؛ ده بی هه رکه سه که وشی توو له سه ر چاوی خوئی

را بگری»

عرفو ده لی:

«میرمه م، گیانه! ئه منت ده بمه نوکه ر له به رده ستانه.»

چه کو ده لی:

«میرمه م! به برا گه وره یی توو سه د جار شوکرانه»

ئینجا میرزیندین به نوکه رانی گوت: «برۆن کاکه مه می بیئنه ئیره کانه.»

نوکه ری میری ده هاتن به لینگدانه

ده لی: «سه لاموعه له یکوم میرمه م؛ میر فه رمووی ته شریفی مو باره کت بیته

ئیره کانه.»

ئه گه ر میرمه م وا ده زانی

عرفو و چه کو و قه ره تاژدین هه لده گری، ده چی بو دیوانی.

کی بوو له میرمه می گولباوه

ده گه ییبه دیوانی، له میری ده کرد سه لام و سه لاوه

ده لی: «عه له یکوم ئه سه لام و ره حمه توللاهی به خیری، شو ره لاوه!»

میر ده لی:

«کاکه مه م نه که یین گو فتاری،

بلا ته خته نه ردینی بیئین رۆبیشین له قوماری.»

رۆده نیشتن دوو به دوو میرمه می نه وجوانه

بو وه عده ی پینج سه عاتی لیکیان ده دا شان به شان

کاکه مه م زۆری له میری برده وه، کردی سه ری ویرانه.

گوتی: «بلا جییان بگۆرینه وه.» گوتی: «به لی، قوربان.» به کر ته گبیری کردبوو

جڙيان بگورنهوه؛ ڪاڪه ميان لهوئ هه لستان، چوهه جي ميري. ميريان هينا جي ڪاڪه مهي. ديسان قوماريان ڪرد. مير باشاري ڪاڪه مهي نه ڪرد. مير گوتي: «بلا قاويڪي بخوينهوه». به ڪر به دزي به ميري گوت: «بلا يايه زين بي، قاوهي بگيري». يايه زين قاوهي هينا، گوتي: «هاني بهنگينه بيانديه». مير گوتي: «يايه زين! بوخوت قاوهي بده». به ڪر به ميري به دزي گوتي: «بهنديڪي بانگي ڪاڪه مهي ڪه». مير دهلي:

«ڪاڪه مهي، بهو خولايهي ڪم بي نسرينه،

پادشايه ڪي بي شهريڪه، هيچ شهريڪي له بو نينه

له ڪن نه من وايه نه وهتي له دايڪ و بابي خوت بووي هيچ دوستي به دلتي نينه».

مير مهي دهلي:

«مير دهغيلت بم، نه من ده بڙيرم شوڪرائي

دوستي من يه ڪيڪه وهڪ عوريه ڪاني له ناسماني»

مير دهلي:

«ياري توڻ گوي قوتن وهڪ گوي ده مشڪان؛

«نای دوستي توو سهري هه لئا يه له بهر نه سپي و رشڪان».

مير مهي دهلي:

«ميران! به قوربانتي بم، ليم مهگره به هاني

دوستي من يه ڪيڪه وهڪ عوريه ڪاني له ناسماني

دوستي من نه وهيه، بووه به ساقی قاوهي ده گيري له ديواني».

مير دهلي:

«مير مهي به قام به قسهي توو هيچ نيهي

نه وهتي له بابت بووي، هيچ دوستت نيهي».

مير مهي دهلي:

«له خوم غريب و بيڪهس و خانه ويريائي

چونڪه ميوانم، پيم دهڪن بوختائي

نه من ده ليم: دوستم ههيه؛ چونڪه غريم ڪهس پيم ناڪا متمانتي

ئىنشاللا ئەرەسوو و لوقمان دىنمە سەرى، نايەلم مىرمەم بە چ دەردان بمرى»،
كى بوو لە بەنگىنى گولباوہ
دەھات بە گريان و بە ھەشتاوہ
ھەتا دەگەبىيە مىرمەمى، دەيگوت: «بە قوربانىت بىم كوئىت ئىشاوہ؟»
دەيگوت: «بەنگىنە! مەترسە؛ ژوانم دەگەل يايەزىنى رۆناوہ»،
دلم دەلىتى كوورەى وەستايانە، گەلىك لە چۆشە.
ئەگەر دەچىيە كىن مىرزىندىنى بلى: مىرمەم دەردى گرانە، گەلىك نەخۆشە.»
ئەگەر بەنگىن وەدەردەكەوت، ئەو خەبەرەى بۆ ئاغای خۆى دەبردەوہ لە ديوانى
دەلى: «مىرمەم نەخۆشە، كەس بە دەوا و دەردى نازانى».
مىرزىندىن دەلى:
«چ بكم، لىم تىك چوو، بەبى مىرمەمى ناچمە ئەو راوہى سبجەينى»،
مىر دەلى:
«بەنگىنە ئازىزم، بەنگىنىكى شىرىنى!»
«ئەسپان بىنەدەرى، سواربن، بچىنە كىن كاكەمەمى مائە قەرەتاژدىنى»،
بەكرئاغا دەلى:
«ئەتوو بۆ وا مىرىكى بەستەزمانى؟
جارى بەو شەوہى لە مائە قەرەتاژدىنى ھەلمەستىنە مال و خىزانى
دەمىكى دى سوار دەبىن، سەعاتىكى ماوہ لە بۆ بەرى بەيانى»،
مىر دەلى:
«ھۆى بەنگىنە؛
دە بلا تەدارەكى بگرن، ئەسپى من بكنەوہ زىنە
ئىنشاللا بە سەلامەتى كاكەمەمى بۆ مائە قەرەتاژدىنى بچىنە»،
كى بوو لە بەنگىنى موختەبەرە،
ئەسپى مىرزىندىنى زىنى لى دەكرد، دەيكىشا تەنگ و بەرە،
تاجى و توولەيان بانگ دەكرد ئەوبەر ئەوبەرە،

مير دهات؛ پيى ده رڪيڻي دهنآ. له زيني مورسهسى دهكهوته سهره؛ دهگوت:
 «بهنگينه! به سهرى من، دهپيشدا برؤ خهبريكي من بو كاكههمى بهره».
 كي بوو له ميرى گولباوه،
 دهى ئاژوا به پهله و به ههنگاوه،
 دهات، له ماله قهرهتاژدينى دهبوو پياوه،
 دهگوت: «كاكه! هيچ خوت نهخوش مهكه، وهگير هيچ پادشايان ناكهويى نهو
 رهشهراوه»

ميران نهتوو گهليڪ بي فكري.
 هرچهن دهكهم، ميرمهم خوي لهسهر ئهسپي راناگري.
 مير! پهكي خوت مهخه؛ خرايم لي قهوماوه.
 نهمن گهليڪم بي له توو خوشتره نهو راوه،
 نهما نهخوشيكي بي ئيختيارم، جگهرم براوه».
 مير دهلي:

«كاكههم، له خوم نهبينم مراد و كاوي
 حوكمه دهبي دهگهال خوم بتبهمه راوي؟»
 كي بوو له ميرى موختهبهره،
 دهگوت: «بهنگينه برؤ ئهسپي كاكههمى بيينهدهره؛
 عرفو و چهكويانم بو بكه خهبره».
 بهنگين دهچوو، ئهسپي كاكههمى دههينا دهره
 خاتوون نهستي دهلي:

«بهنگينه! تهنگاني شل بكيشه نهوبهر نهوبهره»
 نهگهر بهنگين ئهسپي ميرمهمى دههينا، پيى دهركيڻي دهنآ، بكهويته سهره
 هرچي كردي، هيڙي نهبوو قهلهندهره
 خاتوون نهستي دهلي:
 «براله! به كاكههمى ناكري نهو سهفهره».

میرزیندین دهلی:

«خوشکی لیم مه‌گوره، لئی نابینم کاوی؛

ئه‌گهر به کولیم بردبی، کاکه‌مه‌می ده‌به‌مه راوی».

کاکه‌مه‌م ده‌له‌رزی، ئه‌گهر له باله‌خانه‌ی وه‌ده‌رکه‌وت،

پی‌ی ده‌رکیفی نا نه‌چوووه سه‌ری، زینی ئه‌سپه‌که‌ی ده‌به‌ر زگی که‌وت.

میر گوتی:

«ته‌نگه‌ی ئه‌و ئه‌سپه‌ی بۆ وا شله؟ ته‌نگه‌یان توند کیشا کاکه‌مه‌میان سوارکرد.
چه‌ند کردی؛ خۆی رانه‌گرت.

میر گوتی: «دایبه‌زیننه‌وه؛ زۆر نه‌خۆشه. راوی ئه‌ورۆ حه‌یفه کاکه‌مه‌م ده‌گه‌ل نه‌بوو؛
بچۆ، به‌کرئاغا پی‌ی بلین سواربی».

به‌کر گوتی: «ئه‌سپه‌که‌م شه‌له؛ میر ته‌شریفی بروا؛ و‌لاخیکی په‌یدا ده‌که‌م و
ده‌یگه‌می». به‌کر نه‌چوو بۆ راوی، قاسیدیکی نارده سه‌ر کاکه‌مه‌می. کاکه‌مه‌م هه‌تا
چیشتانئ دانیشت له پاشان سه‌بر سه‌بر رۆی بۆ دیوانی میری. گه‌یییه دیوانی،
دانیشت. یایه‌زین هه‌لستا، هاته خزمه‌ت کاکه‌مه‌می

کی بوو له مه‌م و زینی به‌له‌ک چاوه

یایه‌زین ده‌هات، له کاکه‌مه‌می ده‌کرد سه‌لام و سه‌لاوه

ده‌یگوت: «عه‌له‌یکوم ئه‌سه‌لام و ره‌حمه‌تو‌للاهی، سه‌رچاوی من، خاتوونی، کیل
گه‌ردنیی به‌له‌ک چاوه»

ده‌ستیان ده‌ستۆی یه‌ک ده‌کرد، ده‌میان به‌ دمی (*) یه‌که‌وه ناوه.

به‌کر ئاگای لی بوو کاکه‌مه‌م هاته دیوانی

قاسیدی له‌سه‌ر داده‌نا له بۆ کیشک کیشانی

کیشکی چاکیان لی کیشاوه

هه‌ردووک خه‌ویان لی ده‌که‌وت، ئه‌و جووته لاره

(*) دم: ده‌م.

میر ږاوی دهکرد هه تا ږوژ وهرگه ږاوه

بانگی دهکرد:

«حیغه، چهکو، کاکه مه م دهگه ل نه بوو، پیم خوښ نه بوو نه ږاوه».

ږوویان ده مائی کرده وه. قهره تاژدین گوتی: «نهن دوزانم کاکه مه م دهگه ل یایه زیننی ده دیوانی خوی لی که وتوو؛ نه گهر هه لی نه ستینن، وه خه بهر نایه». بانگی کرد: «به نگینه! وهره تا پیت بلیم. وهره، نه توو هه لی؛ نهن پیت ده که وم؛ دوور داریکت پیدا ددهم، مه گه ږتوه سهر داره که ی، ههر ږو هه تا مائی. دابه زه، مه م و زینیان له خه وئ هه لستینه». نه گهر میر گوتی: «نه وه له داری ترسا، وا نه گه ږاوه بو دوايه». قهره تاژدین ده لی: «نهن ده لیم، میر، نه وه نه ترسا؛ نه وه ده چی، دابه به زئی، دی له درکی دیوانی بوخوی جله وی ناغای خوی ده گری». میر گوتی: «نه وه شوینکی چاکه». نه گهر به نگینه هاته وه، ته ماشای کرد مه م و زین خه ویان لی که وتوو، هیچ ناگیان له دنیا به نه بوو. گوتی: «نه گهر هه لیان ده ستینم، گونا هم ده گاتی، نه گهر هه لیان ناستینم نیستا میر ده گاته چی، پی دوزانی، سهرمان ده برن».

به نگیان ږوانی: نه وا میر هات. به نگیان ده لی:

«های میرمه م! له خو م غریب و هه ژاری

ناوریکم ده به دهنی به ربوو دایگرتم به یه کجاری

کاکه مه م، له و خه وه ی هه لسته، که لیکي وه کوو میری هات و گه ییبه قه راخ شاری

وا ی، له خو م غریبی و یه خسیری

میرمه م، له و خه وه ی هه لسته غریبی خو ت وه بیرئ؛

که لیکي وه کوو میرزیندینی هات و گه ییبه ده روازه ی جزیری».

کاکه مه م له خه وئ هه لسته گوتی: «به نگینه نه وه چییه؟»

گوتی مال خه رانه بوو! نه وه میر گه ییبه چی؛ نه توو بو هه لناستی، له دیوانی ږو یه وه؟» گوتی: «به نگینه! ته ماشاکه، بزانه دووره یا نیزیکه». به نگینه چوه سهربانی، ته ماشای ده کرد، که می ما بوو، بگاته قه راخی شاری. نه گهر هات ته ماشای کرد، مه م و زین دیسان خه ویان لی که وتبووه.

بەنگین دەلّی:

«لە خۆم غەریبێ، جگەرسووتاوی

ئەهی ئاگاکی من لە خۆی نابینی چ مراد و کاوی

های لاوه، میرمەم! لەو شیرن خەوهی، هەلستە کەلّیکی وەکوو میری هاتەوه لە

راوی

کوینی سیامالانم دەبەرکەن بەیەكجاری

میرمەم لەو خەوهی هەلستە؛ کەلّیکی وەکوو میری هات و گەییە دەروازە ی شاری

میرمەم لە خۆم غەریب و مال و ویرانی

کەلّیکی وەکوو میری هات و گەییە دەرکی دیوانی».

میر جلهوی هەلنگاوت. راوهستا؛ گوئی: «بەنگینە. داخولاً کاکەمەم چلۆنە؟»

گوئی: «نازانم هاتوومەوه، لێره راوهستام». دەو دەمیدا بەکرناغا هات و گەییە

خزمەت میری.

بەکرناغای گوئی: «ئاغا! بەخیرییەوه؛ راوت موبارەك بی». میر گوئی: «بلا، بچین

سەریکی کاکەمەمی بدەین». بەکر دەیزانی دەگەلّ یایەزینی دە وەتاغی دان. بەکر

گوئی: «قوربان! دابەزە. پیاوی دەنێرم، بزانی کاکەمەم چلۆنە». میر دابەزی.

ئەسپیان لی وەرگرت، چوو مائی. بەنگینە هاتەوه، بانگی کاکەمەمی دەکا دەلّی:

«دووان ئاشق هەبوون لەمیژە

هەردووک لەبەر خەوی ببوون هۆر و گێژە

هەهی ئاغا! بە قوربانتم. لەو شیرین خەوهی هەلستە، دۆراندووتن هەموو نوێژە».

میر ئەگەر هاتەوه، چوو دیوانی. کاکەمەم چاری نەبوو، یایەزینی دەبن کەولّی نا.

پالی وە کولینچکی وەتاغیدا. عرفۆ، چەکو، قەرەتاژدین، بەکرناغا هەموو هات

دانیشتم. میر گوئی: «ها کاکەمەم چلۆنی؟» گوئی: «قوربان! خولاً بکا، راوی توو

موبارەك بی! ئەمن چاکم». گوئی: «کاکەمەم! راوی ئەورۆ چ پادشایان نەیان بوو؛

حەیفە ئەتوو دەگەلّ نەبووی». یایەزین دە گوئی کەولّیدا کەزی خۆی بە قەرەتاژدینی

نیشان دا. قەرەتاژدین ئەگەر وایزانی، نوکەری بانگ کرد، گوئی: «برۆ، حەوت دەرکم

هەیه؛ پووشی تینی، ئاوهری بدە؛ بلا مالە من بسووتی».

ئاورىك ھەلستا لە سەرى دنى
 يەكى دى ھەلستا لەو سەرى دنى
 ھاي مائە قەرەتاژدینی ھەمووی سووتا بە سووتنى
 بەنگین دەلى:
 «میر، ئاورىك دە مائە قەرەتاژدینی بەربوو. چ ئاورىكى بى ئامانە!
 ئەگەر ھەلنەستی، ئیستا شاری جزیری دەسووتى
 دەبى ویرانە
 میر ئەتوو میرىكى بى فکری
 ئەو ھەمال ھات، ئاوری دینی بە سەر خانووبەرەى تودا، پادەبرى
 ئەگەر ھەلنەستی، ئیستا کۆشک و تالاری تۆش ئاوری دەگری.»
 میرزیندین دەلى:
 «مەخلووقى جزیری، وەکیل و وەزیر، برون، دامەمین
 ھەراکەن، ئەو ئاورەى لە مائە قەرەتاژدینی وەکوژین»
 بەنگینە دەلى:
 «واى لە خۆم بى سەلایە!
 میر! ئەگەر بۆخۆت ھەلنەستی، ئەو ئاورە ھین بە حوکمە، چارەى نایە.»
 ئەگەر میر وا دەزانى
 شەققژن کەوتە دیوانى
 میر وەدەرکەوت بە یەقینى
 پرووی کردە مائە قەرەتاژدینی
 ئەگەر میر پۆی بە ھەنگاوە
 دەرک و پەنجەرەى بۆ کراوە
 بەکرئاغا خۆی دەگىراوە
 کاکەمەم لەوى ھەلستاوە
 دەگەل یایەزینى بەلەک چاوە

گوئی: «یاپه زین! له بهر به کرشه یتانی لیکمان نه دی مراد و کاوه»

مهم و زین هاتنه پیشخانئ
دهستیان کرد به گریانئ
کاری به کریه، خولآ دهزانئ!
میرمهم دهلئ:

«یاپه زین! چلۆن چاوان به قهره تاژدینی هه لئینم،
مه گهر ئیلچییان بنیترم،
گهنج و خه زینه ی یه مه نیی بۆ بئینم».

ئه گهر له وئ ئه و قسه بوو ته واوه.
یاپه زین دهلئ:

«کاکه مهم کاریکی زۆر گه وره له مه قه و ماوه».

دهیگوت: «یاپه زین! دهست دهستۆی کهم، دوو ماچان له کولمان بکه م ته واوه».

ئه گهر ده می ره کولمه ی یاپه زینئ کهوت،
دهستره ی دهستانی به ربۆوه؛ ئه وی له وئ کهوت.
به کر هه را دهکا، رانامینئ،
دهستره ی یاپه زینئ پر ده داتئ دهیرفینئ.

کاکه مهم دهلئ:

«چ بکه م له جه بباری
بلا، به کره مه رگه وه ری بکوژم به یه کجاری؟»

یاپه زین دهلئ:

«له خو م بی سه لایه
«چ بکه م، ئه ورۆ کاره که به ده، کوشتنی به کری بۆم پیک نایه».

میرمهم بۆ ماله قهره تاژدینی چوو؛ یاپه زینیش بۆ مالن گه راوه.
کاکه مهم دهچوو له میری و قهره تاژدینی دهکرد سه لاوه.
ماله قهره تاژدینی ئاوری گرت، مه خلوقی جزیری هه موو به سه ردا رزاوه.

قهره تاژدینی لوری

به زمانی ئاره بان ده ژنئی خوری:

دور، گویترا! لانکی کوری (*).

خاتون ئهستی دهلی:

«نه ئه و ماله م دهوی نه ئه و حاله

نه ئه و مندالهم دهوی نه ئه و تفاله

به و شهرتی له دنیا به سه لامهت بن گهردنی زهره و پرووی پر له خاله».

ئینجا میر دانیشته؛ ئاوره که کوژاوه؛ ماله قهره تاژدینی هه موو سووتا. میر گوتی:

«وهرن، باربووی ماله قهره تاژدینی بکهین».

میر گوتی: «وه تاغیکم به هه موو شتی که وه دایه به قهره تاژدینی. به کر ئاغا؛ ئه توو

چی ده دهیی؟» به کر ئاغا گوتی: «قوربان! ئه من چ نادهم». گوتی: «به کر ئاغا! بوچی؟»

گوتی: «قوربان که سییک ماله خووی به دهستی خووی بسووتینی، ئه من ماله خووم

بوچی بدهمی؟» میر گوتی: «ئه من تی ناگه م؛ ئه و قسه چییه؟» دهستی دا دهستره ی،

گوتی: «قوربان! ئه وه له دیوانی بوون، ئه گهر ئه توو له راوی هاتی وه، کاکه مه م

یایه زینی وه بن که ولی دابوو، قهره تاژدین پی زانی، ناردی ماله خووی ئاور تی

بهردا؛ سووتاندی هه تا یایه زین و کاکه مه م خه لاس بن. ئه گهر به قام پی ناکه ی، ئه وه

دهستره ی یایه زین و کاکه مه میه، له دیوانی لیم ئه ستانن، نه کو بلتی: «به کر

شهیتانه، ئابرووی خوشکی من ده با»، جا ئه من بو ماله خووم ددهم به پیای و؛ قهت

بووه، نوکه ره به ئاغای خووی غه یان ببی. میر گوتی: «به کر ئاغا! ئه توو راست ده که ی،

مه سه له ههت چییه؟ کاکه مه می چلۆن ببه تلینین، قهره تاژدین، عرفو، چه کو پی

نه زانن؟» گوتی: «قوربان کاریکی و بکهین، به نگین نه زانی». هه لستان چونه وه

مالی. به کر گوتی: «قوربان ولاتی کمان هه یه قه د خه رجمان ناداتی؛ بلا زیندانیکی

هه لکه نین بو کاکه مه می، هه یچ کهس نه زانی». به مانگیکی زیندانیان ته مام کرد. به کر

گوتی: «بنیره، عرفو و چه کو و قهره تاژدین و به نگینه و میرمه م بی نه ئیره؛

(*) ئه و دیره له په راویزی پیتشه کی ئه م کتبه دا روونکرا وه ته وه.

مهسلهحه تی بکهین». نارديان، هه موو هاتن.
 مير گوتی: «کورینه! نه مه چ بکهین؛ ولاتیکم ههیه ئیتاعه تيم ناکهن، خه رجم
 نادهنی». گوتیان: «قوربان! چ دهفه رمووی وا دهکهین». مير گوتی: «مهسلهحه ته
 نهنگۆ بچن، کاکه مه می بو من بهجی بیلن. بهتهنی نه من عاجز دهیم». گوتیان: «بهلی؛
 ته داره کمان بو بگره؛ له شکرمان بو وهدرخه. یان سهری خو مان داده نیین یان
 به جاریکی مال و تالانت بو دینین».
 دهنگی له شکریان دا له شاری جزیری
 سوار سوار دهین، قوشه ن راسته ی لی دهگیری
 میر هات و پوئیشته له دیوانی
 دهلی: «بیین، قه تارێ بار کهن له گهنج خانی
 بچن نه و ولاته م بو بهرحه ق بکهن، جا دینم شادوئیمان».
 دهستی دهکرد له عرفو و چهکو و بهنگینه ی به خه لات بهخشانی
 دووباره هه موو نه نعمی دانی
 قهره تاژدین، بانگیان کرده دیوانی
 خه لاتیکی زور گه وره یان کرد، هه موو کهس بزانی
 ئینجا مه ره خه ست کران ده بی برۆن سبچه یینی.
 هه لستان به بی فکری،
 هه رکهس ده چیته وه مه نزلی خو ی دهگری
 نه گه ر نه وی شه وی بوو ته واوه
 سبچه یینی به یانی داوه
 شه پیووریان کیشا، ئالا هه لکراوه
 میر بوخوی هه لستا بوخوی هاته نه و ناوه
 له شکریان به ری کرد، له شکریکی عه زیمه، ته واوه.
 عرفو و چهکو و قهره تاژدین و بهنگینه نه مانه تی میرمه می زوریان ده داوه؛
 میر و کاکه مه م و به کرئاغا گه رانه وه به داوه.

میر به دزی به به کری ده گوت:
«ئەگەر یایه زین بزانی، کارمان ناتەواوە
دەبێ بڵێن، کاکەمەم سەرکردە ی لەشکری بوو، پۆی بەو لاوە».
لە پاشان میرزیندین و بەکر کاکەمەمیان خستە زیندانئ
بەکر و میر پێکەووە چوونە دیوانئ.
تازییه کی کاکەمەمی بوو؛ ئەگەر زانی کاکەمەمیان دە زیندانئ هاویشت، چوو
دەرکی یایه زینئ. یایه زین دەلئ:

«قەرەواش و کەنیزی من، ئەنگۆ گەلێک دلێرن
کاکەمەم چۆتە لەشکری، ئەو تووتکە تازییه ی گەراوەتەووە زۆر چاکی نیگا بدێرن».
هەموو پۆزئ نانیاں دەدا بە تووتکە تازییه کە ی، قەپی پێدا دەرکرد هەلئ دەرگرت،
دەبیرد بۆ کاکەمەمی دە زیندانئ داویشت. هەتا چل شەوی هەر وابوو. پۆزئکی
مزگینیاں هینا، لەشکر هاتەووە. یایه زین گوتی: «ئەو لەشکر هاتەووە، ئەو تووتکە
تازییه بۆ وا لاواز بوو؛ جا ئەمن چ بەکم لە خەجالەتی کاکەمەمی» گوتی: بێن،
لەکن ئەمن نانی بدەنئ، بزانی ئەو تووتکە تیرو نەکردوو، وا لاوازه. نانیاں ئاوتتە
بەرئ، قەپی پێدا کرد، هەلئ گرت و بردی. یایه زین بۆخۆی وەدووی کەوت. گوتی:
«کچی، بۆ کوئی دەبا ئەو نانە ی؟» گوتیان: «قوربان! هەموو پۆزئ نانی دەدینئ،
دەبیا، دەروا». تووتک گەیییه سەر زیندانئ بۆی بەرداوه. ئەگەر یایه زین چوو،
تەماشای کرد، پێی زانی، ئەو زیندانه، کاکەمەم دەوتدایه. یایه زین دەگری؛ دەلئ:

«رووسیا بووم، بابانم وێرانە
ئەمن لەکنم وابوو، ئەتوو سەرکردە ی لەشکری، چووی بەرحەقق بەکی ئەو عێلانە».
میر مەم دەلئ:

«یایه زین، گیانە!
چل شەو، بە قسە ی بەکری جێگام زیندانه،
شام و نەهارم بوو بە جەمی سەگانه».
یایه زین دەلئ:

«هە ی لە خۆم روورەش و بابان وێرانئ

تاقه كورپه‌ی براهیم پادشای یه‌مه‌نی بیته شاری جزیری به قسه‌ی منی سه‌ر به‌تال
 و بی خودانی».

میرمه‌م ده‌لی:
 «ئه‌ی خولا، به ره‌مه‌تی تۆم شوکرانه
 ئەمن نه‌مزانی له شاری جزیری به‌کر وا شه‌یتانه
 له خۆم خانه‌خه‌راپ و مال ویرانی،
 هیچ جوابی دیم نییه به‌غه‌یره‌ن شوکرانی
 زولفی خۆت بکه ته‌ناف، بزانه دهرم نایه‌نی له زیندانی.
 سه‌ری من ئەگه‌ر دهرته‌ینام، له‌سه‌ر کۆشی خۆتی دانی
 جا ئەوده‌می شوکرانه‌بژیتم، ئەگه‌ر پیمه‌ردی خولام بینه‌سه‌ری بۆ گیان کیشانی».

یایه‌زین ده‌لی:
 «ئه‌گه‌ر براهیم پادشای یه‌مه‌نی بزانی
 دئی، شاری جزیری ویران ده‌کا، له‌سه‌ری کورپی خۆی له‌حه‌ولاد و تایفه‌ی من
 ده‌بری ری گوزه‌رانی».

ئینجا مه‌له‌کریحان هاتوو له‌ولاه،
 سه‌رتاپا خوار خۆی ده‌قورپی هه‌لکیشاوه،
 ده‌لی: «یایه‌زین، به‌قوربانت بم، ئەوه چ بووه، چ قه‌وماوه؟»
 یایه‌زین ده‌لی:
 «مه‌له‌کریحان، ئەتوو هاتووی، به‌قوماربازی ده‌گری.
 ئەتوو نازانی، چاک نابی، چونکه له‌ئهلادی به‌کری؟»
 مه‌له‌کریحان ده‌لی:
 «قوربانت بم، ئەمن کوپرم بوو چاوه
 له‌من وایه میرمه‌م سه‌رکرده‌ی له‌شکرییه‌ چوه، مال و تالانی هیناوه.
 ئیستا سه‌لام لی رابوو، ده‌لین: له‌زیندانی‌دا زه‌لیل و مه‌حتهل ماوه».

ئینجا مزگینی هات، له‌شکر و قۆشه‌ن له‌شاری جزیری بوو بلاوه ئینجا خه‌به‌ریان

به يايه زینى داوه .
 يايه زین نه گهر وا ده زانئ ،
 سه رتاپا خوار خوئ هه لده کيشا ده قور و خمخانئ ،
 به كووچه ي شارى جزيريدا دئ ، ده ست ده كا به گريانئ .
 عرفو و چه كو و قهره تاژدين نه سپيكيان به پيشكesh بؤ كا كه مه مى هينابوو ؛ نه وا
 ده يگيرن له كاروانسه رايه و له كو لانئ .
 يايه زین ده لئ :
 « قهره تاژدين ناغاکه تان کوانئ »
 نه نگؤ بؤ ناغايه تى و به جئ هيشت ، چل شه وه جه مى ده گه ل جه مى سه گانه له
 زيندانئ .
 به نگینه ده لئ :
 « نه گهر نه مرم ، بژيم ، بمينم ،
 ده بئ له شکر و قوشه نى شارى يه مه نى بينم ،
 ده بئ ريشه ي حه ولادى مير و به كرى ده رينم . »
 عرفو ده لئ :
 « نه من عرفومه ،
 به رانيكى به نه سرومه ،
 ميرى برات له شانانرا ده گرومه »
 قهره تاژدين ده لئ :
 « نه من قهره تاژدينم ،
 له پلينگه كانى چه نگ به خوينم
 نه گهر نه مرم ، ميرى برات له شانانرا ده ردينم . »
 چه كوش ده لئ :
 « نه من چه كو يه كم به ناوه
 له سوئ ميرمه مى كو يرم ده بووه هه رتک چاوه .

خوشکى يايه زین، گله بییانم لى مه که، کوپرم بووه هه رتک چاوه
ئىستا ده بى شارى جزيرى تهخت و تاراج بکه م، بيکه م بلاوه.
خوشکى، پيم بللى، بزنام ميرمه م مردووه يانه ماوه».

يايه زین ده لى:

«چ بکه م نه منى قه له ندهر و مال ويرانى
نه مردووه و نه ماوه؛ نه وه زه ليله له نيو زيندانى».

ئینجا نه و چوار شپره به گريان ده هاتنه خوارى له کولانى،
هه موویان ده هاتن، ده گینه سه ر زيندانى.

ده يانگوت: «يايه زین! ميرى بکوژين يا کاکه مه مى ده رتین له زيندانى؟»

يايه زین ده لى:

«به قوربانو بم، دامه مين،
جارى کارىكى وا بکه ن کاکه مه م بو ده رتین»

ئینجا يايه زین که زى خوى به عا لقه به عا لقه کرد ئاويتيه زيندانى
کاکه مه م ئاويتيه نه ستو و بنه نگلى خوى؛ ده ستیان کرد به هه لکيشانى.

يايه زین ده لى:

«بيده ن به من». سه رى خوى هه لگرت، له سه رى کو شى خوى دانى
کاکه مه م ده لى:

«يا ره بى، به ره حمه تى خولای ده بژيرم شوکرانى
يايه زین! نه من چاوم نابینى؛ عرفو و چه کو و قه ره تاژدين و به نگینه کوانى؟»

يايه زین ده لى:

«جه رگم برا، که سم نه ماوه
نه توو نازانى، نه وانه له له شکرى گه رانه وه، پاکت له ده ورى را وه ستاوه؟»

کاکه مه م ده لى:

«پيان بللى گه ردم نازاد بکه ن؛ ده ولت زياد و مالى ناوا
له توو دیدار ناخرهت بووم، له نا هى دايک و بايم مه خسوودم نه بوو ته واوه».

ياپه زين، ئەگەر وا دەزانى،
دەست دەكا بە چەمبەر و گريانى.
بە رەحمەتى خولای ميوان دەهاتنە سەر كاكەمەمى بۆ گيان كيشانى.
كى بوو لە كاكەمەمى بەلەك چاوه،
چاوى خۆى لە پرووى ياپه زينى كرد بلاوه.
عرفو و قەرەتاژدين و بەنگينه دەست دەكەن بە گريانى،
ميرزى تدين هەل دەستا دەهاتە كن ئەوان لە ديوانى
ئەويش وەك ئەوان دەس دەكا بە گريانى،
دەلى: «خوشكى، ياپه زين! بلا كاكەمەمى هەلگرين ببەينه وە ديوانى».
بەنگين دەلى:

«ئەى مير، بە قوربانىت بم، چ دەستانى مەكەنى
«ئەمن ئەمانەتى براھيم پادشاىە دەبى ببەمه وە يەمەنى».
مير دەلى:

«بەنگينه، گيانە!
«ئەمن نەمزانىوہ كورى براھيم پادشاىە هاتۆتە ئيرەكانە
ئەمن دەزانم شارى يەمەنى لەسەر ئەوى دەبى ويرانە،
مەسلەحەت ئەوہ يە دەبى، هەر لەكنە خۆم بى گۆر و گۆرخانە».
قەرەتاژدين دەلى:

«دەبى هەر ليرە بى، چونكە لە ياپه زينى ميوانە».
عرفو و چەكۆ دەلین:

«بە دەستى خۆن دەيبەينه گۆرخانە.
چونكە ميرمەم ماشوقى ياپه زينى، هەتا مردنى ياپه زين خوشكى هەمووانمانە».
بەنگين دەلى:

«بى ئاغا و بى وەتەن
چونكە ميرمەم غەريبە، بلا بچين بۆخۆمان قەبرى بۆ هەلکەنين».

ميرزىندىن دەلى:

«خولاكەي! بەنگىن چت لەو قسەي داوھ
نەمزانى كورى براھىم پادشاھە؛ كويزم بى ھەرتك چاوھ
لەمىژە نار دوومە قەبرى بۆ ھەلكەناوھ».
كاكەمەمىيان برده سەر تاتەشوارى و شووراوھ،
ھەليان گرت بۆ گوڤرخانان، لەوئى تەسلىم بەخاكى كراوھ،
بانگىكى خوشيان لى دا، گەرانەوھ بە دواوھ.
ئىنجا ئەگەر شەو بەسەردا ھات ھەلى كرده رېژنەي بارانى،
يايەزىن ئىستا بۆ كاكەمەمى دەس دەكا بە گريانى:
«تاقە كورى براھىم پادشاھ يەمەنى جوانەمەرگ بوو لە سەرى من بابان ويرانى
ھەللى دنيايەم لى ھەرام بى ھەتا خولا دەكا ديوانى؛
چ بكام لە خۆم رووسيايى، قەلەندەرى
بۆ دايك و بابى ميرمەمى دەگەينە يەمەنى خەبەرى
داخولاي، شارى جزيرى دەگەل تۆپ و تۆپخانەي يەمەنى چى بە سەرى
چ بكام، لە چەنگم دەرچوو، ئەمن مل بەكوينى
شارى جزيرىم لى خرا دەكەن كەسم لە ئەولادى نامىنى».
كى بوو لە بەنگىنەي دلسووتاوھ،
دەھاتە خزمەت يايەزىنى دەيگوت: «يايەزىن! چاوم كويز بوو، ئاغام نەماوھ».
يايەزىن دەلى:
«بەنگىنە! ئەمن بابانم خەرابوو تيرم لە جگەرى دراوھ».
بەنگىنە دەلى:
«دەبى بەبى كەسى برۆم، بۆ شارى يەمەنى، دەولەت زياد و مالى ئاوا».
يايەزىن دەلى:
«ھەيرو! چ بكام، ئەمنى قەلەندەرى
ھەرۆ، برۆ بە خولات بە زامن دەدەم، بە ئەمانەت بە پىغەمبەرى».

کئی بوو له بهنگینی گولباوه،
 ئهسپ و تاژى ده خمى دهنه بۆ يه مهنى گه پراوه.
 دوازده مانگ و بيست و چوار رۆژان به شين و گريانى ئاژواوه، ههتا دهگه ييبه
 دهركى براهيم پادشاي يه مهنى بانگ له سهر بانگى لى داوه.»
 براهيم پادشا وه دهركهوت، دهلى: «بهنگين! كاكه مه م چى لى هات و چى لى
 قه و ماوه؟»
 دهلى: «براهيم پادشا، به قوربانى بم! دهردىكى گه ييبه، عه مرى حه ققى به جى
 هيناوه.»

براهيم پادشا دهلى:
 «بهنگينه، چ دهكه ي له منى بى كور و فه قيرى
 چ بكه م له يه مهنى پرا چلون بگه مه شارى جريرى؟»
 دايكى مه مى، ئه گه ر وا ده زانى، له شكر و قوشه نى دهنگ داوه
 هه ر به و شه وه ي ئالاي هه لكرد، به يداغى راكيشاوه
 بهنگين بانگ له سهر بانگى لى دها، بۆ شارى جزيرى گه پراوه.
 بهنگين دهلى:
 «دهرۆم بۆ شارى جزيرى بۆ كن ئاغاكه ي نه وجوانه.»
 دههاته خوارى دوازده مانگ و بيست و چوار رۆژانه
 دههاته دهوره ي جزيرى، داورت [؟] دايبهست تۆپ و تۆپخانه.
 يايه زين نارديه كن ميرزى ندينى: «مه ركه س بفرمووى، ده چمه سه ر قهبرى
 كاكه مه مى.» مير ته گبيري به به كرى كرد، گوتى: «مه ركه ستى بكه م، يا نه يكه م؟»
 گوتى: قوربان! مه ركه ستى بكه، ده زانم، به هاواريه وه دين: ده شقه م بۆ خاترى
 يايه زينى خه راپه مان نه كه ن.» مير فه رمووى: «بلا بچيته سه ر قه بران، مه ركه سته.»
 يايه زين به گريانى چووه سه ر قه بران. ئه وه يايه زين گه ييبه سه ر قهبرى كاكه مه مى.
 بانگى كاكه مه مى دهكا.

دهلى: «خولايه، نه به كه برينى، نه به سه برينى
 بۆخۆت گيانان دهدى، گيانان دهستينى

کاکه مه م، عه مره که م، ئەتوو نابیی جارێکی سەر هه لێنی؟
کاکه مه م ده لێ:

«خاتوونی! بۆ وا شیت و که م ئەقلی؟»

پرومه تی تۆم گه لیک جوانترن له ده سرۆکه ی گۆل گۆلی
هه تا دنیا خه را ده بی، پیاو سەر هه لئا یه نی له ما له گلی.»
یا یه زین ده لێ:

«خولایه، به غه یره ز ئەتوو که س نییه بمینی

ئە من چیدی که م بۆ مه جووزاتان نه ژینی

ئە من به کیلی کاکه مه میه وه بمینی.

خولایه، ئەتوو که ریمی، قادری»

میوانی خولای دی، پۆخی له یا یه زینی و هه رده گری.

خه به ریان دا به میرزیندینی: «یا یه زین مرد»، میر به به کری فه رموو: «پرو، قه بری
بۆ هه لکه نن»، گوتیان: «قه بری هۆ له وئ هه لکه نن»، هه رجیکی پا چیان لی دا بوو
به روو له هه یچ کوئ هه لئه که نرا؛ له کن کاکه مه می نه بی. قه بریان ته وا و کرد.
یا یه زینیان ته سلیم کرد. دایانپۆشی گوتیان: «یا للاً برۆینه وه»، شه ققژن له قه بری
کاکه مه م و یا یه زینی هات. به کر گوتی: «ئاحا! ده ست هه لئا گرن ئەوا له قه بریش
چوونه با لی یه ک»:

به کرئا غا ده لێ:

«میر ئەتوو میریکی ساحب خاتری

له هه موو کاران عه یب و عاران له من ده گری

خوشکی قه عبه ی توو له قیامه تیش ده س له خه لقی هه لئا گری.»

میر گوتی: «هه موو کاریکی پی کردم، ده نجا بیکوژن»

به کر خۆی ئاوێته نیوانی قه بری کاکه مه م و یا یه زینی. خوینی به کری له نیوانی
قه بری کاکه مه م و یا یه زینی که وت، ئیستا بوو به زی له وئ شین بوو.

کاری وان بوو ته وا وه

عرفۆ سه رتا پا خوار خۆی ده قورئ ناوه

چه کۆش خۆی له خمی داوه
 بانگیکی خوشیان له بۆ مه م و زینان لی داوه
 به خه مناکی هه ر که سه بۆ ماله خۆی رۆیه وه و گه راوه
 خه به ریان به براهیم پادشای دا، یایه زینیش مرد، له کن کاکه مه میان ناشت.
 کئی بوو له براهیم پادشای زهنویره
 گوئی: «ئیدی که س پیم نه لئ له پاش مه م و زینان شاری جزیرئ نیگابدیره
 سبچهینی پاکي نوغرو ده که م ده چۆمی جزیری ده که م سه ر به ره و ژیره».
 ئینجا که سبچهینی به یانی داوه
 براهیم پادشا له خه وئ هه لستاوه
 ده لئ: «چ بکه م؟ له عه یبه ت میرمه می کویرم بوون هه رتک چاوه».
 رووی تۆپ و سه ربازی ده شاری جزیرئ کراوه.
 به نگینه ئاغای چوو ه بۆخۆی سه رکرده به و زگی سووتاوه.
 رووی ده ماله به کری کرد؛ هه رچی گه ییبه سه ری بری، سینگه هه لئناوه.
 رووی ده ماله میرزیندینی کرد، قه تی یه ک خه لا نه بوو، یه کی نه ماوه هه تا
 به جاریکی ئاساریان براوه.
 جا خاتوون ئهستی کوینی ده به ر خۆی کرد، چوو له پیش براهیم پادشای
 راوهستاوه،
 ده لئ: «پادشا، مه م و زین چوون، ئاساری ماله بایم براوه».
 براهیم پادشا دهستی دهستۆی خاتوون ئهستی کرد، گوئی: «ئهتوو کچی منی
 ئهتووم له جی کاکه مه می رۆناوه».
 دهستی دهستۆی خاتوون ئهستی کرد، چوو سه ر قه بری مه م و زینان به بیانیه کی
 تهواوه.
 گه ینه سه رقه بران، ده گه ل له شکر و قۆشه نی بانگیکی خوشیان لی ده داوه.
 کئی بوو له براهیم پادشای نه وجوانه،
 کویرایی گه ییبه هه رتک چاوه کانه،
 ده لئ: «به سه رینی پیری به شم بی کوپی و زگ سووتانه».

پۆلە! خاتوون ئەستی نایەمەو شاری جزیری؛ شاریکی بەدقەدەمە، ویستراحت
گرانە.

پۆلە! شارەکە یەمەن، بی کوری ئاغای و سەرەویرانە».
خاتوون ئەستی دەلی:

«لە سوئی مەم و زینان وەختە وەرگەرپم لە دینی،

ئێچ باب و برام نەماون، لەکنیان پۆنیشم بە پەرژینی».

براهیم پادشا دەلی:

«پۆلە! شارەکە ی جزیریم بە بەرات دا هەتا مردنی بە قەرەتاژدینی»

«ئینجا ئەمن کاکەمەم چوو، هۆم کەوتۆتە بەنگینی».

قەرەتاژدین دەلی:

«چ بکەم براھیم پادشا؟ ئاغایەتیم پێ ناکرێ، جگەرەم براو،

خزمەتی میرمەم گەلیک نەکرد، ئەمەگم بەھیچی دراو.

«خولای دەزانێ کوری تۆیە؛ بۆ ئەمن هیچ کەسم لە شوینەواری نەماو».

سبەحەینی تەدارەکی دەگرت هەتا حەوت پۆژان هەر خێر و قوربانی بۆ مەم و

زینان کراو، لە پاشان ئالایان هەلکرد و بەیداغیان راکتیشاو.

جزیر بە قەرەتاژدینی تەسلیم کرا. گەرانیو بە دواو.

براهیم پادشا لە حەسرەتان کویری بوون هەرتک چاو.

دوازدە مانگ و بیست و چوار پۆژان لەشکریان هیناو بە دواو

داخل بە شاری یەمەن دەبوو، هەموو کەس خۆی دە قورپی ناو

بەنگینی کرد بە کوری خۆی و بەسەر شاری یەمەنی داناو.

یا رەببی! (رەحمان بەکر نەمری) بەچوار پۆژان ئەو بەندە ی بۆ ساحبی ئالمانی

کرد تەواو،

ئیسای رۆحووللا لەسەر ساحبی ئالمانی راوہستاو

ئاغای ساحب بە ساق و سەلامەتی لە هەموو دەریایان پەریو بە دایک و خوشکی

خۆت بکە سەلاو.

***

لاس و خه زال

ئەحمەد ئاغاى بالەكى چ كورپى نەبوو. مەحموود ئاغاى براى وى بوو؛ ئەويش چى نەبوو. ھەردووك ژنيان عاميلەدار بوو. خو لا لاسى دا بە ئەحمەد ئاغاى، خانزاديشى دا بە مەحموود ئاغاى. ليكيان مارەكردن؛ لاس و خانزاد. دايكى لاسى نيوى شەمى بوو. دە سالان ئەحمەدئاغا وىي كەوت، ميتردى پى نەكرد. شيترىك ياغى بوو. پياوى دەشكاند، دەيخوارد؛ ئەحمەدئاغا گوتى: «يان دەبى ئەمنيش بخوا، يان ئەو شيترەى دەكۆژم». چوار سال بوو شەمىي هينابوو، ئىلاقەى نەدەكرد. گوتى: «بۆچى ئىلاقەى من ناكەى؟» گوتى: «هەتا بە دەستى خۆت دۆخينم نەكەيهو، ئەمن ئەتوو...».

ئەحمەد ئاغا سەر و بەرگى پۆشى، چوو زگ شيترى. شيتر دەستى بە دەعوايه كرد دەگەلى. خو لا فرسەتى ئەحمەد ئاغاى دا، شيترى خست. ھەلاتە سەرى، سەرى برى. ماندوو بوو، لەسەر پشتى شيترەكەى نووست، خەوى لى كەوت. لە خەلقى بوو بە شين و گريان؛ گوتيان: «شيتر ئەحمەدئاغاى كوشت». ژنەكەى گوتى: «ئەمن دەچم. يان دەبى ئەمنيش بكۆژى، يان تۆلەى ئەحمەدئاغاى دەكەمەو». ژن دەستى دا خەنجەرئى. چوو زگ شيترى. ئەگەر چوو تەماشاي كرد شيتر كەوتبوو؛ ئەحمەدئاغا لەسەرى دريژر ببوو. گوتى: «وہللاھى! ئەوہ شيتر شكاندوويەتى، لەسەر پشتى خۆى داناو». تەماشاي كرد سەرى شيترى بريوہ؛ ئەحمەد ئاغا خەوى لى كەوتبوو. گوتى: «خولاكەى، ئىلاقەى من نەكا؛ بزائم پياوہ يان پياو نييە». دۆخينى دەكردەوہ^(۱). ئينجا ھەلاتە سەرى لەسەر پشتى شيترى...، ئينجا لاس لەسەر پشتى شيترى گورراوہ. ھەلستان ھاتنەوہ مالى.

خانزاد خان و لاس ليك مارە كرابوون؛ ھەتا دوازده سالان. دە پاشان ئەحمەد ئاغا مرد. مەحموود ئاغا ش مرد. شەش سالان تازيەى ئەحمەد ئاغا و مەحموود ئاغاى بوو. پاشى شەش سالان پياويك چوو بوو بۆ جەلەبى؛ چوو بۆ نيوى عيلى ماموودينان. لەوى چاوى بە خەزالى مەلا نەبييان كەوتبوو. ھاتەوہ، گوتى:

(۱) ئەحمەدئاغا چاوى ھەلينا؛ تەماشاي كرد، ژنەكەى دۆخين دەكردەوہ.

«لاسه شوږ عمرت به هيچې چووه». گوتی: «بوچی وا ده لئی؟» گوتی: مال خراڼه بوو!
 ئه وړو خه زالی مه لا نه بییانم دیوه؛ ده گهل روژی ده عوايه ده کا؛ ئیدی هر بو توو
 چاکه». لاس هه لستا ولاتی باله کیانی به جی به شت. چووه نیو عیلى ماموودینان،
 چاوی به خه زالی بکه وی. ئه گهر چوو له وی دابه زی، جله ویان گرت و ولاغه که بیان
 به سته وه. بوخوی چووه خزمهت مه لا نه بی؛ گوتی: «ها بام کوینده ری؟» گوتی:
 «قوربان! هاتوومه نوکه ری». گوتی: «خه لقی کوپی، کوری کیپی؟» گوتی «قوربان! له
 گهر مینى هاتووم». مه لا نه بی گوتی: «ئه حمه د ئاغا و مه حموود ئاغاى باله کی
 ده ناسی؟» گوتی: «قوربان خیر؛ خه لکی عیلى وان نیم». گوتی: «قه ننه داری ده توانی
 بکه ی؟» گوتی: «به لى قوربان، ده توانم». کیسه و قه ننه یان دایه. لاس بووه قه ننه داری
 مه لا نه بی ده شهوانی قه ننه تی کرد. روژیکی خه زال هات به پیش چاوی دا. لاس
 گوتی: «ئه وهه کیته؟» گوتیان: «ئه وهه خه زالی مه لا نه بیانه». لاس ده لى:

«یای خه زال، نه قه ولت قه وله، نه شهرتت شهرته، نه دینت دینه
 هزار باری ده نه حله تانت بیی له پیره دایکی، له برا گچکه له، له بابی ردین شینه
 ئه من بو توو ده چوومه کوستانى عه زیم و بوزرگینه
 ده سکیکی سو سن و هه لاله م ده چینه
 ده سک به ده سکم کردن به ئاوریشمی دوکانیکم به ستینه
 کاروانیک ده هاته وه له ده غل کرینه
 ئه من به و کاروانه ی دا ئه و گوله م بو توو نار دینه
 نازانم ئه و گوله ت پی گه یوه یا نه گه یینه»
 خه زال ده لى: «لاس، ئه من ئه وانم له توو قبوول نینه.
 نه سه ری سه هندی، نه قووچی قه زه نی، نه رندولی زهران، نه سه ری ته شوپله ی،
 نه مؤلی به رانی، نه کانیه خو لای شتاقیان ده گهل نینه».
 لاس ده لى: «یای خه زال، چومم لی هاتن، پردم لی هه لوه شینه.
 ئه من مه له وانیک نه بووم له گومی ده شینه،
 کیژ و کوری هه مز اغایان، له من و توو دل به دنیا تر بوون، به پیشی من و توو
 سه ری ئه و گولانه یان هه موو ده چینه».

خولّا مالى خىلاتى خراكا! دهگەل بەرگەل و مىگەلان ئەو گولانەيان ھەموو پچرىنە،
 دەستى لاسى بالەكى قولە بوو، بۆ ھەموو كوئىستانان نەگەينە»،
 خەزال دەلى: «لاس، دلت كر دووم ھىلاكە
 لەو گولانە ھىندىكىيان دەبەرى خۆت ڤاڪە
 وەرە لەبەر مالى مەدا ھەڤاڪە
 ھىندىك دەلین: يا خولا پىرۆزت بى! ھىندىك دەلین:
 موپارەكى بى لاسى بالەكى جوانىكى چاڪە»،
 لاسى دەلى: «لە مالا مەلايان ھەتا مالى سوڤىيان
 لە مالى سوڤىيان ھەتا مالى مەلا نەبىيان
 ئەمن دەلیم: بىمە سەيياح؛ رۆمى بگەریم دەگەل ھىندىيان
 برىا دارىك بوومايە لە دارى دە قەيسىيان
 بىاندامايە چەنگ وەستايان، شەقىيان كىشابامايە بە مشاريان، بىاندامايە
 بەردەمى رەندە و كوشتەرييان
 ھەلىان ھىنابامايە بە پەرىكى تىلتاوسى، خاسەرەنگيان كىرەبام بە پوشت بالى
 سىپى سىيان
 بىاندابامايە بەر مالى كەوانىكى ھىندىيان
 ھەلىان داشتبام بەرەو قووچى قەزەنى قەندىلى مامە كوڤىيان
 لەوئى پىيان كوشتبامايە، دە كاران، دايكى دە نىرييان
 گۆپەرەكم كەوتبا لە بلندان، شابالم كەوتبا لە نەوييان، لە سەرى رى شوان و
 گاوان و ناسكە بىرييان
 ھەلىان گرتبام بىانبردمايە سەر رازى كانىيان
 لە خۆشىيا منيان مەر سەرچل كىرەبايە، ھاتبانايە سەر بەردى دە كانىيان.
 سەرپىكىيان نابام دە بنى توورى؛ نىوەرەستم كەوتبا سەر زارى شىرمەشكى لە مى
 خۆيان قايم كىرەبام. لای دىكەم كەوتبا نىوانى ھەرتك شانان؛ بەسەرمدا ھاتبايە
 ھىزار دەگەل قەبەلىكى كەزىيان.

جا حهوتوئیکم له سهر بوايه مه ره که ده گه ل خه لق و خولای خیله کییان.

بیریکی زور موسلمان ئەمنی له و عیلاته ی دزیبا؛ به دیاری و سهوقاتی بردبامی بو یای خه زالی مه لا نه بییان.

یای خه زال به دهستی مباره کی وه ریگرتبام، بیناردمایه کن زیپرینگه ری، زیپرینگه ر سهریکی زیپر کفت کردبام، نیوه ر استم ئە شه ره فی به ند، لای دیکه م ده دور و ئە شه ره فییان.

زیپرینگه ر له سهر هوردک دهستانی رونا بام، به دیاری و ئە ندام هینابامه وه بو یای خه زالی مه لا نه بییان.

یای خه زال سهریکی به قولکی گه ردنیه وه نابام، سهری دیکه م له نیوان سینگ و مه مییان.

ئاره قه شیت و شهیدای کردبام، باوه شینی کردبام به په رچه مان، فه راموش بوومايه به که زییان.

وهختی له ویم لی وه ره ز ده بوو، بینابام له نیو سندوو قیکی خاسه رهنگ، رۆژی به نوغل و نه باتی په روه ده کردبام. شهوئ قاسید بام له مابهینی سینگ و مه مییان.

وهختیک له ویم لی وه ره ز ده بوو، بیناردمایه سهر وه ستایه کی گه ویل، دروستیان کردبام بو نیرتکی ته شییان. ههوت سالان پیی رستبامایه رانک و چۆغه له ی میردووتیان.

وهختی له ویم وه ره ز ده بوو، قه ره واش و که نیزان، ئە منیان له خه زالی بخواستایه، دهیگوت: ناسکه تیریکی عه جیبه، به که سی رهوا نابینم، نه کوو زه حمهت و کویره وه ری بدهنی، رۆژی قیامه تی خه لاس نابم له خه جاله تییان.

وهختیکی له ویم لی وه ره ز ده بوو، بیدابامه بهر نالچه ی کهوشی زیوان کهرت و پاری کردبام، فریی دابامه دم کهوی و کاننیان.

لهوئ بو خوم شین بووبام به گورانگیکی شهنگه بییان. به بنم داهاتبا گیلان و گیلان، خیلای سوورچی و زاربیان،

هه موو هه وه لی پایزان، ئاخری بوهاران له بن سیبه رم رۆنیشتبا یای خه زالی مه لانه بییان».

خه زال دهلئ:

«دلم رانا وهستی له بهر ئه وئ غمی، له بهر ئه وئ ژانی.
ئاوړیکم به ربوو دهر وونئ، ئیدیکه م به ربوو دهر وون خانئ،
نه به بای ده کوژاوه نه به بارانئ.
هاوړیکم وه بهر خولای، ئیدیکه م وه بهر پیغه مبه ری ئاخزهمانئ.
لاسه! ئه و په رچه مانهم بۆ توو په روه رده کردوون هر وهک ئاوریشمی دووکانئ
ئه من ئه و هه نیهم بۆ توو نیگاداشتی کردووه، هه زار و هه وسه د مه لایکه تی
جله وکیشه، وهک مانگی مونه وهر وایه، شه وقی داوته عه رز و ئاسمانئ.
ئه و برۆیانهم بۆ توو په روه رده کردوون، ده بی شاری هیندی بۆ بده ی به دهرمان؛
دهستی بکه ی به وه سمه کیشانئ.
ئه و چاوانهم بۆ توو په روه رده کردوون، ده لئی ئه ستیره ی گه لایژه، له هه وشار و
عه جه مان هه لئ، هر ئاشقیکی بیبینی گوناھی نامینئ رۆژی ئاخزهمانئ.
ئه و کولمانهم بۆ توو په روه رده کردوون، ده لئی فانۆسه له دیوانی سولتانی
ئه هسته مبولئ؛ میرزای قابیل له بهر شه به قی وی قه له می باوئته سه ر قاقه زی بۆ هر
چوار ده ولتانه تان بنیرئ پۆسته و فه رمانئ.
ئه و که پۆیه م بۆ توو په روه رده کردووه. مه گهر هر هه یاسی دانا مه عنای بزانی.
ئه و لئوانهم بۆ توو په روه رده کردوون، پیاوی تاجر مه گهر کلووری بی دنا قیمة تی
نازانی.
ئه و ددانانهم بۆ توو په روه رده کردوون. هر ددانیکم گه وه ریکه، هر گه وه ریکم
قیمة تی ته وواو نابئ به شاری کشمیرد و ئیرانی.
ئه و چه نه ی رهنگ شاخی زیرینی بۆ تۆم په روه رده کرد. دلم نایه ده مست وه ستای
ناشی ئیم، وه ستایه کی باش وه ستا بی، سه برسهر، نه رم نه رم، زه حمه تی نه دا له
مسقال کیشانئ.
ئه و گهر دنهم بۆ توو په روه رده کردووه، ده لئی شووشه ی گولاییه چه ند خو شه لاس
و خه زال لیکدی بپرژین، لاس بلئ: یای خه زال، ئه و شووشه گولاییم بۆ له سه ر
ده لاقه دانئ.

ئەو كەشەفەم بۆ توو پەرورده كردووه، جووتىك لىمۆى كالى لەسەرن خاورىسى داراى لى بووه به پەردە كلىلى بۆتە دەرزی هەشتەرخانى.

هينديك خال له نىوان سىنگ و مەمكانم ئەو خالانە بەبى مامۆستا و موستهعيد دەخوينمەوه: ئەلفن، ميمن، خەتى قورعانى.

ئەو بەژنەم بۆ توو پەرورده كردووه. دەلىتى رىحانەى يەكسالەيه، بەنيئادەمان شەواويان لى ناوه خوناوهكى پەريووتە سەر پەلكان دەگەل زەردەى رۆژى هەوهلى سبەحەيانى.

ئەو شلكەى رانانم بۆ توو پەرورده كردووه، خۆى بۆ شوپ بکەوه، سەرى خۆتى لەسەر رۆنى له ماچکردن و گەوزلیدانى.

لاسەشۆر! عەمرم! وەرە. ماچانت دەمى هېچ كەس نەزانى.

گويزىنگى پىيانم سىوى سەر لكانە، بەئەمانەتى بەباغەوانى داون له ئىوارەوه كىشكى لى بكىشى هەتاوهكوو هەوهلى سبەحەيانى.

له سبەحەينىوه كىشكى لى بكىشى تا عەسرىكى درەنگ مەلا دەلى: «ئەللاھو ئەكبەر»، سوڤى دىننەوه شادەت و ئيمانى.

لاس وەرە دوو ماچانت بدەمى، يەك لەباتى زەكاتى، ئىدىكە لەباتى كەلىمەى شادەت و ئيمانى».

لاس دەلى:

ياى خەزال چ بکەم ئەتوو له متبەقى ئەمن لەلاى مېردانە.

دلم بەخەمە دەروونم سەرەوېرانە.

ئەتوو خانەخويى ئەمن بىگانە؛

ئەگەر راستە و دەمدەيهى ئەو ماچانە

شيشى له چىغى راکيشە تەشريفى موبارەكت بىتە ئىرەكانە.

خەزال هات دەستى دە ستۆى لاسى كرد. نووستن پىكەوه خەويان لى كەوت.

مىربداغ و مىرحەمەدخانى سوورچى و زاران هاتن تالان و مالى عىلى ماموودىنيان؛ هەموويان برد. پىريژنىك مانگای بەگوانەوه چووبوو، گەيشتە لاسى و خەزالى. جنپوى دايە گوتى: «سەگباب ئەتوو دىي دەگەل خەزالى وردە ... دەكەى،

مائی من به تالان بهرن». لاسی خهوی لی که وتبوو، خه زال به خه بهر بوو. خه زال به پیر پیریزنیوه چوه؛ گوتی: «دایه پیره مه گری، له جیاتی مانگایه کی بیستت دده می، له جیاتی گوئی کی بیستت دده می. لاس خهوی لی که وتووو بلا وه خه بهر نهیه». پیریزن گه راوه دیسان له ولاره هاته وه زگ لاسی گوتی: «حیزباب! له ولاتی باله کیان نه توو... دده! نه توو هاتووی مائی من به تالان دده می».

یای خه زال به پیره وه چوو گوتی: «پیریزن! دهنگی مه که، بلا لاس وه خه بهر نهیه». پیریزن گوتی: «وه لاهی ده گوری بابی لاسی دهریم، بوچ مانگای من به تالان بجی» دوو قهره واشان باوه شیینی لاسیان ده کرد، میشی لی نه نشی. نهو قهره واشانه ده گریان بو مائی بابیان. هر یه کی حه زیان له کوریکی ده کرد. دهیگوت: «ماله که بیان چوو، نه مه بیان پی ناخواری».

لاس سه ری هه لینا گوتی: «نهو چیه بوچی ده گریین؟» گوتیان: «قوربان! میربداغ و میرحه مه دخان هاتن تالان و مائی ئیره هه موویان برد». گوتی: «دنه خه زال ده گه ل من غه بیان بووه».

لاس هه لستا به په له په ل دهی کرده لینگدانه
لاس ده لی: «مائی ویرانم ولاتی باله کیانم به جی یه شت هاتمه ئیره کانه.
ئیسنا هزار و چوارسه مائی خووم و مامم سه ره ویرانه
خانزادخانی حه ریری بی ساحتبه و بی خودانه
داخولا، قاسیدی کییه؟ هاتوته(?) خه زالی چاو جوانه
نه مزانی ژن ده غه لن پیشکاریان شهیتانه
هه لبت به دزی من نار دوویانه، میربداغ و میرحه مه دخان هاتوونه ئیره کانه.
تالانی عیلی مه لانه بییان دهن، ده لین: لاس مندال و نادانه.
دنه جا قهره واش برؤن و دامه مین،
ماینی شیخزم بو له به هاریه ندی دهرین.
زری داودی، رمبی نه زهریم بو بین.
خه بهر یکی به میربداغ و میرحه مه دخانی سوورچی و زاران رابگه یهن،
نه گه هاتوون مال و تالانی مه لانه بی دهن، وریابن، مه ری خه زالی له

سهرينچاوهى كانيه ئاو بدەن لە بژوئى بلەوه پىن.
 ھەراکەن ماينى شى خەزم لە بەھار بەندى بۆ دەرىن;
 زىنيكى مورسەتى (*) لى بشەتەن
 جووتىک زەرگانم لە بۆ بالاتەنگى بۆ بىن».

 ئەگەر ماينى شىخزىان لە بەھار بەندى دەھىنادەرە،
 پىي دە پکيفى دەنا، دەکەوتە سەرە
 عىلى مەلانەبىيان رادەووەستان ئەوبەر ئەوبەرە،
 لە ژنانيان گريان و چەمبەرە.
 لاس دەلى: «ياى خەزال! خولاکەى چەند ماچى منت لەسەرە؟»
 خەزال دەلى:
 «ئاورىکم گرتوو، نىيە قەرارم.
 ھەرچەندى دەفەر مووى، ئەمن قەرزارم.
 تالانى عىلم چوو خەجالەت بارم
 تەخسىرى من دەگرن وا گوناھکارم».

 لاس دەلى:
 «پياوتىكى نادر،
 ئەمن مالى ئەو عىلەى بە زامن ھەلدەگرم
 دەبى لەسەر گيسکىكى ئەو عىلەى ئەمن بمرم.
 ئىستا بەئىزنى خولاى، سوورچى و زارانىشت لە بۆ دەگرم.
 بەشاهيد بن کەخودا و رديندارە:
 بزائن ياي خەزال چەند ماچ بە من قەرزارە
 ئىستا بزانه چلۆن دەیکەمە کوشتن و ھاوارە،
 ئىستا تالانى سوورچى و زاران دەگرم بەیەکجارە،

(*) پەنگە مورەسسە ع بى؟

ئىستا مەرى ياي خەزالى دىنمە خوارە .
لاس ئەگەر رىكىفى لە ماينى شىخز داوہ ،
لەئىو عىلى وەدەرکەوت ، چوو ، لەوى پراوہستاوہ .
لاس بانگ دەکا دەلى: «داخوا ، لە چ تەرەفان مال نەماوہ» .
ئەگەر برىكى دى لە زىنوى چوو بەولاوہ ،
ئەگەر تەماشا دەکا ، لەشكرى ميربداغ و ميرحەمەخانى پراوہستاوہ .
لاس گوتى: «ياى خەزال! كەس دەگەلم نەيەتە دەعوايە ،
ئەمما ھەرچى ژنە سەر و بەرگى رەش بى ، ئەتوو بوخوت بەرگى سىپى دەبەر بکە ؛
ئەگەر ئاورم داوہ ، بزائم لە كوئى» . ئىنجا ئەگەر لاس دەستى بە جلەوى دادەھينا ،
چووہ خوارى بو مەيدانى .
لەشكرى سوورچى و زاران دەلى: «قاسيدى عىلى مامودينان ئەوہتانى» .
ھىندىك دەلین: خولا مالىو بكا ويرانە ،
ئەنگو بو نايناسن كەلەگايە ، ئەوہ لاسى بالەكيانە .
لاس بانگ دىلى:
«ھوى ميربداغ ، ميرحەمەخان گيانە!
تالانى خەزالو بردوہ ، لە بزوئى نەلەوہرى ، ياي خەزال لىم دەکا گلەبىيانە ،
بوخوو تالان دەكەم ، لىو دەكەمە ئىخسىر مال و خىزانە» .
ميرحەمەدخان دەلى:
«لاسى بالەكى! نەمرم ، بژىم ، بمىنم .
بە گوڤرى ئەحمەد ئاغاي بالەكيدا دەرىنم .
ئەگەر نەمرم ، دەچم ولاتى بالەكيان تالان دەكەم ، خانزاد خانى بە ئىخسىر دىنم» .
لاس دەلى:
ميربداغ ، بە لاسى بزائە ،
شەرى كاوران نىيە شەرى بەرانە .
ژنانو دەكەمە ئىخسىر ، جى مالو دەكەمە سەبزيخانە .

ئەنگۆ چ ھونەریکو کردووه، ھاتوونە نیو ماموودینان، دەبەن ئەو مال و تالانە؟
مەری خەزالی، ئەگەر لە بژوینی نەلەوهری لیم دەکا گلەییانە،
دەبی لە سەرینچاوهی کانیان ئاو بدری، حاجز نەبن بیتری و شوانە،
ئەو ھاتمە مەیدانی، جا حالی خۆت بزانه».
ئەگەر میربداغ وادەزانی،
دەستی دەدا ڕمبی خۆی، ڕایدەکیشا مەیدانی.
لاس دەلی:

«ئەمن لە مەیدانی خۆم دەبینم کاوی؛
ئەتۆ وەرە، دەستی ماینی شیخز بگرە، لیم بکە سەلاوی،
بلی لاسەشو، میوانی خەزالی، لە دلم دەرماوی».
حەمەدخان دەلی:
«نازانی وەک پلینگى چەنگ بەخوینم؟
بالدار بە ئاسمانیدا پروا، بالانی دەوهرینم؛
نازانی خەزالی دەکەم بەئێخسیر، ئەتۆش بە گۆری ئەحمەد ئاغای بالەکییدا
دەریتم».
لاس دەلی:

«های دادوبیداد، زەمانتیکی ڕاگوزارە،
ئەتوو خۆت باوی کن خەزالی، حیزب باب دەشقمەمی بۆت بیی بە تەکاکارە.
ئەمی میرحەمەدخان، چیدیم لی رامەمینه،
پۆژ ئەو وەرگەر، درەنگە، زەبری خۆت بوەشینە».
ئەگەر میربداغ دەستی دەدا زەرگی خۆی، لە تەنیشتی خۆی ھەلکیشاوه، زەرگیکی
حەوالەھی لاسی دەکرد، لاس خۆی لەبەر لاداوه
ئەگەر لە قەلبووزی پێشەوهی داوه، لە پاشەوهی قەلتاغ شکاوه.
لاس دەستی دا ڕمبی خۆی، ڕمبیککی لە میربداغی دا، لەسەر ئەسپی فریداوه؛
ڕمبی لاسی دەسەر دلی میربداغی ماوه.

لاس بانگ دېلئى:

«ياى خەزال، بووى بە دەزبىنم.

لە مېرېداغ و مېرھەمەدخانى دەگەل كېھەيان سوئندخۆرى تا بە دەستى بەستەت
بۇ بېنم؟

ھەر كى قسەى دەگەل ئەتوو يەك بى، ھەمريكەم، بەخولاي! نايرەنجىنم.

ئەوى ئەتوو دەگەل يەك نەبى، بەخولاي! سەرت بە پېشكېش بۇ دېنم.»

ياى خەزال بانگ دېلئى:

«ھۆى لاسەشۆرى بالەكيانە،

ئەزت بىم بە قوربان قەمبەلى دە پەرانە،

ھەرچى ئەتوو كەيفت دېنئى، ۋەكىلى منى بۇ من خوشگوزەرانە.»

ئەگەر لاس ئەو قسەى لە خەزالئى دەبېستەۋە تەۋاۋە.

پكىفى لە ماينى شىخز دەدا، پمبى لە سىنگى مېرېداغى ھەلدەكېشاۋە.

ئەگەر مېرھەمەدخان ۋا دەزانئى،

پكىفى لئى دەدا دەھاتە گۆشەى مەيدانئى.

مېرھەمەدخان دەلئى: «نەمرم، بژىم، بمېنم،

«ئەگەر نەمرم، ئېنشاللا، ۋلاتى بالەكيان و ماموودىنانت راست و چەپ بۇ تېك

دەپەپېنم،

ياى خەزال دەكەم بە جارىە، خانزادېش بەئىخسىرى دېنم.»

لاس دەلئى:

«مېرھەمەدخان، گيانە!

ئەگەر نەمرم سەرت لە مەيدانئى دەبېم، ژنانېشو دەكەم بەقابهخانە.

پمبى خۆت باۋئى، زەبرى خۆت لئى دە؛ شەپرى بەرانى بەسەر چوو، شەرى كەلانە،

ئەگەر مەرى خەزالئى چاك نەلەۋەرئى، كەم شىر دەبئى، بېرى شكايەتم لئى دەكەن،

ياى خەزال لېم دەكا گلەبېيانە:

درەنگە زەبرى خۆت باۋئى ئەۋرۆ مەيدانە!»

میرحەمەدخان رقی هەلستاوه،
 ئەگەر رەمبە هەلدهکیتشا، حەوالەى لاسى بالەکی داوه.
 لاس سەرەزەرگیکى له رەمبە میرحەمەدخانیدا، له خۆى لاداوه.
 ئەگەر لاس رەمبەکی لى دەدا، لهو شانى چەپەى داوه.
 لاس بانگ دىلئى:
 «هۆى خەزالئى، کىل گەردنئى بەلەک چاوه!
 ئەگەر سویندخۆرى میرحەمەدخانى، بەخولای له جى خەتەریم نەداوه.
 بنیرم ئەرسوو و لوقمانى بىنمە سەرئى بۆت بگىرمەوه بەداوه.
 هۆى خەزالئى بنیرە کن میربداغ و میرحەمەدخانى، بزانه ئەو عیله بۆچى تالان
 کراوه».

هەر جاریک ئاورى وهخەزالئى دەداوه،
 یای خەزال دەتگوت سپیاسییه پراوهستاوه.
 هەرچەند عیلى سوورچى و زرارى بوو، هەمووى له بانگەى دەدا، دەگەرپراوه
 بەداوه.

ئەوجار کى بوو لاسەشۆرى بالەکییه.
 هەلى دەگرت میربداغ و حەمەدخانى سوورچى و زرارىیه،
 بەدیارى و پیشکیش دەبیردن بۆ یای خەزالئى مەلانهبییه.
 ئەگەر لاس دەهاته خزمەتى یای خەزالئى دووباره،
 سەلامى له خەزالئى دەکرد ئەوجاره،
 دەیگوت: «یای خەزال! عەمرم، کى لەسەر ولاتى سوورچى و زراران دەکەیه
 سوورباش و ئیختیارداره،
 ئەى ئەهلى ئەو شارەى، بزنانن یای خەزال، چەند ماچ بەمن قەرزاره!»
 لاس دەلئى: «بلا بچم، مال و تالانى خەزالئى بگىرمەوه».
 لاس رکیفی لى دەدا، گەبییه لەشکرى سوورچى و زراران. گوتى:
 «ئەى خەلقى سوورچى و زرارانه!

بۆ خاترى بيناي چاوانه
شوان و مهري ياي خه زالى كيهيه له وانه له هه مووانه؟»
پتيان نيشان دهدان ئه و فه قير و به سته زمانه .
لاس لينگى دها نيو ئه وانه ،
پتي شاد و شوكر ده بوونه وه ئه و شوانانه .
جا به پير لاسى ده هاتن ئه و خانم و خاتونانه .
خاتونان هه ردووكيان ده لئين: « لاسه شوڤر؛ بتبين به قوربانه
برا، بمانكه قه ره واشى ياي خه زالى مه لانه بيپانه .
بلا دژمن پيمان نه كه ن بي حورمه تيبانه ،
پياويكى بنيره سوورچى و زاران بلا رونيشى له سه ر جيى ميربداغ و ميرحه مه د
خانه» .

لاس ده لى:

«خاتوونى، خاتوونى نه وجوانه!

جارى مه ري خه زالى له كوڤيه؟ نه له وه راوه، نه كوو ليمان بكا گله بيپانه» .

لاس بانگى كرد: «ئهى شوانى ياي خه زالى مه ري خوت هه لاوڤره» .

مه ري خه زالىيان هه لاوارد؛ هه رچه ندى خه لقى سوورچى و زاران بوو، ره گه ل
مه ري خه زالى كه وت. باوه شينيان ده كرد، هه تا توژى لى نه كه وي، هه تا هاتنه وه نيو
عيلى ماموودينان. ئه گه ر هاتنه وه ميرحه مه دخان رمبى له شانى درابوو. نارديان
هه كيميان هينا سه ري.

هه كيم هه كيميكي ته واوه،

ميرحه مه دخانى ده رمان كرد، تا برينه كه ي ساغ كراوه .

ميربداغ مرد، ولاتى سوورچى و زاران بي ئاغا ماوه .

سى سالان ميرحه مه دخان له خزمه تى لاسى راوه ستاوه،

ياي خه زال ده لى: لاسه شوڤر ئه توو نه تزانى ئه وه به باب و براى من له قه له م دراوه؟

«مه سلله هت ئه وه يه، ميرحه مه دخانى بگيرينه وه به دواوه،

ولآتی سوورچی و زاران بی سوورباش و ئاغا ماوه».

میرحه مه دخان ده لئی:

«لاسه شوڤر، لاسه شوڤری باله کییه!

ئەمن ولایهتی سوورچی و زاریانم بوچییه؟

لیره ڤۆده نیشم له خزمهت تو و یای خه زالی به خوشک و برایه تییه،

قەت ناچمه ولایهتی سوورچی و زاران به ئاغایه تییه».

ڤۆژیکی لاس گوتی: «ماینی شیخزم بو دهرین، دهچمه ڤاوی،

خه زال دهگه ل ئەمن غه یانه، بلا لئی زیزیم، بزائم هه زئی له کئی دهکا.

دلّم له جوّشه، دهروونم گه لئک بیابانه،

ماینی شیخزم بو بین، زینی مورسهتی باوینه سه ری، بو بکیشن هه ردووک

تهنگانه،

ڤمبی نه زهریم بو بین، بیگرم به هه موو په نجانه،

زیری ئالقه وردم بو بین، قوئی خوومی تی هه لکیشم، ئالقه ی بکه ویتته سه ری

هه ردووک ملانه.

مه تالی ههوت قوبه ییم بو بین، تا ڤشته ی باویمه هه رتک شان، تاژی و تولانم بو

بانگ کهن، قه لادم بو بین، دهستوی هه لکیشم، به ند و ڤسته ی ئاوریشمینم بو بین

سه ریکی له قوئی خوّم ببهستم، سه ری دیکه ی بکه م شان به شان،

پی ده ڤکیفی نیّم، بکه ومه سه ری خوانی زینی، به ئیزنی خولا و ڤه سوولانه،

ڤاوی خوّم باویمه پانکه پانکه ی خان تاوسی، وه ئیو عیلی ماموودینانه،

که رویشکیکی گه رمه لانی ببینمه وه، بیده مه شهقه ی ڤکیفان، ناسکه ی تووله و

تاژیان، بیگرم به هه موو ده ستانه،

ده عبایه کی به دقه ده مه، جانه وه ریکی ناسک و نه رم و جوانه؛ ببینمه وه بو خه زالی

کیل گه ردن، خه می خوئی پی بکا گوزهرانه».

یای خه زال ده لئی:

«دیوته، چه ند سه رم به قوره، بابانم ویرانه

ديوتە چلۇن ئابرووم چوولەنيو عيلانە
نايەلم بۆت بېن دگگ و دەمەرقۇپانە
نايەلم بۆت دانېن جووتېك كەوشى ميرزاپانە
نايەلم زىيى ئالقه وردت بۆ بېن، قۇلى خۆتى تى ھەلكىشى، ئالقهى بکەويتە سەر
ملانە

نايەلم مەتالى ھەوت قوببەت بۆ بېن، رىشتەى دە ستۆت كەى قوببەى بکەويتە
نيوانى ھۆرتك شانانە

نايەلم رەمبى نەزەریت بۆ بېن، بيگرى بە دەستانە،
نايەلم تاژى كەللەزەردت بۆ بېن، قەليدەى ئاوريشمت بۆ بېن، دەئەستۆى تاژيەى
ھەلكىشن، پى بىيى جوانە.

نايەلم بەن رىستەى ئاوريشمينت بۆ بېن سەرى رىستەى دەئالقهى قەليدەى ھەليېن
لە قۇلى خۆى بېستى، بيگرى بە ھەموو پەنجانە،
نايەلم پى دە ركىفى نىي، بکەويە سەر خوانى زىنى، بەئىزنى خولا و رەسوولانە،
نايەلم راوى خۆت باويە بەريە و بيابانى لە دووى كەرويشكى گەرمەلانە،
دەعبايەكى ترسەنۆكە، خۆشبەزە، گەليک بى ئيمانە،
پشتى خۆى دە ئاوداننيان دەکا، بەرى خۆى دەكاتە چرى سەخت و بلند و بى
سامانە

سواری راوى ئەگەر كەرويشكى چاوپېكەوت، بەرى دەداتى توولە و تاژيانە،
خولا و پىغەمبەرى لەفكر دەچى ھەر چاوى لە توولە و تاژيانە،
ھەر جلەوى شل دەکا، ركىفى دەكوشى، نە ھەورازى دەپاريزى نە بەردانە،
دەترسم دەودەميدا بگلى، زەرەرى بېنى، بابانى خەزالى ويرانە.
دەودەميدا ئەرەسوو وا دەس ناکەوى دەگەل ھەكىمىكى ھەكى لوقمانە،
بېنمە سەر لاسى بالەكى، دەشقەمى چا بکاتەو ھەو برينانە،
لاسەشۆر! ھەرە دەس باوى گەردنى زەرد، راو ھەر راوى ماچانە»،
ياى خەزال لاسى گىراو ھەو سەفەرى گەورە و گرانە،

لهکنه خوئی رۆدنا شان بهشانه،
باسکی خوئی دهکرده سهرین، پیکهوه دهپوون دهستهملانه.
یای خهزال دهلی:
«لاسه شوپره! لاسیکی نهوجوانه،
ئهزت بيم به قوربانه،
راوی کهرویشکی خوشتره یانه ئه و ماچانه؟
ئینجا شه و بنوو ههتاوهکوو سبچهیانئ، مه لا دهلی ئه لاهوئه کبهر، سوئی دینیوه
شادهت و ئیمان».

جا سبچهیانئ کاکه لاس دهلی:
«یای خهزالئ نهوجوانه،
جا دهبی مه رخصهس بفرمووی، جاریکی بجمهوه نیو عیلى بالهکیانه».
یای خهزال دهلی:
«بهسه ر ئه و هورتوک چاوانه!»
کی بو له و خهزالئ نهوجوانه،
تهدارهکی دهگرت بو لاسی بالهکیانه،
دهیگوت: «دهینیرمهوه نیو عیلى خوئی به وادهی چوار رۆژانه.
بنیرم بوی بینن حدوودیکی بی نیشانه،
تهدارهکی بو بگرم بهدل و بهجانه،
بوی خهلات بکهه ئه و نوکهرانه،
نهبا خانزادخان لیم بکا گلهیبیانه».
لاس دهلی:
«یای خهزال لهمن مهده ئهوان تانانه،
خانزادخان له توو ناکا ئهوان گلهیبیانه،
یای خهزال گیانه!
ئهتوو دلته نهترسی بهو قسانه».

ھەمووم ھەرۈھكۈۈ دايك و خوشكانە،
 ياي خەزال ۋەكۈۈ كەللەي شەكۈۈ،
 تەدارەكۈۈ كۈۈ لە بۆ لاسى بالەكۈۈ دەگۈۈ،
 ئەگەر لاس دە ئەسپابى خۆي دەفكۈۈ،
 دەلئى: «يارەببى، ياي خەزال لە چاۋى منت كەۋى و نەمرى!»
 كى بوو لە لاسى نەۋجوانە،
 تەدارەكۈۈ بۆ گرت بۈۋا بۆ نىۋ عىلى بالەكۈۈ،
 خانزادخان دەلئى: «ئەلھەمدوليللا شوكرانە،
 لاسى بالەكۈۈ دى مىوانە.
 ئامۇزاي خۆمە سەركردەي ھەموو عىلانە
 ئىنجا تەدارەكۈۈ بۆ لاسى بگرن، دەيكەم بە زىرۋەشانە.
 چل شەكۈۈ بۆ بىننەۋە ئەۋىشى بۆ دەكەم بەخىر و قوربانە.
 بەس نىيە دژمن دەلئى: لاسى بالەكۈۈ ھاتەۋە ئىرەكانە.
 دەبىتن سوارە و تەفەنگچيان، بەدەن لە سانە
 ئەلھەمدوليللا لاس ھاتەۋە لەنىۋ عىلەكەي ماموودىنانە.
 خەبەرى ياي خەزالم بۆ بىنن، دەگەلم ۋەكۈۈ خوشكانە.
 لاسى نارۋتەۋە ئىرەكانە،
 پىلاۋى لەسەر ئەۋ چاۋانە
 بۆم بەتال بگەن مدبەق و چادر و بالەخانە،
 لاس تەشريفى ھاتۋتەۋە ھەموو دىنە كنى ئەۋ عىلانە»،
 ئىنجا ئەگەر ئەۋ تەدارەكەي بۆ لاسى دەگىرى خانزادخانى ھەرىرى؛ لاس ناگاتە
 مالى خانزادى، لەۋسەرى ھۆبەي چلەۋى دەگىرى.
 خانزادخان دەلئى: «لاسەشۋرى بالەكۈۈ! پىناۋدارم بى، ئەۋى رۆژى ديوانى خولاي
 دەگىرى.
 ۋاي لە خۆم بى باب و ئىخسىرى،

لاسه شوږ! نابې ته توو ئه مه گي دايکه قه له ندره که ي منت وه بيري،
 ياره ببي ته توو وهک کاکه مه مي جوانه مه رگ بي، ته گهر به جي ما له شاري جزيري».

لاس سي شهو و پوژان له نيو عيلى باله کيان بوو پياوه،
 قهول و قهراري ده گه ل عيل و که ي خوداي خو ي پوژناوه.
 لاس ده لي: «ته و قهراري ده گه ل خه زالم کرد، جا بووه ته واوه،
 که ي خوداي عيلى باله کيان ته وا ده پوژم ده ولته زياد و مال ئاوا».

پياويک ده لي: «لاسه شوږ! ناخر ته دارهکت بو له کن خانزادخاني گيراوه؛
 ناخر وهره بچينه کن ته وي لي بکه سلواوه؛
 ناخر دايک و بابي نين له توو زياتر که سي نه ماوه،
 هزار و حوسه د مالي هه يه، له سوي توو لي شي واوه».

لاس ده لي: «که ي خودا، ردين سپيانه!
 سويندم به سه ري خه زالي خوار دووه، چيدي گير نايم ليرانه.
 ته گهر درهنگ بچمه وه، خه زال ليم دهکا گله ييانه»
 کي بوو له لاسي گهرم کو لاوه،
 ماني شي خزيان بو هينا، پي ده رکتفي ناوه؛
 ته گهر وهنيو زيني کهوت، ناغايه کي ته واوه،
 ده يگوت: «عيلى باله کيان! ده ولته زياد و مالي ئاوا»
 خه بهر به خانزادخاني هه ريري دراوه.

خانزاد ده لي: «هاوار وه بهر ته و خولا يه ي دنيا و قيامه تي کردووه راوه ستاوه
 بانگم وه بهر ته و خولا يه ي هه زره تي مووساي له نووري خلقهت کردووه و پوژي
 هزار و يهک که ليمه ي له باره گاي وي ده کرد ته واوه.
 ياره ببي لاسه شوږ، هه پو، پو، سهر نه يه نيه وه دواوه
 بزانه ده گه ل ته و عيل و مه خلوقه ي چم لي قه و ماوه:
 هزار و حوسه د مالي باله کان به سه ر ته مندا به جي ماوه».

لاس دهنيو عيلى باله کيان بو نيو ماموودينان گه راوه،

ئىلچى و چەپەر مزگىنىيان بۇ ياي خەزالى ھىناوہ.
قاسىد دەيگوت: «ياي خەزال! بەسەرى توو، لاس دەھاتەوہ، خانزادخانى نەدى بە
چاوہ؛

ئەگەر خەيالى بکەى لەبزی لە لەبزی نەگەر اواہ»،
خەزال دەلى:

«يا خولا! بەخىریتەوہ تەدارەکتىكى چاکی بۇ گىراوہ»،
لاس لە زىنوئى و بانووانى دەکرد رەشەراوہ.
کەرويتشکىتىكى گەرمەلانئى دەگرت بەديارى و سەوقاتى بۇ ياي خەزالى ھىناوہ.
لاس گەيىبە جى، لە دەركى چادرى دەبوو پياوہ،
دەچوو لە ياي خەزالى دەکرد سەلام و سەلاوہ.
ياي خەزال دەلى:

«عەلەيکوموسەلام و رەحمەتوللاھى، سەرچاوى من شۆرەلاوہ،
وەرە دانیشە، بزائم، لە ولاتى بالەکیان چت داوہ، چت لى قەوماوہ؟»
دەلى: «ياي خەزال بەسەرى توو لەبزم دە لەبزی خانزادخانى نەگەر اواہ؛
گەلىک گەلىکم دلخوشى عىلەکەى داوہ.
ياي خەزال، زۆرت لى خەجالەتم، پيشکيش و ئەنعامم بۇ توو نەھىناوہ.
لە عەيبەت خانزادەخانى ھەر وەدەرکەوتم، ھاتمەوہ بەدواوہ»،
ياي خەزال دەلى:

«ھىچم پى ناوئى لاسەشۆر وەکازى دەستانم.
ئەمن خانەخوئى، بووى ميوانم.
ئىنجا تەرخان بە لە مەمکانم»،
لاس لەوئى دەبى ھەتا سبجەيانئى،
ئەوئى شەوئى خوئش رادەبرى دەگەل گوزەرانئى.
سبجەينئى خەزال زویر و زگار دامما. لاس لئى پرسى: «ياي خەزال ئەو حاجزىيەت
بۇ چىيە؟»

یای خه زال دهلی:

«لاسه شۆر! خو من له بهر نه تووم نییه،

ئهوه له لایه کی دییه، کاریکی دییه».

گوتی: «به سهری من، پیم بلی، بزانه ئهوه چییه».

یای خه زال دهلی:

«به سهری خو ت سوینت داوم، چ بکه م، چاره م چییه؟

ئهگه ر بیتو پیت نه لیم، دهبی به غه یانه تییه،

ئهگه ر دروشت دهگه ل بکه م، ئه وهش دهبی به رووره شییه،

ئهگه ر له و قسه ی بگه ری، دهنگ کردنی چاک نییه».

لاس دهلی:

«یای خه زال! به سهری توو هر دهبی پیم بلی چاره نییه».

یای خه زال دهلی:

«چ بکه م ئه وهیش بو من ده بیته خه م، ئه من بابان ویرانی

پیمان گوتم: گولی شۆرانی هه ن له چل پله ی عومانی

چرا و لاله ت ناوی سه ره خو، دایسی هه تا سبه یانی».

لاس دهلی:

«یای خه زال! بزانه چۆن کارانت بو پیک دینم.

یان سهری خو م نایه نمه وه، یان گولی شۆرانی ت بو دینم».

لاس دهلی:

«ماینی شیخزم بو ده رین به یه کجاری،

پمبی نه زه ریم بو بینن دهگه ل جووته زه رگی خوندکاری،

خۆم ده سپیرم به خو لا و به جه بیاری.

یا سهری خو م داده نیم یا گولی شۆرانی دینم به دیاری».

یای خه زال دهلی:

«چ بکه م ئه منی سه ر به تال و مل به کوینه»

ماينى شىخزىيان بۆلە بەھار بەندى دەھىنا،
 دە پىشتىيان دەكردهو زىنە،
 ھەگبەيان بۆ دەھىنا،
 پىريان كىرد لە نانى شەكرىنە.
 لاس دەلى:

«ياي خەزال! ئەتوو ئەو ھەگبەت بۆ چىيە؟
 ئەنگۆ بۆم بىن رىمبىكى نەزەرى، كەوايەكى دوولايىيە.
 زەواد ناچىتە سەر زارى ھەتا گوللى شۆرانىت بۆ نەھىنم بە ديارىيە»،
 لاس مائاوايىيە كىرد، رۆي. خانزادخان پىي زانى ھەزار و ھەوسەد مالى عىل بوو،
 بردى لەسەر رىي لاسى چادريان ھەلدا.
 خانزادخان گوتى: «دەيگىر مەو ھەو دەينىرن بەكوشتى بدەن».
 لاس ئاژواي ھەتا گەپىشتە عىلى خۆي، بەكن چادرى خانزادخاندا رۆيى گوتى:
 «مالە! چۆرېكم ئاو بدەنى». خانزادەخان گوتى: «سوار پىاو بە». لاس گوتى:
 «ئاتوانم، دەبى برۆم، سوئنددر اوم». لاس خانزادخانى نەناسىيەو، جا خانزاد دەلى:
 «ئەتوو، عەمرم، بۆچى نابى پىاو؟
 ئاخىر نازانى ئەو عىلى تۆيە بەبى ئاغاي بەجى ماو؟
 بەقسەي ئەو قاعبەي دەتتىرنە چل پلەي عومانى ھەتا سەر نەيەنيەو دەواو».
 لاس دەلى:

«قاعبە! بۆ جىتوت بە خەزالى دا، وات نە كىرد پىاوبم، نە نانت بخۆم نە ئاو
 نازانى، سوئندخۆرى خەزالىم ھەتا گوللى چل پلەي عومانى نەيىنم لە ھىچ كوئى
 نابم پىاو».
 لە چادريان دەردەچوو جا رىكىفى لى داو.
 خانزاد دەلى: «جا قورپى كوئى ھەسەرى خۆ بكم؛ ئەوجار نايەتەو بەدواو».
 لاس رىكىفى لى دا تا چوو چل پلەي عومانى.
 تەماشە دەكا چوار پالەوان دەگەرېن دەكەن سەيرانى.

ئەگەر لاسەشۆرپان دى لە زەمانى،
 ھەريەكە گورزىكى گەورەيان دانا لە سەر شانى
 لاس دەستى دا رىمبى نەزەرى، گوتى: «بىلان ئەوانە بكوژم بىلا سەركرده پى بزانتى،
 سىيانى سەر برى، ئەوى دى گوئى پچىرى: «خەبەرى بۆ سەركرده بەرە بىلا پى
 بزانتى

ئەگەر لىپى پرسى، ئەو كى بوو، بلى: ئەو لاسەشۆرى بالەكيبە؛
 بە قسەى خەزالى ھاتوو بۆ گوللى عومانى،
 خەبەرى بدە بە سەركردهكانى دى، بىلا ھەموو پى بزانتى»،
 جا ئەگەر پالەوان خەبەرى بە سەركردهى داو،
 سەركرده دەلى: «ئەى پالەوانى من، ئەو چ بوو؟ چوو لىقەوماو؟»
 دەلى: پالەوانىكە ھاتوو لەولاو،
 دەلى: ئەمن لاسى بالەكيم، موژدەى بدە بە پالەوانان تەواو،
 ئەمن لاسى بالەكيم بۆ گوللى شۆرانى ھاتووم تەواو.
 ئەگەر خەبەر بە ھەموو سەركردان دراو،
 ھەمووى خرىبۆو، ھاتەو لەولاو،
 ھەمووى ئىكلامى لاسەشۆرى بالەكيبان كيشاو،
 ھەمووى لەبەر دەستى راوستان دەتگوت ئىخسىرن، لىيان قەوماو.
 دەىگوت: يان دەبى شەرىم دەگەل بكن، يا دەبى چل پلەى عومانى بكن بىلاو.
 دەىگوت: ھەموو پالەوان و بەناوین،
 دەىگوت: ئەتوو دەفەر مووى نۆكەرىن راوستاناوين.
 دەىگوت: دەنا دە برۆن، رامەمىن،
 ھوكمە دەبى چل گوللى شۆرانى بۆ بىن.
 گوللى جسەن بن خەزالى نەرىنجىن!
 بنىرن حاجى و مەلای شارى عومانى بىن،
 ھوكمە دەبى ئەو چل پالانە ھەموو برووخىن».

کئی بوو لهو پالنه وانانه ته واوه،
بهو شه وهی چل گولیان گولی شوړانی هیناوه،
دهسک به دهسکیان کرد، ده هه گبهی لاسیان ناوه،
به ئاوریشمی دووکانی پیچراوه،
فهله یان هینا چل پله هه مووی پروخواه،
خه لکی شاری عومانی هه موو دهسته و دوعا بۆ لاسی باله کی راوه ستاوه.
لاس ده لی:

«خزمینه! ده ولت زیاد و مالی ئاوا»
گولی شوړانی هینا و گه راوه به دواوه،
هه تا گه بییه چادری خانزادخان، جا له وینده ری، له چادری لاداوه،
خانزادخان ده لی:

«ئاموژا به قوربانت بم وهره، ببه پیاوه
وهره، له کن نه من بخو پارویک نان و چوریک ئاوه.
چه ند روزه، ده زحمهت دای، گه لیکت کویره وهری کیشاوه».
لاس ده لی:

«خانزاده! ناته واوه
وات نه کرد؛ نه نانت بخوم نه ئاوه،
«ئهتوو بوچی جنیوت به خه زالی به لهک چاو داوه؟
سویندم به سهری خه زالی خواردوه، له هیچ کوئی نابم پیاوه».
خانزاده خان ده لی:

«لاسی به لهک چاوه!
به قسه ی نه و قاعبه ی جاریکی سهر نایه نیه وه دواوه.
هه رۆ، برۆ، به خولام به زامن نه دای ته واوه
په بی، له و مه خسووده ی نه بینی مراد و کاوه»
خانزاد ده لی:

«لاس ئەتوو بۆ وا بى فكري؟»

نازاني، عيلا تي خوت ئەوا به دووت دهگري؟

هەرۆ، برۆ، رهببي تيري چلکنان بتگري

جهددي پيغهمبەري نهفەسي پيرخدری

ياي خەزال ئەو گولانەت به ساغ و سه لامه تي لي وەر نهگري.»

ئەگەر له خزمەت خانزادهخانی بهرۆ بوو، تووشی دوو پریان بوو یهکی پری چوار
رۆژان بوو یهکیان پری شهو و رۆژیک بوو. ئەو پری یهک رۆژهکهی زۆر به ترس بوو،
پری چوار رۆژهکه زۆر ئەمین بوو. لاس له پری یهک رۆژهی رۆیی، ئەو پریهش ولاتی
چلکنان بوو، کهس نهیدهو پرا بهو پریهیدا برۆا. لاس هەر ئەوهندهی زانی تیریکیان
ئاویتی. ئەگەر ئاوری داوه له بلندی بوو. لاس له ژیرلا زهرگیکی پیدادا کوشتی. له
سهرا هاته خوار. یهکی دی تیریکی ئاویت، له رانی لاسی دا، زینی دهگهآل بری.
گوتی: «وهللاهی! دهري نایه نمهوه، ههتا به دهستی خەزالئى دەر نهیه.»

ئاژوای و هاته خواره.

ههتا دهگه پیه وه عیلى ماموودینان ئەوجاره.

به پیرییه وه دههات مهخلوق و یای خەزالئى نازداره.

ياي خەزال دهآل:

«به خیرییه وه، سهرا چاوی من، شویره سواره»

لاس دهآل:

«سه لامونه له یكوم دووباره.»

خەزال دهآل:

«ئەتوو پیم بلتی جارێ گۆلی شوپرانیت به بی کویره وهری هیناوه؟»

گوتی: «به بی کویره وهری هاتم، ئەمما تیریکیان له رانی من داوه:

سویندم خوارد، گوتم: دهري نایه نم، ههتا نه بیینی خەزالئى به لکه چاوه.»

خەزال دەستی دا تیره که؛ هەر چهندی کرد بۆی هه لئه کشاوه.

خەزال دهآل:

«چ بکەم، چاوم کوپەر بوو، سەرم دە قورپى نراوه».

خەزەل حوکمی کرد، تیرەکەى هەلکیشاوه،
لاس بى هۆش بوو، زمانى شكاوه.

ناردى، حەكیم و عەتتارى بۆ وى هیناوه؛
حەكیمی لەسەر برینی وى داناوه؛
خەبەرى بەخانزادەخانى حەریری داوه.

گوتى: «وہللاھى! نایەمە سەرى، بەقسەى ئەو قەعەبەى وای لى قەوماوه.
جەھندەم! با لەویش برۆا بەولاوه».

کى بوو لە لاسى بەناز و ئەرجوو،
ئەلحەمدولیللا! برینەکانى پیکەوہ خوش بوو،
لاس لەو دەردەش رزگار ئەوا بوو.

لاس هەلستا بەپى خۆى دەگەرپاوه.
پۆژىكى سواربوو، دەیکرد رەشەراوه،
برینەکانى چاک نەبوونەوہ، سەرلەنووى دەکولاوه.

هەرچەند حەكیمی هاتە سەرى عیلاجى نەکراوه،
بى هۆش بوو، زمانى شكاوه.

خەزەل دەنگى خەلقى دەدا، دووبارە لە خانزادەخانى گىراوه؛
خانزادەخان بە عىلەوہ خۆى دە قورپى ناوه،
گەبیبە و لاتى ماموودینان، دەگوت: «ئەوہ چ لە لاسى قەوماوه؟»
دەیانگوت: «نەخۆشیکى گەلنک تەواوه».

خەزەل و خانزاد دەچوونە سەر لاسى رۆدەنیشتن تەواوه.
خانزاد دەلى:

«مەلایان بانگ بکەن، بخوینن یاسینى
کورە کورەى بالەکیان بانگ بکەن؛ بکەنەوہ گەرمەشینى؛
فەقى و سوڤییان بانگ بکەن، لە خولای پیاپینەوہ، بکەنەوہ ئامین ئامینى،

دەشقىم لاسى بالەكى ئەوجار نەمرى بەوى برىنى» .
خولايە! كەرەمدار و قادرى!
ميوانى خولاي دى، رووچى لە لاسى وەردەگرى،
ئەوجار بەجارتكى لاس دەمرى و پادەبرى
خانزاد و خەزال قورپى لە خوى دەگرى .
لاسيان ھەلگرت و برديان لە بوقەبرى .
دە قەبرىان نا، لەوى بەجى ماوہ،
خانزادەخان بەدلشكىستى بۇ نىو عىلى بالەكيان گەرارە؟
خەزال لەویندەرى بەجى ماوہ .
خولايە! ئەتوو گەرە و نادرى
پروانە ئەقلى (رەحمان بەكرى)
قەدرى (ساحىبى ئالمانى) چۆن پادەگرى،
رەببى، (ساحىبى ئالمانى) بۇ خاترى دايك و خوشكى خۆت نەمرى !

***

ناسر و مال مال

مەزن و میرزاغا، ئاغای ولاتی کویتستانی بوون. کویتستانه کەش گاکەش باوۆمەر بوو. لە بەغدایە دەگەڵ کیای، برادەر بوون. سی و دوو سالان مەزناپەتی کویتستانیان کرد. جا مەزن باوۆمەر لەوان پەیدا بوو؛ مەزناپەتی لی برینەو، حەوت سالان مەزن بوو. ناسر و مال مال و کوری مەزن و میرزاغا بوون. گەورە بوون. مەزن باوۆمەر سی کچی بوون، یەکیکیان نیوی خاتوون تەوریزی بوو، ئەویدی خاتوون ئەسمەر، سییەمین خاتوون پەرور. حەزیان لە ناسر و مال مالان کرد. خاتوون تەوریزی بو مال مائی، خاتوون ئەسمەر بو ناسری. ناردیانه کن مەزن باوۆمەری، کچیمان بداتی بو ناسر و مال مالان؛ مەزن باوۆمەر نەیدانی. کچەکان سبەهینی چوونە سەر کانیه، شیو و کولی بکەن. ناسر و مال مال هاتنە کن کچەکان؛ گوتیان: «ئەو بابو ناودا؛ وەرن دەگەلمان، هەلوگرین». خاتوون تەوریزی گوتی: «ئەنگۆ پیاو نین، دە وەرن سویندی بو یەک بخوین نە ئەمە میردی دەکەین، نە ئەنگۆ ژنی بین. هەستن؛ برۆنە بەغدایە کن ئاغای خۆتان؛ یان بمرن، یان مەنسەبی بستین». مال مال گوتی: «کاکە ناسر! بەخوڵای، چاک دەلین. ئەوان لەمە بەغیرەتترن».

بازیبەندیان لە قۆلی خۆیان دەرھینا؛ هەر چوار سویندیان خوارد. بازن و مۆرییان پیکەو گۆرینەو، دەولەت زیادیان خواست؛ سواربوون.

کاکە ناسر دەلێتەو کاکە مال ماییه:

«خوڵاکە ی چیه ئەو دنیا فانییه،

دەبلا برۆینه خزمەت وەزیری بەغدایە بە نۆکەرییه».

کاکە مال مال دەلێتەو کاکە ناسرییه:

«ئەمە لە خاتوون تەوریزی و خاتوون ئەسمەری وە چەنگن کەوت خاترجەمییه؛

جا دنیای پوون چ فایدە ی هەیه، چیدی قبول ناکەم ئەو حیزییه،

دەچمە کن وەزیری بەغدایە بو نۆکەرییه،

یان سەرم دەچی بە یەکجارەکییه،

یان دیمه وه به ئیزنی خولای به ئاغایه تییه» .
 ناسر دهلی: «مالّ مالّ دلّم له کاوه،
 تیریکیان له به دهنیّ دام، جگهرم سووتاوه،
 دایک و بابمان له ولاتی غوریهت به جیّ ماوه،
 دهنّا ئه و سه فه ره ههر بۆ من چاکه، سه فه ریکی ته واوه .
 خاتوون ته ورزی؛ خوشکیّ ده ولّهت زیاد و مالیّ ئاوا»
 خاتوون ته ورزی ده لیّ:
 «چ بکهّم، براله، لیم مه ده تانی
 هه رۆ، برۆ، به خولّات به زامن ده دهّم، به ئه مانهت به پیغه مبه ری ئاخر زه مانی .
 ئه گهر به بیّ مه نسه ب بییه وه، براله، له و ولّته ی نا که ی گوزه رانی» .
 خاتوون ئه سمه ر ده لیّ:
 «مالّ مالّ! ئه گهر ده رۆی، کویرم ده بیّ چاوه .
 ده بیّ بچه کن دایک و بابانو، بلّین ده ولّهت زیاد و مالیّ ئاوا
 ئه گهر ئه و گه ردنو ئازا بکه ن، مه خسوود و حاسلّ ده بیّ، له خزمهت میری به غدایه
 کارو ده بیّ ته واوه» .
 ده لیّ: «خوشکیّ! ده ترسم، بابم نه یه لیّ بچم، بلّی: بگه رییه وه دواوه» .
 جا جووته سواره، سوار بوون و له وئێ گه رانه وه به دواوه،
 هه تا ده هاتنه ده رکی دایک و بابی خۆیان له وئێ ده بوونه وه پیاوه،
 ناسر و مالّ مالّ ده لیّین:
 «دایک و بابی مه سه فه ری به غدایه مان وه به رکه وتوووه گه لیّک سه فه ریکی ته واوه .
 چ هه یشتیک لێره به کویتانی بۆ مه ماوه؟
 ئینشالّلا ده چینه به غدایه، نایهینه وه هه تا کارن ده بیّ ته واوه» .
 ناسر و مالّ مالّ گه لیّک ده رفکری،
 ئه وئێ شه وئێ له کن دایک و بابانی ده گری .
 دایکی ناسر و مالّ مالّان ده لیّین:

«رۆلە! بېرۆن بەخولۆو بەزامن دەدەم و دوومین بەحەزرتی خدری،
 رۆلە! گەردنو ئازابى، دەشقه مى خولا دەستو بگری»
 ئەگەر سوار بوون ئەو جووتە لاوه،
 بانگىكى خوشيان لى داوه،
 دەلین: «ولاتى كوستانمان بەدەستەوه نەماوه.
 خەلقى خىلاتى، دەولەت زیاد و مالى ئاوا»
 رپى بەغدايان پى نیشان دەدەن سەبرسەبريان داژاوه.
 چەند مەنزىيان لى خورى تا بیست و چواريان دەکرد تەواوه.
 وەسبەینىرا داخيل بەبەغدايه دەبوون ئەو جووتە لاوه؛
 بەکوچه و کۆلانى بەغدايه دا دەیان ئاژاوه،
 هەتا دەچنە دەرکی کىای دەبوون پیاوه.
 ولاغیان لى وەرگرتن بردیاننە یەختەخانى، وەتاغیان بەوان نیشان داوه،
 هەتا سى رۆژان رۆنیشتن پرسىاریان لى نەکراوه.
 رۆژىكى کىای گوتى:
 «ئەو میوانە کویندەرىن، لە خزمەت میرى بیژراوه».
 نوکەر گوتى:
 «نازانم؛ ئەوه کویندەرىن. نایانناسم، ئەمن چم لە میوانى توو داوه
 لى پرسم بلیم خەلقى کوپى هاتووی لەولاوه؟»
 کىای فەرمووی:
 «نوکەرەکهى بى قەیدییه؛
 بچۆ بزانه ئەو میوانانە کویندەرىن، حاجەتیان چىیه.
 ئەوه سى شەوه لیرەن، بۆ هیچ سوال و جەوابیان دەگەل ئەمن نییه؟»
 کى بوو، لە نوکەرەهى جندییه،
 دەچووہ کن ناسر و مال مالى بەیەكجارەکییه،
 دەللى: «میوانینه! میر ئەمنى ناردۆتە کن ئەنگۆ بەئیلچىگەرییه،

بزنام، ئەوھ كوئندەرىن و كارىيان بەمن چىيە»،
 مال مال دەلتەوھ بەناسرىيە:
 «قاقەزىكى بۆ بنووسە بەدزىيە؛
 «بلى: ئەمە كورى مەزن و مىرزاغاي ھاتووين، دەبىنە نۆكەرى وى بەيەكجارەككىيە،
 ولاتى كوئىستانىيان لى بىرئوين، جا لە خولاي بەرەژىر، ئەگەر چارە نەكا، ھىچ
 ھومئىدى دى نىيە»،
 دەزبەجى ناسر قاقەزى دەنووسىيە.
 مۆرى لە مال مالى وەرگرت، مۆرى كرد بەيەكجارەككىيە.
 گوتى: عەرزى بکہ، خەتم پەوان نەبوو، ئەگەر عەيىكى بى لىم نەكا بەگلەيىيە.
 قاقەزەكەى دا بەنۆكەرى، گەراوھ بەيەكجارەككىيە،
 چووھ خزمەت كىاي، قاقەزى لە پىش دانا گوتى: «ئەوھە چىيە؟
 نۆكەر گوتى:
 «ئاغا، خولا بتكا راوھستاوھ
 ئەمن چووزانم، قاقەزە بۆ توو نووسراوھ»،
 مىر قاقەزەكەى مولاعەزە كرد، داينا لەسەر چاوھ،
 گوتى: «ئەوھ برازاي من لىيان قەوماوھ»،
 جا كە سبھەينى بەياني داوھ،
 تەدارەكى ناسر و مال مالان لە مالى كىاي گىراوھ.
 كىاي فەرمووى:
 «ئەوھ مەحرەمى مالە من: بۆچى ئەو وەتاغە و بەوان داوھ؟»
 كىا وای گوت بەو نۆكەرانە:
 «خەلاتى بۆ ناسر و مال مالى بەرن، بيان ئىننە ئىرەكانە»،
 خەلاتيان بۆ بردن، ئاويتيانە سەرشانانە،
 پى خەلاتى كردن بەزىرەوشانە،
 لە پلىكانان دەھاتنە خواری ئەو نەوجوانانە،

دەچوونە خزمەت کىيى بەئىكلام كىشانە،
كيا ماچى كردن، دەستى ئاويتنە ئەستۆيانە،
دەلى: «پۆلە! بەخىرىن. ئەگەر تەنگانە بوو، بۆچى وا درەنگ ھاتنە ئىرەكانە؟
تا مەعمورم بناردايە كوستانى گاگەش باوۆمەرى مالى مەزىم بگردايە تالانە،
ئىخسىرى مەزىن باوۆمەرم، دەھىنا بەغداى گەورە و گرانە.
ئىستا ئەوا بۆخۆم لىرە راوہستاوم؛ ھەرچى ئەنگۆ دەلین بەسەر ئەو چاوانە.
دەبى سبھەينى ھەلگرن زىر و مالى من، بچنە بەغدايە، سەودايە بکەن دەگەل ئەو
تاجرانە،

ھەتا عەرزى وەزىرەلئەعزەمى دەكەم، چلۆن دەبى ئەو كارانە.
دەلیم: وەزىر بىتم بەقوربانە.
جووتە برازاكەى من ئاغای كوستانى بوون بەعەمبال لەو شارانە؛
خولاً لىت ھەلناگرى لە پياوى نەجىم تىك بەدى تەخت و مەكانە».
ناسر و مال مال دەلین:
«يا رەببى، زۆر شوكر لە دنيايە!
ولاتى كوستانىمان لى بەجى ما لە بۆ سەفایە؛
ئىستا ھومىدى وەك كيامان ھەيە لە بەغدايە.
جا سبھەينى دەچىنە بازارى، دەس دەكەين بەساد و سەودايە؛»
كە سبھەينى بەيانى بەردا پۆژ سەرى دەرھىناو،
كەولى خۆيان بەسەر شانى خۆياندا دەداو،
دە ھەموو شارى بەغدايە گەران، قىمەت و نرخى شتيان پۆناو ھاتنەو مالى
كياى، مەنزىيان بۆ گىراو
كياش لە ديوانى خەبەرى بەوھزىرى بەغدايە داو.
ئەوى شەوى قەناعەتيان كرد؛ قاقەزى خاتوون تەورىزى و خاتوون ئەسمەرى
ھاتووە لەولاو:
«چ بکەين؛ ئەمە سویندخۆرى قورعانىين، خراپمان لى قەوماو!»

کوردیکی که لاش دریتی شاره زووری به سهر خاتون ته وریزیی هه لوه ستاوه».

ئەو قاقه زه یان برد له پیتش کیایان داناوه.

کیا دهلی:

«رۆله مال مال! ئەو ناحه قیه له من کراوه.

سه برو ببی هه تا له کن وه زیری هه موو کاریکی ده کهم ته واوه»

هه لستان، بۆ مه نزلێ خۆیان گه پانه وه به دواوه.

جا که سبچه یینی رۆژ سه ری دهر هیناوه،

ناسر و مال مال چوون له بۆ بازارێ ته واوه،

سه و دایان ده کرد، بازار پان وه سه ر خۆیان ده گێراوه.

ئەوی رۆژی خیریکی زۆریان کرد؛ پینسه د تومانیان هیناوه.

کئی بوو، له کیای موختاری،

ده چوو له ناسر و مال مالانی ده کرد پرسیاره،

دهلی: «رۆله! ئەو رۆچلۆنو رابوارد رۆژگاره؟»

ده لێن: قوربان به سایه ی ئیلتیفاتی توو هاتین به کاره.

سه و دامان ده کرد هه زار به هه زاره،

پاش موخاریجی خۆن هینا و مانه ته وه ئەو چاره».

کیا دهلی:

«ئهن قهت شوکرانه نابژیرم به و کاره».

کئی بوو، له ناسر و مال مالی گولباوه،

سبچه یینی ئەگه ر به یانی دها، رۆژ سه ری دهر هیناوه،

دیسان چوون له بازارێ به غدایه، ساد و سه و دایان بنیادناوه.

ئەگه ر رۆژیان لی بوو ئاوا، دووکانی هه موو کهس داخراوه،

نه یانزانی شیخی عه ره بان بۆ سه ر به غدایه هه لستانه،

شیخی عه ره بان ده وره ی به غدایه ی گرت، چادری لی هه لداوه.

سبچه یینی رۆژ بۆوه خه به ر بۆ وه زیره لئه عزمی دراوه.

دهلین: «لهشکریکی گهوره هاتووه، دهورهی بهغدازمینن گيراوه».

وهزیری بهغدايه گوتی بهئیلچییه:

«دهبرۆ بهچهپه‌رییه،

بچۆ، بزانه سهرکردهی ئەو لهشکره‌ی کتییه، له چی شه‌قییه.

ئەگەر میوانه، بۆچی نه‌هاتۆته ئیره، به‌ئەستۆی داھیناوم خه‌جاله‌تییه»

ئیلچی هه‌رپرای ده‌کرد به‌هه‌نگاوه،

هه‌تا ده‌گه‌یییه چادری شیخی عه‌ره‌بان، ئیکلامی ده‌کیشاوه،

عه‌رزی ده‌کرد: «وه‌زیره‌لئه‌عزه‌م ئەمنی نارده‌ته کن ئەتوو ته‌واوه،

بۆچ هاتوووه له‌وێی خستوووه ته‌واوه، ئەو خه‌جاله‌تییه‌ی به‌من داوه.

ئاخر ئیره مائی ویه بۆ شام و نه‌هارم پێ نه‌ده‌بوو ته‌واوه؟»

شیخی عه‌ره‌بان ده‌لی:

«به‌خیری سهرچاوانم،

عه‌رزی وه‌زیری بکه، ئەمن شیخی عه‌ره‌بانم،

ئەمن دۆست نیم، وه‌زیره‌لئه‌عزه‌می به‌دژمن ده‌زانم،

ئەمن چلۆن ئەو ئیلچییه بدوینم،

خه‌به‌ری به‌ وه‌زیره‌لئه‌عزه‌می راده‌گه‌یه‌نم؟

یا ده‌بێ به‌غدايه به‌جێ بیلێ، یانه هه‌سته‌ی هه‌وت سالانی لێ ده‌ستینم».

ئەگەر ئیلچی ئەو قسه‌ی ده‌بیست ته‌واوه،

ده‌موده‌ست له‌کن شیخی عه‌ره‌بان گه‌راوه،

گه‌یییه خزمه‌ت وه‌زیری، ئەو خه‌به‌ره خو‌شه‌ی به‌وی داوه.

وه‌زیر گوتی:

«کیا بێن، بزانین ئەو ته‌گبیره چلۆن ده‌کرێ ته‌واوه».

ئەگەر خه‌به‌ر به‌کیای دراوه،

ناردی له‌ناسر و مال مائی گه‌راوه؛

ده‌هاته دیوانی وه‌زیره‌لئه‌عزه‌می، ئیکلامی کیشاوه.

کیا رۆدەنیشت بەعزیکیان قسە دەکرد تەواوہ.
 کە وەزیر سەری ھەلینا، جووتیک غەریبە لیرە پراوەستاوہ،
 وەزیر دەلی:
 «کیا ئەو نۆکەرانەت کەنگی گیراوە؟»
 دەلی: «ئەو نۆکەری من نین، ئی توون، لێیان قەوماوہ.
 «مەزن باوۆمەر لە کوێستانێ دەری کردوون، ھەمووی کردوون بلآوہ.
 «ئێستا قەت نانی شەویکیان بەمستەوہ نەماوہ».
 وەزیرلئەعزەم دەلی:
 «جاری چ بکەین، دەگەڵ شیخی عەرەبانمان لێ قەوماوہ».
 کیا دەلی:
 «بئیرە خزمەت شیخی عەرەبان: مۆلەتم لێ بگری، ھیشتا کاروبارم نەبووہ
 تەواوہ».
 ئەگەر کیا وای گوئیە،
 وەزیرلئەعزەم دەیناردە کن شیخی عەرەبان قاقەز و ئیلچییە،
 شیخی عەرەبان فەرمووی:
 «ئەمن لە ھەستەیی ھەوت سالان زیاتر چیدیم تەلەب نییە».
 ئەگەر شیخی عەرەبان وای جواب داوہ،
 قاسیدی وەزیرلئەعزەم بەپەلەپەل گەراوہ،
 موژدەیی بۆ وەزیرلئەعزەم ھینا دەلی:
 «قوربان! خەرجی ھەوت سالانم دەوی تەواوہ».
 وەزیرلئەعزەم بەوہی زۆر مەشغوول ماوہ:
 «خولایە! ئەمن ھەر خەرجم لە خەلقى نەستاندووہ چم بەکەس نەداوہ.
 دەنگی لەشکری بەغدا یە بدن، ئینشاللا سبەحەینێ دەیکەم بلآوہ»
 قاقەزیکێ شیخی عەرەبان بۆ وەزیرلئەعزەمی ھات: «ھەتا مانگیکی خەرجی من
 بدا موخاریجم بکیشی؛ ئەوا مۆلەتم داوہ».

وهزيره لئه عزمى دهكا فكرى:
 «سبحه ينى دهعوايه، موخاريجى وى بهمن نادرى»،
 كى بوو له كىاي ردين سبييه؟
 بانگى كرده ناسر و مال مالىيه:
 «بوچ نهنگو سهرباز و قوشهن و له ولاتى كوستانى نيه؟»
 كاكه مال مال و ناسر عهريان كرد به كىاي:
 نهتوو شيتى نهقلت نبييه؟
 بوچ نهتوو تاكات له دهردى مه نبييه؟
 بو نازانى، له كوستانى كاگهش باوومهرى هيچمان بهچهنگ نبييه؟
 بويه خومان نهويتوته بهغدايه كن مامان بهنوكرهرييه،
 نهمه نابى بچينهوه ههتا ههوت سالى دييه،
 مهسلههت نهوهيه مهربههس بفرموى، بچنهوه سهوداى بازارپييه؛
 جارى وهزيره لئه عزم شلوووه، هيچ تاگاي له خو نبييه.
 ههتا وهكو كيا و ناسر و مال مال نهو قسهيان دهكرد تهواوه،
 وهزيرى بهغدايه دهنگى لهشكرى خو داوه، دهلى:
 «سبحه ينى شهريه، نازانم دهگهل كيم لى قهوماوه.
 بابنه نهمن له ماله خوم دانيشتووم خولاگيرى، چت لهمن داوه»،
 سبحه ينى نهگهر تاافتاو دهرپهرييه،
 مال مال نهوى رورى دههاته بازارپييه،
 دهيدى له ههموو دووكانه وهستا روئيشتبوو، سهره رمب چاگردنه چهخماخ
 دروستگردنه، سيوانكارپييه.
 مال مال دهلى:
 «ماموستا بازار شلوووه، نهوه چييه؟»
 دهلى: برؤ بهولاوه؛ نهورؤ كارم ههيه، چت لهمن داوه؟
 مال مال دهلى:

«به خولای ناسمانی!»

«ئەگەر پیم نەلتی چەکوچت لی وەر دەگرم، سەرت دادەنیم لەسەر سندانن.»

کە وەستای شیرگەر سەری هەلتناو،

تەماشای کرد کاک مالّ مالّ راوەستاو.

مامۆستا دەلتی:

«بمبەخشە، کاک مالّ مالّ. بەخولای ئەتووم نەناسیبە،

هەلبەت ئەتوو بەو خەبەرەت نەزانیه،

دەلتین: شیخی عەرەبان هاتوو دەگەڵ وەزیرەلئەعزەمی شەرییه،

ئەمنیش کارم هەبوو، بۆیه ئاگام لەتوو نییه،»

مالّ مالّ ئەگەر ئەو قسەیی دەبیست تەواو،

دە شوینی خۆیرا راس گەراو بەدواو،

هەتا دەهات و لە ناسری دەکرد سەلام و سەلاو.

مالّ مالّ دەلتی:

«ناسر، نازانی چ قەوماو؟»

کاک ناسر دەلتی:

«مالّ مالّ، ئاگام لی نییه،

«پیم بفرموو ئەو چیبیه»

مالّ مالّ دەلتی:

«برالە! شیخی عەرەبان هاتوو دەگەڵ وەزیرەلئەعزەمی شەرییه.

ئەگەر نەمرم، بژیم، بمینم،

ماینی شی خزت بۆ لە حاوی دەردینم،

زینیکی مورسەتی لی دەگەم، تەنگانی لی دەچەسپینم،

قۆلی خۆمت بۆ دە زرییهکی عالقە وردی داودی هەلدینم،

مەتالێکی حەیزەران و حەوت قوبەییەت بۆ لە ملان دەشەتینم،

دەستی خۆمت بۆ دە رمبیککی نەزەری وەردینم.

جا براله! سبحهینى یا له مهیدانى خۆم بهکوشت ددهم، یانه نانت بۆ له
 وهزیرهلئه عزمى دهستینم».

ناسر دهلئته وه مال مالىیه:
 «براله! وا نییه، وهکی دییه»
 ئەگەر نه مرم، بژیم، بمینم،
 ئەمن ماینى شى خز له خاوی دهر دینم،
 ئەمن زینیکى مورسه تی لی دهکهم، تهنگانى لی دهشه تینم،
 ئەمن قۆلى خۆم ده زرییهکی ئالقه وردى داودى هه ل دینم،
 ئەمن مه تالیکی هه زهران و ههوت قوبیهی له ملان دهچه سپینم،
 ئەمن دهستی خۆم ده رمبیکى نه زهرى هه ل دینم،
 سبحهینى له مهیدانى، یا خۆم بهکوشت ددهم، یان نانت بۆ له وهزیری دهستینم».

ههردووکیان ته دارهکی خویان دهگرت؛ خپوهتیکى دوو سهریان کرى، ئەسپابى
 لهشکریان دروست کرد؛ بۆ سبحهینى هاتنه خزمهت کىای: «قوربان! ئەمه سبحهینى
 دینه ده عوايه». کىا ده فهرمووى: «وهرن، هه ل دهن له ته ره فیکه وه». سبحهینى له
 بهغدايه دهنگى لهشکرى درا، وهدهرکهوت قوشهن له دهورهى بهغدايه ورت.
 وهزیرهلئه عزم دهسه ر شىخى عه ره بانى کرد:

«ئەمن جهنگى مه غلوه بهى ناکهم، سبحهینى مهیدانداریه».

شىخى عه ره بان فهرمووى:
 بهچاوان! سبحهینى
 ئەگەر رۆژه لات، ئینشاللا دهگرین گوشهى ده مهیدانى.
 ئەگەر خه بهریان بهیهک داوه،
 وهزیر هینای، ساز و چهقه نه و لۆتى و په ققاسى داناوه،
 ده لى: کتیه بۆ سبحهینى دهستی له سینگی خۆى داوه؟
 سوپاتى بکا وهزیر بۆ خه لات و بهراتى راوه ستاوه،
 هه ر کهسى سوپاتم بۆ بکا مووچه و مواجیبیکى زیادى بۆ دهکهم ته واوه.

سبحهینى ھەر كەس بۆخۇى چوۋە مەيدانى دەستى دا شىرى خۇى راۋەستاۋە.
پالەۋانى شىخى عەرەبان ھات لەۋلاۋە،
دەستيان بە داۋايە كرد؛ ئى شىخى عەرەبان سەرى پالەۋانى ۋەزىريان برى،
بردىانەۋە بەداۋە؛

ۋەزىرلەنئەزەم زۆرى خەمناك ماۋە،
دەلى: «كيا! بزانه ئەمە چمان لى قەوماۋە
شىخى عەرەبان چى بەسەر ئەمەۋە داۋە.
دىسان ئەگەر سبحهینى بەيانى داۋە،
پالەۋانى ۋەزىرلەنئەزەمى چوۋ لە مەيدانى، راۋەستا، نەعرەتەى لى داۋە؛
دوینى كى بو ھات لە مەيدانى ئەۋ سوپاتەى كرد، ئەۋرۆش بى واۋە»
جووتىك پالەۋانى شىخى عەرەبان رىكىفى لى داۋە،
ھات و گەيىبە مەيدانى، دە پالەۋانى ۋەزىرى خورى: «ئەسپابان دانى، بگەرپتوۋە
داۋە»

پالەۋانى ۋەزىرى دەلى:
«ئەگەر نەمرم، بژىم، بمىنم،
زگت دەدرىم، ھەرتك چاوت دەردىنم
ئەگەر نەمرم، سەرى شىخى عەرەبانىش لە بو ۋەزىرى دىنم»،
ئەۋ پالەۋانانە داۋايان دەكرد لە مەيدانى،
ھەتا رۆژ ۋەردەگەرا، دەگەيىبە مەھەلى چىشتانى،
شىخى عەرەبان دەنیرىتە خزمەت ۋەزىرى:
«بلا، ئەۋرۆ پالەۋان وچانىان بى، ھەتا سبحهيانى»،
ۋەزىر فەرموۋى:
وچان دان نىبە، دەبى يەكيان يەكى بكوژن لە مەيدانى
«بى سووچ و تاوان بۆچى ھاتۆتە سەرم، لىم دەبرى پى گوزەرانى؟
ئەمن ھومىدم خولايە دەگەل پىغەمبەرى ئاخزەمانى.»

پالھوانی شیخی عہربان سہری پالھوانی وھزیری بری بردیہوہ بہدواوہ،
 وھختیک بہسہردا ہات رۆژئاوا،
 تھماشایان کرد، تھدارھکی دوو غھریبان گیراوہ.
 وھزیر گوٹی:
 «ئوہ کین، دین دھانایہ؟
 ئوہ غھریبھن بئنه کن ئھمن زۆریان بدھمی گھنج و خھزئنه و مالی دونیایہ»،
 ناییی وھزیری چووہ کن ئھوانہ:
 «وھرن؛ باجم، وھزیر تھلھبو دھکا بھدل و بھجانہ»،
 دھلئن: «قوربان! نایھینہ کن وھزیرلئھعزھمی، وھزیری گھلئک گھورھ و گرانہ.
 ئھگھر شیخی عہربان بھدھستی بھستھ و سہری شکستھ ھئنامانہ ئیرھکانہ،
 ئھودھمی بھوھزیرلئھعزھمی عھرز بکھ، جا بھنۆکھرمان بزائھ»،
 نایب ہاتھوہ خزمھت وھزیریہ:
 گوٹی: «نایب، ئھوہت نھناسییھ؟»
 نایب دھلئ: غھریبھی شارائن: نازانم ئیویان چییھ؟
 یانہ ھئند مھردی چاکن قبول ناکھن کھمیہ؛
 یانہ ئاشقن، ئاگایان لھ خویمان نییھ،
 یانہ ئوہ رھوتن، لات و لووت، پھیدا دھکھن نانییھ»،
 کئ بوو لھ ناسر و مال مالی نازدارھ،
 نوئژی شیوان سوارھ بوون ئھو جووتھ برا و سوارھ.
 یھک دھچووہ ئھوسھری، یھک دھچووہ ئھوسھری؛ بھقۆشھنی شیخی عہرباندا
 دھھاتنھ خوارھ.
 حھددی مال نوستنان بوو، دھبوو بھچریکھچریک و ھاوارھ.
 باب دھگھییھ کورپی، لئیی دھدا، دھیگوت: «نھیکھم قوتارھ»،
 مال مال دھپئشدا گھییھ چادری شیخی عہربان، رستھی ھلبری ئھوجارھ.
 شیخی عہربان دھرپھری رھبئکی لئ دا، کردیھ ئئخسیر بھیھکجارھ،

سەرى شىخى خوينى پيدا دەھاتەخوارە،
دەودەميدا گەيىيە ناسرى نازدارە،
گوتى: «شىخى عەرەبان ھەر دەكوژم يەكجارە»،
مالّ مالّ دەلّ:

«ئەو غەلەتەى مەكە، ئەو ە ئىخسىرى منە، بۆ وەزىرى گەلّك بەكارە»،
ناسر و مالّ مالّ شىخى عەرەبانىان گرت، بۆ مەنزلى خويان ھينا خوارە،
گەينە مەنزلى لەوئى بوون بەرقەرارە،
لەشكرى شىخى عەرەبان تىك نىشتوو، ئاسارى برا بەيەكجارە،
ناسر و مالّ مالّ دىن لەپيش شىخى عەرەبان، رادەوستان ئەستۆ خوارە
شىخ دەيفەرموو: «رۆنیشن» ئىكلاميان دەكىشا سى جارە،
گوتى: «ئەنگۆ چ كەسن؟» ناسر گوتى:
«قوربان! ئەو ئاغاىە، ئەمنىش نۆكەرىكم لەوى دە بىكارە»،
حوكمى كرد، مالّ مالّى دانا ئەو جارە،
دەگەلّ شىخى عەرەبانى كرد گوفتارە،
ئافتاوە و لەگەنى ھينا بەيەكجارە،
گوتى: «بىنە سەرى خۆت بشۆ، برۆ نىو لەشكرى خۆت ئەوجارە»،
گوتى: «سەرم ناشۆم، ناگرم قەرارە؛
سوباتى ئەنگۆ لە عەرزى نادەم، بەحەققى پادشای جەببارە
خولاگىرى وەزىرەلئەعزەمى بووم، سەرم نابى قوتارە»،
لەوئى رۆنیشن، ھەتا سبەھىنى بوون بەرقەرارە،
ناسر و مالّ مالّ گوتيان:

«قوربان! ئازادمان كردى؛ سەرى خۆت ھەلگرە برۆو خوارە»،
گوتى: «سەرم بېرن دەبى سوباتى ئەنگۆ ببى بەرقەرارە»،
سبەھىنى ھەلستان و بۆ خزمەت وەزىرى چوونە خوارە،
وەزىر لەسەر بەرمالّى بوو، دەيگوت: «يا خولاى كەرەمدارە!

ئەوجار لە چەنگی شیخی عەرەبانم بکەم پزگاره»
ئەگەر تەماشای کرد، دوو کەسان ئیخسیریکیان هینا خوارە.
دەگوت: «خولایە! ئەوشەو شەر لە چ تەرەفیکی کراوە لەو شارە؟»
تەماشای کرد، سێ کەسان ئیکلام و تەمەنایان دەکیشا ئەوجارە.
وەزیر ئاوری دەداوە، تەماشای دەکا، ئەو شیخی عەرەبانە، وا بێ ئیختیارە.
پاس بوو، قۆلی گرت، لەکنە خۆی دادەنا ئەوجارە،
وەزیر دەلی:

«شیخی عەرەبان! ئەتوو عەرەبستانت پێ کەم بوو پیشکێشت بێ ئەو شارە،
بلا لە چەنگی توو بێم پزگاره».
شیخ دەلی:

«روپەش بووم و خەجالەتبارە؛
بفەرموو، جەللابت بێن لە ئەستۆم دەن ئەوجارە.
وەزیر! لەو جووتە نۆکەرە ی خۆت بکە پرسیارە
قەت باب کورپی خۆی وا لە تەنگانە ی ناکا پزگاره
لە هیچ دەولەتان وەچەنگ ناکەون ئەو ئەمیندارە،
ئەو نۆکەری تۆن خزمەتیان وا بەکارە
نۆکەری چاک بو ئاغای دایم وەک برای بەرقەراره».
ناسر و مالّ مالّ جوایبان داوە:
«ئەمە نۆکەری وەزیری نین، نۆکەری شیخی عەرەبانین هاتووین لە ولایە».
وەزیر دەلی:

«پۆلە! هەرچی دەفەرموون، بەسەر ئەو چاوە».
ناسر و مالّ مالّ لە وەزیریان کرد حاشایە،
دەلین: نۆکەرییەت ناکەین نامانەوی مالّی دنیا یە.
وەزیر دەلی:
«بۆچیو ناوی مالّی دنیا یە؟»

دەلّين: وەكىل و مامى مە كىايە،
نۆكەر تەعەين كراو،
چوون كىايان لەولاردا هيناو،
كىاي گەيشتّى لە ديوانى وەزىرى كرد سەلاو،
دەلّى:
«وەزىر! ئەو برازاى من، ئەو سوپاتە بۆتو كراو.
لە عەوەزى ئەو خزمەتەى ئەوسالّ حەوت سالا لە كوئىستانى گاگەش باوؤمەرى
دەركراو».

وەزىر فەرمووى: «تەلەب بکەن مالى دنيايه؛
هەرچى تەلەب بکەن دەياندهمى بەغەيرەزى شارى بەغدايه».
ناسر و مالّ مالّ وەجواب هاتن بەيەكجارى:
«ئەمە هەر ولاتى كوئىستانمان دەوى بەئىختىارى؛
دەبى مەزن باوؤمەرى بکوژين، قەت نەبى پرسىارى،
خەرج و بىگارى نادەين بەبەغدا شارى،
ئەگەر نەماندەنى ولاتى كوئىستانى بەيەكجارى،
لېرە دەبينە نۆكەر نارؤينەو لە شارى».
ئەگەر ناسر و مالّ مالّ ئەو قسەيان دەبوو تەواو،
وەزىرەلئەعزەم دەستى لەسەر سەرى پؤناو،
جىبەجى حوكميان بۆ سادىر كراو،
بۆيان مۆركردن، وەرگىراو
خەرج و بىگارى ولاتى كوئىستانى هەلگىراو
مەرەخەستيان كردن گوتيان: «دەولەت زىاد و مالى ئاوا».
گوتيان: «قوربان ئەگەر ئەمە نۆكەرىن عەرزىكى دىكەمان ماو.
«قوربان سەرى شىخى عەرەبان دەبرى يا مەرەخەستى دەكەى تەواو؟»
وەزىر فەرمووى:

«ئەوۈە بىراى منە، عەرەبىستانىش ھەر ئى وى بى، بەغداشم بەوى داوۋە».

شىخى عەرەبان دەلى:

«وھزىرەلئەعزەم خولاً بتکا راوھستاوۋە!

سەرىكە ھىناومە نایبەمەوۋە داوۋە».

وھزىر دەلى:

«وا پىك نایە،

شىخى عەرەبان دەگەل ئەمن بىراىە؛

ئەوۋە شارى بەغداىەم بەگەردن ئازایى دایە،

بزانم ئەمن ناخزمەتیم چىوۋ؟ شىخى عەرەبان بەمنى نىشان دا ئەو جەفایە».

شىخى عەرەبان دەلى:

«بەخولاً! خەجالەت بووم لە دىناىە،

ھەتا بو خوم زىندووم، ولاتى عەرەبىستانم پىشكىش کرد، ھەر مېبارەك بەتوو بى

شارى بەغداىە

مەسلەھەت ئەوۋەىە ئەو نۆكەرانە بکەى ئازایە».

وھزىر دەلى:

«چ بکەم كورى منن، مامیان کىایە،

برۆن بچنەوۋە سەر ولاتى كوېستانى؛ ھىچ كەس نەناسن لە دىناىە،

ھەتا ھوت پىشتیان دەبرى ھىچ كەسىان نەىەتەوۋە شارى بەغداىە،

ئەگەر بەغدا دەعوای لى بقەومى، ناسر و مالمال نایەنن تىپ و سوپایە،

برۆن مەرخەستیان بکە کىا گەردنیا بى خوش و ئازایە»

جىبەجى ئىکلامیان كىشا، گەرانەوۋە بەىەكجارەكىیە،

کاکە مال مال دەلئتەوۋە کاک ناسرىیە:

«ئەمن قەت شتاقە شەوى دى لىرە گىر نابم، ھەتا نەچمەوۋە كوېستانى مەزن

باوۆمەران خزمەت خاتوون تەورىزىیە».

ناسر گوتى: بلا ئەوۋشەو لىرە گىر نەبىن کارىكى واش بکەم خەتام نەبى».

كاكه ناسر دهليتهوه كاكه مالمالييه:
 براله ئەگەر بۆ گه‌وره‌یی دهليی له وه‌زیری زیاتر ده‌به‌غدایه‌دا كه‌س له توو گه‌وره‌تر
 نییه،
 ئەگەر بۆ زیڕ و زه‌مه‌به‌ری دهليی، له ده‌بووتخانه‌ی تۆم هه‌لدراوه‌ته‌وه هه‌زار بار زیڕ
 و ئەشرفییه
 ئەگەر بۆ ماينی ده چاك دهليی له ئیخته‌خانه‌ی به‌ستراوه‌ته‌وه دووسه‌د ماينی
 له‌مه‌ر وه‌زیره‌لئه‌عه‌زمییه،
 خولا ئەو جاوجه‌لاله به‌توو بدها ژن له بۆ توو قات نییه.
 وه‌بزانه گراوی مه‌زن باوومه‌ری له داكي خۆی نه‌بووه به‌كیژییه»،
 مال مال دهليتهوه كاكه ناسرییه:
 «ئەگەر بۆ گه‌وره‌یی دهليی، له‌كنم به‌گه‌وره‌یی گاوانیكي نییه،
 ئەگەر بۆ زیڕ و زه‌مه‌به‌ری دهليی، به‌هه‌مووی له‌كنم به‌قه‌د شاییه‌كي ئەو زه‌مانه‌ی
 نییه،
 ئەگەر بۆ ماينی ده چاك دهليی، به‌هه‌مانم له‌كنم به‌ گۆله‌بارگینيكي كورتانی
 سه‌وداگه‌ران نییه،
 قه‌ت شتاقه شه‌وی دی لی‌ره گیر نابم، تا نه‌چمه‌وه كویتسانی مه‌زن باوومه‌ری
 خزمه‌ت خاتوون ته‌وریزییه
 ناسر دهليی:
 «دلم برینداره، جه‌رگم سووتاوه،
 ئەتوو براگه‌وره‌ی منی ئیختیارم پێ نه‌ماوه،
 كه‌نگی ده‌فه‌رمووی ماين زین بكه‌ین، برۆین به‌ولاوه؟»
 مال مال دهليی:
 «ئەمه‌ ده‌رفكرین،
 ئەگەر دهليی تا ته‌داره‌كي بگرین،
 ئەوشه‌و برۆین به‌سه‌ر خه‌نده‌قی به‌غدایه‌دا رابیرین».

کئی بوو له ناسری بهئهر جووه،
ته داره کيکی زور چاکی له بازاری گرتووه،
هات ماینی خوئی و کاک مال مائی زینکردووه،
چوونه دهرکی کیا، دهولت زیادیان خواستووه.
کیا دهلی:

«به خیرین، سرچاوی من، جووته مه رده کهی مهیدانی؛
وهزیر زور و منه لئ هله دگرئی، به غداو دهرهیناوه له تنگانئی.
برون ترسو نه بی بوخوم راوه ستام له دیوانئی،
وهزیری به غدایه له نگو زیاتر هیچ کهس به برای خوئی نازانی،
هر پون برون، به خولام به زامندان، بهئمانهت به پیغه مبهری ئاخرزه مانئی.»
کئی بوو له جووته سواریکی نه و لاوه،
سه ری جلّه وی خوئیان بادا،
گه رانه وه به دواوه.

سه برسهر، نهرم نهرم، له به غدایان ئاژوا، له بو کوئیستانئی گه رانه وه به دواوه.
ههتا نوئیژی شیوان ئه جووته سواره دایان ئاژواوه؛
نوئیژی شیوانیان به سه ردا هات له وی راوه ستان ته و اووه،
جلّه وی خوئیان گرت له وی بوون پیاوه.

بو شه وی له وی نوستن مال مال خهونی دی ده خه وییدا، خاتوون ته ورزییان دابوو
به کوردیکی که لاش دریژی شاره زوورییه. مال مال هله دستئی له جیی خوئی ده گریا،
ناسر گوتی: «براله ئه توو بوچی ده گری؟ پیاو ده چپته سه فه ری، ئه سپ و زینی
نایه نیته وه؛ پیاو ده چپته سه فه ری دهر ری. پیاو قهر زدار ده بی. ئه مه ئه لحه ملای
سو باتمان کردووه، ده ولته تمان هه یه، به ئیختیار ده چینه وه کوئیستانئی، بوچی وا
ده گریتی؟»

کاکه مال مال ده لیته وه کاک ناسرییه؛
«ئهنه ئه وشه و خه ونیکی گه لیک عه جیبم ده دییه،

گراوی منیان داوه به کوردیکی که لاش دریژی شاره زوورییه،
 بابی به خه نجه ری لئی راده سا براله ی به شیر ی پروتییه،
 له ترسی شیر و خه نجه ران سویندیان له بیر خاتون ته وریزی بردییه،
 ئیستا داویانه به کوردی که لاش دریژ، لای لایه دهکا بۆ کوری کوردییه،
 واده زانی ناسر و مال مال له سه ر دنیا نییه،
 به دهستی پی دهکن هاویر هاویری مه رییه،
 به زولفان پی ده رتسن ته شییه،
 به لاقان پی راده ژین لانکی کوری کوردییه.
 رۆژی هتا ئیواری دهگری له بۆ ناسر و مال مالان، له بن زمانیه وه دهلی:
 ئاخ بمرم له بۆ جووته سواره که ی رۆمییه»
 ناسر ده لئته وه مال مالیه:
 «براله خه ونت راسته، درۆی له بۆ نییه،
 وانیه وه کی دییه
 ئه وه گراوی منه ئی توو نییه».
 مال مال ده لئته وه ناسر ده دینی:
 «براله ئه وه شاری به غدا یه نییه لیم بشیوینی،
 هر که سیکی ئه ورۆ بچیته کویتسانی مزگینیکم بۆ بینی
 خوشکۆلنیکم هه یه، دیده می، سالی ده ره هقق رۆزگاری خه می خوی پی بره وینی؛
 پیره دایکیم هه یه ئه ویشی ده ده می با لانکه ژینی؛
 ئه گه ر به وه شم لی قایل نه بی پیره بابیکم هه یه ده دیده می سالی به سه ری به زمانی
 گه رمین و کویتسانی بۆ پیک بینی،
 ئه گه ر به وه شم لی قایل نی برایه کم هه یه، سالی جووته که لیک ده مس نی حه وت
 زه ویانی له بووره و به یاری پی ده رینی».
 کاکه ناسر ده لئته کاک مال مالیه:
 «براله له سه ر کیت هه یه، ئه و ناز و گله بییه،

خۆ ئەو هه ده عواى هه موو ده و له تان نيهه،
 ئەمن بۆت ده چم به دهستان نه کوو به سه ريهه،
 پښگای بيست و چوار پوژان به ماينى شى خز له مابهينى برايه تيدا چ نيهه
 ئەمن بجمه وه کوستانى به چى ناس بکه م، گراوى مال مالى خاتوون ته وريزيه؟»
 مال مال ده لى:
 «ناسر دلم له کاوه،
 چه ندى له کاوه کاوه
 تيرىكى له راسته لى دام له لای چه پمى ناسور هيناوه.
 ئەگه ر بۆ خاترى من ده بى به ئيلچى به ولاوه.»
 ماله مه زن باوو مه رى له خرى بالينى، پيشا و پيشى قوچى قه زه نى، قه ره چا درى كى
 گه ره ي هه لداوه، ده و ده مي دا ر شينى بارانى په له ي هيناوه،
 له سه ر قه ره چا درى ده بارى له هه موو خران هه لستا سيلاوه.
 خاتوون ته وريزى ده ستى دا كو تكى دارخړنو ك سى جارى ده و ره ي قه ره چا درى
 گه و ره ي دا وه
 ده لى: دا يه! چاوم كه م بينا بووه، خه مى ناسر و مال مالانم هاتو ته به رى؛ نازانم
 كامه سيگه هه لكشا وه.
 مال مال ده لى:
 «براله! ئەگه ر واى ناناسى، واى نابينى،
 سبچه ينان خو ي ده غه ملينى به سوورى، نيوه رو يان به زه ردى،
 ئيواران تازيه ي ناسر و مال مالانه به شينى،
 ئەگه ر چه زى ده كه ي، نه بى خه م و نسرينى،
 ئەگه ر چه زى ده كه ي، زوو خاتوون ته وريزى ببينى،
 ئەوه له خرى بالينى ده كيشى ماينى شى خز له به را يى خيلى، له دووى ده رو نه وه
 دوو جوانو له ي قول به ژه، يه كسال و دوو سالن، وهختى بۆ خاترى ناسر و مال مالان
 بينه وه به ر عه ققه ي ده زينى.»

مال مال دلای: «کاک ناسر! دهبی ئورۆ بچی خه بهرم بۆ بینیه وه».

ناسر دلای: «مال خرا نه بوو؛ ئه من ریی بیست و چوار رۆژان چلۆن بچم بیمه وه؟»

گوتی: «دهنا سبحه یینی بۆ تاوه لاتئ قه ارمان بی بییه وه. ئه گهر نه هاتیه وه، یان ئاغایه تی خۆت دیوه ئه منت له فکر چوو، یان ده تکوژن، خه به ری نایه نیه وه له رییه، یان خاتوون ئه سمه رت چاو پی ده که وئ، ئه منت له فکر ده چی».

ناسر رقی هه لستا ئه و جار ه:

«ده بم به ئی آچیه کی موختاره.

ئه گهر هیچ کهس له کویتسانی نه مینی له خاتوون ئه سمه ری ناکه م پرسیاره.

تیریکه داوم له جگه ری؛

به حه ققی ئه م خولایی، ئه گهر هیچ کهس نه مینی، ئه من له خاتوون ئه سمه ری ناکه م نه زه ری».

کاکه ناسر به حه ره مه ماینی شی خزی هی ناوه،

زینیان ده پشتی کوتا و ته نگه یان کیشاوه.

ناسر دلای:

«مال مال ریگا کهم دووره قه رار و مه دارم بۆ بکه ته واوه».

مال مال ده لئته وه ناسری:

«ده بلا رۆژ بیته ده ر، بی لیره خه نده قی غه لیفه ی به غدا یه بگری،

ئه گهر به خیره هاتیه وه، له کاکه خۆت ده فکری.

ئه گهر درهنگ بییه وه مال مال به ده شتی به غدا یه دا راده بری،

چاوت پی ناکه ویته وه هه تا ئه وئ رۆژی ده مری».

ناسر دلای:

«مال مال ده ولته زیاد و مالی ئاوا!

که لیکم زه حمه ت ده گه ل ئه توو کیشاوه.

ئه گهر دنیا یه درهنگ گه یه جی، رۆژیکم له سه ر ببه را وه ستاوه»

مال مال دلای:

«ناسر! ھەرۆ برۆ، لەمنت کەوئ کەلی مەیدانئ
لەتوو زیاتر ھیچ کەس شک نابەم رۆژی تەنگانئ
بەخولام بەزامن دای، بەئەمانەت بەپیتغەمبەری ئاخری زەمانئ.
ناسر جلەوی بادە، پکیتی لئ دە، برۆوہ کویتانئ.»
ناسر و مالّ مالّ ئەگەر لە کویتانئ بۆ بەغدايە هاتن واوہ، حەوت سالان کانی
وان ئاوی لئ نەماوہ.
ناسر ئەگەر بۆ کویتانئ ئاژواوہ،
ئەوئ شەوئ رۆیی ھەتتا بەیانئ بەرداوہ،
ئەگەر وەسەر کویتانئ دەکەوئ، تەماشاش دەکا دوو مینگەل لە حەوشیکی بوون
بلاوہ.
ئەوہ مەری مەزن و میرزاغایانە، ئی بابی ناسر و مالّ مالان، ھەمووی دەلئیی
نەخۆشە و ھیزی نەماوہ،
ئەویدی مەری مەزن باوومەرییە، لە سەرینچاوی کانئیی ئاو خواردووہ، لە بژوئینی
لەوہ پراوہ،
ھیند قەلەوہ ھەمووی دەلئیی رۆنیاساوی پێدا کراوہ؛
شوانیش ئەو کوردەییە، ئەگەر خاتوون تەوریزی لئ مارە کراوہ.
ئەگەر ناسر تەماشاش دەکا ئەو شوانە لەسەر گوئئیکی رۆنیشتووہ دووکەلئ قەننەیی
لەسەر دەبئ بلاوہ؛
بەقوونەوہ پری دەدا گوئینییە لە رەگوریشەیی دەرھیناوہ،
ئەگەر ئەو شوانە چاوی بەناسری کەوت، گوئیی: «ئەوہیان مالّ مالّ، ناسر نەماوہ،
یان ناسرە مالّ مالّ نەماوہ.»
کوردە بانگ دئیلئ:
«سوار ئەی سوارەکەیی چەلەبییە!
دوو کوری ئامۆزا لە کویتانئ پرا هاتنە کن وەزیری بەنۆکەرییە،
تو خولاکەیی پیم بلئ بزائم، کامەیان ماوہ کێھەیان مردییە.»

ناسر دەلّی:

«پەزەوان شیتن، ئاقلیان نییە.

دەنتو ویلایەتی بەغدا بەدا نیتوی ناسر و مالّ مالى نییە،
رینگای کوپستانى بۆ مالە مەزنى بۆ ھۆبەى بەکویدا دەچیبە؟»
كوردە دەلّی:

«سوارە سوارەكەى چەلەبیبە!

ئەتوو بەمن نالّی قسەى راستیبە؛

كارى ئەنگۆ لەكن ئاغای خۆتان ھەموو غەیانەتیبە.

ئەتوو نازانى، ئەمن كوردە شوانى مەزن باوومەریبە!

گراوپی مالّ مالم ماره کردوو، بەکویرایی چاوی ناسریبە؛

ئى ناسریش ماره دەكەم. بەکویرایی چاوی مالّ مالىبە.

رینگای کوپستانى ئەوہى لەسەرى دەپۆى دەچیتە نىو خىلّیبە.»

ناسر گوتى:

«خولایە! مالّ مالّ شىخە قەت شىخى وا نییە،

ئەتوو تەماشای گوو خواردنى كوردیبە،

دەلّی گراوى مالّ مالم ماره کردوو، بەکویرایی چاوی ناسریبە،

ئەگەر لێرە ئەو حیزبابەى دەکوژم، مەعرەكە پەیدا دەبى، زووی ناگەمە كنى، دەروا،

بەرەلمى بەغدا بەدا نای بینمەو، لە ئامۆژن و مام دەبى خەجالەتیبە؛

بالا، ئەو بەبیتەو گۆلک بچیتەو زگم لە نەبەدیبە.»

ئەوئى رۆژى سیشەموو بوو، خاتوون تەوریزی و خاتوون ئەسمەر و خاتوون پەرور

ھەرسىکیان ھاتنە شىو و كۆلّی. ئەگەر ناسر لەژیرلا ھات خاتوون پەرور چاوی پى

كەوت، گوتى:

«خوشکىلّی! ئەمنو بىم بەقوربانى سەریبە!

ئەمن ھەوت سالان بووم، ئەگەر ناسر و مالّ مالّ، رۆیبیبە،

ئەو سوارىك دى، یان ناسرە، یان مالّ مالى جندیبە.

خولاکه‌ی، خوشک‌ی، تهماشاکه، بزانه، ئەو سواره کتییه .
سەر و بەرگی رۆمیانیه بوخۆشی رهنگی شارستانی گرتییه .
ئەمن نایناسم؛ بزانه ئەوه هه‌وه یان هه‌و نییه .»
خاتوون ئەسمەر سەری هه‌ئیناوه ،
ده‌ل‌ی: «چاوم کو‌ی‌ر‌ب‌ی نایناسم؛ رهنگی شارستانی ل‌ی نراوه .»
گوت‌ی: «خوشک‌ی، وەرە، سەر‌وبه‌ندی بانگ که‌ین؛ ئەگەر ناسر ب‌ی، یا مال‌ مال‌ ب‌ی،
له‌سه‌رمان ر‌اده‌وه‌ست‌ی؛ ئەگەر ئەویش نه‌ب‌ی ئەوه نازان‌ی، ئەمه کچی مه‌زن‌ین. ده‌ل‌ی:
کیژی ده‌کو‌ی‌ستان‌ییان بوون به‌ندوب‌اویان ده‌گوت .»
خاتوون ئەسمەر بانگ د‌ی‌ل‌ی:
«لاوه، هه‌ر‌ی لاوه!
بریا ئەمن س‌ی‌و‌یک بام له‌ س‌ی‌و‌ی ده‌ دوکان‌ی
که‌وتبام له‌سه‌ر ر‌ی‌یان، له‌ نوال‌ه‌ی ده‌ کو‌ی‌ستان‌ی،
«ناسر و مال‌ مال‌ له‌ خزمه‌ت وه‌زیری به‌ئ‌یختیار به‌اتنا‌یه‌وه، ئەمنیان هه‌ل‌گرت‌ایه‌وه
به‌ب‌ین‌یان کرد‌بام، بیان‌بام ده‌ گیرفان‌ی.»
خاتوون په‌روه‌ر ده‌ل‌ی:
«لاوه! بریا ئەمن کل و کلتوور‌یک بام، له‌ گیرفان‌ی کو‌ره‌ لاوان
«ناسر و مال‌ مال‌ ده‌خزمه‌ت وه‌زیری به‌اتنا‌یه‌وه یه‌کی جار‌یک‌یان بدابامه‌ ق‌م‌بله‌ی
ده‌چاوان.»
خاتوون ته‌ور‌یز‌ی ده‌ل‌ی:
«ئەمن جوانوول‌یک بام له‌ حودودان، له‌وی ده‌ هه‌دالان،
له‌وه‌ر‌ابام له‌سه‌ر ر‌ی‌یان له‌ لانوالان،
ناسر و مال‌ مال‌ له‌ خزمه‌ت وه‌زیری هات‌بانه‌وه بیان‌د‌ابامه‌ به‌ر شه‌قه‌ی ر‌ک‌ت‌فان،
بیان‌بردمایه‌ ه‌ۆبه‌ی مه‌زنه‌ مالان.
یه‌کی جار‌یک‌یان ده‌ست ئاو‌یت‌بامه‌ سه‌ر بژ و یالان،
ئەمنیان له‌ بام بستان‌دایه‌ له‌بات‌ی خه‌رج و دراو و هه‌سته‌ی هه‌وت سالان.»

ناسر ئەگەر ئەو قسەى بیست تەواو،
 جلەوى ھەلکیشا و راست راوہستاو،
 ناسر جلەوى بۆکن ئەوان باداو،
 ناسر دەلئى: «بزائم خاتوون تەوریزی میردى کردو، یان درۆیە».
 کاکە ناسر بانگ دئئى:
 «خوشکى خاتوونى، وای خاتوون تەوریزییە،
 ئەمە دوو برالە ھەبووین، لەوانى دەکویتانییە؛
 ئەوسال ھوت سالا لەسەر ئەنگۆ بووینەو ھەرمیانییە؛
 ئیستا دەلئین میردیت کردو، بەکوردیکى کەلاش دریژی شارەزورییە،
 ئیستا کوردە بوو بەشوان ئەتوو بووى بەناسکەبیرییە.
 ئەتوو سویندخۆرى قورعانییى پۆژى قیامەتئى جوابت چییە؟
 لای لایى بۆ کورى کوردی دەکەى وا دەزانى ناسر و مال مال لە دنیاى نەبوون
 بەیەكجارەکییە».

خاتوون تەوریزی دەگريا، دەلئى:
 «بزانه سووچ و تاوانى من، مل بەکوینئى، چییە؟
 ئەمن بایم بەخەنجەرئى لئى رادەسا، برالەم بەشیری پروتییە،
 «ئەمن کوشتن و مردنم لە خۆم قبوول دەکرد، نەم دەدا وەکیلییە؛
 بۆیەکم خۆم لە کوردی مارە کرد، ئەنگۆ ببینم، نەبیتەو، دیدارى ئاخەرەتییە.
 ناسرە وای ناسرەى جندییە!
 بەخولات سویند دەدەم و بەزاتى رەبیبیە
 ئەگەر ھەزئى ناکەى بمرم، پیم بلئى بەیەكجارەکییە،
 توخولا، مال مال ماوہ یان مردییە؟»
 ناسر دەلئى:

«خوشکى! خاتوونى! وای خاتوون تەوریزییە!
 لە وەزیری زیاتر کەس لە مال مالى ماقولتر نییە،

ئەمما رقی ھەلستاو دەلی: «ناپەمەوہ کوئیستانى جارىكى دىيە»،
 خاتوون تەوریزی دەلی:
 «برالە ناسر بەقوربانى بىم! ھەرچەندى خىشل و گوارەى منە بۆى بەرە بەدىارىيە;
 بەرگى شایانم لە خۆم ھەرام کردووە، خەنەم لەسەرى خۆم نەدىيە;
 نەچوومە مائە چ کافر و موسلمانى بەبوکىيە،
 خولاکەى، برالە، چارەى من چىيە؟
 چلۆن مالى دىنيەوہ کوئیستانى بەيەكجارەکىيە؟
 ئەمن دەزانم مالى تەماى بەمن نىيە،
 برالە بەسەدەقەى سەرت بىم! بزانه لەوئى ئەو کارەى چلۆن پىک دىنيە»،
 ئەگەر ناسر ئەو قسانەى دەبىست تەواوہ،
 دەيگوت: «دەرنگە ناگەمەوہ بەدواوہ»،
 خاتوون پەرورەيان دەنارد تەدارەكى بۆ ناسرى دەگرت، دەيھىناوہ،
 لە پىشى دادەنا، دەيگوت: «برالە! ئەوہ خۆراكى رىيەت، ئەوہش کولىرەى
 بەشەكرى دروسکراوہ؛
 خولاکەى ئەوانە بۆ کاک مالى بەرە چونکە لە ولاتى غوربەتە، ھىندەى جەفا
 بەتوو داوہ»،
 ناسر دەلی:
 «خوشکى! دەولەت زىاد و مالى ئاوا»،
 سوار دەبوو رىکىفى لى دەدا، دەگەرپاوە بەدواوہ،
 ھەتا ھەندە ھەندى بەيانى ئاژواوہ،
 لەبەر خەوئى رىيى سەرەدەر نەکرد لەوئىندەرى بوو پىاوە.
 خەوى بەسەردا بارى سەعاتىكى لەوئى ماتەل ماوہ.
 ھەھوو! کە تەماشای کرد بەيانى بەردا، رۆژ ھەلکشاوہ،
 پىي دەرىکىفى دەنا: يا ئەللاھى! دەيکرد تەواوہ،
 سەربەرەژىر دەھاتە خوارى، بۆ خەندەقى خەلىفەى دەگەيىيە و بوو پىاوە.

تهماشا دهكا: «مالّ مالّ لهوئى نهماوه،
 ماینئى شئى دهلهوهپئى ههموو، ئهسپابى لئى بهستراوه.
 دهلئى: «قورم بهسهري كرا، ئهمهگى كهوت سالانم بههيچئى دراوه».
 ئهگهر وايزانى خوئى له ماینئى شئى خزئدا تئير گرياوه؛
 دهلئى: «خولايه! بزنام چم لئى قهوماوه
 له خوّم ههژارئى
 جا بهكوئيدا برؤمه خوار، له مالّ مالئى بكهم پرسيارئى؛
 خوئى رووت دهكردهوه و بهرهلّمى بهغدايهدا دهچووه خوارئى».
 دوور تهماشاي كرد، ئهوا كاكه مالّ مالّ دياره؛
 زؤر بهپهله دهروئى ئهوههژاره،
 ههتا دهگهبييه مالّ مالّ دهگوت: «براله قهت ئهوهش قهول و قهزاره؟
 ئهمن دهئيرى كوئستانئى، بؤ خوئت بهرهلّمى بهغدايهدا دهچيه خواره؟
 ئهمن شكايهتت لئى دهكهم له بارهگاي جهبباره».
 كاكه مالّ مالّ دهلئته ناسرييه:
 «خاتوون تهوورئيزى ميتردى كردووه بهكوردبييه.
 جا ئهمن دونيام وهلاناوه؛ ئاغايهتئى كوئستانئيم بؤ چييه».
 ناسر دهلئى:
 «مالّ مالّ دلّم سووتاوه،
 هيئندهم خهم و خهفتهئى توّ كئيشاوه؛
 ئهمن دهكهيه چهپهر دهمنئيرى بهولاولوه،
 خاتوون تهوورئيزى فهقير ميتردى بهكوردى نهكردووه، بوختانه پئى كراوه،
 ههچهند خشلّ و كرمهك و گوارهئى خاتوون تهوورئيزيه ههمووم بؤ توو هيئناوه،
 ئهوسالّ كهوت سالّه چووينه بهغدايه، خاتوون تهوورئيزى خهنهئى شارانى لئى حهرام
 كراوه؛
 درؤيه دهكهن، ميتردى بههيچ كهس نهكردووه، ئهوه لهويندهئى؛ لهسهه ئهتوو مهحتهل

ماوه،

براله مزگینیه کی دیم بۆ هیناوی: هه موو کاریکمان ته واوه،
ئه له ملامی، بابی خاتوون ته ورئیزی مردووه، مه زن باوؤمه ر نه ماوه.

ئه گهر چه زئ ده که ی قهت مه گه ریوه به دواوه».

کاکه مال مال ده لئ به ناسرییه:

«ناگه ریتمه وه دوايه جارئکی ديه.

ئه گهر ته ورئیزیم نه بئ دنیا ی روونم بۆچییه؟»

ناسر ده لئ:

«مال مال وات نه کرد، ده نگم ببئ دلئره،

وات نه کرد، کاو و مرادئ له خو م ببینم، دژمنان بکه م کویره.

کاک مال مال، چه وت سالان له توو زیاتر ده رۆم سه ره ره ژیره،

هۆردک چاوی ناسری، ده بلا له پاش مال مائی بینه وه کویره».

ئینجا کاک مال مال ده گه ل کاک ناسری گه رانه وه به دواوه، سواربوون و روینه وه

بۆ کوئستانئ.

کئ بوو له ناسر و مال مائی به له ک چاوه،

هه تا وه کوو به یانیا ن داژواوه

وه سه ر ولاتی کوئستانئ که وتن، رۆژ شه به قی کیشاوه؛

ته ماشایان ده کرد، جووته میگه لئک له چه وشه ی له وه راره،

ناسر ده لئته وه مال مائییه:

«براله! ئه وه مه ری مه یه، لاوازه؛ چونکه ئاغای نییه؛

ئه وه ش مه ری مه زن باوؤمه ریه، له بژوئینی. له وه راره، ئاوی خواردۆته وه له

سه رینچاوه ی کانیه.

براله چیدی به توو ناده م ئه و گه وره ییه،

شه و و رۆژئیکی بۆخۆم گه ره ده بم، له پاش شه و و رۆژئیکی بۆخۆم دیمه وه

به نۆکه رییه؛

گوپلکی کوردیم کهوتوتتهوه زگييه».

مال مال دهلي:

«ئەمن نوکەرم تا ئاخىر زەمانى

ئەما حەزى دەکەم، نىوى ئاغايەتى لەسەرى خۆت دانى.

ناسر دەلى مال مال!

«نىوى خۆم ئەوا کرد بەئاغالهى رۆمىيه.

ئەگەر لىيان پرسى: بۆ کووى دەچى؟ بلى: لە بەغدايه دا هاتووہ بۆتە ئىلچى دەروا

بۆ نىو عرووس و ئىنگليسييه.

بزانە ئىنشاللا چت بۆ دەکەم لە کوردىيه!»

سوار دەبوون ئەو جووتە سوارە،

سەرسەبر، نەرم نەرم، لە بۆ کوپستانى دەهاتنە خوارە.

كى بوو لەو جووتە سوارەى تەواوہ،

روويان دە کانىيەکەى خويان کرد، بوون پياوہ،

حەوت سال بوو ئىشک ببوو؛ ئەگەر ناسر و مال مال گەينە سەرى جىبەجى کراوہ.

شوانى ناسر و مال مالان هاتن لەولاوہ،

دەلین: «رەببى! ميوان بەخىرین سەرى ئەو دوو چاوہ

ئەو سال حەوت سالە، دەرکى ئەو کانىيەى بەستراوہ،

دەستى منو دامپن بى، ئەنگۆ خەبەرى ناسر و مال مالان دەزانن. كيههيان

مردووہ، كيهه ماوہ؟»

مال مال دهلي:

«شوانەكەى، جندىيه!

ئەو ناسر و مال مالى ئەتوو لىيان دەپرسى لە بەغدايه م نەدىيه.

ئەگەر لەوہى دەپرسى، ئەمن نوکەرم، ئەوہش ئاغالهى رۆمىيه؛

ئەوہ دەچىتە نىو عرووس و ئىنگليسى بەئىلچىگەرييه».

ئىنجا دەستيان دەستوى ئەو سوارانە دەکرد، دەيانکردوہ گرييه،

دهلئ: «ئەو ناسر و مال مالن؛ ئەدى بۆچ ئەو سالل حەوت سالل ئەو كانىيە ئاوى نىيە؟»

يەكيان بەيەكيان گوت:

«بەخولاي! ئەو بۆ مەزن و ميرزاغايان دەبەمەو مەزگىنيە».

مال مال دهلئ:

«حيزباب بۆ هيچ كوئى نەچى؛ ئەو ناسر و مال مال نىيە!»

ناسر و مال مالى بەلەك چاوه،

نىوى خولايان دەهيتنا، پىيان دە رىكتفى ناوه.

ناسر و مال مالى نازداره،

ناسر ئاغالەى رۆمىيە، مال مال نۆكەرىكى بەرقەراره،

بۆ سەر عىلى مەزن باوۆمەرى دەهاتنەخواره؛

هيچ كەسيان، نەدەناسى هەر لە مالل مەزن باوۆمەريان دەکرد پرسىاره.

ناسر و مال مال گەينە نىو عىليە،

لىيان دەپرسى:

«ئەى رىبوار ئەو كىيە؟»

مال مال دهلئ:

مال خرانەبوو ئەو ئاغالەى رۆمىيە،

بەئىلچى گەرى دەچىتە نىو عرووس و ئىنگليزيە،

«لە مالل مەزن باوۆمەرى دەپرسى، ولاغى چەپەرى وەرگريە».

بەنىو هۆبەيدا دەهات هەر سوورنى سوورنىيە،

هەتا گەيىيە دەرکى مەزن باوۆمەريە،

مەزن باوۆمەر بەپىريەو دەهات و بەپىخاوسىيە.

ئىنجا وەرگەرا مەزن باوۆمەرى لىي دا بەقەمچىيە،

مەزن باوۆمەر گوتى:

«قوربان! سەبرىكت بىي، بزائم، حاجەتت چىيە».

گوتی: «ولأغی چهپریم بۆ بینهوه؛ ئەمن ئیچیم دەرۆمه نیو عرووس و ئینگلیسییه».

گوتی: «ئاغاله ی پۆمی، پیاویکی بی فکری؛
دەبی تاویکی دابەزی، سەبریکی بگری،
هەتا بەخیر نەھاری دەکە ی، ئەمنیش دەنیرمە، نیو پەوه ی ولأغی چهپریت بۆ
دەگری».

ئەگەر مەزن باوۆمەر ئەو قسە ی کرد تەواوه،
جلەوی ئاغاله ی پۆمیان گرت، کردیان پیاوه،
بردیان پۆیان نا، لەلامیتردان ی پالی داوه؛
دیاربوو خەوی دەھات، سەرینیان بۆ داناوه،
مەزن باوۆمەر گوتی:

«تاویکی ویستراعتی بکە، هەتا وەکوو ولأغی چهپریت دیتەوه لەولاوه».
کەس نەیناسیەوه ئەوه ناسر و مال ماله، هەر لەوان وایه ئاغاله ی پۆمییه تەواوه.
مەزن باوۆمەر چوو نیو مەری بەرەوانه،
ئەگەر پیشکیتشی بۆ ئاغاله ی پۆمی بینی چل شەکی جووت ددانه،
کوێخادەرکیکی ریش سپیدی بوو ئی پیر و زۆرھانه،
ئاغاله ی پۆمی گوتی:

«خەوم دی چۆل بکەن ئیرەکانه»
ئەو پیاوی پدین سپی ناسی ناسر و مال مالانه،
چوو پشت چادری؛ گوتی: «ئەوه خویان کردۆتە ئاغاله ی پۆمی ئەو سەگبابانه».
جا کە چۆلیان کرد چادر و لامیتردانه،
مال مال دەلی:

«بلا دەگەل خاتوون تەوریزی بکەم دوو قسانه».
مال مال دەلی:

«خاتوون وای خاتوون تەوریزییه!»

ئەمە دوو برالە ھەبووین لەوانی دە کویتستانییە،
ئەو ھەوت سالا لەسەر ئەنگۆ بووین گەرمیانییە.
ناوہللا، بەقاي ژنان بۆ کەس نەبوو، بۆمەش نییە.
مێردیت کردوو بە کوردیکی کە لاش درێژی شارەزوورییە،
کوردە بوو بەشوان ئەتوو بووی بەناسکەبیرییە،
بەدەستانت پێ دەپێسن تەشییە،
بەھوکمت پێ دەکەنەوہ لایلایە کوری کوردی شارەزوورییە،
وہدەزانی، ناسر و مال مال لەسەر دنیاوی نییە»،
خاتوون تەووریزی دەلی:

«خولاکە! بزانی سووچ و تاوانی من چییە؟
ئەمن باہم لی راوەستابوو بەخەنجەرئ، برام بەشیری پووتییە،
کوشتن و مردنم قبوول دەکرد، نەمدەداوہ وەکیلییە،
بۆیەکم وەکیلی داوہ، تا دەگەل ناسر و مال مالان نەبیتتەوہ دیدار ناخەرتییە،
دەگەل ئەتوو نا، مال مال ئەمما دەگەل ناسری ئی من و ناسری خوشک و
برایەتییە،

چ بکەم ئەتوو ئەمنت ناوی، کاری خولای رەبیبیە»،
کە گوپی لی بوو لە پشت چادری ئەو پیاوی ردین سپییە،
دەرپەری ھاواری کردە مەزن باوومەرییە،
مەزن باوومەر بەلینگدان ھات گوتی: «ئەوہ وەخەبەر ھاتووہ ئاغالە ی رۆمییە؟
ئەوہ تەماحم بوو چل شەکی جووت ددانی بۆ بینم بەدیارییە»،
پیاوی ردین سپی دەلی:

«مال خرا! ئەوہ ئاغالە ی رۆمی نییە،
ئەوہ ناسر و مال مالان، ئەوا دەگەل کچی دە توو قسان دەکەن بەدزییە؛
یەکیان لە مدبەقی، یەکیان لەودیوی چیغییە.
ئەوہ لیک دەکەنەوہ ناز و ئەرجوو و گلەیییە»،

بابی ناسر و مالّ مالان سەریان دەسوێ ناو، دەلی: «ئێستا دەعوا قەومییە».

بەدزی ھەموو خەبەریان دا بەیەکییە.

ئینجا مەزن باوۆمەر لەولارا ھات؛ دەلی: «ماینیم بۆ بێن، دەنگ بەن لەشکرییە».

دەچریکینی، دەلی:

«بۆ کەس دیار نییە،

حیزباب ئەمن لێرەم لە برسان دەرکردن، ئێستا خۆت لێ گۆراوہ خۆت لێ کردووم

بە ئاغالە ی رۆمییە؛

ئێستا، حیزباب واو لێ دەکەم پاکانو لە کوێستانێ دەردەکەم بەیەکجارەکییە»

ئاغالە ی رۆمی دەلی:

«مالّ مالّ ماینی شیّ خزم بۆ بێنە دەعوا قەومییە».

ئەگەر سوار دەبوون ئەو جووتە سوارەکە ی رۆمییە،

مەزن و میرزاغای، بابی ناسر و مالّ مالان دەھاتن بەدزییە،

مەزن ئاغا جڵەوی مالّ مائی گرتیە،

دەلی:

«ئەگەر حوکمی وەزیرت پتیە، ئێستا مەزن باوۆمەری دەکوژم بەیەکجارەکییە».

ئەگەر ئەوچار ئاغالە ی رۆمی ئاوری دەداو، رادەمیینی،

مەزن ئاغا جڵەوی مالّ مائی گرتووہ دەیدوینی...

ئاغالە ی رۆمی رقی ھەلستا دەچریکینی

دەلی:

«حیزباب، نابێ رەبیکم بۆ دە گولەکی میردان بسریوینی».

ئەگەر مالّ مالّ ئەو قسە ی ئاغالە ی رۆمی بیست تەواو،

رەبیککی لێرە ی بابی خۆی داو،

جڵەوی بەردا رۆی ھەلات بەلاو،

مەزن باوۆمەری بۆخۆی سواربوو، لەشکری لەدووی خۆی کیشاو،

مالّ مالّ گەییە ئاغالە ی رۆمی گوتی: سەیری ئەو لەشکرە ی بلا بەگەرتنەوہ دواو.

ناسر دهلی:

«مالّ مائی مالّ شیواوه!

ئەمن دەر بەند بە مەزن باوۆمەری نیم، ئەگەر دەگەلم لی قەوماوه.

ئەمن لە کوردی کە لاش درێژ ئاوسم، گوێلکی کوردی دەزگمدا ماوه.»

دەستیان بە جلەوی دادەهینا بە سەررەو هاتنە خوارێ لەولاوه، گەینه کوردی سی
جاریان لی کرد سەلاوه،

دەلێن: «کوردە راستە دەلێن: گراوی مالّ مائی لە کوردی مارە کراوه؟»

کوردە دەلی:

«ئەمنم میردی خاتوون تەوڕیزییه.

مارەم کردووه بە کوێراییی چاوی مالّ مائییه،

ئی ناسریش مارە دەکەم بە یە کجارەکییه.

سەگبایه! ئەتوو برۆ شاری بەغدا یە پەیدا بکە نانییه،

حیزباب! بە درووغ هاتووی، خۆت کردۆتە ئاغالە ی رۆمییه،

ئەمن کوردەم شوانی مەزن باوۆمەرییه.

بزانم ئاخر سوال و جوابت چییە»

ئەگەر پێی چەقاند گۆچانیکی کردە حەوالە ی مالّ مائییه،

مالّ مالّ خۆی دەبەر زگی ماینی شیّ خزی ئاویت، کوردە لە قەلپووزیدا زینی
شکاندییه،

ناسر رقی هەلستا زەرگیکی دا لە زارییه،

لە پشتی سەری دەرچوو رووی کرد لە عەززییه،

مالّ مالّ زەرگیکی دا لە سەر دلی ئەویش دەرچوو لە پشتییه،

ئاغالە ی رۆمی جنیوی بە مالّ مالّ دا، ئەتوو حەققت بە سەر ئەوی چییە؟

ئەمن ناسۆرم گەلێک هەیه لە کوردییه.

قەت مەردی وەک ناسری نییه،

دابهزی دەستی دا خەنجەرێ دەسک سپییە،

سەری کوردی بری وەک بەرخییە؛
 لێوی کوردی بری گوئی: «خاتوون تەوریزی پێ ماچ کردییە».
 دەستی کوردی بری گوئی: «پێی گرتوووە مەمکی خاتوون تەوریزییە».
 سیرمەسیرمەیی کرد وەک دۆمییە.
 گوئی: برالە مالّ مالّ! بلّا بگەرێنەووە خزمەت مەزن باوۆمەرییە.
 ئەووە گەپمان پێ دەدەن دەلێن ئەووە ئاغالەیی پۆمی نییە».
 حوکمی وەزیرەلئەعزەمی وەدەرخواست بۆ عێلییە،
 گوئی: «کوێستان ئی منە هەتا حەوت پشّت رادەبرییە؛
 مەزن باوۆمەر ئەگەر دەنگی نەکا، ئەمن ئیلاقەیی ناکەم بۆ خاتری خاتوون ئەسمەر
 و خاتوون تەوریزییە».
 ئەگەر مەزن باوۆمەر وای بیستییە،
 دایەووە دەنگی لەشکرییە.
 گوئی: «بیانکۆژن لە ولّاتی کوێستانێ دەریان دەکەم بەیەکجارەکییە».
 ئەگەر ناسر و مالّ مالّ ئەو قسەیان دەبیست تەواو،
 دەستیان دە مەتالان کیشا هەتا چیشتانێ سولّتانی خۆیان لە قۆشەنێ نەداو،
 لە پاشان رقیان هەلستا بۆ مەزن باوۆمەری گەرانەووە بەداو،
 چوار تەرەفی مەزن باوۆمەریان دەگرت مۆلّەتیان لێ نەداو.
 ئەگەر ریمبیکیان لە جگەری دا کاریگەر بوو هۆشی نەماو،
 لەسەر ماینیان فریداو،
 وە ئەولادیان کەوتن ئاساریان برّاو،
 ناسر و مالّ مالّ هاتن لە مالّ مەزن باوۆمەری بوون پیاو
 حەوت شەو و حەوت رۆژانیان داووت گرت نانیان بۆ خەلقى داو.
 مالّ مالّ قەت هەلی نەدەهینا چاو،
 دەلی: «ئەو کورەیی دەبینم لەمن وایە کورده ماو».
 ناسر گوئی:

«خولاكهى! خاتوون ته وريزى ئەو كورەم بۆ بيئە واوه»
سواربوو بريك ماينى شى خزى گيراوه،
پمبىكى له سەر دلى كورى خاتوون ته وريزى داوه؛
ئەوئيشى كوشت برديان له كن بابيان دە خاكى ناوه،
خاتوون ته وريزى زۆر گريا، دەلى بووم بۆسو و بەدناوه.
بابيشم چوو، مالى بلاوبوو، زگم سووتاوه.
ههزار پهحمهت له بابى (پهحمان بهكرى) ئەو بهندهى پوناوه.
خولا دهوامى (ئيمپراتورى) بدا ئەگەر (ساحيبى ئالمانى) ناردۆته ئەو ولاتهى
عيلمى كوردى بكا ته واوه.

***

برایمۆک

برایمۆک کوری مه‌لا زیندینی بوو؛ به‌نۆکه‌ری هاته‌کن میرشیخی. میرشیخ و میرحه‌ج برا بوون. برایمۆک هاته‌خزمه‌تی کردن هه‌تا هه‌وت سالان. له‌پاشی میرشیخ گول بوو. برایمۆک هه‌زی له‌خاتوون په‌ریخانێ کرد. خاتوون په‌ریخان خوشکی میرشیخ و میرحه‌جی بوو. خاتوون په‌ریخان گوتی: «برایم! ئەتوو دەس له‌میرشیخی هه‌لنه‌گره‌. ببه‌فه‌ره‌نگستانی سه‌ر هه‌کیمی، ئینشاللا چاکی بکه‌وه؛ ئەمن هه‌ر ئی تۆم». هینای، که‌ریک و تیریکی دایه‌. هه‌رچه‌ندی موخاریجی پی هه‌لگیرا، زیری دایه‌. چادریکی دایه‌، له‌سه‌ر که‌ری بۆی کرده‌سیبهر. هه‌لی گرت رۆی. سی سالان سوالی پی کرد. له‌پاشی به‌قسه‌ی خاتوون په‌ریخانێ نه‌کرد. هه‌لی گرت برديه‌ئه‌سته‌مبوولی. سالیکی له‌ئه‌سته‌مبوولی بوو. رۆژیکی سولتان ته‌شریفی چووئه‌نوێژی جومعه‌ی. نه‌خۆش زۆر هه‌بوون؛ سولتان ئەنعامی دانێ. میرشیخ گوتی: «برایم! ئەتوو هیچ وه‌رمه‌گره‌». هیچی وه‌رنه‌گرت. عه‌رزی سولتانیان کرد:

«ئهو نه‌خۆشه‌چی نه‌ویست».

برایم ده‌لی:

«به‌قوربانته‌بم سولتانی کارخانێ!

ته‌مانایه‌که‌م بۆ بکه‌له‌خولای، له‌په‌نجه‌مبه‌ری ئاخه‌زه‌مانی؛

یانه‌بمرم، یانه‌خه‌لاس بيم له‌ته‌نگانی».

ماشه‌للا سولتان روحی وایه‌:

له‌سه‌ر به‌رمالی بۆی ده‌کرد دوعایه‌،

بۆی له‌خولای ده‌پاراوه‌؛ فاتیحای ده‌خویند بۆ روحی هه‌زه‌تی ره‌سووللایه‌،

نوێژی جومعه‌یان ده‌کرد، مه‌خلوق هه‌مووی ده‌یکرد دهور و دوعایه‌.

سولتان ته‌شریفی هه‌لستا، ده‌گه‌راوه‌ماله‌بۆ دوايه‌.

ده‌گه‌بیه‌راس میرشیخی؛ میرشیخ هاواری ده‌کردی.

برایمۆک ده‌لی: «ئامانه! ئەوه ئەمینی خولایه‌،

سولتانی ئەستەمبوولییە، تەنگانەییە، شفاعەتیی دەکا، پۆژی قات و بەلایە»،
 میر دەلی: «برایمۆکا! دامینی سولتانم بۆ بگرە، دەشقه می بۆم بکا تکایە»،
 سولتان فەرمووی: «برایم! هەلستە، وەرە دەرکی، تا بۆ میرت بدەمی دەواوە»،
 برایم هەرای کرد دەرکی سولتانی ئەستەمبوولیی. راوەستا لەوی، سولتان
 ئیلتیفاتی کرد لە بۆ میرشیخی نارد دەواوە.
 میرشیخ فەرمووی: «برایم خزمەتی توو، بە من چارەیی نایە؛
 ئاغاوەتیم بەچەنگ نەماوە دەگەل مائی دنیاوە،
 لەبەر میرحەجی بڕام، چم لە دەس نایە.
 خاتوون پەریخان بنپشکی خۆمە ئەوە بە کۆشک و بالەخانە و جیی و مەکانەوهم
 دایە».

برایم گوتی: «ئاغای من خولای خەلاست بکا دەگەل پیغەمبەری ئاخەرت زەمانی؛
 ئیلتیفات دەگەل ئەمن کرد، لە پێی گوزەرائی.
 ئەگەر ئەتوو ئەمنت خەلات کردوو، دەبێ سولتانی ئەستەمبوولیی بەو کارەیی
 بزانی».

برایم لە خۆشیان دەفیری دەیگوت:
 «مەخسوودم حاسل بوو لە کارخانێ»،
 ئەگەر برایم ئەو قسەیی لە میری دەبیست تەواوە،
 جیبەجیی عەریزکی نووسی، مۆری میرشیخی پێوە ناوە،
 بردیە دەرکی، بە ئەمینداریدا؛ بە خزمەت سولتانیان گەیان تەواوە.
 سولتان جیبەجیی جوابی ئەو عەریزەیی داوە،
 بۆی نووسیوە دوو کەلیمە: «خولای داویەتیی لێی مارە کراوە»،
 سولتان فەرمووی: «دوعام بۆ میری کرد و لێم قەبوول کراوە»،
 برایمۆک موژدە و مزگینیی بۆ میری هیناوە:
 ئاغای من هەر کەسێکی بیتە ئەو دەرکەیی، ئیمانی هیناوە.
 میر فەرمووی: «برایم ئەمن چاوم نابینی؛ ئەتوو فەرمانی سولتانم بۆ بخوینەو،

بزانم چ نووسراوه؟»

عەرزى كرد: له رووى تۆم قسه پى ناكړى ته واوه؛
فهرموويه دوام بۆ ميرى كردوو؛ ليم قبوول كراوه.
ئەوى دى نازانم چييه». تەماشايان كرد رۆميهك هات لەولاوه.
برايم گوتى: «قوربانى بىم، رۆمى! ئەو قاقەزەى بۆ ئاغاي من بخوینەوه تەواوه». رۆمى عەرزى كرد: «ئەوه خاتون پەريخانى بە برايمى دراوه». مير وهى گرت، ماچى كرد، له سەر سەرى خۆى رۆناوه، دەلى: برايم ئەلحەمدوليللا مەخسود و مرادى تووش بوو تەواوه. سولتان ئىلتىقاتى دەگەل كردووى، چ كارمان ليرە نەماوه. تەدارەكى خۆيان لى نا، گەرانەوه بەدواوه. سألەوهختىك دەيان ئاژوا، نەيان دى رووى زستانى، بەخیر و بە سەلامەت گەينهوه كوستانى. ئەگەر گەينهوه ولاتى تەواوه، رۆژىكى له سەرينچاوهى كانیه چادری بۆ ميرشېخى هەلداوه. چادريان هەلدا؛ دەستى دا كەشكۆلى چوو كە شوانى؛ گوتى: «برېكم شير بدیهه بۆ نەخۆشەى، نانمان ئيشكه پى ناخورى». هيناي بۆى تى گوشى. كەلەبەردى لهوى بوو، بردى لهوى لەبەر تاوى داينا. ماريك له بەردەكهى هاته دەرى، شيرەكهى دەم پيوهنا، شيرەكهى خواردهوه. له پاشى مارهكه ده شيرەكهى رشاوه؛ سەربەخۆ ئەو شيرە دەستى بە كۆلانى كرد. برايم چاوى لى بوو گوتى: «لى گەرى ئەوهه دەمرى، لەكۆلم دەبیتەوه؛ حەوت سألە ئەمن زەحمەتى دەگەل ئەوهى دەكىشم. خۆ من خاتون پەريخانم لى ماره كراوه، هەر لىيان دەستينم».

خواردنەكهى هینا، دە پيش ميرى نا. مير خواردى، گوتى: «برايم، حەوت سألە، ئەمن نەخۆشم، قەت خواردنى وام نەخواردوو». گوتى: «مير نۆشى گيانى بى!» هەلستا، بۆ شەوى چوو ئەو دەنیه. حەوتوىكى لهوى رۆنیشت؛ ئەگەر سبەهينى تەماشای كرد مير هەموو گۆشتى له بەدەنى هاتبووه دەرى. پياوى نارده خزمەت

میر حەجی گوتی: «هەموو گۆشتی لە بەدەنی بۆوه؛ ئەمن چی لێ بکەم؟» ناردی بیست باتمانی پەمبۆی بۆ کۆری. میرشێخیان دە نیونا، هەتا چل شەوی. پاشی چل شەوی هەموو بەدەنی چاک بۆوه. میر حەج تەماشای برای خۆی کرد؛ لە خۆشییان هینای داوەتی بۆ کرد. حەوت پۆژان هەلپەڕین، حەوت شەوانیش چراخان کرد. هینای سەدەقیکی زۆری کرد دە پێی خولای و تەسەدوقی سەری سولتانی ئەستەمبۆلی. بە گوشادی رۆنیشت؛ هەتا سالیکی. لە پاشان میرشێخ هەلستا چوووە کوێستانی؛ برایم لەکن میرحەجی بەجی ما، هەتا سالیکی دی؛ زستانیان بەسەردا هات.

پۆژیکێی برایم، چلووی زستانی بوو؛ ژووانی دەگەڵ خاتوون پەریخانی کرد سەر بەردی کانیه. خاتوون پەریخان چوووە سەر کانیه، برایمۆکیش کەولی بەخۆی دادا چوو. دەستی دەستۆی خاتوون پەریخانی کرد. لایهکی کەولەکەهی بۆ راخست، لایهکی بە سەر هەلکیشا. باسکی بۆ کردە سەڕین. دەمی بەدەمیەوه نا. برایم و خاتوون پەریخان خەویان لێ کەوت. میرحەج هەرچەند بانگی کرد: «برایم لە کوێیه؟» گوتیان: «قوربان دیار نییه». میر چوووە سەر کۆشک و تالاران تەماشای قووچی قەزەنی کرد، تەماشای پەندۆلی زەرزیانی کرد، تەماشای سەری تەشوێلهی کرد؛ هیچی وەپیش چاوی نەهات گوتی:

«خولایه چ بکەم لەو زەمانه؟»

برایم دیار نییه دەگەلی بکەم دوو قسانه».

بانگی کردە ئەو هەموو نۆکەرانه:

«سۆراخی برایم بۆ بزانی، بۆچ دیار نییه لێرانه؟»

هەلبەتە زیز بووه بۆ کن میرشێخی پۆیوه جا ئەوا خۆ لەبەر بەفری دەرناچی ئەو بەستەزمانه»

میر ئەگەر زینی خۆی دەداوه دنیا یەئەوجار ئەو بەستەزمانه، ئەگەر تەماشای رازی کانیهی دەکرد، ئەوا پیکهوه نووستوون برایمۆک و خاتوون پەریخانه.

میر دەلی: «وهک بەسەری من هات، بەسەری قەت کەسی نەهاتی»

میر پیاویکی تەعین کرد: «برایم بۆ بیئنه، بۆ وا شیت و هەرزە دەردهاتی؟»

قاسید هاتوو، دوور به دوور بانگ دیلّی: «برایم وهره میر گازت دهکاتی؛
 پوژئی پووناکت بچن، شهوی تاریکت بین قاتی»
 برایم دهلّی: «قاسید وای برادهره، میر دهمکوژی، دهمبری، یان له چاو دۆست و
 دوژمنان دهمداتی خه لاتی؟»
 قاسید دهلّی: «براله نازانم، نه دهمکوژی، نه دهمبری، نه دهمداتی خه لاتی، نه
 دهمداتی بهراتی».
 بهسه شاناانیدا هدا کهولیکی قاقمی، بهسه پئیانی دهکرد جووته کهوشیکی
 شامی، بهلیوانیهوه دنا قهننکی ماریچ، سهبرسهیر نهرم نهرم بهقسه و گوفتوگو
 دهگهّل قاسیدی بو لای دیوانی میری دههاتی.
 سهلامیکی دهکرد له دیوانی میران. هیندیکی له بهر هه لدهستان به کهولی، هیندیک
 به سیّ قه لاتی،
 میر دهلّی: «هلیکوموسه لام و رهحمه توللاهی، برایم سهر چاوهی بابی خۆت به خیر
 نه هاتی».
 دهلّی: «میر به قوربانن بچ، دهمکوژی؛ دهمبری؛ یا دهمدهیهی خه لاتی؟»
 دهلّی: «نه دهمکوژم، نه دهمبری، نه دهمدهیهی خه لاتی».
 هه تا ئیستا ئەمینی ماله من بووی، ئیستا به خوار و غه یان دهرهاتی».
 دهلّی: «بهقسه ی شهینانان دهگهّل ئەمن لاجهل دهرهاتی».
 میر دهلّی: «بهو مانگی کانونی، بهو چلووی زستانی، دهبی پروی؛ دهرت بکه م له
 ولاتی».
 دهلّی: «هه لویشکی خزمهتی باب و باپیری ئەنگۆ دهکه م، قهت شایه کم نه بووه
 غه یانه تی».
 دهلّی: «برایم خو من بهقسه ی شهینانانم دهگهّل نه کردی؛ له رازی کانیه م بوخۆم
 به چاو ئەنگاوتی،
 له بو خاتونیت راختبوو لایه کی کهولی، بهسه رت هه لکیشابوو لای سیّ قه لاتی،
 له لایه کی ده ملیتی شهکر و شه ربه ت و له لای دیکه نوغل و نه باتی،
 سمیلّی برایمی له سهر کولمه ی خاتون پهریخانّی بوو، دهمگوت سۆنه ی سهری

كەسكە،

هەوئەلى پايىزى فەسلى شەختەى چووكەلە، لەسەر شەت و گۆلى مرادانى دەبزاوتى،

خسلى خاتونى دەيدا لە كەمبەرەى برايمى، دەتگوت: داخولاً، ئەو قافلەپە، لە هەوشار و هەشتەرخان و مەكاران دەهاتەو، ئەو خواجه حەسەنى بەسرىيە دەنگى زەنگ و قۆرى وى بوو، داىگرت مەملەكەتى ولاتى.

برايم دەلى: «مير، بەقوربانى بىم! ئەو بەقسەى شەيتانانت لە من گرت قىنە، ئەو خاتون پەريخان نەبوو، ئەو كىزىكى حەريريان بوو، بۆخۆم دەگەوزاندینە. مير بەقوربانى بىم، خۆ پەريخان نەبوو؛ كىزىكى دە بۆتيان بوو بەخوشك و برايتىم دەست دەئەستۆى كردبوو، لە سوورەتى تۆم، دەواندینە،

پى بەدەستىكى دەستای دوعا و سەلام بوو، بەمندا بۆ تووى دەناردینە». مير دەلى: «برايم! حوكمە دەبى بۆى لە ولاتى».

برايم دەلى: مير! لە خۆم بى ئىختيارى لىم بگەرە هەتا نەورۆزى و بەهارى

ئاغا ئىختياريان بۆ نۆكەرى نىيە، ئىنجا بۆخۆم سەربەخۆم دەكەم چارى. دژمنم زۆرن، بۆ ولاتى بابى خۆم دەچمەو خوارى».

مير دەلى: «برايم حوكمە دەبى بۆى لىرەكانە. نۆكەرىكى ئەمىن بووى ئىستا بووى غەيانە،

لەكن هىچ كەسى نەتماوە متمانە».

دەلى: «مير، بۆ خاترى خولای لىم گەرە ئەو زستانە».

مير دەلى: «حوكمە دەرت دەكەم نابى بىنى لىرەكانە».

دەلى: «مير بەقوربانى بىم! دەتئىرمە تەكىيەى سەيد و مەلانە».

مير دەلى: «حوكمە دەرت دەكەم لە ولاتى؛

پىاوئىكى بى حقووق و بى فەراساتى.

ئەگەر هاتىيە كن ئەمن، لە سەرت بوو كلاًوئىكى چوار گويچك، دە پىت دابوو

كه لاشيكي دۆمان، ده ملت دابوو كه ريكيتكي كورداتي،
 ئيستا قايل نه بووي به كه ولي، حه وتوو به حه وتوو ده به خشي سي قه لاتي،
 هيشتا به وهى رازى نه بووي، به خوار و غه يان ده رها تي.»
 ده لي: «مير، به قوربان ت ب م! خو ناني ئاغيان له بو نوكه ران منه تيان نينه،
 هر ناني خو ت به فكره، ئه مه گي نوكه ري قه له نده رت به فكر نينه.
 ئه توو گوليك بووي له واني نفرينه،
 حه وت سالانم سوال بو كردي، سي به رم بو ده كردي له گو يي كه ري شينه؛
 به وهش قايل نه بووم، بردميه ئه سته م بو ولي خزمه ت سولتاني ئه مينه،
 ده چوومه كن شوان و گاوانان ده قاپي لكي كيسه لاند ا، چورچوره شيرم بو توو
 ده هينا،

ئيستا ده لي: ده رت ده كه م به دل و يه قينه.
 مير، به قوربان ت ب م، ئه گه ر يه قين ده رم ده كه ي له ولا تي، بسكي خاتووني به من
 بميني به ئاو ريشمي دوو كانان، كه له ره واندي زي كوره به زازان به ته نافيان
 راده نگاوتي.

مير! هه نيه ي خاتووني به من بميني، به مانگي چارده و پارده؛ هه زار و حه وسه د
 مه لاي كه تي جله و كيشه، له رووي پاك و ناپاكي ده رده هاتي.
 مير چاوي خاتووني به من بميني به و ئه ستي ره ي گه لاوي زي ده سي پاري
 نيوشه وي دا له هه وشار و عه جه م و موغه ده مان هه لده هاتي.
 ده مي خاتووني به من بميني به و فينجاني فه خفووري، كوره به بان سه بر كه سه بر كه
 نه رم نه رم به په نجه ي مو باره كان ده گرت ليويان لي ده بز او تي؛
 گه ردي خاتووني به من بميني به و مايني شي كه حلان، كه سوار چاكان سووچي
 ركي فيان بي نيشان دان له رملي به غدا يه له دووي پولي كارما مزان يان ده بز او تي.
 به زي خاتووني به من بميني به داري حودي، كوره مو فره دي به خه نجه ري ني رگز
 ده بان بو ديره گي خيوه تي هه لپه رتاوتي.

سينگي خاتووني به من بميني به و قاقه زي مه رجاني، ئه گه ر مه لاي گه وره لي
 ده دن خه تي، كوره فه قتيان قه له مي ئه نگاوتي.

میرا! به قوربانتم بم، حەیفی ئەوم ناکوژئی، ئەگەر دەرم دەکەیی لە ولاتی،
بهو حەیفانەوه مردووم، ئەگەر چاوی خاتوون پەریخانئی لە برائیمه رەبەنەیی دەبنەوه
قاتی».

میر گوتی: «تەدارەکی بۆ بگراین دەری بکەین». چون کالە و گۆریهکیان بۆ هینا؛
میر گوتی: «چلۆن هاتوو، دەبی واش برۆا». چون کەریکی سپییان بۆ هینا،
کلاویکی چوار گویچکیان بۆ هینا، توورەکیکی نانیان بۆ هینا. هەتا ئەو
تەدارەکیان لە مائی میری گرت، خاتوون پەریخان پیاویکی بانگ کردبوو؛ هەر
تەدارەکیکی میر بۆ برائیمی گوتبوو، خاتوون پەریخانیش لێره بۆ پیاوہکەیی ئەو
تەدارەکەیی گرت. میر گوتی: «برایم بفرموو، برۆ». برایم دەگری، گوتی: «وای لە
خۆم بی سەلایه!

ئەمەگی دنیايم چوو بەزایه؛
بەفر هین زۆره، دەرنایم لە ریگایه،
میر! حەققى من و توو بمینئی بۆ ئەوی رۆژئی، کە خولا دیوانئی دەگری لەسەر
بەردی سەخرەتوللایه.

ئێستا ئەمن چلۆن و دەدەریکەوم؟ بۆ هیچ شاران ناچی ریگایه.
وهره، میر بمکوژه؛ چاتره گەردنت بیی خوش و نازایه
نەوہک گورگ و جانەوهر بمخۆن لە سەحرایه،
بەس نییه ئەگەر ئەتوو بمکوژی ئەمەگم ناچی بەزایه؟
ئەگەر ئەمن وەچۆلیه کەوم، دەرناکەم هیچ ریگایه،
میر، ئەودەمی هەر ئەتوو پئی دەبی رووسیايه».

دەلی: «برایم! حوکمه نابئی بمینئی؛ بۆ کن میرشێخی برۆ. بەمنت چاره نایه».
برایم دەلی: «میر، شکایهتی خولات لئی دەکەم دەگەل ئی حەزرتی رەسووللایه».
خاتوون پەریخان پیاویکی تەدارەک بۆ گرتبوو لە چەشنی برائیمی. پیلی برائیمان
گرت، برۆا. برایم گوتی: «ئاغا! بۆ خاتری خولای کەسم دەگەل نەیه؛ زۆرم خزمەت
کردوو، خەلقم پئی دەکەنی»

پەردەیان بۆ هەلگرت، پیلی برائیمان گرت، وەدەریان نا. خاتوون پەریخان لە پشت

پەردەى پراوہستابوو، پىلى براىمى گرت، پياوہكەى بەرپى کرد. براىمى برد شارديەوہ جوانوو ئەسپىكى بۆ لەكن ميرشىخى ھاتبوو. ھىناى، سى پۆژان ئەو جوانوو ئەسپەى ئاوەندا، ھەر كا و جو و وىنجەى داىە؛ تەدارەكىكى چاكى گرت بۆ سى پۆژانە بۆ براىمى. سبھەينى بەيانى جوانووہكەى زين کرد، لوولپىكى ئاوەگەرم ھىنا، بە زىنى داكرد، براىمى سواركرد ئاوى بەرپكىفى داكرد. خاتوون پەريخان.

دەلى:

«براىم، ئەگەر ھەققە، ئەگەر ناھەققە،

ئەگەر دەمزانى كاكەم دەرت بكا بەموتلەقا،

سەرى خۆم دادەنا چارشيويكى داراى، چوار تەرەف مەفرەقە.

دەچوومە يەختەخانى مائە بابم، بۆم دەردەھىنان جوانولپىكى نەوزين لەوانى سم بەتەبەقە،

ھاوارم دەكردە ئەو خالەقە،

نەوہكو سەرمای زستانى لەو رپگايە بتكا رەقە.

براىم! ئەگەر دەمزانى ھەر ميوانى،

نەمدەبەشت خزمەتى براى من بكەى بچيە ئەستەمبوولپى خزمەت سولتانى،

دەچوومە مائە بابم بۆم ھەلدەگرتى بەرگىكى رۆميانى،

دەچوومە يەختەخانى مائە بابم، بۆم دەردەھىناى حدوودىكى بى نيشانى،

لە كەحلەكانى عەرەبستانى،

سوارم دەكردى ھىچ كەس نەزانى.

براىم! ئىنجا برۆ، بەختى منى بابان ويرانى

دوازە ئىمام ئاگايان لى بى، دەگەل غەوسى گيلانى،

براىم لەكنم زستانى سەختە، بەساغ و سەلامەتى ناگەيە مەكانى.

مردن بۆ تۆيە، خەم بۆ منى مال ويرانى.

ناچييە چ گۆرخانان، كەس بە مەسكەنيت نازانى».

كى بو لە خاتوون پەريخانى و براىمى كۆلاوہ،

بانگیکی خوشیان لی داوه،
 برايم بۆ مالّی میرشیخی رۆیی، خاتون به خه مگینی گه راوه.
 برايم ده رۆیی، له سه زمان زمانی شکاوه.
 برايم ده لّی: «رپییه سه ره ده ر ناکه م، له خۆم مال ویرانی!
 ئەمن نازانم، نه بۆ گه رمینی ده چم، نه بۆ کوستانی.
 خۆم ده سپیتم به خولای و به پیغه مبه ری ئاخری زه مانّی».
 جوانووی برايم به له ده، بۆ مالّی میرشیخی پروا به ولاوه،
 سی شه و و رۆژ هه ر کا و جۆی خوار دووه، ئاو نه دراوه،
 له تینووان هیلاکه، هه ر خۆی بۆ کانیه کوتاوه،
 هه تا نویتزی شیوان داغلّ به کانیه بوو، خۆی تّ ئاویت؛ هیندی ئاو خوار ده وه،
 چوار چه نگۆله راوه ستاوه،
 برايم بی زمانه هه لی نایه ن شتاقه چاوه.
 جوانوو ده کانیه دا له وۆ راوه.
 ئەگه ر جوانوو ته ماشای کرد شه و که می ماوه.
 میرشیخ سی ژنی بوو، شه وی خه ونی دی، ئەگه ر نوست. له خه وی راپه ری؛ به
 ژنی گه وه ی گوت: «خه ونم به برايمه وه دیوه؛ برايم زۆر شلووخه. داخولا میرحه ج،
 ده گه لی خراپه؛ چ گێچه لّیکی به سه ریینی».
 میر خه وی لّی که وته وه، جوانوو که سه رمای بوو ده ئاویدا. جوانوو که ئەگه ر
 ته ماشای کرد، چوار ته ره فی کانیه که به فر بوو، خۆی فری دا. برايم که وت ده نیو
 ئاوی، سه ری له سه ر به فری بوو، جوانوو که چوو ده سه ساری میریه وه. میر دیسان
 برايمی ده خه وی هات، ژنی گه وه ی راست کرده وه، گوتی: «هه ر برايم ده خه وی دی.
 برايم شلووخه، بانگی کوێخا ده رکی که، ته ماشای پی کانیه بکا، بزانی هیچ هه ست
 و خوست نییه له لای کانیه خوما رۆیه». کوێخا ده رک چوو، ته ماشای کرد،
 جوانوو پیک ده سه ساری دایه؛ هه رچه ندی ده وری دا بۆی نه گیرا. هاواری هینا بۆ
 میری، گوتی: «میر! قوربان، له پی کانیه هیچ دیار نییه. ئەمما جوانوو پیک
 به زینه وه ده سه ساریدا ناگیر، نه شم ناسییه».

خانم ده‌لّی:

«وه‌للاهی! پیای گه‌وره ئیختیاری بۆ که‌س نییه
ئه‌وه جوانووی برامی مه‌لا زیندینانه، میرحه‌جه گوله‌ ده‌ری کردییه.
ئه‌وه بۆ ئیره‌ هاتووه به‌هومیدییه،
له‌ رتیه‌ سه‌رمای بردوویه به‌بی که‌سییه.
خولاکه‌ی، میر! هه‌تا رازی کانیه‌ بچین، بزانی، هیچ ریتوشوینی دیار نییه؟»
کی بو له‌ خانم و میری ته‌واوه،
ملیان له‌ پتی کانیه‌ ناوه،
ده‌چوونه‌ کانیه‌ ته‌ماشای ده‌که‌ن، ره‌شاییه‌که‌ ده‌کانیه‌دا مه‌حتهل ماوه، نه‌یانویرا
بچنه‌ سه‌ری خانم و میری ته‌واوه.
هاواریان ده‌نارده‌ نۆکه‌ران، له‌ مه‌خلووقیان ده‌گی‌راوه.
مه‌خلووقیان به‌سه‌ر وه‌ربوو، خانم ناردی چرا و فانۆسی هیناوه،
ته‌ماشایان ده‌کرد، ئه‌وه‌ برامیه‌ له‌وئ مه‌حتهل ماوه.
خانم ده‌لّی: «دیوته‌ ئه‌وه‌ عه‌وه‌زی ئه‌مه‌گی برامیت داوه؟
ئه‌وه‌ خزمه‌تکاره‌که‌ی تۆیه، هه‌وت سالانی ئه‌توو به‌که‌رئ گی‌راوه،
ئێستا به‌قینی توو به‌چلووی زستانی له‌کن میرحه‌جه‌ گوله‌ی ده‌رکراوه،
خولاکه‌ی! بلا هه‌لی گرین، ببه‌ینه‌وه‌ بزانی مردوو ه‌یا نه‌ ماوه.
میر گوتی: «وه‌رن هه‌لی گرن». خانم گوتی: «ته‌ماشای میری چه‌ند ناته‌واوه!
وه‌ره، یا به‌کۆلی منی داده‌ یا بۆ خۆت هه‌لی گره؛ ئه‌وه‌هه‌ گه‌لیکی ئه‌مه‌گی کیشاوه».
میر هه‌لی گرت هه‌تا ده‌توانی،
گه‌لیک ماندوو بوو خانم ده‌زانی؛
ده‌لّی: «برایم له‌سه‌ر ئه‌تووم لی برا پتی گوزه‌رانی،
خانم به‌ئامیزئ هه‌لی گرت تا برديه‌ باله‌خانی،
خانم ده‌لّی: «ئێستا ده‌بی‌ هه‌مامی ژنانی بۆ بکه‌ین». میر گوتی:
«به‌چاوان، هه‌رچی بۆی چاکه‌ وای بۆ بکه‌». هینای، برامیان پروت کرده‌وه،

لیڙهیاں دریڙ ڪرد؛ هه رسی ڙنی میری هاتن، پروتیاں ڪردووه پروت: یه کیان
 له بهروه پیوهنا، یه کیش له پشته وهیاں پیوهنا، نهوی دیکه شیان له سهه دریڙ ڪرد.
 ههتا سههات و نیویکی. برایم دهنیو ڙنه کانداناره قهه ڪرد.
 که چاوی هه لئنا بهسته زمانه،
 ده لئ: «خولایه! نهوه همامی ڙنانه،
 نه من دوینی له گهر مینی بووم له کن خاتوون په ریخانی؛ نیستا چ ده کم لیڙه کانه؟
 نه گهر میر پیی بزانی نه من چ بکهه له خه جاله تیانه؟»
 نه گهر ڙنی گهره ی میری وا ده بینی
 بانگ دهکا: «میر! برایم چاکه؛ مه کیشه خهه و نسرینی».
 نه گهر خانم واده زانی ته واوه،
 ڙنه کانی بردن به ولاره،
 برایم به تاقی ته نی ده جیدا ماوه.
 ده لئ: «خه جاله تم، خولایه! چم لی قه و ماوه!»
 ڙنه کانی دی هه لستان، موڙدهیاں بو میری هیناوه:
 سو حبه تیان ده گهل میری ڪرد: «میر همامی ڙنان وایه، مردووی پی
 زیندوو ڪراوه».
 خانمی گهره هه لستا، دهستیکی بهرگی میری بو برایمی هیناوه؛
 ده بهر برایم وکی ڪرد؛ برایم له جپی خوی هه لستاوه
 چوه له میری ڪرد سه لاره.
 میر یهک پی له بهری بلن دبوو، دهستی دهستوی ڪرد، ماچی ڪردن هه رتک چاوه،
 برایمی له کنه خوی پونا،
 ده لئ: «ده گهل میر حه جی چت لی قه و ماوه؟
 میر حه ج بوچ نه تووی ڪردو ته خهه؛ خولا خاتوون په ریخانی به توو داوه».
 هه رچه ندی ڪرمهک و گواره و مؤر و نهنگوستیله ی خاتوون په ریخانی یه هه مووی
 ده گهل خوی هیناوه.

خانم هەللی گرت، نه‌یشت، میر ئەوانه‌ی بکه‌وی به‌چاوه.
چهند شه‌و و رۆژان برائیمی له‌کنه‌ خۆی داناوه،
ده‌للی: «پێی کویستانی بێته‌وه، ده‌نێرم خاتوون په‌ریخان بێننه‌ نێره، ده‌تانکه‌م به
بووک و زاوا».

که برائیم ئەو قسه‌ی میری بیست ته‌واوه،
شه‌وی هه‌تا رۆژ، سه‌وه‌تیکه‌ی په‌یدا کردبوو، گل و په‌ینی بۆ قه‌ندیلی مامه‌کۆییان
کیشاوه.

رۆژیکی گوتی: «میر! به‌قوربانته‌م سه‌ری کویستانان په‌شبه‌له‌ک بوو به‌فر له
هیچ کوی نه‌ماوه».

خانم پیکه‌نی، گوتی: «میر ته‌ماشای برائیمی که، هیشتا نیوه‌ی زستانی نه‌بووه؛
شه‌وی هه‌تا رۆژ ئەو فه‌قیره‌ گلی به‌کۆلی کیشاوه.

ئەو زه‌حمه‌ته‌شی هه‌روه‌ک خزمه‌تی تۆیه‌ ئەگه‌ر ئەتووی ده‌ کووچه‌ و کۆلانا
گێراوه.

میر نابێ چ کاران بکه‌ی، هه‌تا کاری برائیمۆکی ده‌که‌ی ته‌واوه».

میر هەللی گرت قاقه‌زیکه‌ی نووسی بۆ میرحه‌جی: «براله! به‌سه‌ری من برائیمی بێ
که‌یف نه‌که‌ی، زۆر ئەمانه‌تت بێ په‌کی نه‌خه‌ی له‌سه‌ر مائی دنیا، به‌مما کاریکه‌ی زۆر
که‌وره‌ هاتوته‌ به‌ری. سوڵتانی ئەسته‌مبوولی ده‌سه‌ری کردووم بۆ فه‌رشیکه‌ی؛ سه‌د
که‌سم هیناوه، که‌س باشاری ناکا، به‌که‌س ناکری. ئەگه‌ر خاتوون په‌ریخانێ نه‌نێری
هه‌رتکه‌مان ده‌خنکین؛ هه‌ر وه‌زعیکی ده‌که‌ی خاتوون په‌ریخانێ بنێره. ئەمما
به‌خاتری ئەمن زۆر نیگاداشتی برائیمی بکه‌، ئەمانه‌تی منه‌ له‌کن ئەتووم داناوه».

ئەگه‌ر ئێلجی ئەو قاقه‌زه‌ی برد بۆ میرحه‌جی خویندراوه،

میرحه‌ج گوشاردی لێ په‌یدا بوو گوتی: «لێی گه‌ره، برائیم نه‌ماوه».

ده‌سه‌ری خاتوون په‌ریخانێ کرد: «ته‌داره‌کی خۆی بگری، سه‌فه‌ری له‌به‌ره، کاکم
خرایی لێ قه‌وماوه».

«خاتوون په‌ریخان ده‌للی: «به‌خولای ئەمن ناچم به‌ولاوه».

میرحه‌ج ده‌للی: بیانووان نه‌بینی، لێم نه‌گری مانی؛

دەبى بىرۆا سىبىھىيانى،
 تەدارەكىيان گرت تەواو،
 خاتوون پەرىخانيان دە زەمبىلان ناو، ئاويتىيانە شانى خويان، پىيان كىشاو.
 گوتى: مىرحەج! برالە! دەولەت زىاد و مالى ئاوا»
 ھەتاوھكو ئىوارىيان كىشا، ئىوارى داغىل بە كانىھ خومارۆيە كراو.
 مزگىنى بە مىرشىخى دراو.
 مىرشىخ لەجىي خوى ھەلستاو
 ناردى دەھۆل و زورناي ھىناو
 لۆتى و رەققاس دروسكراو
 ساز و چەقەنەى لى داو
 داوھتتىكى خۆش گىراو
 ھەوت پۆژان بوو تەواو
 مەلا و فەقتىيان ھىناو
 ئەوانىش پاك قۆلىيان كىشاو
 كارى ھەرتكىيان بوو تەواو
 موبارەك بى بووك و زاوا
 (رەھمان) بەكر راوھستاو
 ئەو بەيتەى كردووھ تەواو
 لەنىو كوردى زۆر بەناو
 لە سابلاغى دانراو
 ھوكمى خارىجەگەرى بەوى دراو
 ئەلھەملای كارمان تەواو

***

شیخ فەرخ و خاتوون ئەستی

خاتوون ئەستی کچی مام غەلیفەییە. فەرخ کوری مامادیە. هەرتکیان ئامۆزان، بابیان برابە. فەرخ دە زگی دایکی دابوو، دایکی ژان و برکی هاتی. ئەگەر بەخێر مندالی بیی، ناریدیان ژنە سەید و مەلا هاتن، ناریدیان ژنی وەکیل و وەزیری هاتن. سێ خوشک بوون، نازی و نازدار و خاتوون ئەستی. مامادی دوازده کوری بوو؛ هەر دوازدهی مردبوو. گوتی: «خولایە! ئەوجار فرزندیکم بدەییە، یا نیر بی. یا می بی». خولاوەندی عالەمی فەرخە دا بە مامادی. ئەگەر دەوریان گرت مامانچی، فەرخ دە زگی دایکیدا بوو. حەزی لە خاتوون ئەستی کرد. خاتوون ئەستی بوخۆی نەیدەزانی.

فەرخ دە زگی دایکیدا بانگ دەکا؛ دەلی:

ئیلاهی یا! فەرخم لی دەبوو بەهەکه؛

شوکرانەم بەتوو، ئەی فەلهکه

خەلقەتی دەکردن دەست و چاوی پی و بەهەکه.

مەخسود و مرادم هەرتک چاوی بەهەکه.

ئیلاهی! یا فەرخم لی دەبوو بە دوو

خولایە شوکرانە وەبەر ئەتوو

خەلقەتی دەکردن دەست و پی و بەهەک و روو.

مەخسود و مرادم هەرتک چاوی دە توو.

ئیلاهی! فەرخم لی دەبوو بە سێیە

شوکرەم بەتوو ئەی خولایە،

خەلقەتی دەکرد دەست و زار و پێیە.

مەخسود و مرادم لە هۆرتک چاوی خاتوون ئەستیە.

ئیلاهی! فەرخ دەبوو بە چوارە؛

شوکرەم بەتوو ئەی جەبارە!

خولای خەلقەت دەکرد هەموو ئاکارە.

مهخسود و مرادم له ههرتك چاوی دهبهخوماره.
 ئیلاهی! فهرخ دهبوو به پینجه
 خاتوون ئاویان له کانیان هه‌ل‌دینجا
 گۆزه دهبوو به‌زیر، کانی دهبوونه‌وه به‌گه‌نجه.
 ئیلاهی! فهرخ دهبوو به شه‌شه؛
 هاوارم وه‌بهر توو، ئهی عهرشه!
 خو‌لای دروس ده‌کردن هه‌موو ئاکار و له‌شه.
 مهخسود و مرادم له ههرتك چاوی ده ره‌شه.
 ئیلاهی! فهرخ دهبوو به حه‌وته
 مه‌له‌کان له ئاسمانی حه‌وته‌مینیان راو تی ده‌که‌وته؛
 خو‌لای ده‌ینارده سهر ئۆمه‌تی مه‌له‌کوله‌وته.
 ئیلاهی فهرخ دهبوو به هه‌شته
 مه‌له‌کان له ئاسمانی په‌شتاوپه‌شته،
 خو‌لای له شه‌رافه‌تی پیغه‌مبه‌ری دروستی ده‌کرد دۆزه‌ق و به‌هه‌شته.
 ئەگه‌ر نۆ مانگ و نۆ رۆژ ته‌واو دهبوو به‌دل و به‌جانه،
 فهرخ ده‌هاته روو به‌ده‌سته‌وه ده‌ست له‌سهر پروانه،
 له خه‌زینه‌ی خه‌لاس دهبوو ده‌یانگرت مامانه،
 فهرخیان را‌ده‌گرت له‌سهر هه‌ردک ده‌ستانه،
 نیوکی فهرخیان بری به‌کلیخی ده‌بانه،
 توندیان ده‌پینچاوه به‌ده‌ستانه،
 له‌سهر بنی بیژنگیان داده‌نا بۆیان ده‌کرد چراخانه.
 ئەو ژنه وه‌زیر و وه‌کیله به‌دزی ده‌که‌ن قسانه،
 ده‌لین: «ئوه یا رموورنه، یانه شه‌یتانه،
 مزگینی به‌رن بۆ مام غه‌لیفانه»
 ئەوی پیریژن و سه‌رسیپیه،

تهگبیری دهکن له نه به دییه،
 بلا بۆ شاره که ی داودیه بهرین مزگینیه،
 هیندیک لهکن دایکی فهرخۆله ی بهجی دهمان به کیشکچیه،
 دهلین: «خوشکی چاومان نابینی بهو شهوه ی بلا ئەمه روئیشتن لهکن ئەوییه»،
 فهرخ دهلی: «هەرچی پیره لهکن دایکم بهجی ده مین، هەرچی جوانه، بهقه وهته،
 دهچپته شاری داودیه ی دهستینی مزگینیه»،
 هیچ نادهن بهو فهقیرانه ی کیشکچیه،
 فهرخ دهلی: «ئهی پیریژن و مامانچی و سهرسیپیه،
 هیندیک کیشکچی بن، هیندیک بهرن مزگینیه،
 زۆرو ددهنی کهم نییه،
 ئەگه هیناتانه وه هه مووتان لی بهش ده کهم به برایه تییه،
 هه رکهس پوولیکی بدزی به حه ققی ئەو خولایه ی ره ببییه،
 سه ری ده تاشم، سواری که ری ده کهم، بیروونی ده کهم له شاری داودیه»،
 ئەوانه گوتیان: «نامانه وی ئەو شهیتان و رموزنه ئابروومان ده با»،
 هه موو گه رانه وه له پاشی گوتیان: ده چین گه لیکه دهستین هیچ غه یانه تی ناکه یین
 ده بیه ی نه وه.» فهرخ بانگ ده کا:
 «ئهی پیریژن، ئەهی مامانچی ده موخته بهرن!
 هه موو له ده وره ی من و ئی دایکم راهه ستاون ده لینی له نگره ن.
 مزگینی بگه یه ننه دیوانی، بۆ مام غه لیفه ی و بۆ بام بهرن»
 مامانچی و قه ره واش له کاری خولای ته عجب ده مانه،
 ده لین: «یا ره بی به ره حمه تی توو شوکرانه!
 ئەوه مه علومه یان رموزنه، یان شهیتانه،
 ده نا قهت بووه مندالی یه ک ساحه ته ده زگی دایکی دا بکا قسانه
 بلا مزگینین بریفینی بۆ دیوانی گه وره و گرانه»،
 ئەو قه ره واش و سهرسیپیه

دهبوون به تتهر و ئیلچییه
 دهگه پان دهکووچه و کۆلانی شاری داودییه
 له دیوانی دهچوونه پیش دهیاندا مزگینیه
 ئەگەر مام غەلیفه ئەو قسهی دهبیست تهواوه،
 شوکرانهی دهبژارد سه لاواتی لی ددهاوه،
 گوئی: «خه بهری بهرن به مامادی کاکم تهواوه،
 بو وی تاقانهیه زگی سووتاوه».
 مزگینیان دا به مامادی بهیه کجاری،
 دهلی: «یا رهیبی زۆر شوکر به گهرهیی جه بباری؛
 بابه چو له من دهوی هۆهتا مام غەلیفه ی گهره ی شاری».
 ئەگەر مام غەلیفه تی دهگه یه نن،
 دهلی: «سهید و مه لا و میرزا و فهقی بچن له سه ر کوری مامادی بخوین
 جا سبچه ینی وهرنه وه جا سه رو خه لاتی گهره م لی بستین
 شهیتان دهچوو کن مام غەلیفه ی بهیه کجاره کییه:
 «قوربان کاریکی گهره قه و ماوه ئەتوو نه ترانییه
 هاتوونه کن ئەمن قهره واش و مامانچییه،
 دهلین: کوری مامادی رموزاته قهت شهیتانی وا نییه
 نیوی له خوئی ناوه فهرخۆله، ئاغای شاری داودییه
 دهلی مه خسوود و مرادیشم خاتوون ئەستییه».
 مام غەلیفه بهو قسه جهرگی سووتاوه
 دهلی: «سبچه ینی جواب ده گهرمینی بگه ری له ئەسته مبولی بیی بلاوه،
 سولتان پی بزانی پاکمان دهخنکینی تهخت و تاراجمان دهکا تهواوه،
 دهلی: «ئوه بنه چه که فاسقن بویه ئەوه یان وهرووی زه مینی ناوه».
 بانگی کرده سی دزان گوئی:
 ئەنگۆ ئەوهی بدن له سهید و مه لایان تهواوه.

فریڊی دهنه ته ویله ی که ل و گامیشان، ئیستران پیی لی دهنین دهیکهن بلاوه،
سبچهینی دهگه ل ریخی دهیریژن جواب دهخه لقی دهگه ری دهلین: «شهیتان و
رموزن بوو مهفح کراوه».

ئهو سی دزانه دههاتن خزمهتی مهلا و فهقییانیان دهکرد، بویان دههینان قهننه و
ئاوه،

ههتا نیوهشهوی خزمهتیاں کرد، نیوهشهوی چرا کوژاوه،
ئهو فهقی و مهلایه پاکبوون بلاوه،

ئهو دزانه فهرخیاں هه لگرت به دهستی یه کدیاں داوه،
بو ته ویله ی که ل و گامیشانیاں فریداوه،

مهلایکه تان فهرخیاں هه لگرت کیشکیان له دهوره ی کیشا له سه ر به ردیکی
مه پمه ریاں روئاوه،

هه رچهند که ر و بارگینه سه ریاں به سه ردا گرتوو له دهوره ی راوه ستاوه،

فه رخ ده لی: دایکی من به هه ویای کیشکچیاں ناگای له من براوه»

فه رخ بانگ ده کا: «دایه گیان وای گیانه!

به ره حمه تی خو لای ده بریژم شوکرانه

چلونت به ره لدا کردم به هیوای کیشکچیانه،

نو مانگ و نو روژان هه لت گرتم به بهر و پشتانه،

هیچ برازا نابی به مامی بکا متمانه».

دایه گیان هیزی جه رگم چرای چاوانم!

«ئه توو نه تزانیوه به فه رمووده ی مامم؟ مهیته ری که ر و بارگین و ئیسترانم».

که دایکی ئهو قسه ی ده بیست ته واوه،

چه پوکی به سه رخویدا داوه،

ده لی: خانه م خرابوو، کوره کهم نه ماوه،

هه لستا، چرا هه لکراوه،

هه ر چهندی په نجه ره و دووده ریاں گه راوه،

سۆراخی کورپی وهچهنگ نهکهوت؛ دهلی: «خولایه! ئامان جهرگم براوه»
رووی دهتهویلهی ئیستر و بارگینان کرد، هه موو ئاخوران گهرا، سۆراخی
نهکراوه،

ته ماشای کرد، هه رچهندی ولاخه، یهک به بهندیه وه نه ماوه،
بهردیکی مه پمه ر له وئییه کورپی وی له سه ر دانراوه،
هه رچهندی حه ولی دا ولاغیک له بهر وی نه کشاوه،
له سه ر چهنگان روئی ئامیزی ده کورپی خوئی وه رهیناوه،
ئه گهر گوتی «ههس» هه موو ولاغی له بهر کشاوه.
کورپی خوئی هینا له سه ر جیی خوئی به رقه رار کراوه،
جا هه تا حه وتوئیکی بوخوئی کیشکی له کورپی خوئی کیشاوه.

هه تا حه وتوئیکی چ باس و خه بهر نه بوو. پاش حه وتوئیکی دایکی شیوی کرد گوتی:
«نیوه روئی هه لم بستین نوژان ده کهم». ته داره کی بو فه رخی گرتبوو، لانکی بو
دروس کردبوو. دایکی گوتی: «ئینشالا بو شه وی، کورپی داویمه سه ر لانکی،
حه وتووی ده چی. پیاویک له ولاتیکی هاتبوو خاتوون ئهستی ببینی. سووره تی بگری،
بو ئاغای خوئی به ریته وه. فه رخ گوتی: «خاتوون ئهستی نازانی ئه من حه زی لی
ده کهم؛ میردی بکا ئه من ئاواره ده بم. به لا دو عایه بکه م ئه و شه و دایکم بمری.
سبچه ینی بابم بمری. کهس نه بی به خیوم بکا، ئیلا خاتوون ئهستی نه بی، بوخوم
داگیری ده کهم، نایه لم کهس بیخوازی.

خولایه گه وره و چه ند نادری،

هه م که ریم و قادری،

روحان ده دهی، وه ریان ده گری

ئه ورۆ له حه وتووی ده رچم، دایکم بمری

سبچه ینی ده که وینه چاوان، بابم بمری

به هیچ که سیکی به خیو نه کریم، خاتوون ئهستی بوخوئی هه لم گری خولایه! نه

به که برینی، نه به سه برینی

ئه ورۆ دایکم بمری، سبچه ینی بابم بمری،

به هیچ کەس بەخێو نەکریم، دەبێ خاتوون ئەستی بوخۆی بمعاملینی.
 ئەگەر فەرخ تەمەنای دەکرد لە خوڵای عالیەمیانه،
 لە بۆ دایکی فەرخ دەهاتن میوانه،
 بەخۆی نەزانی، پوڤیان کیشا ئەو بەستەزمانه،
 لە مائی بوو بەشین و گریانه،
 هاواریان برد بۆ مامادی و مام غەلیفانه،
 مامادی دەلی:
 «خوڵایه! بەرحمەتت شوکرانه!
 خۆ دەولەتم زۆره گەنج و دەبوتخانه،
 کورپی بی دایک چلوونی دەبی گوزەرانه؟»
 ئەوی شەوی رۆژ بوو ئاوه،
 دایکی فەرخۆلەهێ تەسلیم نەکراوه
 هەتا سبەهینی تەمیز شوێراوه،
 خەلاتیان دەبەر دەکرد، بۆ گۆرخانان هەلگیراوه،
 تەسلیم بەخاکیان کرد، مەخلووق گەراوه،
 هاتن لە مزگەوتی رۆنیشتن کە یخودا و پیاوماقوول، سەرەخۆشی لە مام غەلیفه،
 مامادی کراوه،
 هەتا نیوه رۆیه بانگیکی بەهەقق لی دراوه،
 دەلین: «بلا بچی نوێژان بکەین تەواوه،
 «ئەو مەخلووقه پاک لە برسان مرد، یه کێک هۆشی نەماوه».
 خەبوونەوه هەموو موسلمانە،
 هەموو لە مائی خۆیان دەبانهینا سفره و نانه،
 عەرزى مام غەلیفه یان کرد: «بلا مامادیش بیتە ئیره کانه».
 لە میحرابی مزگەوتی رۆنیشتبوو، کەس پێیان نەزانی ئەو خەلقانە.
 لە باره گای خوڵای دەیهات میوانه،

ۛوحيان دهكيتشا كرديان سه ره ويرانه .
 ئەوهش دوعاي فهرخي ماماديانه ،
 قبوول بوو له دايك و بابانه ،
 مه لا گوتي: «مامادي، هه لسته، ته شريفت بيته ئيره كانه».

مه لا هاته وه گوتي: «بابه ناني خو بخون نه سه ري ههيه نه ئەزمانه».

نانيان خوارد و بژارديان شوكرانه،
 مه لا گوتي: «مام غه ليفه! بلا بچينه قه برانه»

مام غه ليفه گوتي: «مه لا! ئەمه تازە هاتووينه وه چ قه وماوه»

مه لا گوتي: «قوربان سه ري تو سه لامهت بي مامادي نه ماوه».

مام غه ليفه گوتي: «واي! قورم به سه ري بوو كه سم نه ماوه
 پشتم شكا جه رگم سووتاوه»

وه ده ركه وت، بانگيكي خوشي لي داوه .

فهرخ بو دايكي ههچ نه گريا، ئەگه ر بابي مرد ئەويش گرياوه
 ئەورؤ كه وتۆته چلان به ههچ كهس ژير نه ده كراوه .

مام غه ليفه ده لي: «رؤله! خراپم لي قه وماوه»

لي بي خري بونه ته وه سه يد و مه لاي ته واوه،
 هه ليان گرت، بو گوڤرخانه ي برديان به ولاوه،
 ئەوي له كن دايكي فهرخي ته سلهم كراوه .

فهرخ بانگ له سه ر بانگي لي دا به كهس ژير نه كراوه .

پووريكي فهرخي هات له ولاوه،
 ده لي: «برام چوو، ئەو كوڤرپه ي ماوه .

ده بيه م به خيوي ده كه م هه موو مالي خومي ده نيم ده پيناوه».

هه لي گرت، برديه مالي خوي دايناوه،
 فهرخ ئەگه ر له وي زيړاندي، هه ر گريا و ژير نه كراوه،
 پووري ده لي: «چ بكه م خه لق ده لين: شه يتان و رموزنه؛ بؤيه دايك و بابي

نه ماوه».

پووری هه‌لی گرت هینایه وه به لاهه .
له مائی داینا گوتی: «چی لی بکه‌م، چاره‌م پراوه،
هه‌ر که‌سیک بۆم به‌خپو بکا هه‌موو مانگان سی لیره‌ی ده‌ده‌می ته‌واوه».
مروه‌تی مه‌ولوود سوراحی هات له‌ولاهه .
ده‌لی: «پۆله به‌قوربان‌ت بم! دایک و بابی نه‌ماوه»
فه‌رخ‌ی هه‌لگرت دراوه‌که‌ی ده‌باغه‌لی ناوه،
فه‌رخ ده‌تگوت دوو‌پشکی ره‌ش پیوه‌ی داوه،
هه‌رچه‌ندی کووچه و کۆلان بوو، پیوه خولاهه؛
چاره‌ی نه‌ده‌کرا، هه‌ر چاتر گریاوه .
بریکی له‌ زی‌ره‌کان هه‌لگرت، هینای، له‌وی پۆناوه؛
گوتی: «بابه! نه‌وه عیلاجی به‌من ناکرێ، شه‌یتانه وه‌سه‌ری عه‌رزێ نراوه،
بۆیه‌کی وا به‌هه‌تیوی به‌چی ماوه».
ناردیان له‌ مام غه‌لیفه‌ی له‌ دیوانی گتپراوه .
مام غه‌لیفه هاته مائی، که‌لێک که‌لێک گریاوه؛
ده‌لی: «دیوانم چۆل بوو، مزگه‌وتم نه‌ماوه،
ئاورم تی به‌ربوو، جه‌رگم سووتاوه،
جواب ده‌ دژمنان ده‌گه‌پێ، ده‌لێن: مام غه‌لیفه‌ی برای نه‌ماوه؛
نه‌من چ بکه‌م له‌ فه‌رخۆله‌ی و له‌و تولفی ساوه».
بانگی ده‌کرد: «نازی، نازدار! خاتوو نه‌ستی! وهرن له‌ولاهه»
ده‌یگوت: «پۆله! نازانن، نه‌نگۆمامو مردووه، بابو پشتی شکاوه؟
وهرن ته‌گبیری بکه‌ن له‌ بۆ فه‌رخۆله‌ی دایک و بابی نین؛ چلۆنی گوزهرانی بده‌ین
ته‌واوه؟»
نازدار ده‌لی «بابه! چبکه‌ین، مندالیکه به‌نادری .
هه‌رچه‌ند ده‌که‌ی، مه‌مکی چ کافر و موسلمانێ ناگری».

مام غەلیفە دەلّی: «فرزەندی من، گیانە!
 وەرن تەگبیری بکەین بەهەمووانە،
 بەختیو بکەین فەرخۆلەیی بەستەزمانە.
 پۆلە نازدار! ئەگەر بۆم بەختیو بکەیی لە دنیا،
 شاری داودیەیی بەشی خۆمت دەدەم گەردنت دەکەم نازایە.
 پۆلە! هەزێ دەکەیی، جا پۆنیشە، بۆ من ببە بەپەنهایە».
 دەلّی: «بابە! بۆ لە من دەکەیی فکری؟
 بابە ئەووە لیم لە بیانوی؛ چونکە نانت گەلیک دەخوری.
 بابە ئەگەر بچمە کۆلانان، نان نانەم پێ پەیدا دەکری،
 ئەمن مێردم نەکردوووە ئەو شەیتان و پموزنەم پێ بەختیو ناکری».
 ئەوجار پووی دە نازی کرد تەواوە،
 دەلّی: «پۆلە! چلۆن تەگبیری بکەین لەو کۆرپەیی ساوە،
 تووشی ئەستۆم بووە، چارەم بپراوە.
 کەسێک بۆم بەختیو بکا، شاری داودیەم بۆ وی داناوە؛
 دەیدەم بەیەکجارەکی بۆ خۆی ببیتە ئاغایەکی تەواوە».
 نازی دەلّی: «بابم بزانه، چ پەلپێکی لە من گرتوو، بەو خولای، ئەووە بەمن ناکری.
 هەرچەند دەکەیی مەمکی هیچ کەسێکی ناگری.
 بابە هەتیوی بێ دایک و باب بەمن بەختیو ناکری»
 ئەگەر مام غەلیفەیی وای لە کچەکانی خۆی بیستیە،
 دەلّی: لە دنیا پووی فرزەند چ نییە،
 ئەوجار وەرگەپراوە، پووی کردە خاتوون ئەستیە،
 دەلّی: «پۆلە! کچەکان جوابیان دام ئەتوو قسەت چییە؟»
 دەلّی: بابە ئەمن چ مێردیم نەکردوووە چ مەمکم نییە؛
 «بابە! ئەتوو دایەنێکی پەیدا بکە مەمکی بداتی، ئەمنیش بۆ خاتری توو لەکنی
 پۆدەنیشم بەلانکەژنییە»،

دەلّی: «رۆلە! گەردنت ئازابى له بەشى خۆم له شارى داودییە،
 چونکە تووشى ئەستۆت دەبى هەتیوبارییە».
 نازدار دەلّی: «بایم، شەرى ئەوهیەتی، ئەگەر شارى داودییەى بدا بەخاتوون
 ئەستییه؟»

تەماحى هەیه، دەگەل براکان و خوشکەکان هەمان بکا بئیبەرییە؛
 تەماحى هەیه، مالهکەى هەموو بدا بەفەرخواڵە و بەخاتوون ئەستییه.
 نازدار لەولارا هات پرى دا فەرخواڵەى گرت و بریدیە،
 پى گرا هەموو کووچە و کۆلانى شارییە،
 فەرخواڵەى هەر زىراندى زمانى نەچۆوه دەزارییە.
 هینایەوه گوتى: «بابە بەقوربانى بى ئەمن چارەم چییە؟»
 ئەوجار نازى هەلى گرت رّفاندی،
 بریدە وەتاغى بالەخانى، بەدایانى ئەسپاردى؛
 عیلاجى نەکرا؛ بریدەوه کى بابى بەرووساردى.
 ئەگەر لەوئى دايدەنى، لە دەورەى داورى،
 خاتوون ئەستى پرى دەداتى و هەلى دەگرى.
 فەرخی دمی بەسینگیهوه دەنى، بیدەنگ دەبى، لەویندەرئى هیچ ناگرى.
 ئەگەر لەوئى کارى فەرخی بوو تەواوه،
 میر لە دیوانى بانگ کراوه،
 دەیانگوت: «ئەوه براى مردووه، سەرەخۆشى لى کراوه».
 خەبەر بەسولتانی ئەستەمبوولى دراوه.
 دەلّین: «مام غەلیفەى شارى داودییەى براى مردووه، پشتى شکاوه؛
 هەر تاقە فرزەندىکى له پاش بەجى ماوه».
 سولتان خەلاتى بۆ قەرار کرد، ئەنقابى میرایەتى لى ناوه.
 وهکیل و وهزیران لىیان پرسى: «فەرخواڵەت چ لى کرد؟» گوتى: «ئەوه له مالى
 تەسلىم بەخاتوون ئەستى کراوه».

لهویندهری ئه قه رار و مه داری دنیا یی ده بوو ته واوه،
 نیوبانگی جوانی خاتوون ئهستی دهه موو دنیا یی گه راوه.
 خه بهری به شیخالی که چه لی دراوه.
 شیخال مه نسه بی دانا، سه ر و بهرگی شوانانی ده بهر کرد، که رککی کوردانی
 به شانی خوی داداوه،
 به سه ییاحی له خاتوون ئهستی گه راوه
 شاری داو دییه می دیوه، هات و له ده رک می ری بوو پیاوه.
 که رککی خوی را خست، له سه ری دانیشست، گوتی: «ده شقه م خاتوون ئه ستیم به وئی
 به چاوه».
 ئه گه ر نازدار هاته ده ری، هات، ماندوونه بوونی شیخالی کرد، گوتی: «مامه ماندوو
 نه بی به خیری سه ر ئه دوو چاوه.
 بو کوئی ده چی، بو لی ره پو نیش تووی؟ هه سته بچو مه نزی باجم دیوان گیراوه».
 گوتی: «دیوانی بابی تووم بو چییه؟
 ئه من بوخوم ده گه ریم له فه قیری و له کاس بییه».
 ده لی: «خولا مالت خرا نه کا، ئه گه ر ئه توو فه قیر بی ئه مه شوانمان نییه؛
 ئه دی برسیت نه بووه، بو ت بینم نانییه».
 گوتی: «ناوه لالا، جارئی برسی نیم فه سلئ نه هاریم نییه».
 گوتی: «خاله! به قوربانتم بم! ئه گه ر ده بیه شوانی مه، ئه توو نیوت چییه؟»
 گوتی: «کیژی باریکه لاله!
 ئه توو نازانی، نیوم شیخاله که چه له؟»
 نازدار ئه گه ر ئه و قسه ی له شیخالی بیست ته واوه،
 له راسته خوی بو مالی گه راوه،
 خه بهری به دایکی و به نازی و خاتوون ئه ستی داوه،
 گوتی: «شوانیک هاتووه له ده رک مه حته ل ماوه».
 گوتیان: «خولا که ی چون پیاویکه؟» گوتی: «ئه ستوی ئه هینده ئه ستوره، ده لیی

که‌له دابه‌ستراوه».

نازئ گوتی: بلا بیبینم، به‌چاوه.

هات ماندوونه‌بوونی لی کرد، گوتی: «به‌خیری سهر عه‌مری من، مه‌رمان بی
ساحیب ماوه».

شیخال گوتی: «یه‌کیان له یه‌کی جوانترن، به‌منیان گوتووه، خاتوون ئەستییان
یه‌کجار کۆلاوه».

له قهره‌واشی پرسی، گوتی: «ئوه کی و کییه؟ گوتیان: «ئوه ناز و نازدارن
ته‌واوه».

گوتی: «ئدی خاتوون ئەستی له کوئی، نایه‌ته پیش چاوه؟»

قهره‌واشه‌که ده‌لی: «به‌سه‌رینی شلکی هه‌تیوباری تووشی ئەستوی کراوه.

له‌سه‌ر شه‌یتان و رموزنیکی ته‌عین کراوه».

نازئ چوو ئه‌و قسه‌ی بو خاتوون ئەستی گێراوه،

خاتوون ئەستی بلندبوو، فه‌رخۆله‌ی به‌نامیزی گرت، ئه‌ویش چوو شیخال‌ی بکه‌وی
به‌چاوه؛

به‌خیراتنی شیخال‌ی ده‌کرد؛ ده‌یگوت: «بو لی‌ره مه‌حتله‌ی؟ بچۆ مه‌نزلی بام، ئه‌وه
چیش‌تانه نه‌هار دروستکراوه».

گوتی: «پیاو ئه‌ه! چم له مه‌نزلی بابی توو داوه؟

ئه‌من کاسیم ده‌گه‌ریم، که کاری خۆم بی ته‌واوه».

خاتوون ئەستی ده‌لی: «خاله مه‌ری مه بی شوان ماوه».

خاتوون ئەستی له راسته‌ خۆی گه‌راوه.

دایکی خاتوون ئەستی خه‌به‌ری به‌هه‌ر چوار کوران داوه:

«شوانیکی زۆر قابیل هاتووه له‌ولاوه».

دایکی خاتوون ئەستی هاته‌ کنی، گوتی: «بابه‌که‌م، ده‌بیه شوان؟»

گوتی: «به‌لی له کاسبیه ده‌گه‌ریم» گوتی: «براله ئه‌دی چت ناوه؟»

گوتی: «خانم نۆکه‌ر ناگیرئ، به‌و حاله؛

پیاویک خۆم تى ناگهينى هەر ژنانم دهكهن حهوا له .
 ئەگەر له من دهپرسی، نیوم شیخاله .
 گوتى: «مام شیخال بهخیری سەر ئەو چاوه .
 جوابم ناردۆته كۆرهكان، ئیستا دین لهولاوه»،
 نههاریان بۆ دروس کرد، سفرهیان بۆ هیناوه،
 نانهكهى خوارد هەر چوار كۆرهكانى مام غهلیفهى هاتن لهولاوه،
 گوتیان: «خاله ماندوونهبى». بڵندبوو لهپیشیان پراوهستاوه،
 قسهیان دهگهڵ کرد، قهرار و مهاریان بۆ پۆناوه،
 گوتیان: «مامه بچینه نیو مهپرى، تهسلیمت بکهین تهواوه».
 بهلان ناخ! شیخاله كهچهڵ له سوپى خاتوون ئەستى جهرگی پراوه،
 كوران ئەسپیان بۆ زین کرا و تاژیان ده پستهى کراوه؛
 شیخال كهپكى خۆى بهشانى داداوه،
 دهستى دا گۆچانى، ملی له بیابانى ناوه،
 گهینه نیو مهپرى، مهريان ئەژمارد، تهسلیم به ویلداشى کراوه .
 گوتیان: «ئهمه ههزى دهكهن، مام شیخال حهققى مانگیت ببى تهواوه». .
 شیخال گوتى: ئاغای من، ئەمن ههتا چل شهوى حهققم نییه،
 «ئەگەر شوانىكى چاك و پسپۆر بووم حهققم بۆ قهرار بکهن؛ دهنه دهرم بکهن،
 دهپۆم بهیهكجارهكیه». .
 كى بوو؟ له كورى ده مام غهلیفهى، ئەو شوانهیان لهسەر مهپرى تهعین کردییه،
 بۆ خۆیان رهشهپراوى دهكهن، پرویان کردهوه شارییه .
 بیینهوه سهروكارى فهرخۆله و خاتوون ئەستیه .
 ئەورۆ نۆ پۆژه دایک و بابى وى مردییه،
 فهرخ دهلى: «ئەمن بۆیهم دوعا کرد دایک و بابى من بمرى، ئەگەر کامرپهوابم له
 خاتوون ئەستیه؛
 توند توند ئەمن به دوو بهنان له دوو داران دهبهستن و خاتوون ئەستیش لهوى

دهنوی و جا ئو دنیایه که لکی بۆمه چیه؟
 تهمنای دهکرد له ره بیه.
 ههموو کهس خهوی گران بیه.
 «وه لاهی چیدی دهو لانکه دا نابم ئه وشه و ده چمه بال خاتون ئه ستییه»
 فهرخ هاواری ده کرده خولای جه بباری،
 ئه و مه خلوقه ههموو خهوی به سه ردا باری،
 ده سرازه ی به سه ری خۆیدا فری دها، له لانکی ده هاته خوارئ به یه کجاری،
 به سه رینی خاتون ئه ستی هه لده گه را، دهرزی له به روکی دهره ئنا، پی ده یه خه ی
 کیشا بۆخوی چوو نه ئیو سینگ و مه مکانی به یه کجاری.
 سبحه ینی که دایکی خاتون ئه ستی له خه وی هه لستا، چوو ته ماشای لانکی
 کرد، فهرخۆله ده ویدا نه ماوه.
 ده لی: ئه لحه مدولیللا! ئه وه شه یتان بوو مه فح کراوه.
 ئیخه ی که کهم به ره ه لدا کراوه،
 ته ماشا ده کا ده نیو سینگ خوی ناوه.
 دایکی گه لیکی له خاتون ئه ستی داوه،
 ده لی: «ئو شه یتان و ره مووزنه چیه، ده باغه لی خۆت ناوه؟»
 خاتون ئه ستی ده لی: «ئمن هیچ ئاگام لی نییه ئه و ئه تکه م پیکراوه،
 ئه وه وا ده کهن بمرئ له کن بابم بوم بۆسۆ و به نناوه»
 خاتون ئه ستی هه لستا رووی خوی ههموو رنی، گه لیکی له خوی داوه،
 بو کن بابی چوو بو شکایه تی به ههموو مه خلوقی وی ده که وتن خاتون ئه ستیان
 گێراوه.
 ئه وی رۆژی رۆنیشته گریا تا ئیواری
 دایانیش نه یدوان، ده گه ل کهس ناکا گوفتاری.
 هه مان به قه راری شه وی دی ده گری قه راری.
 قه راری ده گری به ره وانی،

فهرخۆله، ئەتوو دەلێنی شهیتانی؛
 دیسان هاته خوارێ نێو سینگ و مه‌مکانی؛
 ئەگەر دەستی دهباغه‌لێ نا، ماچ ده‌کا هه‌ردک کولمانی.
 خاتوون ئەستی له‌ خه‌وێ وه‌خه‌به‌ر هات، پێی زانی؛
 گوتی: «بابانم به‌قورێ گه‌را، ئینجا به‌قایه‌ ده‌که‌م ئەتوو شه‌یتانی».
 گوتی: «گوله، ئەتوو دێیه‌ کن ئەمن چت پێ ده‌کرێ؟»
 گوتی: «ئامۆزا بۆ له‌ توو وایه، ئەمن منداڵم؟» گوتی: «کورپه‌ ئەتوو چی؟ ئەرێ وه‌للا
 منداڵی». گوتی: «ئامۆزا هه‌زێ بکه‌م، له‌ تووش که‌له‌گه‌تترم». گوتی «کوا؟» ئەگه‌ر
 فهرخ خۆی لێک کێشاوه،
 به‌قه‌ده‌ر خاتوون ئەستی درێژ بوو. خاتوون ئەستی ترسا گوتی: «وه‌للاهی شه‌یتان
 و رمووزنه؛ ئەمن به‌ده‌ستی ئەوه‌هی ده‌چم».
 فهرخ گوتی: «ئامۆزا! خۆ توو هه‌شتا ئەمنت نه‌دیوه». خاتوون جێبه‌جێ ئاشق بوو
 به‌فهرخۆله‌ی. فهرخ جێبه‌جێ له‌ قسه‌ی خۆی په‌شیمان بۆوه. خاتوون ئەستی حوکمی
 کرد گوتی: «ده‌بی بتبینم».
 «ئامۆزا! هه‌لسته‌ ئاوی ده‌سنوێژێ بێنه، ده‌سنوێژێ هه‌لگره». خاتوون ئەستی چوو
 ده‌سنوێژی خۆی هه‌لگرت، هاته‌وه‌ گوتی: «ئامۆزا! بێنه ده‌سنوێژت بشۆم» فهرخ
 گوتی: «نا ئامۆزا! ئەمن بۆخۆم ده‌سنوێژی خۆم ده‌شۆم».
 فهرخ که‌ ده‌سنوێژی خۆی گرت ته‌واوه،
 ته‌مه‌نای له‌ خولای ده‌کرد، له‌ پێغه‌مبه‌ری ده‌پاراوه،
 چارشێویکی به‌سه‌ر خاتوون ئەستی هه‌لکێشاوه.
 فهرخ تکای له‌ خاتوون ئەستی کرد: «وه‌ره‌ له‌و کاره‌ی بگه‌رێتیه‌وه‌ به‌دواوه»
 خاتوون ئەستی گوتی: «به‌و قورعانه‌ی خولا بۆ پێغه‌مبه‌ری هه‌یناوه،
 مه‌گه‌ر بمکوژی؛ ده‌نا ده‌س هه‌لناگرم، هه‌تا ئەتوو نه‌بینم به‌چاوه.
 چونکه‌ خه‌لق ده‌یانگوت شه‌یتان و شمهره‌ له‌ مامادی و ئامۆژنت به‌جێ ماوه».
 گوتی: «خاتوون ئەستی چاوه‌سه‌ریه‌ک دانێ» زلێکی لێ دا گوتی:

«چاوه‌لینه» گا و ماسی دی به‌چاوه.

گوتی: «سه‌ره‌لینه.» عه‌رش و قورش‌ی له‌به‌ر راوه‌ستاوه، ته‌ماشای کرد نووری
خولای ده‌گه‌ل فخرخۆله‌یه، جیبه‌جی زمانی شکاوه،
له‌سه‌ر کۆشی خۆی رۆنا، فخرخ خاتوون ئەستی به‌له‌ک چاوه،
خاتوون ئەستی ده‌لی:

«ئامۆزا! تۆبه و ئیستیخفار ته‌واوه
ئه‌لحه‌مدولیللا شیخه‌ رحمه‌تی خولای بۆ قه‌رار کراوه.»
ده‌ستیان ده‌ستۆی یه‌ک کرد، دمیان به‌دمی یه‌که‌وه ناوه،
خه‌نجه‌ری قودره‌تی له‌ باره‌گای خولای هاته‌ خوارئ ته‌واوه،
سه‌ری تیخی ده‌ نیوکی فخرخی دایه، ده‌سکه‌که‌ی له‌ نیوکی خاتوون ئەستی
راوه‌ستاوه.

ده‌ستیان بۆ یه‌ک کرد به‌سه‌رین، دمیان به‌دمی یه‌که‌وه نا له‌پشتینه‌ به‌ژیر بوون
بلاوه،
خه‌ویان به‌سه‌ردا باری ته‌واوه،
سبچه‌ینی که له‌ خه‌وی هه‌لستان خاتوون ئەستی گوتی: «بابه‌ بلا ئه‌و لانکه‌ به‌رین
به‌ولاوه،
فخرخ خۆ پیس ناکا، خاوینه‌ ئیحتیاجی به‌لانکی نه‌ماوه.
فیتری کۆشی من بووه‌ ده‌لانکیدا نابئ راوه‌ستاوه»
پریاندا لانکه‌که‌ی فریانداده،
دایانان مه‌ره‌خه‌س کرد، مواجی خۆی بۆ قه‌رار کراوه،
گوتیان: «فخرخ مه‌مکی ناخوا و ئیحتیاجی به‌که‌س نه‌ماوه.»
ئه‌توو وهره‌ به‌راتی خۆت وهرگره‌ هه‌تاکو سال ده‌بی ته‌واوه.
شه‌ش سالان فخرخی به‌خپۆکرد عه‌مه‌لی وه‌هیچ که‌س نه‌داوه،
ئه‌و بلا ده‌گه‌ل فخرخی پیککه‌وی چل شه‌وی شیخالی بوو ته‌واوه،
کوپی مام غه‌لیفه‌ی سواری ئەسپی خۆیان بوون، تاژیان ده‌ رسته‌ی ده‌کردن،

دهچوون دهیانکرد ره شه راوه،
 دهیگوت: «بلا سهرتیکی شیخالئی بدین، بزانی کهیفی چلونه، نهو قهراری چل
 شهوی بوخوی کردی بزانی له سهر قسهی خوی ماوه».
 دههاتنه سهر کانیی له شیخالیان دهکرد سه لاوه،
 دهیانگوت: «مام شیخال نهوا چل شهوهت تهواو کرد، قهرار و مهرداری حه ققی خوت
 بپروهه، بلا مائی مه له دواي توو بی، نهتوو زهحههتت کیشاوه».
 شیخال دهلی: نازانم بلیم چییه؟
 حه ققی من بهکی تهواو دهبییه؟
 ههتا کهنگی بهخوریی نهمن بچمه مه رییه؟
 نهگهر حه ققم دهدهنی ئیحتیاجم به دراوی نییه،
 نهگهر دهشیلیم عهیب و شووره بییه،
 نهمن بو دراوی نههاتووم مه تلهم شتیکی دییه،
 گوتیان: پیمان بلئی بزانی چییه؟
 گوتی: «قوربان! له گهرمینی له خزمهت سولتانی قهت پیاری وهک نهمن موخته بهر
 نییه؛

هیچ ئیحتیاجم به مائی دنیا نییه».
 گوتیان: «ئاخر پیمان بلئی بزانی جیههتی چییه؟»
 گوتی: «بابه نهگهر حزئی دهکهن بچمه مه ری بدهنی خاتوون نهستییه،
 نهمنیش دهچمه مه ری به گوره مه رگییه».
 گوتیان: «قسیکی ساغه؛ بلا بچینه خزمهت غه لیفه ی بزانی فه رمایشی چییه».
 کی بو؟ له کوری غه لیفه ی تازه لاوه،
 سه ری جلهوی خوئیان بهرده داوه،
 سه بر سه بر، له دهشتی گهرمینی دهیانکردهوه راوه؛
 ههتا روژ له هه موو شاریکی ده بوو ناوا
 دههاتنه وه مائی خوئیان ده بوون پیاره،

دهچوونه خزمهت مام غه لئيفه ي ئيكلاميان كيشاوه،
 دهيانگوت: «قوربان! شوانهكهن دهر وا. مهرهكهن بي ساحب ماوه».
 دهيگوت: «شوانهكه چي لي هات گه ليكي بدهني مال و دراوه،
 بچيته بهر مهري خوي ئه و شيخاله كه چه له ته واوه».
 كوري مام غه لئيفه ي گوتيان: «قوربان نايه وي مال و دراوه».
 گوتي: ئه دي ده لي چي؟ ده لي: «خاتون ئه ستيم ده وي، كي ل گهر دن و به له ك چاوه».
 مير ده لي: «رؤله! يا خولا له منو نه كه وي،
 قهت كچي من ره شيخاله كه چه لي ده كه وي».
 ده لين: «بابه چ بكهين ئه وه پاپه ي گرتووه،
 مهرهكه ي خورا يي كر دووه».
 ده لي: «رؤله! وه نه بي،
 مهري خورا يي كرد به كوني بابي.
 ئه من ميري شاري داوديه ي بم قهت كچي من بو پياوي وا نابي».
 هه لستان كوره كان له كن بابيان گه رانه وه به دواوه،
 دهچوون له دا يكي خويان ده كرد سه لاوه،
 دهيانگوت: «دايه كاريكي خراب قه وماوه،
 مه ركان به ره له دا يه پاپه ي له خاتون ئه ستي گرتووه ئه و پياوه».
 دا يكي ده لي: «رؤله! له رووم هه لمه گرن په رده ي حيجا بي»
 ده بي خاتون ئه ستي قوربه سه ر به ختي هه روا بي،
 هه تيوباري تووشي ئه ستي بووه، جه رگي دا يكي خه را بي؛
 قهت كچي من بو شواني نابي».
 له وي قسه يان نه بوو ته واوه،
 كوره كان هه سستان هه ركه س بو مه نزل خوي گه راوه.
 سبحه يني خه به ريان به شيخاله داوه:
 «سه بر بگره هيشتا كاره كه نه بووه ته واوه:

خاتوون ئەستی قايله، دايكمان پرزا نهكراوه،
ئەو مزگىنيه به شىخاله كهچهله دراوه،
گوتى: ئەلحهمدولليللا كارم راستى هيناوه».
شەو و پوژ هەراسى بە مەرى هەنگرتبوو، لە بژوینی دەلهوه پراوند، لە سەرىنچاوهى
دەدا ئاوه.

خاتوون ئەستی فەرخى بەخىو دەکرد تا شەش سالى دەبوو تەواوه.
خاتوون ئەستی بەبابى رادەگەيەنى:
«خولا هەلناگرى بەمندالى هەتا كەنگى دەمرىنى؛
فەرخۆله گەوره بووه دەفامىنى.
مەسلەعت ئەوييه بيهينه مەدرهسەى خزمەت مامۆستای بلا بخوینى».
مام غەلیفه وای جواب داوه:
«بە خاتوون ئەستی بلین ئەمن شارى داودیه م بەوى داوه،
جاری فەرخۆله م بو بکا گەوره و تەواوه.
هیشتا بو خویندى يهك دوو سالى ماوه».
خاتوون ئەستی گوتى: «تەماشای بابم كه، چەند فەقىر و بەستە زمانه
ئەتوو فەرخت نه ناسيوه دەلىى شەپتانه.
بەبى مامۆستاش دەرسى رهوانه».
مام غەلیفه گوتى: «ئەگەر وایه تەدارهكى بو بگرى، بو بکاته چراخانه،
پوژى جومعهى دەيهينه خزمەت مامۆستای ئىنشاللا تا دەرسى ببى رهوانه».
خاتوون ئەستی، ئەگەر وادەزانى لەسەر يهك دەبژيرى شوكرانى، دەلى:
«ئەلحهمدولليللا، كوره فەقىكه دەچپته قوتابخانى».
سبەهينى بهيانى دەنوینى،
پياو دەنيرى مامۆستا فەقیان تى دەگەيەنى:
«بە مامۆستای عەرز بکەن، ئىنشاللا فەرخ دپتەوه دەرسى دەخوینى».
مامۆستا دەلى ئەلحهملای خوښ رادەبرى گوزەرانه

گوئی به فهقیگانه
 «دهبیتته شیرنی خواردن لهو زهمانه؛
 مزگینیو لی بی فهرخنی کوری مامادی دیتته ئیرهگانه،
 دهگهلی دهبی خاتوون ئهستی کیل گهردنی چاو جوانه.
 جا فهقیینه هه موو مه بژیره وه شوکرانه»
 سبچهینی، رۆژ سهری دهرهیناوه،
 تدارهکی خاتوون ئهستی بۆ فهرخۆلهی گیراوه،
 له هه موو ردینسیپی و پیاوماقوولانی دهگێراوه:
 «ئهلهملای شوینی مامادی نهکوژاوه
 ئهوه فهرخۆله دهبهینه بهر خویندنی و سبچهینی بهیانی دهنوینی، پیاویکی زۆر
 زهریغه، عهدوان بهشهیجان و شمریان له قهلهم داوه».
 ئهوی خهلق دهیگوت: «ئهلهملای درۆیه پیاویکی زۆر زهریغ و تهواوه».
 ناردیجان چهندیان سهید و مهلا هیناوه،
 له مام غهلیغهشیان دهگێراوه،
 شیرنی و تدارهک بۆ مهدرهسهی رهوانه کراوه،
 چهند سپیاره بۆ فهرخنی تهواوکراوه.
 مام غهلیغه هات؛ رهپیش کهوت. خاتوون ئهستی فهرخۆلهی هه لگرت، شاری
 داودییهی بهجیوه تهواوه،
 هه مووی رووی ده مهدرهسهی مامۆستای دهکرد، وهژوورکهوتن، لی یان کرد
 سهلاوه،
 مامۆستا یهک پی له بهر مام غهلیغههی و ئهوه عاله مهی هه لستاوه،
 مامۆستا وا ئاوریکی داوه،
 گوئی: «خاتوون ئهستی! یاخولا بهخیری پی ئهوه فهرخۆلهت هیناوه،
 سهیری خهلقی چ شیتته، دهیانگوت: فهرخ بهخپو ناکرێ دایک و بابی نهماوه».
 هینایان سپیارهیان ده مست فهرخنی ناوه،

بهو دهستی سیپاره‌ی گرت، ئەو دهستیش قەڵەمه‌که‌یان ده مست ناوه .
 گوئی: «رۆڵه بخوینه». گوئی: «به‌لێ مامۆستا ده‌خوینم». .
 فهرخ ده‌لێ: «مامۆستا، ئەلف، ده‌لێ بی مه، ده‌لێ جیم ده‌لێ هی مه،
 ئەتوو که لاموللای خوار و سه‌رو بیته،
 هه‌تا مه‌عنای هه‌مانت پێ بلیمه». .
 ئەگه‌ر فهرخ ئەو قسه‌ی کرد ته‌واوه،
 شه‌قه‌زلیکی له‌ گوپی مامۆستای داوه،
 گوئی: «ته‌ماشای ئەرزێ بکه»؛ مامۆستا ئەو دنیای دی به‌چاوه،
 گوئی: «فه‌رخۆله زلیکی دیشم لێ ده». گوئی: «مامۆستا هیشتا حیسابت نه‌بووه
 ته‌واوه». .
 مامۆستای فه‌رمووی: «منداله؛ خاتوون ئەستی. ئیستا ئەگه‌ر پێ بخوینی سه‌فی
 ده‌بێ؛ هیشتا دوو سالی دی ماوه». .
 خاتوون ئەستی فه‌رخۆله‌ی به‌ئامیزی گرت، بۆ مانی گه‌راوه به‌دواوه؛
 فهرخ ده‌گه‌ل کاری خۆی مه‌شغووله و ده‌گه‌ل خاتوون ئەستی به‌له‌ک چاوه.
 له‌وئ بمینی گێچه‌لی شیخاله که‌چه‌لی ژیاوه.
 شیخال ده‌لێ: «چیدی ناچمه مه‌ری؛ هه‌ققم قه‌رار نه‌کراوه». .
 ویلداش شوانی هاته‌وه له‌ولاوه،
 هاتۆته خزمه‌ت مام غه‌لیفه‌ی، ئیکلامی لێ کیشاوه،
 ده‌لێ: «شوانه‌که‌مان رۆیی؛ به‌ته‌نی ئەو مه‌ره بۆ من نه‌ده‌حاواوه». .
 میر فه‌رمووی: «ئه‌دی شیخال چی لێ هات؟» گوئی: «قوربان! نایه‌ته مه‌ری ده‌لێ
 هه‌ققم بۆ قه‌رار نه‌کراوه». .
 گوئی: «چه‌ندی ده‌وئ بیده‌نی؛ چونکه شوانیکی چاکه» گوئی: «قوربان! ده‌لێ
 هه‌ققی من هه‌ر خاتوون ئەستی به‌له‌ک چاوه». .
 مام غه‌لیفه ناردی؛ هه‌ر چوار کوره‌کانی هاتن له‌ولاوه.
 گوئی: «ئه‌وه چ قه‌رار و مه‌داریکو ده‌گه‌ل ئەو شوانه حیزابه‌ی رۆناوه؟»

دهلّين: «ديسان ماني گرتووه، مه ركه به ره ه لدا كراوه.
 له دووي بنيرن بيته وه، دا ليره كاروباري بكين ته واوه.»
 له دووي شيخاليان نارد ته تهر و ئيلچييه:
 «بيته ئيره؛ بزاني كاري وي چييه.»
 دهياننارد له دووي شيخاليان دههيناوه.
 دههاته خزمهت مام غه ليفه ي، لتي ده كرد سه لاوه،
 مام غه ليفه گوتي: «دهلّين دوو پوژه مه رت به ره ه لدا كراوه؟»
 دهلي: «قوربان! هه تا كه نكي بچمه مه ري به قسه ي ناته واوه؟»
 دهلي: «مه تله بت چييه؟» دهلي: «قوربان! نابرووم لي هه لگيراوه،
 مه تله بي من هه ر خاتوون ئه ستييه.
 ئه گه ر ئه ويم ده ده ني، ده چمه مه رييه؛
 ئه گه ر ئه ويم ناده ني مائي دنيا يه م بوچييه؟»
 ئه گه ر ئه و قسه ي ده كرد و ده گه راوه به دواوه،
 له دووي كور و ژني خو ي دنارد، دههيناوه،
 مير گوتي: «به لان ئه و مه ري بفروشين؛ ئه توو بزانه چ په لپيكم لي گيراوه.»
 دهلي: «خاتوون ئه ستييم نه ده يه ي ناچمه مه ري؛ قهت بووه پياوي وهك شيخالم بي
 به زاوا؟
 ئه و مه ري نه فروشم، چاره م بر اوه.
 فهرخوله له جي دايك و باباني راوه ستاوه؛
 ئه من برام نييه، ئه و تا قه فرزند ه ي له پاش به جي ماوه.»
 كوره كان گوتيان: «بلا بيده يني؛ وهك سه گي هار بچيته مه رييه.
 بلا دايكم بچي، قايل بكا خاتوون ئه ستييه.»
 مام غه ليفه گوتي: «كوره! خولا هه لنا گري؛ ئه وه شاني من نييه.
 خاتوون ئه ستي بزاني، خو ي ده خنكي ني ديسان تووشي من ده بيته وه
 هه تيوبارييه.»

كورپهكانى گوتيان: «قوربان، بئلا دايكم بچى بزاني، سوال و جوابيان چييه.»
 دايكيان نارده كن شيخال و خاتوون ئەستيه.
 گوتى: «شيخال! بزانيم ئەتوو مەتلەبت چييه؟»
 گوتى: «رۆلە خاتوون ئەستى! ئەتوو جوابت چييه؟»
 خاتوون ئەستى دەلى: «دايه! بەخولاي خۆم دەكوژم. ئەوه مېردى من نيه.»
 گوتى: «شيخال! ئەوه مېردت پى ناكا. ئەتوو جوابت چييه؟»
 گوتى: «خانم! ئەگەر دەمدەنئ ئەمن دەچمه مەرى بەگۆرمەرگييه؛
 ئەمن تەمام نيه، ليرەى بەرم بۆ جييهكى ديه.»
 دايكى خاتوون ئەستى ئەو خەبەرەى هيناوه بۆ ميرييه:
 «دەلى حاشا و مادوللا؛ ئەوه مېردى من نيه.»
 دەلىم شيخال، ئەوه بۆ توو نابى؛ ئەو سەگبابە دەلى: ئەمن دەچمه مەرى بە
 گۆرمەرگييه.»
 نارديه كن كورپهكانى: «چ بكم، چاره چييه؟»
 كورپهكانى گوتيان: «بابم قابيل بى و قايل نەبى، خاتوون ئەستى هەر ئى
 شيخالييه.»
 داومانەتتى چاره نيه.»
 حوكميان كرده سەر خاتوون ئەستيه،
 دەبى هەر مېردى بكا بەشيخالييه.
 گوتى: «خۆم دەكوژم؛ قبوولم نيه.»
 دەچمه شكايەتى سولتاني ئەستەمبوولتى، دەبم بەعەرزچيه.»
 حوكميان لى كرد دەبى هەر مارەت بكهين بەيهكجارەكيه،
 دەيانناردنە كن مەلا و سوڤييه،
 خاتوون ئەستى هەموو رووى خۆى پچرييه:
 «خولا هەلدەگرى؛ بەزۆرم دەدەن بەشيخالە كەچەلييه.»
 خاتوون ئەستى هەلات، خۆى ئاويته كن بابييه:

«بابه! خولا هه لئاگرئ؛ ئه و گيچه له بو من چييه؟
بابه ديوته به قسه ي توم كرد ده كيشم هه تيوبارييه»
بابي گوتي: «رؤله! چ بكه م، هيچ ده سولات به چهنگي من نيه.»
گوتي: «بابه! دهنه ئه وه خوتو هه تيوي خوت؛ له و شارهي ده چمه شاريكي ديه.»
گوتي: «رؤله! كه يفي خوته؛ ئيختيار به چهنگي من نيه.»
دايكيشي حهزي ده كرد بيدهن به شيخالويه،
دا فخرؤله بي دايك و باب بيته وه خوراييه.
كورپي غه ليفه ي حوكميان كرد ته واوه:
«مه ر و مالمان خوراييه، بووين بو سو و به نناوه.»
حوكمه خاتون ئه ستي له شيخالوي ماره كراوه؛
قهول و قهراري گوڤه مه رگييه دان دراوه.
قهراري ئه وه هه ش كرا: ئه گه ر خاتون ئه ستي به رازي خوي نه بي، ده ستي لي
نه دراوه.
ئهوئي شه وي خاتون ئه ستيان ماره كرد، شيخال له خوشييان داوه تي كرد،
گه ليكي موخاريچ كيشاوه.
سبحه يني كه په نكي خوي به شاني دا بو ئيو مه ري گه راوه،
خاتون ئه ستي ده گريا، فرميسكي چاواني ده تگوت به حر و ناوه،
فه رخ ده يگوت: «ئه و گريانه ي مه كه ته واوه.
ئه له مه مدوليللا، ئه و كاره كراوه،
هه رچه ندي موشته ري دنيايه بو، ليت كشاوه؛
ئه و جار ئه من و توو ليك ده بينين مراد و مه خسوودمان ده بي ته واوه.»
ده ستي ده ستي خاتون ئه ستي ده كرد گه ليكي دلخوشي داوه.
سبحه يني كه روژ مه علوومي كرد كورپي ده مام غه ليفه ي ته گبيريان كرد: بچه كن
خاتون ئه ستي، به و كارهي نارازييه، گه ليك شيواوه؛
ژنيكي چاكه، كوڤره وه ري گه ليك ده گه ل فخرؤله ي كيشاوه.

ئەگەر نەھاریان دەکرد، ھەلدەستان لەجیی خۆیان، پیاویکیان دەناردە کن دایکییە:

«دایکم! تەدارەکی بگرە دین، دەچینە خزمەت خاتوون ئەستییە.
لێمان زیزبوو، چونکە بەھوکمان داوہ بەشیخالییە».
کوری مام غەلیفەیی کە لەوئ هاتن واوہ،
چەندیان کە یخودا و سەید دەگەلە خۆیان ھیناوە،
دەھاتنە خزمەت دایکیان، ئەویشیان رەگەلە خۆیان خست، دەچوونە خزمەت
خاتوون ئەستی لێیان دەکرد سەلاوہ،
دەگوت: «بەخیرین، سەرچاوی من، برای دەتەواوہ»
«ئەگەر ئەمن ھیندە خەرابووم، بۆ نەو دەکوشتم، ئەمنو بەشوانیکی کەچەلی
حیزباب داوہ»

دەیانگوت: «خوشکی! کاری خولایە و وا قەوماوہ».
دایکی زۆری دلخۆشی و دەلالەت داوہ.
ئەگەر وای دەزانی خاتوون ئەستییە،
دەلی: «برالە! ھیچ لەنگۆم نییە گلەیییە،
بۆخۆم بەدبەختم لەکن خولای چارەم نییە،
مام و ئامۆژنم دەمرن، تووشی ئەستۆم دەبی ھەتیوبارییە.
دیم جیئ دەبم، برای خۆم ھوکمێم لی دەکن، مارەم دەکن لە شوانیکی کەچەلی
خوئیرییە.

برالە ئەنگۆ خۆش بن، ئەمن دنیا ی فانیم بۆچییە؟
چیدی ھەتیوباری پی ناکرئ، ھۆوہتا. فەرخۆلەیی خۆتان بەرنە کن کەسیکی دییە.
چیدی ئەمەگی ناکیشم بەخۆراییی دەگەل ھەتیوی خەلقییە.
گوتیان: «خوشکی! بەشی خۆمان دا بەتوو شاری داودییە،
مەلی ئەمنی داوہ بەشوانی، بەشم بەملکیەوہ نییە،
خوشکی! ئەگەر لە فەرخۆلەش دەپرسی، ئەویش ئیختیاری بەمە نییە.

خوشكى! بلا بچينه خزمەت مام غەلىفەى بزەنن، فەرمانى چىيە»،
 گەلىكىيان داوھ دىلخوشىيە،
 گوتى: «برالە! بەخىرەن تازە سوال و جوابم چىيە؟»
 جا لەويان خواست مەرەخەستىيە.
 ھاتنە ديوانى مام غەلىفەى، ئىكلاميان كىتشا راوھستان دەست لەسەر دەستىيە.
 مام غەلىفە سەرى ھەلنەھىنا چاوى نەكردن لە چاويە.
 نايىپىك لەوئى رۆنىشت بوو گوتى: «قوربان! بۆچى لە كورەكانى ناكەى
 مەرەبايىيە؟»
 گوتى: نايب! جا ئەوھە يەكيان كورى من نىيە.
 ئىختىيارى شارى داودىھش بەچەنگى من نىيە.
 ئەوھ ئىرەشيان بۆ بەجى دىلم، دەچمە دەركى سولتانى ئەستەمبولئى، دەم
 بەعەرزچىيە.
 دەلىم قوربان! قەت ناحەقىم قبول نىيە،
 چوار كەسم لى پەيدا بوون، كەس نازانى، ئەوھ كوتىندەرييە.
 لىم بوونە لوتى و شەرابخۆر. لىيان داگىر كوردوم شارى داودىيە.
 تاقە كچىكم بوو بەھوكمىيان لى ئەستاندوم، داويانە بەشوانىكى كەچەلى،
 نەگبەتى خوئىرچىيە.
 ئەمن ناچمەوھ مەسكەنى خۆم چ جارى دىيە.
 سولتان دەفەرموئى ھەتا بۆخۆت ببى، كەس حەققى نىيە.
 دەلىم ئەگەر ئىختىيار بەخۆم نەبى دنىام بۆچىيە؟
 ئەگەر وابى، دەچمە ولاتى خارىچ، خزمەت شاھەنشاهى، مواجىبى خۆم وەردەگرم
 دەيخۆم بەدنجىيە»،
 جا بلا بچىنە سەر شىخالە كەچەل. دەلى: «خاتون ئەستى لە من مارەكراوھ،
 بۆچى نايەتە مەرييە؟
 ئەگەر ئەمن شوانم، ئەويش ببى بەبىرييە،

ئەگەر ئەو نايەتە مەرى، ئەمنىش بەرھەلداي دەكەم بىي خۇرايىيە،
 ئەگەر گوتيان: وەرە بچۆ مەرى دەلیم: بۆ دلای خۆم كىشا ئەو كۆپرە وەرييە.
 ئەمن لەنگۆ دەولەمەندترم. ئاغايتى من لە ئىنگۆ كەمتر نييە.
 ئەمن سەرباز و نيزامم لەنگۆ پترە.
 ئەگەر دەلین نايىترىنە مەرى. دەچمە دەرکی سولتانی ئەستەمبوولئى، بەحوکم ژنى
 خۆم دەستىنم، ئەوهم لەو كارەى چاكترە».
 ئەگەر ئەو خەبەرەى بەكورى مام غەلىفەى داو،
 كورى مام غەلىفەى بۆ دايك و بابيان گىراو،
 گوتى: «ئەو خاسىيەتى چىيە بىي بەبىرىكى تەواو،
 خولاً دەزانئى، لىي مارەكراو».
 ئەگەر ئەو خەبەرەيان دا بە خاتوون ئەستىيە.
 دەلئى: «خولايە! نەمكوژى چارەم نييە.
 قەت بوو شىخال شوان بى، ئەمن بىم بەبىرىيە
 ئەمن چلۆن قبول بکەم ئەو ناحەققىيە؟
 ئەو بى سوحبەتيا ئەم بەسەر هاتوو، ئەویش لەسەر فەرخى داودىيە».
 فەرخ گوتى: «ئامۆزا لەسەر ئەمن مەكە گلەيىيە
 ئەگەر شىخال شوانە ئەتووش بى بەبىرىيە.
 سبەھىنى تەدارەكى بگرە بچىنە نىو مەريە».
 دايكى خاتوون ئەستى گوتى: «هەتا حەوتويكى دى هيچ قەرارى چوونى نييە؛
 جارئ دەبى بچنە شيو و كۆلئى ناز و نازدار و خاتوون ئەستىيە».
 سبەھىنى نازدار دەلئى: «خوشكى، خاتوون ئەستىيە!
 ئەلحەملاي گەرە بوو فەرخى داودىيە،
 دەگەل خۆتى مەھىنە شيو و كۆلئى ھەموو عەيش و ئەدەبى پياوى دەناسىيە؛
 لە مالئى بەجئى بئە، بەسەعاتىكى دىننەو كەن ئەوييە،
 بۆمە عەيب و شوورەيىيە».

گوتی: «بهجی ديلم». خاتوون ئەستىيه .
 خاتوون ئەستى دەلى: «قوربانى بى مەيه سەراوى؛ ئىستا دىئەوه، تاوىكى دىيه». شانه و سابوون و تەشتيان هەلگرتىيه،
 هەموو پوويان كرده پازى كانىيه .
 وسو ئاغا چەند سالە ئەوه دەمرى له سووى خاتوون ئەستىيه،
 كۆشك و بالەخانەى لەسەر شەتى مرادان دروس كردىيه،
 ئەگەر چاوى كهوت بەخاتوون ئەستىيه،
 دەلى: «خولايه، ئاورم بەربووه دەجەرگىيه
 ئەتوو بزانه، خاتوون ئەستى بەسەرىنى شلكى تووشى ئەستوى بووه هەتيوبارىيه،
 يان سەرى خۆم دادەنيم، يان شارى داوديه چۆل دەكەم، يان بەئىزنى خولاي دىنم
 خاتوون ئەستىيه».

ئەگەر فەرخ هەلستا خاتوون ئەستى ديار نييه،
 دەلى: «هاوارم وهبەر خولاي، ئىدىكەم وهبەر رەبىيه!
 هيجى دى گىرنايم هەتا نەچمە كن خاتوون ئەستىيه».
 فەرخ له مالى هەستا، هات بەهەشتاوه،
 لىنگى دەدا دەتگوت كولاوى باهيناوه،
 ئەگەر گىبىيه پازى شەتى تەماشىا دەكا قسن لهوى كيشراوه.
 وسوى مەغانى لەسەر بانى راوهستاوه،
 بانگ دىلى: «فەرخۆله بۆ وا لىنگ دەدهى چت لى فەوماوه؟».
 دەلى: «وسو ئاغا له خەوى هەستام خاتوون ئەستىم لهكن نەماوه؛
 ئەوه له پازى كانىيه دەچم، لى دەكەم سەلاوه».
 وسو ئاغا دەلى: «ئاخ هەتا نەمردووم ئەو شەيتان و پمووزنە بەتلاوه».
 فەرخ چوو نيو قسنەكه، دەكونى بەرداندا تەماشىا دەكردن. ئەگەر نازى دى،
 چاوى لەسەرىهەك دادەنا؛ ئەگەر نازدارى دەدى، هەروا؛ ئەگەر خاتوون ئەستى دەدى،
 لەبەرى پىپىرا تەماشىا دەكرد هەتا تۆقى سەرى. لەنىو دىوار پۆنىشت، پىپى

بەلایەکیەوه نا، سەریشی بەلایەکیەوه نا؛ ئەگەر قەوەتی کردی، بەسەر خۆیدا
 ڕووخاند. زیراندی، هاواری کرد. ناز و نازدار و خاتوون ئەستی دەرپەڕین، ڕووت
 بوون خاتوون ئەستی بەسەری خۆی دادا، گوتی: «یا خولای موبارەک نەبی ئەو شیو و
 کولە؛ حەوت ساڵە هەتیوبارییە دەکەم ئەورۆ لێو کوشتم». هەموو وەبن بەردان کەوت
 بوو، بەردەکانیان لەسەر فری دا. وسوی مەغانی لەسەربانی تەماشای دەکردن،
 هینادەری. خاتوون ئەستی لەسەر کۆشی ڕۆنا، بەهاستەم نەفەسی مابوو. گوتی:
 «خوشکی وەختە خەلازبێ یاسینی کمان لەسەر بخویندایە؛ بەلا مندار نەبیتەوه؛ خولای
 هەلناگری» گوتیان: «چ بکەین بۆ فەقیتەکی، بۆ مەلایەکی؟ گوتیان: کەس دیار نییە
 وسو ئاغا نەبی؛ عەیب نییە بانگی بکەین». خاتوون ئەستی دەلی بۆ مردنی عەیب
 نییە، ئەوه نەجیمزادەیه کەم نییە».

بانگ دێلی:

وسو ئاغا! وسو ئاغا دینی،

گەرە عالەمی، لە خەلقی پەرژینی!

دەتوانی خەبەرێکم بۆ وە مام غەلیفە ی شاری داودیهی رابگەیهنی؛

دەشقهمی مەلایەک بنێری یاسینیکی لەسەر فەرخی بی دایک و باب بخوینی؟»

وسو ئاغا بانگ دێلی: «ناز و نازداری چاوبەنگییه!

هەرچەندی چاوم گێرا هیچ کەس دیار نییە».

ناز بانگ دێلی: بتبم بەقوربانی سەرە!

ئەگەر یاسینت لەبەرە،

پیت ناخۆش نەبی هەتا ئێرە وەرە،

نازی دەلی: «وسو ئاغا، گیانه!

لەبەر هەمانمان هەن ئەو سەفەرانه،

وەرە یاسینیکی بخوینە لەسەر فەرخۆلەیی بەستەزمانە».

وسو ئاغا گوتی «لێی گەرێ ئەوه گۆرم گا لە کۆل بۆوه؛ ئینشاللا خاتوون ئەستی

بۆ من دەبی». خۆی لە سەربانی هەلداشت، بەلینگدان هات. کچەکان هەرسێک

ڕووت بوون. پالیان وێکدا، ڕۆنیشتن، گوتیان «ئۆوهی ئابروومان چوو، هیچمان

بهخۆمان دانه داوه». خاتوون ئهستی دهلی: «ئهح! پهکم بهوهی کهوتووه، وسو ئاغا ئەمن دهبینی یان نامبینی». نازدار دهلی: «بلا پال ویک دهین، ئەوه گهیییه کنمان زۆر عهیب و شوورهیییه». فهرخ گوئی: «لهوهی پتر بپته پیشی گۆری بابی دهگیم». نازدار گوئی: «قوماربازی شهیتان؛ دهزانم لهسههه توو چم بهسههردی»

ناز بانگ دهکا: «وسو ئاغا! بتیم بهقوربانی چاوانه!

تهشریفت تهسیحی نهکیشی بۆ ئیرهکانه،

فهرخ شوکر چاکه؛ دهیگه پری زمانه».

وسو ئاغا که ئەو قسهی بیست تهواوه،

به ههناسه ساردی گهراوه.

گوئی: «حیزباب! لی نهگه را خاتوون ئهستی ببینم بهچاوه».

نازی و نازدار گه لیکیان فهرخۆله ماچ کرد، گوئیان: «برۆوه ئیستا ئەمه ده ئاوی ههآدینهوه، ئیستا دهگه پینهوه بهدواوه».

فهرخیان به پری دهکردهوه بۆ مائی، ئەگه گهیییه جی بهی قهیدییه،

بهقههواشانی گوت: «شیری بایم له کوئییه؟ دیار نییه».

ئامۆژنی گوئی: «یا شهیتان! ئەو شیرته بۆ چییه؟»

گوئی: «ئامۆژن دهچم دهینمهوه ناز و نازدار و خاتوون ئهستییه».

گوئی: جا ئەتوو بۆچی دهچی؟» گوئی: «ئامۆژنم هیچ ئاگای لی نییه».

نهوهکو وسوی مهغانی رییان لی بگرییه».

گوئی: «رمووزن! ئەو ئابرووچوونهت له چییه؟»

بۆچی له کچهکان نابی بهکیشکچییه؟»

فهرخ دهلی: «ههآبهت ئاگام لی دهبن، له من زیاتر هیچ کهسیان نییه».

ئهگه فهرخ ئەو قسهی بیست تهواو،

شیری ههآگرت و له خۆی پچاوه،

بهشاری داودییه دا بۆ سهه شهتی گهراوه.

ناز و نازدار و ئهستی تهدارهکیان گرت تهواوه،

لەسەر شانە و سابوون و تەشتی مەعرەكەیان بنیاتناو،
ئەمە چ قەرەواش و سەرسپیمان دەگەل خۆمان نەهیناوه،
چلۆن ئەو شانە و سابوون و تەشتەى بەرینەو بەولاوه؟

نازدار گوتی: «خوشكى! يەكمان شانەى هەلەگەرىن، يەكمان سابوون، يەكمان تەشت، دەپۆینەو بە مالى. هەرچى لە رتيه تووشى بووين، شەرى خۆمانى پى دەكەين: هەرچى لە هەمان جوانتر بوو، بەلا هيج هەلەگەرى». فەرخۆلە شيرەكەى لە خۆى بەستبوو، بەكووچەيدا هاتەخوارى. نازدار گوتى: «ئەلەملاى ئامۆزاي خۆمانە، شەرى خۆمان بەوى دەكەين. گوتيان: ئامۆزا گيان! وەرە شەرعمان بکە هەرچى لە هەمان جوانتر بين، شانە و سابوون هەلەگەرىن». گوتى: «کۆلو دانين، رۆنیشن، تا شەرعو بکەم». رۆنیشن، فەرخۆلەيان دەنيو خويان گرت؛ فەرخ گوتى: «لەخۆرايى نەبى هەر کەس جوانتى خۆى بللى جا ئەمنيش پيو دەلیم؛

نازدار، ئەتوو بللى». نازدار دەلى:

«ئەگەر نەمرم، بژيم، بمينم،

بسکان دابيلم، چاوان برپژم، کولمان بنەخشينم.

ئەگەر کليلى سينگ و مەمکان بترازينم،

دەبى مردووانت بۆ لە قەبران هەلستينم».

فەرخ گوتى: «نازى ئەتوو بللى». نازى گوتى:

«بەحەققى ئەوہى کەم خولايە!

«ئەگەر چاوان برپژم، کولمان بنەخشينم، بسکانم بکەم تاتايە،

حاجيانت بۆ دەگيرمەوہ لە مالى خولاي، لە پى کابەتوللايە،

نايەلم، چ تاقيان بچنە زيارەتى رەسولوللايە».

گوتى: «خاتوون ئەستى! نۆرەى توويە تووش بللى». خاتوون ئەستى دەلى:

«بەئاسمانى کەم، بەرۆژى،

ئەگەر بسکانم تاتاي بکەم، کولمانم بنەخشينم، بترازينم کليلى سينگ و مەمک و

بەرکۆژى،

تينيت بۆ دەستينم لە مانگى، تاريكى دەنيايە دەخەم، شەبەقت بۆ دەستينم لە

رۆژی».

فەرخ گوتی: «ئەو مردووی بمری، بۆ خۆشەویستی حەزرتی ئیسیای رۆحوڵلا یەك یەك زیندوو کراوەتەو، دەنا بەکەسی دی مردوو زیندوو نایتەو. پیاو هەتا پیر نەبی، دەست لە دنیا یە هەلناگری، ناچیتە حەجی؛ ئەگەر پیریش بوو، سەد هەزار جۆری بدەنی، ناگەریتەو. پیاویش ئەگەر حەزی لە یەکی کرد، هیچ ئیختیاجی بە مانگ و رۆژی نییە، تەماشای بکا؛ چونکە مانگ و رۆژ بەرەزای خولایە، هەربوو و هەر دەشبێ». ناز و نازدار گوتیان: «ئەمەگی خاتوون ئەستی بەهیچی نەدا». ئەوان شانە و سابوون و تەشتیان هەلگرت؛ رۆین. ئەویش فەرخ ئاویتە قەلاندۆشی خۆی، وەدوویمان کەوت بۆ مائی. هەتا ئەوان هاتنەو، دایکی تەدارەکی بۆ گرتن، گوتی: کچەکانم چوونە شیو و کۆلی ماندوو بوون، دەبی قاوەلتوونیان بۆ دروس بکەم». کچەکان هاتنەو. ناز و نازدار دەپیشدا بوون. گەینە جی؛ ناقایل بوون. دایکیان گوتی:

«رۆلە! ئەستی کوا بۆچیو دەگەل نییە؟» نازدار دەلی:

«کارمان گەلێک تەواو»

ئەو دەگەل کەلەگای خۆیەتی لە دوا یە بەجی ماو».

خاتوون ئەستیش گەیییە جی، لە دایکی کرد سەلاو».

دایکی دەلی: کۆنیم دەبەرکەن؛ کچەکەم دەگەل ئەو شەیتانە ی ئابرووی نەماو».

نازدار دەلی: حەو! خۆ کچەکەشت ئاگای لە خۆی بپراو».

نازی دەلی: نازدار، خوشکی! تووخوا لا چت لەو قەسە ی داو».

نازدار دەلی: هاوو! تازە ئەمە ئابروومان نەماو».

رۆنیشتن ویستراعتیان کرد تەواو».

ئەستی دەلی: چلۆن ئابروویان بردم، لە خۆم بابان شیواوی».

دەستی دەدا گۆزان، فەرخ لە قەلاندۆشی خۆی دەکرد، دەهاتە خوار ی بۆ پازی

سەراوی».

وسوی مەغانی دەیکەوت بەچاو».

چەند سەلە پێوهیە بیدوینی؛ هیشتا نەیدواندوو».

وسو ئاغا گوتی: «کەس دیار

نه بئى ئابرووم دهچى». ته ماشايى كرد دوو سى پياو دياربوون، حهايى كرد بيدويئى. خاتوون ئهستى چوو گوزهى پرکرد، گه راوه مالى. ههتا ئيواريى دانىشت. ئيواريى ههستا دهستى دا گوزان، گوتى: «عاجزم دهچمه سهراوئى»، فهرخوئه گوتى: «ئهنيش ديم» تيروكه وانىكى بؤ دروس كردبوو. سواري قه لاندوشى خوئى كرد؛ تيروكه وانكه هى له سهه سهه رى وى گرت. چوونه سهه ر ئاوئى، گوزه بان پرکرد و گه رانه وه. وسو ئاغا گوتى: «دهيدويئم به ته وهكولى خولايئى». بانگ ديلى:

خاتوون ئهستى خاتوون ئهستىكى نازدارى!

دهگه ل شىخاله كه چه لى خه سارى،

زه حمه تكتيش و رهنج به بارى.

قەت بووه به سهه رىنى شلكى، تووشى ئهستوت بووه هه تيوبارى.

چاوت ئهستيرهى رۆژئى، مه مکت سىوى خوسارى،

به ژنت به من بمىنى، به دارىكى له ليژى،

دهمت به من بمىنى به فينجانى قاوهى، مه مکت به من بمىنى به گۆى له زيژى.

ئاورم تى به ربوو، نابى سهه ر وه رگيرئى؟

ئهو هه تيووى، كون به گوو چييه به ملانى دهگيرئى؟»

فهرخ گوتى: «ئاموزا! ئه وه به من و به تو ده لئى».

خاتوون ئهستى ده لئى: «گووى خوارد له گووى بابى؛ سهگ ده وه رئى و كاروانيش

را ده برئى». فهرخ ده لئى: «را وه سته. ئينجا فهرخ بانگى كرد:

«وسو ئاغا، وسو ئاغا يه كى نه رى

دوور به دوور ده وه رى وهك سهگى مه رى.

ئه توو قەت ته رخی ناکه ی بوختان و به دفرى

ئه توو نازانى له بنه چه كه ی به كره مه رگه وه رى؟

توو را وه سته، تا ده زگتدا وه بکه م گوپكى ده شيت په رى».

وسو مه غانى له وپرا هه لات. فهرخ پئى كه نى گوتى: «ئاموزا! بوچ هه لات ئهو

حيز بابه؟» كهس نه يده زانى وسو ئاغا له ئه ولادى به كرىه، ههتا فهرخ ئاشكرای كرد.

خاتوون ئهستى و فهرخ چوونه وه مالى دانىشتن، ههتا سبه ينى. فهرخ خه وى لئى

کهوتبوو. خاتوون ئەستی دەستی دا گۆزان و هاته سەراوئ. فەرڤۆله وهڤه بهر هات، تیروکه وانه کههه هه لگرت، وه دوای خاتوون ئەستی کهوت. وسو ئاغا ئەوئ شهوئ هه تا رۆژ خهوی لی نه کهوت.

گوئی: «دهبی فەرخی ببینم. دامینی بگرم، ئەو قسهی ئاشکرا نهکا؛ ئابرووم دهچئ له دنیا یه. مه گهر لیره دانەنیشم بچمه ولاتی بهسرایه».

ئەگەر فەرخی گهییبه پشت مائی وسو ئاغای، خاتوون ئەستی گهییووه سەراوئ. پنچیک دوودرک فیسقییکی دهنیوی دابوو؛ فەرخی ته ماحی بوو بیکوژئ. فەرخی دهگه ل وی مه شغوول بوو. وسو مه غانی چاوی لی بوو؛ هه رای کرد، هاته خوارئ. فەرڤۆله ته ماشای کرد وسو ئاغا هات؛ زۆر ترسا. زۆر ترسا، گهییبه و به ئامیزی هه لی گرت. فەرڤۆله پری هه رتک چاوانی ئابوو. وسو ئاغا فەرڤۆله هه لگرت و برديه ماله خوی گیرفانی پرکرد له میوژ و له خورما. گوئی: «رۆله ئەو قسهی کردت، مه یکه جاریکی دی». گوئی: «وسو ئاغا! ئەتوو مه له ئەمنیش نایلیم». وسو ئاغا گوئی: «فەرڤۆله! بۆ خاتری توو ئەوا خاتوون ئەستیم به خوشکی خۆم قبول کرد». گوئی: «وسو ئاغا! ئەوه ئەتوو بووی به برای من». دهستی برایه تیان پیکدا بوون به برا. فەرخی هاته وه زگ فیسقه کههه بیکوژئ. خاتوون ئەستی له ولارا هاته وه، فەرخی ئاویته سه رسانی خوی؛ چوونه وه بۆ مائی. رۆنیشتن به خوشیئی. هه وتویکی چ باس و خه بهر نییه.

دیسان بۆوه گنچه لی شیخالی، دیته وه سه ر خاتوون ئەستییه،

ده لی: «ئەگەر ئەمن شوانم ئەو ببیته وه بییرییه،

«دهنا حاشا مادوللا! ناچمه مه رییه».

غه لیفه حوکمی کرد: «رۆله! دهبی بچی بی به بییرییه».

گوئی: «بابه! فەرخی به رم. یان به جیی بیللم له شارییه؟»

گوئی: «رۆله! فەرڤۆله هه ر دهبی دهگه ل ئەتوو بی؛ خو چ دایک و بابی دیکه ی نییه».

ئیستریکیان قه رار کرد بۆ خاتوون ئەستییه.

دهگه ل قه ره واشیک و پیریژنیکی سه رسپییه،

دهگه ل چه تريكي به غدایييه .
 هه موو رۆژي سوارى ئه و ئیستره ی بی بچیته نیو مه رییه .
 شیخال دلای به و قسه ی خو ش ده بی، ده لی: «ئوه ژنی منه به یه کجاره کییه
 ئه و جار ئینجا مه ری خو م ده له وه ریتم به بی ته خسیرییه» .
 هه موو رۆژي مه حه لی چیشتانى ده بووه ته واوه ،
 ته داره کیان بو ده گرت و ئیستریان بو ده رهیناوه ،
 سوارى ئیستریان ده کرد چه تری له سه ر راگیراوه ،
 ده چوو له شیخاله که چه لی ده کرد سه لام و سه لاوه ،
 شیخال ده لی: «ئه توو فه رخۆله ت بو ده گه له خو ت هیناوه؟»
 گوئی: «چ بکه م، هه ر له دووم ده گری، دایک و بابی نه ماوه»
 رۆده نیشت و مه ریان له بیتر ده داوه ،
 ئه وى رۆژي گه رانه وه به داوه .
 شوانان به شیخالیان گو ت: «ئوه ژنی توو نییه، ئی فه رخۆله یه به ئه مانه تی له توو
 ماره کراوه» .

گوئی: وه لّاه! سبحه ینى مه رگی ده که م ته واوه»
 رۆژ گه یشته مه حه لی چیشتانى
 خاتوون ئه سستی ده دا فه رمانى:
 «ئیستره که ی بیننه ده ری، پیاو کارى خو ی بزانی»
 ئیستریان بو هینا ئه و جار ه
 خاتوون ئه سستی لى ده بوو سواره
 دیسان بو کن شیخاله که چه لی ده هاته خواره
 سه لامى له شیخالى کرد؛ شیخال له وى نه کرد پرسیاره .
 له بو ی داده نا نان و ژه هره ماره ،
 گوئی: «ئهورۆ ناییلّم فه رخ له چه نگى من ببی قوتاره» .
 مه ریان له بیتر ده دا شیخال سویندی خو ارد سى جاره:

«ههركهسيك بهرخيكي له لاي پروا، سي جاري لي ددهم بهو داره»
 ئەگەر مەريان هاوێر دەکرد، بەرخيک دەريه پري له لاي فهرخۆلهي ههژاره.
 خاتوون ئەستي خۆي فری ديدا، دهیگرتهوه ئەوجاره
 وه عەرزى دهکەوت، نهیدهما ئیختیاره
 شالواری ههڵدهکرا، کراسی بلند دهبوو، ههموو بهدەنى دياره.
 شيخال گوتی: «فەرخى دهکوژم ئەوجاره».
 دەستی رەق دهبوو پیتی ده عەرزى نهیدهکرد کاره.
 فهرخ که ئاوپى داوه تەماشای دهکا له عەرزیه خاتوون ئەستیه نازداره
 کهلهکهی و رانی ههموو دياره،
 دهلی: «بەرخم بەرخى پیره مەپى
 یا رهبی سەرت وه هەزاري گەپى
 وه دەرت خستوون پەنجە و پانیه ی لیلوپه پى
 بەرخم بەرخى بهرانی!
 عەمرم به پیریش هەر جوانی،
 له بۆ فهرخۆلهت وه دەر خستوو پەنجە و پانیه ی بلقیسای سولهیمانی.
 بەرخم بەرخى شهکی!
 بهرکهتت بکهوێته عەمرى دهگهڵ کهلهکی.
 له بۆ فهرخى بی دایک و بابت وه دەر خستوون پەنجە و پانیه ی دهوی مهلهکی».
 ئەگەر فهرخ ئەو قسهی دهکرد تهواوه
 خاتوون ئەستی لهسەر جیى خۆي ههستاوه.
 پری ديدا فهرخى لهسەر ئامیزی خۆي پوناوه.
 دهلی: «ئاخر لهسەری توو دەبم بۆسو و بهنناوه».
 بۆ سەر رازی کانیه هاتنهوه، تەدارهکی مالى گیراوه.
 شيخال لهوی رەقبوو دهستی راوهستاوه
 پیتی له عەرزى نایه بهدواوه.

دوو گورگان سەریان لە مەری دەسوێتە ناو
 بۆیە مەحتەلن، ئەگەر بیری بگەڕێنەو بەولاو.
 تەدارەکی خۆیان دەگرت، بیریان دەیانگوت: «شێخاڵ، مائاوا»
 ئەگەر ئەوان دەڕۆیین، ئەو گورگانه بۆ مەریان ڕاکێشاو
 هەروا بیری بوو، رووی خۆی دەرنی، دەیگوت: «مەری مە نەماو
 ئەو گورگە بردی، بۆ دەنگی ناکا ئەو پیاو؟»
 گوتیان: «مال خراپ! ئاخر دەستی ڕەقبوو، دوعای فەرخى لى کراو».
 خاتوون ئەستی تکایى لە فەرخى دەکا، دەلى: «بلا ئەو گورگانه بگەڕێنەو
 بەدواو».

فەرخ بانگ دەکا: «گورگا! ئەى جووتە گورگی دە کەنعانى!
 بە ڕەزای خولای ئاسمانى
 وەرن لە مەرى من ببژێرن؛ بەرن بیکەن بە کەباب. ئەو لەجیاتى زەکاتىم دانى.
 ئەى جووتە گورگەى ساحیبى بەراتى!
 وەرنە پێشێ شێخاڵە کەچەل دەستى ناگاتى
 یەکی چاک ببژێرن، بەرن دەرى خولایرا ئەو لەجیاتى زەکاتى».
 کى بوو لە جووتە گورگی دە جندییه
 دەهاتنە خوارى بەگورجییه
 هیچ نەترسان لە شێخالییه.
 یەکی چاکیان بژارد ڕایانکێشا بەبى تەخسیرییه
 دەلین: «ئەو زۆر حەلālە هەم زەکاتە؛ هەم مالى شێخ فەرخییه.
 خولای رىسقى ئەوروى داینى؛ کەرەمدارە بۆ رۆژىکى دییه».
 بیریان جلهوى ئیستریان دەگرت، دەیانگوت: «فەرخۆله! دوعایین بۆ بکە لە
 ڕەبیبییه

شێخاڵ دەست و پى خوش ببەو، بچیتەو مەرییه؛
 دەنا گورگ پى فیر بوو قەت یەکی نامی نییه».

فهرخۆله ته مه نای ده کرد له خو لایه؛ هه زه ته جوبرائیل ده هاته کنی
به یه کجاره کییه

گوته: «فهرخۆله! جارێکی دی دوعای مه که له که سی دییه»

فهرخۆله ته مه نای ده کرد له جوبرائیلیه،

دهیگوت: «ته خسیری من نه بوو دهستی لی هه لئه گرتم خاتوون ئهستییه».

بو مائی ده هاتنه وه فهرخ و بی رییه.

ژنیک بی دین بوو، ئه وه مروه ته مه ولوود سوراحیه

شهیتانی کرد له فهرخی فه قیر و له خاتوون ئهستییه

دایکی خاتوون ئهستی جنیوی دا به فهرخییه

گوته: «ئه وه نه قلی بابی گۆر به گۆر هکهی ده کا، ئایروم به ری له شاری داو دییه

وه لاهه قاعه! رۆژیکی دی نابی ئه و شهیتانه ی ده گه ل خۆت به رییه مه رییه

شێخا ل چاکه له هه یفی ئه وه ی خۆی نه کوشتییه».

خاتوون ئهستی ده گریا، ده پارا وه،

فهرخۆله ی ده سه ر کۆشی خۆی دانا وه؛

هه ر چوار برای هاتن له ولاره.

گو تیان: «ها خوشکی! بوچی ده گری، چت لی قه وما وه؟»

گوته: «براله! ره بی خولا گیرم بن هه ر له من خراب قه وما وه.

ئه منو ده گه ل که چه لێکی ده ته رازووی نا وه،

ئێستا دایکم هه موو رۆژی ده مکا بو سو و به ننا وه،

ده لی قایل نیم فهرخۆله ی به رییه نیو مه ری، چونکه ئه و رۆ گورگ له مه ری دا وه».

گو تیان: «خوشکی! دایکم بو هینده خرا په؛ جا چی به سه ر فهرخی فه قیره وه دا وه؟»

برایه کی دی گوته: «دایکمان چ قسان بکا، وه بزانی سه ری تا شرا وه».

سبحه ینی به یانی دا، بی ری خری و نه وه بو مه رییه.

دایکی خاتوون ئهستی گوته: «قه ده غه یه نابی فهرخۆله بجی چ جاری دییه،

ئه و رۆ ده چین ئه من و خاتوون ئهستییه».

خاتون ئەستی گریا: «خولایه! ئەمن چارەم چییە؟
 فەرخ بەجی بمینی، دەمری بەبی کەسییە»،
 فەرخ بەدزی بەرێ کرد بۆ مەرییە،
 دایکی پیتی نەزانییە.
 دوو بە دوو سوار دەبوون لە ئیستری خاتون ئەستی دەگەڵ دایکییە.
 رەپیشیان کەوتن بیرییە.
 تەماشایان کرد فەرخۆلە دەروا لە بۆ مەرییە،
 بەتاقی تەنیی؛ کەسی دەگەڵ نییە.
 دایکی وەرگەرپاوه، سی چوار چەپۆکی دا لە خاتون ئەستی،
 دەلی: ئەوه خەتای تۆیە ئەو شەیتان و ریموزنە رپی وەبەرە خۆی گرتییە
 هەتاوکی دەگەینە فەرخۆلە بەیەكجارەکییە،
 ئامۆژنی لێی دەدا. ئیستری وەسەر دەپەراند پیتی بریندار دەبوو، خۆینی لێ دەبوو
 جارییە.
 خاتون ئەستی خۆی لە ئیستری فری دەدا سویندی دەخوارد دەگوت: ناچمە
 مەرییە
 دەچمەوه کەن غەلیفەیی بابم، لیت دەبم بەعەرزهچییە،
 بابم فەرخۆلەیی بە من داوه بەئەمانەتییە
 ئەگەر ئەتوو فەرخۆلەیی لەو چۆلەیی بکوژی، جا من لەکن بابم جوابم چ دەبی، بۆم
 دەبیتە روورەشییە».
 دایکی گوتی: «قەحبە! وەرە سواربە برۆین بۆ مەرییە».
 گوتی: «ئەتوو برۆ، بەخیرچی؛ ئەمن فەرخۆلەیی ناکەم خورایییە.
 دەبی بابم بەو قسەیی بزانی، دەنا بۆ من دەبیتە غەیانەتییە؛
 لەسەر حەوتوو و چلوان بوو، ئەمن ئەوهم بەخۆکردییە».
 دایکی گوتی: «وەرە. سواربە؛ ئەوهش لەگەڵە خۆت بیئە؛ قەت کەلەگای وا نییە».
 خاتون ئەستی سوار دەبوو. پیلی فەرخۆلەیی دەگرت، دەی ئاویتە سەر شانییە.

تووشی دروئیکی بوو. فهرخ له پشتهوه بوو. پری دا دروهکهی پچری، بردی له
 پشتهوه وهبن کلکی ئیستریی دا. ئەگەر ئیستر دروهکهی گهیییه؛ کلکی ئاویته سهره.
 درووی دهکونی راچوو. ئیستر درهپری ئەوبهر ئەوبهره.
 ئەگەر ئیستر ههلات بهولاره
 هیندی خوئی له دار و بهردی داوه
 ئاموژنی فری دها، لهوئی بهجی ماوه.
 فهرخ دهستی دها ههوساری ئیستری، جلهوی کیشاوه،
 ئیسترهکهی راگرت، دروهکهی لهبن کلکی دهرهیناوه.
 ئەگەر چوووه سهر ئاموژنی، زمانی شکاوه.
 خاتوون ئەستی بهسهر خوئی دها، گوتی: «دایکم نهماوه».
 فهرخ پیی پیکهنی، وهسهر پشتی گیراوه.
 خاتوون ئەستی دهستی دهستوی فهرخی کرد گوتی: «دایکم چاک بکهوه؛ ئاخیر
 روژ کهمی ماوه؛
 ناگهینه مهپری؛ لیمان عاجز دهبی ئەو شیخالی مال شیواوه».
 فهرخ گوتی: «ئاموژا! بلا لیره بی ههتا لهولارا دهگهرینهوه دواوه».
 دهلی: «ئەگەر بۆم چاک نهکهیهوه کویرم دهبی ههرتک چاوه».
 ئەگەر ئەو قسهیان لهوئی کرد تهواوه،
 فهرخ له خولاهندی عاله میان دهپاراوه.
 ئەگەر شوئیکی له دایکی خاتوون ئەستی داوه.
 بوو به بهردیکی شین رهنگی مهخلووقی نهماوه.
 خاتوون ئەستی و فهرخ سوار دهبوون؛ سهبوونی گهرمینن دههات لهولاره؛
 خاتوون ئەستی گهرمای بوو عارهقهی لی دهتکاوه.
 فهرخ گوتی: «بانگی شه مائی کهن بی لهولاره».
 فهرخ بانگی دهکرد: «ئەی رهیبی عاله می، بینای چاوانه!
 ههزهرتی جویرائیل بنیره کن بالوولی دیرانه،

شەمال مەرەخەس بکری بیته ئیرەکانە .
 ھەراسان بوو ئەستی کیل گەردنی ھەنیە پانە ،
 سەبوونی گەرمینی پیتی نادا وچانە .
 ئەگەر فەرخ لە خولای دەپاراو ،
 بە رەزای خولای شەمال مەرەخەست کراو .
 ئەگەر شەمال ھاتە خوارئ ، ھیند بەھوکمە ، کیوی گەورە گەرەھێ تیک داو ؛
 ھەرچەندی خیز و بەردی بلندان بوو ، ھەمووی ھینا ، لە سەر و چاوی خاتوون
 ئەستییتی کرد بلاو .

خاتوون ئەستی دەلی: فەرخۆلە ، ئەو چ مەکرێکە دەرتھیناوە؟
 دەلی: «بە شەمالی بلیم ، بگەریتەو دەواو» .
 خاتوون ئەستی دەلی: «منەتیکە لەسەر شانی منت داناو ؛
 درەنگە ، بیری گەینە مەری ، مەر نەدۆشراو .
 «خراپم لی قەومی ، دایکم لەوی بەجی ماو» .
 فەرخ دووبارە لە خولای پاراو ،
 شەمال ھیدی کرد ، بۆ مەرپیان ئاژواو .
 ھەتا گەینە شیخالی لییان کرد سەلاو .
 دابەزین بەپەلەپەل ، مەریان لە بیژ داو .
 تەدارەکی خویان گرت . ئەوی رۆژی خاتوون ئەستی گوتی: «شیخال دەولەت زیاد و
 مائاوا»

شیخال گوتی: «خاتوون ئەستی! ئەمن ئاغام ، لەبەر ئەتوو شوانم؛
 ئەگەر لەبەر ئەتوو نەبی ، براکانی توو بە نۆکەری خۆم دەزانم .
 لەبەر عیشقی توو کەرکی کوردی ھاتۆتە شانم ،
 کەلاشی دۆمی وا لەپیانم .
 یاخولاً! بەخیری سەر چاوەکانم» .
 ئەگەر گەرانیو بەدواو ،

خاتوون ئەستى دەستى دە پشیتىنى فەرخۆلەى ناو،
 دەلئى: «وہختە لە سوئیى دایکم کوپىرم بئى چاوه.
 ئەگەر نہگەینە دایکم خراب قەوماوہ».
 فەرخۆلە دەلئى: «ئامۆزا لئى گەر زۆرم رق ھەئستاوہ.
 «دەربەندى خۆم نيم، ئەگەر ئیستر پئى لە من ناوہ.
 ھەیفى وەى دەمکوژئى، لەسەرى من لە تووى داوہ.
 ئەگەر ليم گەرىئى، دەبئى ھەروا بەرت بئى، ھەتا دنيا دەبئى تەواوہ».
 خاتوون ئەستى دەلئى: «وا نابئى، حورمەتى ئى منیش و ئى تۆش بە دایکمەوہ
 ماوہ».

ئەگەر ھات گەییە دایكى، خاتوون ئەستى گەلئک گریاوہ.
 فەرخۆلە گوئى: «لئى گەر؛ ئەوہ فەسادە شارى داودیئەى تئک داوہ».
 خاتوون ئەستى دەلئى: «ئەگەر دایکم چاک نەبیتەوہ، ئەمن کوپىرم دەبئى ھەرتک
 چاوه.

ئەگەر چووینەوہ باجم نالئى، دایکت بۆ نەھیناوہ».
 فەرخ ھاوارئى دەکا: ئەى خوولای لایەزانە!
 ئەوجار بۆ خاترى من بئتە زوبانە».
 ئەگەر شوئىكى لئى دا. بوو بە دئلە سەبئىكى رەش ئەو بەستەزمانە،
 جا سەبوونى گەرمئىنى لئى دەدا، بۆچوروكى لە پشئى دەھات، ھئندەى
 دەركئىشابوو زوبانە.

ئىستر پئىكى لئى دەنا دەرىدئىنى ھەر چوار سمەلۆكانە.
 ھەتا گەینەوہ قەراخى شارى داودیئە،
 دەلئى: «فەرخۆلە ئامان! ئەوہ ئینساف نئى
 باجم دەپرسئى: دایکت کوانئى، ئەو سەگەو بۆ چئىئە؟
 وەرە چاکی بکەوہ بۆ خاترى خوولای و رەببئىئە»
 ديسان بۆى دەپاراوہ لە رەببئىئە؛

حەزرەتی جویرائیل دەهاتە کنی بە قاسیدییه،
 دەیگوت: «هەر دوغایهکی ئەتوو کردت خولای لێی قبوول کردییه»،
 ئەگەر فەرخ شوێکی لە ئامۆژنی دا روح هاتەوه بەرییه.
 جنیوی دەدا بە فەرخۆلە و بە خاتوون ئەستییه.
 سوار دەبوون دەچوونەوه شارییە.
 ئەو بیدینه دەچۆوه کن کورەکانی لە فەرخ و ئەستییان دەبوو بەعەرزچییه.
 کورەکان گوتیان: «دایە ئابروومان مەبە دەیبەتلین بەدزییه،
 ئەگەر مام غەلیفە بزانی ئاسارمان دەبرییه،
 لەسەر فەرخۆلە بەسەرماندا وێران دەکا شاری داودییه»،
 فەرخۆلە وای گوت بەخاتوون ئەستییه:
 «ئامۆزا! نەترانی، ئامۆژن لێن بوو بەعەرزچییه.
 ئامۆزا! ئەمن دەڕۆم ئیدی کەلکی تۆم نییه.
 ئەگەر لێرە بم سەرم دەبرن بەیەكجارهکییه.
 سەفەرم سەفەریکی ناتەواوه؛
 «ئامۆزا! دەولەت زیاد و مال ئاوا»
 گوتی: «بۆ کوێ دەچی، بەمندا ئیم بەخێو کردی ئەمنی بابان وێرانی»
 گوتی: «ئامۆزا! دوور ناچم. دەچمە مائی و سوی مەغانی»،
 فەرخ لە جیی خۆی هەلستاوه.
 دەگەل خاتوون ئەستی بانگی خوشیان لێ داوه،
 فەرخ لێی دا رۆیی گوتی: «مالئاوا»
 گوتی «برۆ، بەخولات دەسپێرم. بەهەموو لایهکی ئەمنو دە مست شیخالە کەچەلی
 ناوه.

فەرخ هەلستا چوو مائی و سوی مەغانی.
 خەبەریان دا بە وسو ئاغای لە مالەخۆی پیتی زانی.
 بەپیرییهوه هات بۆخۆی و بەخیزانی.

ئەگەر فەرخ دەچوو لەوچ دەکرد سەلاوہ.
 وسو ئاغا يەك پى لەبەرى راوہستاوہ.
 گوتى: «قوربان! ھەرچەندى مالى ھەمە، ئەوا دام بەتوو لیت نەزراوہ.
 وسو ئاغا نۆكەرېكە لەپېشت راوہستاوہ.
 ئەوہ مالى تۆيە، ھېچ تەوہلوقى منى بەسەرەوہ نەماوہ»،
 ئەگەر تەماشايان کرد، مانگى موبارەك وەدەرکەوت پەمەزانە؛ تەواوہ.
 ھەموو کەس کەوتە سەرپايى پەمەزانى.
 خوشى کەوتە مردووى گۆرخانى.
 ھەتا بېست و ھەوت لە پەمەزانى بوو تەواوہ،
 مام غەلیفە کەولیک و جوانو ئەسپىكى بوو، لەبەر کورەکانى بە فەرخۆلەى نەداوہ؛
 لەمىژە ئەو جوانو ئەسپە بۆ فەرخى ھەلگىراوہ.
 مام غەلیفە دەلى: «چ بکەين لە پەمەزانى؟
 ھەر کەسپىكى مزگىنى مانگى موبارەكى بۆ ھىناىام، ئەو جوانو ئەسپ و کەولەم
 دەدانى».

وا دەلین رېدین سپى و مەلتيه:
 «قوربان! ئەورۆ بېست و ھەوتى مانگىيە،
 ھەتا سى رۆزى دى، ھەيھوو! لەکوئيە»
 ئەو خەبەرە بەفەرخى و وسو ئاغاى دراوہ.
 وسو ئاغا گوتى: فەرخۆل ئەورۆ بېست و ھەوتى مانگىيە؛ مامت جوانو ئەسپىك
 و کەولیکى بۆ مزگىنى مانگى موبارەكى داناوہ»،
 فەرخ گوتى: مانگ مانگىكى تەواوہ؛
 عەسرىكى تەمىزە فەسلىكى مەلا بانگى داوہ.
 فەرخ و وسو ئاغا وەسەربانى کەوتن، چاويان لە ھەموو دنيايى گىراوہ؛
 ھەرچەندى خەلقى داودىيە، بەرەو پرووى مانگى مونەوہر راوہستاوہ.
 خاتوون ئەستى کوندەيىكى ھەلگرتبوو بۆ چۆمى ھات واوہ؛

فەرخ گوتى: «وسو ئاغاى گيانە!
 بلىن بەخەلقى خولاي ساحب ئيمانە،
 ھەركەس بۆ جيرانى خۆى بەرى رۆن و برينج و كاسە جيژنانە».
 خاتون ئەستى چوو كوندەى پركرد ھاتەوہ لەولاوہ،
 كوندەى وى خراببوو دلۆپ دلۆپ ئاوى لى دەتكاوہ،
 وەبەلەكى خاتون ئەستى دەكەوى بەلەكى ھەموو تەپكراوہ.
 فەرخ دەلى: «تەماشاي ئەو كوندەى كە، ھەيائى لەكن نەماوہ؛
 ئەمن لازمە دەگەل ئەوى بكەم شەر و داوا».
 وسو ئاغا دەلى: ئەوہ بى سەر و ئەزمانە چى دەگەل توو پى نەكراوہ.
 فەرخ بانگ دىلى: ئەى كوندەم كوندەى بەرانى
 ەمرم بەپيريش ھەر جوانى،
 ئەگەر شەرمى لە من ناكەى، بترسە لە يەزدانى.
 بوو لە من تەر دەكەى پەنجە و پىيى بلقيساي سولەيمانى.
 كوندەم كوندەى بزنى،
 يا رەببى قەت كىردى قەسسايانو ھەلنەگىرى لەسەر گەردنى
 ئەتوو بۆ لە من تەر دەكەى پەنجە و پانيەى دەوى شەكرەژنى
 كوندەم كوندى پانىرى!
 بتگانى نەخۆشى رەشەگوپىرى
 ئەتوو بۆ ئاوى لە كۆلى ئەوى شەكرەژنى دەبوپىرى
 كوندەم كوندىكى نادانە!
 گوشتى تۆيان نەخوارددە چ كافر و موسلمانە
 ئاوى بۆچى دەبوپىرى بەخاتون ئەستىيە غەيانە.
 وسو ئاغا تەماشاي مانگى مونەوہر بكە؛ ئەوہ لە ھوت تەبەقەى ئاسمانە،
 فەرخ دەلى: «وسو ئاغا چ بكەين لەوى رەمەزانى؟»
 «ھەرچى بكەين ھەرايە، بەغەيرەز شوكرانى.»

بلا مزگیننی مانگی موبارهک بدهین به مام غه لیفه‌ی ده پیش هه‌موو که سیدا بزانی
 مامی خوّمه هه‌ر ئەو خه لاسم ده‌کا له ته‌نگانی،
 جا مزگیننی به‌رین بو مام غه لیفه‌ی، ئا‌غای شارییه».

مام غه لیفه ئە‌گه‌ر وای ده‌زانییه،
 له مانگی مومباره‌کیان دایه مزگیننییه،
 ناردی که‌و‌ل و جوانو ئە‌سپی نارد به‌دیارییه.

فه‌رخ که‌و‌لی دا به وسو ئا‌غای جوانو ئە‌سپی قبول کردییه.
 ئە‌و‌ی ئە‌سپ و که‌و‌لیان هینابوو، خه‌لاتی کردن به‌نه‌جیمییه،
 گوتی: «عه‌رزی مام غه لیفه‌ی بکه‌ن، روح و سه‌رم هه‌ر ئی وییه».

ئە‌و‌ی شه‌و‌ی له مزگه‌وت و خانه‌قایه ته‌گبیریان رو‌ناوه،
 له‌به‌ر خو‌لای ده‌پاران‌ه‌وه سه‌له‌واتیان لی داوه،
 سبچه‌ینی که‌ نو‌یژی ره‌مه‌زانیان ده‌کرد، نانی هه‌موو که‌سی دراوه.

کورپی مام غه لیفه‌ی چوونه خزمه‌ت بابیان، پاره‌ستان ته‌واوه.
 ده‌لین: «بلا، بچین فه‌رخ‌ۆ‌له‌ی بئینی‌ه‌وه. ئابروومان نه‌ماوه،
 له ماله‌ وسو ئا‌غای، به‌ینه‌للا پیاو‌یکی ته‌واوه».

مام غه لیفه‌ گوتی: «ئە‌گه‌ر له دوو فه‌رخی ده‌چن به‌یه‌کجاری،
 ده‌بی هه‌مووتان خزمه‌تی بکه‌ن به‌قه‌ننه‌داری.

بئته‌وه رو‌نیشی به‌گه‌وره‌ی شاری».

کورپی مام غه لیفه‌ی له بابیان قبول کرد ته‌واوه.
 له هه‌موو که‌خودا و سه‌ید و مه‌لایانیان گئیراوه
 هه‌موو بو ماله‌ وسو ئا‌غای ده‌هات ته‌واوه.

وسو ئا‌غا به‌پیریانه‌وه هات ئیکلامی هه‌موویانی کئیشاوه.
 گه‌ینی، که‌وشی فه‌رخییان له‌سه‌ر سه‌ری خو‌یان داناوه؛
 ده‌لین: «قوربان! گه‌وره‌یی شاری داودییه‌ی به‌توو دراوه.
 ئە‌وه کورپی مام غه لیفه‌ن گه‌وره‌یی توو قبول کراوه».

كوتيان: «وسو ئاغا چ دەفەر مووی له بۆ مه؛ ئەمه دهگه رینه وه چ كاری دیمان نییه».

فهرخۆله گوتی: «حاشا و مادوللا؛ نامهوی ئاغا یه تی شاری داویدییه؛ ئەمن له ماله وسو ئاغا ی دانیش تووم به نۆكه رییه»

وسو ئاغا دهلی: «پیم ناکه وی ئەمن هیچ به شم به سه ر ئەو مال و دهوله ته وه نییه».

فهرخ دهلی: «قەت ناچمه وه نیو شاری داویدییه ی جاریکی دییه».

دهوی هه موو گه رانه وه به بیكه ی فییه،

فهرخ دهلی: «وسو ئاغا! چوونه وه بۆ من چوونه وه عه یب و شووره یییه».

ئه گه ر لیره ش بی سه حه ت بم، ده چمه مالی خالم ئەوا له شاری شامی میری وا نییه»

که یخودا و کوری مام غه لیفه ی هاتنه وه به دوا وه،

موژ ده یان به مام غه لیفه ی دا وه.

گوتی: «لێی گه رین هه تا راده بری شه ش له شه شه کانی؛

ئینشاللا ده بیه نمه وه سه ر مه کانی خوی هه تا هه موو که س پی بزانی».

کوری مام غه لیفه ی به دزی بابیان و خاتوون ئەستییه بۆی هه لده که نن زیندانی؛

شه وی فه عله ی به ز پریک به کری ده گرن هیچ که س نازانی قه ت وچان ناده ن له گل کیشانی،

هه تا رۆژ ده بیته وه، فه سلێ مه لا بانگدانی.

ئه گه ر شه ش له شه شه کانی چوون ته وا وه

کوری مام غه لیفه ی دیسان هاتن له ولاره

چوون، ئیکلامی فهرخۆله یان کیشا وه

که وشیان له سه ر سه ری خویان دانا وه.

فهرخ ئاوپریکی به وسو ئاغا ی دا وه

ده یگوت: «وسو ئاغا نازانی چ قه وما وه؟

ده بی هه ر بچمه وه، دا وه له منیان رۆنا وه».

له جيئي خوي ههستا كهوشيان بۆ روناوه
 وهدهر كهوت بۆ ماله مامي خوي گهراوه.
 خاتوون نهستی تاماشاي كرد، ئيجههه ئاموزاي و براي هاتن لهولاوه.
 خاتوون نهستی نهيزاني زينداني بۆ دروس كراوه.
 دوده مييدا موسلمانتيك هات، خه بهري به نهستی داوه.
 خاتوون نهستی دهلي: «واي كويزم بي چاوه!
 له قسهي نهنگو دنا هر نه وهندهي له سهر دنيايه ماوه».
 ههراي ده كرد، ده زوي به ده رزيه وه كرد، جاميكي ئاو هينا، تبي ناويت، له سهر
 ربي دانا. فهرخ نه گهر چاوي بي كهوت گوتي: «نه وه ده زوه كفنم بي ددروون؛ نه وه
 جامه زيندانه تبي ده كهوم، تيدا ده خنكييم. نه و ناوهش پيم ده شوون». نه گهر واي
 چاويپي كهوت، مستيكي له ده مي خويدا، خوين هاته خوارئ؛ گهراوه. گوتيان: «قوربان
 نه و خوينه چ بوو؟» گوتي: «نازانم! ده چم ده مي خوم ده شووم». گوتيان: «قوربان! نه و
 خه لقه هه موو نو كهري تويه. ده مي خوت له مالي بشو». گوتي: «نا نه من عه مبه ليم،
 ده بي بچمه سهر شه تي داوديهي. نهنگو رونيشتن، ئيستا ديمه وه». نه گهر له وان
 ره دبوو، ده مي خوي به ده سترهي نه سترهي ههراي كرده ماله وسو ئاغاي. وسو ئاغاي
 گوتي: «قوربان! چ قه و ماوه؟»
 فهرخ ده لي: «وسو ئاغاي گيانه!
 نه مگوت كوري مامم ده گه لم غه يانه
 جوانوو نه سپه كه م بۆ بينه ده ري، نه من ده روم ليره كانه.
 ده گه ليان ده رنابه م، هه مووي شمر و شه يتانه.
 وسو ئاغاي ده لي: «سه رت له سهر داده نييم، فهرخو له گيانه!»
 فهرخ ده لي: «چاره م براه، وسو ئاغاي گيانه!
 ده بي بروم ليره كانه».
 جوانووي فهرخيان هيناده ره،
 لي بي كه ن زيني موخته به ره.
 بيينا ركييف كه وته سه ره،

دهلئى: «وسو ئاغا دادەبەزمەو، بەخۆرايىيە ئەو سەفەرە
 شىرەكەى باجم بۆ بىننە دەرە،
 جوانو ئەسپەكەم بۆ بگىپرن ئەو سەر ئەو سەرە
 كى بوو؟ لە فەرخۆلەى نازدارە،
 شىرى بابى وەچەنگ كەوت ئەو جارە
 دەستى دايە، بۆ يەختەخانەى مائە مامى چووه خوارە،
 دەركى كردهو، چوو، لە تەويلەى گرتى قەرارە.
 بەتەويلەيدا هات، لە رەفيسكەى هەموو ماین و ئەسپانى داو،
 قەت يەككى بەساغى نەماو.
 هەلات و بۆ مائە وسو ئاغاى گەراو،
 پىي دەرکىفى نا، وەسەر زىنى كەوت تەواو،
 دهلئى: «وسو ئاغا! گىچەلە، بۆخۆم و بۆ تۆم بنیادناو».
 مەیتەر و میرئاخوړ ھاواريان برد بەهەشتاوه
 خەبەريان لە مام غەلىفەى و لە كورانيان دەگىراو.
 كورى مام غەلىفەى دەنگى لەشكریان دا هاتن لەولاوه.
 ئەگەر وسو ئاغاى وا دەزانى زىي دەبەرکرد مەتالى دە دەستى هەلكىشاوه
 خرمى خۆى هەموو بانگ كرد، لە پىش كورى دە مام غەلىفەى راوہستاوه
 سویندى بە كەلاموللايه خوارد: «ئەگەر هاتوون فەرخى بكوژن، ناپەلم، يەك يەك
 سەرى بچىتەو بەدواو».
 هەموو دەيانگوت خىرە؛ ئەمە خزمەتى دەكەين. هەر گەرەيه ساحب ئىختيارە.
 هەر زەرەرى لە خۆى داو.
 فەرخ گوتى: «وسو ئاغا پىي ناوئى دەولەت زياد و مالى ئاوا».
 پكىفى لە جوانووهكەى دەدا؛ ئەمەگى خاتوو ئەستىيى لەسەر بوو، تۆرى بەسەر
 هەرتك چاوان كشاوه.
 خەبەر بە خاتوون ئەستىي دەدرى، دەلئىن: جوانووهكەى كويز بوو، پىي بۆ هيچ

کوئی سہرہدہر نہکراوہ .
 خاتوون ئہستی گوتی: «بلا بمکوژن لەسەر فەرخی». بانگ دیلی: ئہی جوانوولہ،
 جوانوولہی سہری سالان!
 پەنگت دە کلکی دەدەم، خەنەت دەگرم دە بژ و یالان.
 پوچی خۆمت نەزر دەکەم، ئەگەر فەرخم بو دەرکەمی، لە دەس دژمنان لە دانگەمی
 مالان.
 ئہی جوانوولہ جوانوولہی سەر ھۆزان!
 چرای چاوی خۆم فرزەندی رەش بۆزان
 پوچی خۆمت نەزر دەکەم، ئەگەر فەرخم بو دەرکەمی لە چەنگ دژمنان، لە دەس
 ئامۆزان.
 ئہی جوانوولہ، جوانوولہی گوفتاری!
 پەنگت دە کلکی دەدەم، بژانت دەگرم لە ژەنگاری
 فەرخم بو خەلاس بکەمی، بو شاری شامی بچیتەوہ خواری
 ئەگەر خاتوون ئہستی گەردنی جوانوولہی ئازا کرد و پوچی لە دنیاپە پووی کردە
 کویتسانی و کتو سہرایە
 لەویندەری بەفر نایداتی ریتگایە .
 ئہوا لەشکری دی لە دوایە،
 وسو ئاغا ھەروا دەگەلیانە، سویندیان لی دەخوا بە کەلاموللایە
 دەلی: «نابی ئیلاقەمی فەرخمی بکەن، ئەمەگم دەچی بەزایە» .
 فەرخ بانگی بەفری دەکا:
 «بەفری کویتسانی! گەلیک بەفریکی نادری»
 بووی بەجەردە جابر، ری لە موسلمان و ریبوار دەگری
 نایەلی میوان بگاتە ئاوەدانیە، مەنزلیکی پەیدا بکا، لە تینوان نەخنکی، لە برسان
 نەمری» .
 بەفر دەلی: «فەرخۆلہ، چرای چاوانم

ئەمن خانەخویم ئەتووی میوانم
 ئەمن بەرەزای خوڵای بینای چوانم
 بەرەگەتی ئەرز و ئاسمانانم.
 لەوێش بەدەرەوێ پوژی هەرچی بەگیانم؛
 لە وی زیاتر، دەرمانی نەخۆش و بیووردارانم،
 فەرەخ دەلی: «بزانم چلۆنم لی هاتۆتە مۆلەکی، هەر نەخۆشیکی تۆ تەلەب دەکا،
 پەیبی! لی بییە کۆخە و برک،
 لی بییە دە کەلەکی. هەر نەخۆشیکی بەتوو پاس دەبیتەو، هەلنەستی لەوی
 کەونە لیفۆکی.»

ئەگەر فەرەخ دیسان ئاوری دەداو،
 لەشکری شاری داودیەیی ئاوا بەداو،
 وسو ئاغای دەپیش دایە، بەیداغی پراکیشاوە.
 فەرەخ هاوار دەکا: یا ساحبی عەرز و ئاسمانی!
 پەیبی! خەلاسم بکەیی لەوی تەنگانی.
 پەحمی بەوی کرد ساحبی عەرز و ئاسمانی
 هەور دەچریکینی، هەلی کردە شەمالی، لی دا لە گۆپال بارانی.
 هەتا دوو سەعاتان باری تەواو
 لە پاشان خوڵا پەحمەتی کرد، دنیا پۆشەن کراو
 لە هەموو زینو و بانوان هەلستا سیلاو
 فەرەخ ئاوری وەدوای خووی داو
 لەشکری شاری پالی وی داو
 دەلی: «بەخوڵای دەمکوژن سەفەرم ناتەواو
 خاتوون ئەستی چاوی بەلەکم لی بەجی ماو»،
 شەتی داودیەیی پری هاتوو لە سیلاو،
 فەرەخ ئیختیاری لی برا، ملی لە شەتی داودیەیی ناو.

فهرخ چوو ده شه تیوه، وسو ئاغا دهستی به قورعانی داداوه
 سی جاری که لامولای کرد ته واوه،
 دهلی: فهرخ له شهتی داودیه بخنکی، نایه لم عهبدیکو بگه ریتته وه بهدواوه.
 پاکانو سهرده بریم شاری داودیهی ده کهم بلّوه.
 خولا فرسه تی جوانوی فهرخی داوه
 گه ییبه بهری ئه وه بهری چهنگی له سهر دیواری روناوه
 چوم رای دها خواری، قهوه تی نه ماوه.
 که لینیکی خولا بهوی دا، دهستی ئاویته سهری، فهرخ نیوی هیئاوه
 هیزی له خوی دا، فهرخ که وته بهیاری، لینگه چه کمیکی ده رکیفیدا ماوه
 فهرخ خلاس بوو جوانوکهی برد ئه و ئاوه
 فهرخ دهلی: «له شهتی مرادی په ریمه وه
 جوانوله م چوو به زینه وه
 به پی و چه کمه زی رینه وه
 خاتون ئهستی لیره نیبه بیگیرینه وه».
 فهرخ ده رپتیبه کی جاوی ده پندا بوو. پیه کیشی پیخواس بوو ده رپتیبه کهی ته ریبوو،
 له لاقانی ده هالا، پیوه بیان ماندوو بوو؛ فهرخ دهلی:
 نه هه رازت له به ربی شه قاویک
 نه کوئت پی بی گهزه جاویک
 نه پوول قه رزداری هیچ کهس بی قوشه دراویک».
 فهرخ دهلی: له ورپۆ به دهر هیچ میوان به شهتی داودیهی نه کا ئیختوباری
 نه خوی به خانه خوئی ده زانی، نه له میوان و پیواری ده کا پرسیار
 له ورپۆ به دهر کهس به شهتی داودیهی نه کا متمانی
 نه پرسیار له میوانی ده کا، نه خوی به خانه خوئی ده زانی
 ره بی شهتی داودیهی خولا گیرم بی ئه وی رۆژی خولا ده کا دیوانی.
 له ورپۆ به دهر هیچ میوان به شهتی داودیهی نه کا ئیختوباری

نه خوځی به خانه خوځی ده زانی نه له میوان و خانه خوځی ده کا پرسپاری
 په بیی له ناهی من سی مانگهی به هاری نه بی چوړی نایت لی نه یه ته خواری
 چ بکه م نه من به ناچاری
 بانگیکم وه بهر خو لای، یه کم وه بهر جه بباری».

فهرخو له خهوی به سهر دا باری،
 جوانووی فهرخی له ده ریا وده رکهوت به یه کجاری. به فهرخو له نه ده زانی له کوپیه،
 بوپه گریا به زاری، شه مال که هات بیی فهرخی بو جوانووی هینا به یه کجاری.

نه گهر بیی فهرخی کرد ته و اووه
 لینگیدا هه تا چوو له سهر فهرخی راوه ستاوه
 گوتی: «هه لی ناستینم، خه مگینه، شاری داودیهی لی به جی ماوه
 خه مناکه له خاتون نهستی هه لپراوه».

دهستی به له وه پری کرد له ووی راوه ستاوه
 پیره بارگینیک نه خو شه چند ساله ده رکه اووه
 له چو ل و بیابانی له وه پراوه
 نه گهر جوانووی فهرخی کهوت به چاوه
 له سهر را دیته خوار بو شه تی داودیهی ده یگوت: «بزانم کپیه له ووی راوه ستاوه؟»

جوانوولهی فهرخی نه وی کهوت به چاوه
 گوتی: نینشاللا ناوه دانیه کم به و گیانده به ره، وه چه ننگ ده که ووی ته و اووه
 نه گهر پیره بارگین هات له و لاوه
 جوانووله نه گهر ته ماشای کرد، گوتی: هه و خو نه وه گوله ده رکه اووه
 ده گه ل جوانووی فهرخی دهستی کرد به شه ر و داوه
 هه رچهند به دهنی جوانووی فهرخی هه مووی پچراوه
 جوانوولکه سهر سمیکي وه فهرخی هه لداوه
 فهرخ له خه ووی هه لستا ته ماشای کرد هه موو به دهنی جوانوولکه ی پچراوه.

ده لی: «خودایه! حه ققی من و شه تی داودیهی بکه ته و اووه!»

ئەمن چ بکەم دەگەل شەتی داودیەى شەتیکى بى ئامانە
لە منى ئەستاند ئەو جوانوولە بەستەزمانە
بزانە چیان لى کردووہ ماسى و نەھەنگانە».
ئەگەر ئەو قسەى کرد تەواوہ،
پیرەبارگین ئاخیکى ساردى ھەلکیشاوە
دەلئى: «خولایە! نەمزانی فەرخۆلەیه، وام لە جوانوولەى کرد، کویرم بى ھەرتک
چاوە».

خەجالەت بوو، لە راستەخۆى گەراوہ،
فەرخ بانگ دەکا، دەلئى: «بەھاران، گەینە بوھاران
ئەو پیرەبارگینى ئەگەر نایەنى دوو پاران
نەبوو، بئىھە کن ئەمن بۆت بچمە بارەگای خولایى وەک تەکاكاران؟
ئەتوو بۆ لە جوانوولەى من دەپسینى پۆست گۆشت و دەماران؟»
فەرخ بەپیرەبارگینى دەلئى: «ئەگەر پیاو پیاوى بکوژئ
ئەگەر چووہ مائى نابی دەگەلى بەئىنچەت بئى.
ئەگەر پیاو ژنى لە پیاوى ھەلگرتئ، ئەگەر چووہ مائى، دەبى دەگەلى بەسوفەت بئى
پیرەبارگین! ھەرۆ، ھەرۆ؛ ھەتا لە دنیاىە زیندوووى، ئەو دەرە لەسەر تايپەى ئەنگۆ
ھەر موسەللەت بئى»

فەرخ جوانۆکەى ھینا، سەر شەتى رايگرت.
لە فەرخى غەریبى ناتەواوہ
ھەر ئاوى ھینا، بەپشتى جوانۆکەیدا کراوہ،
ھەتا ھەمووى دەشووشتن تەواوہ.
خولای رەحمى دەگەل کرد ھىچ برین لە بەدەنى جوانووى وى نەماوہ.
سبحان ئەلەزى سەخخەرە لەنا ماكونى سەخخەرە لەنا موکرىنینه^(۱).

---

(۱) لام وایە ئەو ئایەتە بئى کە لە کاتى سواربووندا دەبخوینن بۆ ئەوہى نەکەون: «سبحان الذي سخر
لنا هذا وما كنا له مقرنين». ھیتمن

فەرخ زىنى خۆى دىنا دەيكر له جوانولهى نهخشينه
دهيگوت: خولايه بۆ شارى شامى له كوئرا بچينه؟
فەرخى رووى كرد بهولاه
تەماشاي كرد: جەنگەل و قاميشە راوستاوه
جووتىك رەشيشەى دەخوين، لەبەر ئەوان جوانوو پى پى سەرەدەر نەكراوه.
فەرخ بانگ دىلى: «رەشيشە، هۆى رەشيشە!
بۆچى لىرەو داناوه ساز و چەقەن و هەزار پيشە؟
رەشيشە ئەنگۆ نادرن
بوون بەجەردە، پى پى له موسلمان و پىبواری دەگرن
نايەن موسلمان بگاتە ئاوه دانييه، مەنزىكى پەيدا بکەن، له تينوان نەخنکين، له
برسان نەمرن.

رەشيشەى زەنوئيرە!
ئەو سالل حەوت سالل رىو دەبەست بردووه لىرە
ئەتوو نەترانيوه ئەو ماشووقەى توو چاويكى كوئيرە؟
ئەگەر رەشيشەى ئەو قسەى بيست تەواوه
دهيگوت: «واى! تيرىكى لى دام جگەرم براوه
ئەوسال حەوت سالل ئەمن دەگەل ئەوهى مالم پىكەوه ناوه».
رەشيشە نىرەكە نەيزانى بوو، مئيهكەى چاويكى كوئيرە. هەلستا چوو، تەماشاي
كرد بزاني فەرخ راست دەكا. ئەگەر چوو تەماشاي كرد؛ وايه. بەتەپلى سەريدا
نووسا، چەرمى سەرى دەنيو چاوان كرد.
مئيهكە زىزبوو لى دا رۆيى. نىرەكەش وا رۆيى فەرخ رىزگار بوو لهو جەنگەلەى.
گەييه ئاوه دانيانه
مەنزىكى دەگرت ئەو بەستەزمانه
دەيكردهوه نوئى شىوانه
دهيگوت: «خولايه! چيان لى هات ئەو رەشيشە فەقيرانه!

دهلین: «فهرخوڼه دیتته ئیره. ههوت سالان دهبیتته میری شامی لهوی زیاتر هیچ کهس نییه».

ئهگهر خالی ئه و قسهی دهبیست بهیهکجارهکییه
ههلهدهستا، دهگهرا بهههرچهندی کهبخودا و ردین سپی شارییه:
«ئهری ئهنگو چ میری دی و قبولن، یا قبولو نییه؟»
کهبخودا جوابی وییان داوه بهسهحیه:
«سهه میری دی بی لهتوو زیاتر کهسمان قبولو نییه».

سبچهینی بهیانی داوه
میر ههلی گرت کهشکوئیک، دارعاسایهکی تهواوه.
هههرچهندی مهنزلی ساحب مهنسهبان بوو، ههمووی گهراوه
دهیانگوت: «میر خیره وات لی قهوماوه».
دهیگوت: «خولا خیران کا، دهلین: میریک دی لهولاه».
دهیانگوت: «هیچ میرمان قبولو نین، ئه و کهشکوڼ و عهسایهی بگیرهوه بهداواوه».
میر بهقسهی خه لکی دهگهراوه،
پینسهه زیری بو مهولوودی پیغهمبهری تهعین کراوه
که میری شامی بهفهقیر و زهلیلانی داوه.
ئهگهر ئه و لهوی بهرقه رار کراوه
جوانوولهی فهرخیش لهوی دهحهساوه
برینهکانی پاک چاکبوونهوه، تووکیان دههیناوه.
دهیهینا زینی دهکرد، له خولاوهندی عالمیان دپاراوه:
«ئهمن بو شاری شامی دهچم بو ماله خالم، خاتوون ئهستی قهلهندهر چیی لی
قهوماوه؟»

ئهگهر ری و بههه خوی گرت، بو شاری شامی هاته خواره
گهرمای هاوینی لهوی دهیکرد کاره،
له خوی و له جوانوولهی برا ئیختیاره

دهیگوت: «یا ره‌ببی عالهمی! هاواره!
 بیابانه واحیدهلقه‌نده‌هاره».
 هرچه‌ندی که‌وی کو‌یستانی بوو، هم‌موی بو خزمه‌تی فهرخی ده‌هاته خواره
 ئه‌وبهر ئه‌وبهر تیک ده‌په‌رین ده‌یانکرده‌وه هاواره.
 جوانووی فهرخی ری‌ی دهرنه‌ده‌کرد، له‌بهر ئه‌وان له‌ عهرزی نه‌یده‌کرد کاره.
 فهرخ ده‌لی: «به‌هاره چ له‌ ره‌ون!
 موتریبی ده‌ کیوانم که‌ون
 ئه‌ویش دین، ره‌پیش جوانوله‌ی فهرخی ده‌که‌ون.
 به‌هارم چ له‌ ره‌و دین!
 قهرچی ده‌ کو‌یستانم که‌و دین
 که‌وی کو‌یستانی، گه‌لیک نادرن
 ره‌ببی، شه‌واره و لی‌ دانین به‌داوو بگرن
 ده‌ قه‌فه‌سی دومانو بکه‌ن، دیو دیو پی‌ بگه‌رین، قرانو هه‌لگرن
 قه‌ت کیردی قه‌سابانو له‌سه‌ر گه‌ردنی هه‌لنه‌گرن
 بوچی ری‌ی له‌ جوانووی فهرخی بی‌ دایک و باب ده‌گرن؟
 نایه‌لن بگه‌نه‌ ئاوه‌دانیکی، بلا له‌ تینوان نه‌خنکین، له‌ برسان نه‌مرن
 یا ره‌ببی هه‌ر بالیک برۆن، ده‌ به‌فری بکه‌ون، راوکه‌ر بووگرن».
 ئه‌گه‌ر فهرخ ئه‌و قسه‌ی کرد و گه‌راوه
 هه‌رچی که‌و بوو له‌ راسته‌خوی گه‌راوه.
 فهرخ لی‌ی ده‌خوری بو شاری شامی‌ی ئاژواوه.
 فهرخ ده‌گریا له‌و چۆله‌ی به‌سته‌زمانه
 ده‌یگوت: «هیچ که‌س نییه‌، ده‌گه‌لی بکه‌م قسانه
 ده‌چم له‌ ماله‌ خالم ده‌بم میوانه.
 خالم له‌کنم نامکا به‌خودانه
 ده‌بمه‌ دژمن و بیگانه

نازانم ریتی شاری شامیتی ئی چهند شهو و پوژانه»،
 کئی بوو له فهرخی نازداره
 دهگه‌ل جوانۆکه‌ی دههاته خواره
 تووشی ده‌بوون کاروانی و پیبواره
 له ریتی شاری شامیتی ده‌کرد پرسیاره.
 ده‌یانگوت: «مندالی فه‌قیر، به‌سته‌زمانه!
 کوا شاری شامی لیره‌کانه؟
 له کوئی ده‌رده‌چی به‌و جوانووه‌یه‌وه؛ ئه‌وهه نابری مه‌نزلانه»،
 فهرخ ده‌یگوت: «ده‌یگه‌می به‌ئیزی خولا و په‌سوولانه»،
 خالی وی له شاری شامی خه‌به‌ری بیستییه
 ده‌خه‌ویدا پتیان گوتییه
 ده‌لی: «نابی هیچ کهس له‌و شارهی راگیرئ به‌میوانییه
 هه‌تا سالیکی دی له‌و شارهی میوانم قبول نییه»،
 میر قه‌رار و مه‌داری دانا له شاری.
 له‌کنه‌ خۆی فهرخ دیته‌ ماله‌ خالی به‌خه‌مخواری
 فهرخ غه‌مگین بوو ئه‌وی پوژئی؛ ده‌لی: «چ بکه‌م، له‌ من غه‌ریبی
 خاتوون ئه‌ستی به‌جی ماوه‌ فرمیسیکی له‌ چاوی دی بۆ خۆمی بۆم ده‌گریی به‌زاری،
 چ بکه‌م نه‌ به‌پیا‌ده‌یی ده‌گه‌می نه‌ به‌سواری
 له‌ کۆلانا‌ندا ده‌مرئ به‌هه‌ژاری»،
 فهرخ راست بۆ شامی ده‌هاته خواره
 ده‌یگوت: «جوانووله! برۆ، ئه‌و فکرانه‌ نایه‌ن به‌کاره
 بچینه‌ شاری شامی بگرین قه‌راره
 بزانی، که‌نگی په‌حمه‌تمان له‌ باره‌گای خولای بۆ دیته‌ خواره»،
 میری شامی ده‌لی: «چ بکه‌م، هه‌لگرن جیی خه‌می؟
 بچن خه‌لکی شامیم هه‌مووم بۆ بنووسن، پاکی مووچه‌ و مواجی ده‌ده‌می

دیمه شاری، له ماله یه کی دی میوانم،
 میر دهرسی، دهلی دی دهخوا ئه و نانم!»،
 ئه و قسانه یان بو میری عهرز کرد و گتپراوه
 جارپان راکتیشا، هه موو له شکر خرپراوه
 ئه و بهر ئه و بهری رتیه کووچه ی سهربازی راکتیراوه،
 فهرخ هات له ولواوه،
 به هه ردووک دهستانی له و عالهمه ی کرد سلواوه
 حوکمی میری بوو، کهس جوابی نه داوه.
 فهرخ زوری زگ به خوی سووتا به سته زمانه
 دهلی: «خاله مه خوی لی کردووم به بیگانه»،
 دووباره سه لوی کرده وه له هه مووانه
 بو خوی دهیگوت: «عه له یکه سه لام، گه لی غه بیبیانه»
 فهرخ سه لوی خوی ئه ستانده وه ته واوه.
 حوکمی میری بوو، ئه ویش به خوی و له شکری بو مالی گه پراوه.
 فهرخ سه ری جله وی خوی به ردواوه
 ئه و کووچه و کولان گه پراوه.
 ته کییه کی موشایخان بوو چوو، له وینده ری پراوه ستاوه
 جله ویان دهگرت و دهیانکرد پیاوه»،
 جارچی میری ره شاری ده کهوت، دهیگوت: «هه رچی ئه وه هی راکری، بزانه تالان
 کراوه»،

سوڤراخیان کرد جارچییان، خه بهریان بو میری هیئاوه
 گوتیان: «قوربان ئه و له ته کییه ی موشایخان بووه پیاوه
 ئه مه قه وه تمان پی نه شکا ده ری کهین، مه سکه نی شیخان گه لیک عالی و ته واوه»،
 میر گوتی: «بوم دانین ئه و کهوشانه
 ئه من حوکم کردووه کهس رانه گری ئه و میوانه

بچمه تهكیهی شیخان دهگهآیان بکه م دوو قسانه»،
 میر هات لهولاهه،
 گهییبه دیوانی موشایخان، لئی کردن سهلاوه.
 شیخان فهموویان: «میر! بهخیرتییهوه لهو راوه
 میر! نهوورق چت دی، چهند ئاسکت هیناوه؟»
 دهلی: «راوی نهوورق، یا شیخ نهبوو تهواوه»،
 قهنهیان بو میری هینا قهننکی کیشاوه.
 میر فهمووی: «نهو کوره چکۆله کئییه میوانه، هاتووه لهولاهه»
 شیخان فهموویان: «میر نهتوو چت بهسهری نهو مندالیهوه داوه؟»
 میر فهمووی: «نهی فرزندهی میوانه!
 نهگه ر لیت بپرسن مهسهلانه
 دهفامی جواب بدهیهوه قسانه؟»
 نهگه میر نهو قسهی دهکرد تهواوه.
 فرخۆله بوخۆی جوابی دهداوه
 دهیگوت: «فرسهته، بهخولای راوهستاوه»،
 میر فهمووی: «بهنۆکه رانه
 بچن نهحمهدهکویر ههیه، بییهننه ئیرهکانه
 دا دهگه ل نهو منالهی بکا دوو قسانه
 «نهگه نهیزانی جوابی بداتهوه، دهری دهکه م لیرهکانه»،
 نهحمهدهکویر بیان هینا لهولاهه
 دهیانگوت: «نهو کوره بدوینه، بزانه مندالیکی زهریفه، دهزانی بکا قسانه»،
 نهحمهدهکویر دهلی: «بهوهی که م له ژووری سهرییه
 جانهوه ریک پهیدا دهبییه
 بو گه دا و پادشا فهرقی نییه
 نهوی دهسووتینن بهئاورییه»،

فهرخ دهلی: «ئەى ئەحمەدەکوپرى نادانە!
 لەنگۆ وایە میوان حەیانە.
 ئەمن رۆنیشتووم لە مەجلیسى ئەو شیخانە
 بو من عەیبە، بکەم ئەو قسانە
 ئەوى لە بەدەنى ئینسانی دەبى ئەوا بەرەزای بینای چاوانە
 لەکن ئەوى نییە فەرقى پادشا و گەدایانە
 ئەبلە! ئەو ئەسپییە، دەیکوژن بەدەستانە».
 ئەحمەدى کوپر گوتى: «پتوو لە من! هەتیویکی خویپرى لەولارا دى میرى شەمى
 دەبى ئەمن بى ئابروو بکا». ئەحمەدى کوپر زیز بوو، لى دا رۆیى. میر فەرمووی:
 «بچن مەلا حەسەنى بێن؛ زۆرى بدەنى بى، بەفیران ئەوهم بو دەربکا».
 مەلا حەسەن هات، جىیان پى نیشان دا؛ رۆنیشت. بەخیرھاتنى ئەو کورە چکۆلەى
 کرد.

مەلا حەسەن دەلی: «رۆلە گیانە!
 شتیک هەبە بى زەبانە
 بەعەرزى دەبى گوزەرانە
 بەدەستى ئى عەبدانە
 ئەوى دەبى بەچراخانە
 پشکوژە دەبى لەو مەکانە
 هەر دەلێ گولێ نیسانە
 شایان پى دەبى ئەوانە
 رەزای بینایی چاوانە
 بەئەنعام دەیبەن بو پادشایانە
 رپى ئەنعامى دەدەن ئەوانە».
 فهرخ دهلی: «مەلا حەسەن هاتووی لەویو
 مندالیکى غەریبم، مەم بزێو

ئەو سەر و سميئەت دە كوني كەريۆه
 ئەوه نازاني شهماميه سوور دەبي به برکيوه».

مەلا حەسەن دەستی دا عەبای خۆی، رۆیی. میر، مەلا حەسەنی گێراوه. مەلا
 حەسەن بەدزی گوتی: «قوربان وانابی بچن دیزیکي پر بکەن له میوژ و گويز و
 خورما و گەزۆ بێن لێرهی دانین، نانیش دانین بۆ مەجلیسی. ئەگەر زانی چی
 تێدايه، ئەوه یا شێخه یا شەیتانه. ئەگەر نەیزانی بۆ بابی ئاقل دەکەم. وەدەری دەنیم
 لەو شارەي». دیزیکي وایان هینا له مەجلیسییان دانا. نانیشیان هینا، له
 مەجلیسییان دانا؛ هەمووی مەحتەل ما

کەس نانی نەخوارد. مەلا حەسەن گوتی: «نانخواردن بۆ نییه؟» فەرخ گوتی:
 «ئەمن غەریبم ئەگەر قسان بکەم شوورەیییه.
 مەلا حەسەن پاپەي له من گرتییه
 له قەستی دەپرسی بۆ ناخۆن نانیه؟
 ئەوه شەری ئەوهیهتی لیم بپرسی، ئەوه چیه؟
 ئەگەر شێخان پێیان ناخۆش نەبی، جوابی ئەوهی دەدەمەوه بەسەحیه».

شێخان: مەرەخەستیان کرد فەرخي داودییه.
 فەرخ دەلی: «ئەگەر پێنجین ئەگەر شەشین
 ئەسپاردەي بیلالی عەبەشین
 هەموومان غولامی دیزەي رەشین
 وەرن میوژ و گويزان لیک وەبەشین.
 بیبەشینەوه بەرەوانی.
 مەلا حەسەن غەزەبی میوانی
 ئینجا تەردەس بخۆن نانی
 میر دەگەل مەلای خۆی زانە».

میر و مەلا حەسەن هەلستان، لێیان دا رۆین.
 میر گوتی: «مەلا حەسەن وەرە بچینه ئێرانە

بزنانين، مه‌سله‌ه‌تمان چلۆن ده‌بى ده‌گه‌ل ئه‌و ميوان و شيخانه».

چوون رۆنښتن دوو به‌دووو
 هه‌زار ته‌گبيريان كردووو
 هيچ فايده‌ى بۆ وان نه‌بووه.

مير و مه‌لا گوتيان: «ئه‌مه‌ چ بکه‌ين له دنيايه؟
 ئه‌و شيخ و ميوانه چاره‌يان نايه».

شارى شامى سى رۆژان نه‌يبوو هيچ ئاغيه.
 شلووخ بوو شامى گرانه
 لى په‌يدا بوو لۆتيخانه
 شه‌ريان كه‌وته سه‌ر ژنانه
 نيوه‌يان بوون به‌قاوه‌خانه
 كه‌بخودا و رديندارى وانه
 رويان كرده ديوانى شيخانه:

«قوربان ئاخ‌ر شامى بوو ويرانه
 به‌بى پادشا نابى گوزهرانه
 ئه‌دى بۆ ديار نيه‌ ميرى ئيرانه؟
 شيخ نارديانه كن ميريه:

«بۆ بى حوكمه جيهه‌تى چيه؟»

مير فه‌رمووى: «بابه! ئه‌من ئيختيارم نيه،
 په‌يدا بکه‌ن ميرىكى ديه».

خه‌به‌ر هاته‌وه بۆ شيخييه.
 شيخ فه‌رمووى: «ئه‌مه مه‌سله‌ه‌تمان چيه؟»

وه‌هاى گوت: «يه‌كى ديه
 ئه‌وه شيخيلى بى قه‌يدييه:
 له‌وى مه‌که‌ن گله‌بييه.

ئەو دوو مانگە میر نییە
 پەیدا بکەن یەکی دییە
 خەبەر بنیرینە سولتانییە
 بزائن فەرمایشی وی چییە،
 شیخ قسەیان کرد تەواوہ
 بانگی نیوہ پۆی داوہ
 فەرخ لەوێ ھەستاوہ
 گوتی: «بزائم جوانۆکەم ئاودراوہ»،
 تیلغوراف بۆ سولتانی کراوہ.
 سولتان فەرمووی: «میری خۆیان لەوێیە تەواوہ»،
 خەبەر دە شیخان گەراوہ
 چراخانیاں بۆ پۆناوہ.
 سبەھینی کە پۆژ کراوہ
 مەجلیسی تاقیقەسی گیراوہ
 بازی یەقینیاں ھیناوہ
 ھەردووک چاوی وی بەستراوہ
 ھەلیان ئاویت، پراوہستاوہ
 لە ھەوای لەنگەر بەستراوہ
 سەر بەرەژێر ھات گەراوہ
 ئیکلامی فەرخ کیشاوہ
 شیخان قۆلیان بۆ کیشاوہ
 قەند و نەباتیاں ھیناوہ
 شیرنی ئی میری خوراوہ
 تەختی ھەقیان بۆ ھیناوہ.
 شیخی گەرە ھات لەولاوہ

گوتى: «سەلام ئەلەيک فرزندە لاوہ!
 ئەلەملاى چرات ھەلکراوہ»،
 قۆلى فەرخى گرت لەولاوہ
 لە جىگای خۆى ھەلستاوہ
 لەسەر تەختىيان رۆناوہ
 بانگى ھەققىيان بۆ لى داوہ
 تانج و تۆماریان داناوہ.
 ئەوا جىي خالى گىراوہ.
 تا ھوت سالان راوہستاوہ
 مېرە و بەيەقین رۆنراوہ.
 فەرخ دەلى: «خولایە! چم لى قەوماوہ؟
 ئەمن مېریتىيى چ لى بکەم بەبى خاتوون ئەستىيى بەلەک چاوہ؟
 خۆ مە داخلى ناکەم ئەو دونیایەم بۆ نابى تەواوہ.
 ئەگەر دنیاى تەواو نەبى فایدەى چىيە
 ئىستا خالم لى دەکا گلەيىيە
 خولاً دەزانى خەتای من نىيە.
 ئەمن مېرايەتى چ لى بکەم؛ گزىریم پى خوشترە بچمەوہ شارى داودیيە»،
 کە ھوت سالە مېریتى فەرخى بوو تەواوہ،
 گوتى: «ئەو دنیاىە چ لى بکەم، بۆ کەس نەماوہ؟
 لازمە قاقەزىكى بنىرم بەولاوہ.
 بنووسم قاقەزىكى بى کەسيیە
 بنىرمە خزمەت مام غەلیفەى شارى داودیيە
 دەشقمى بۆ منى بنىریتە خاتوون ئەستىيە»،
 فەرخ رۆدەنىشت قاقەزىكى کرد تەواوہ
 چ بکەم ئیلچىيەکم ببى بنىرم واوہ؟

كارى من بهو عهبدانه نابى تهواوه
 خولايه دهفريام بى له ههموو كاران
 بچمه قهراخى شارى شامى بۆ پرسىاران
 ههمووم كهوتوته كن بالداران»،
 له شارى شامى دهچوو بهولواه
 تهماشا دهكا دهستىك سى دىن واوه.
 فهرخ بانگ دىلى: «ئەى سىيە! ئەى سىيەى قۆرقۆركەرە!
 له گەرمىنى هاتووى سەفەرى كوستانىت لهبەرە
 ئەمنىش فهرخى داودىيەم لهوئى دەر بەدەرە
 ئەمن غەرىبم لهوانى قەلەندەرە
 وەرە ئەو قاقەزەم تا شارى داودىيە له بۆ بەرە»،
 سى دەلى: «فەرخۆلە! ئەو له چەنگ من نايى
 گەلىكم دز و درۆزن هەن لەسەر رىگايى
 خەجالەت دەمىنم چم پى نايى»،
 فهرخ دەلى: «سى! ئەگەر حەزى دەكا پياو بى پەنھان بى
 هەر له حەوت سالان ياخو! سالىكو قران بى»،
 فهرخ لهوئىندەرى بەجى دەما، بەدل شكستەيىيە،
 ئەگەر دەپروانى دەستىك قورىنگ دەهاتن لهلايەكى دىيە.
 بانگ دەكا: «ئەى قورىنگە قورىنگەى نەوجوانە!
 وەرە خواري گەلىكم بەتوو هەيە فەرمانە
 ئەو قاقەزەم بۆ بەرە شارى داودىيەى گەرە و گرانه»،
 قورىنگ دەلى: «فەرخۆلە! ئەمن له بلندان ئەتوو له نەوييان»
 فهرخ دەلى: «له بلندان، وەرە نەوييان، له نەوييان وەرە زەوييان
 له زەوييان وەرە كن فهرخى مامادىيان»،
 قورىنگ دەهاتە خواري تهواوه

فەرخۆلە بەپیرییه‌وه چوو دەستی دەستۆی کراوه
 قاقەزەکه‌ی هه‌لگرت و له‌بن باڵی موشاممای داوه.
 قورینگ ده‌لێ: «ئەمن به‌قسە‌ی توو ده‌چم ئەگەر سەر نه‌یه‌نمه‌وه دواوه
 گه‌لێکم جه‌رده له‌سەر ڕێ ڕاوه‌ستاوه».
 فەرخ ده‌لێ: «هه‌لسته، له‌سەر سه‌رم له‌نگه‌ری بگره، نسحه‌تم بکه‌م ته‌واوه».
 قورینگ هه‌لفری له‌سەر فەرخ‌ی ڕاوه‌ستاوه.
 فەرخ بانگ ده‌لێ: قورینگ، سه‌ربه‌خۆیه!
 ئەتوو ئیلچی ئەمنی، کۆبه‌کۆیه
 ئەمن دایم ڕوحم له‌کن ئەتۆیه
 ئەگەر ده‌رۆی له‌ ڕیبه‌ت ده‌گاتێ هه‌لۆیه
 پیاویکی ناچیزه‌یه، ترۆیه
 هه‌تا ده‌توانی، ملان کۆم بکه‌ی له‌به‌ری برۆیه
 ئەگەر له‌وینده‌ری ڕه‌دبووی به‌خاتره
 له‌ولاتریش هه‌ن ڕیگره
 ئەویش مه‌سکه‌نی سه‌قره
 هه‌تا ده‌توانی له‌به‌ری برۆ، ده‌سه‌ری هه‌لبره
 ئەگەر به‌خێر له‌وێ ڕاده‌بری
 بازه ڕیت لی ده‌گری
 بازیکی چه‌نگ به‌خوینه
 ئیکلامی لی بکیشه ئامانی له‌به‌ریینه
 ده‌عبایه‌کی ساحب ڕازه
 نه‌جیم و گه‌لێک مومتازه
 له‌وینده‌ری ئەو ده‌تکا سه‌ره‌فرازه
 برۆ له‌ویش دامه‌میته
 له‌سەر ڕیت جه‌رده‌یه، ئەویش مه‌سکه‌نی شه‌هینه

ئەستۆ كەچ بكة ئامانئى لى بەر بئنه
 ئەگەر بەخىر جا لەوئى ھەلدەبرى
 شەوت بەسەردا دئى بەفر و سەرما پئىت لئى دەگرى
 لەوئىندەرى خۆت باوئى گۆلى كا بەگرى
 ئەو خەواسئىكى چاكة بەتوو پئى دەگرى
 دەتباتە مائە خۆئى، زۆرت قەدر دەگرى
 سبحةئىنى بۆ چئىشتانئى لە شەتى مرادئى ئىنشائلا لەكن خاتوون ئەستى ناز و
 نازدارئى داوئى».

كئى بوو لە فەرخى تەواوہ
 گەلئىك لەوئى لە بۆ خۆئى گرىاوہ
 قورىنگ شەقزنى لە بالئى خۆئى دا، ھەئستاوہ
 قورىنگ پۆئى، فەرخ بەجئى ماوہ.
 قورىنگ لە ھەموو تەنگانان خەلاس بوو ھەتا شەوئى لە گۆلى كا بەگرى دەگرد
 سەلاوہ

ئەو تۆپرى بەسەر ئاويدا داوہ
 بۆ مائئى برد گەراوہ بەداوہ.
 ئەگەر زانى ئىلچى فەرخۆئەيە، ھەتا سبحةئىنى ئەستۆ كەچ لە پئىشى راوہستاوہ
 سبحةئىنى مەرھەستى دەگرد؛ شەقزنى لە بالئى خۆئى داوہ.
 بۆ ھەندەھەندى چئىشتانئى لە شەتى داودىيە لى خاتوون ئەستى و ناز و نازدارئى
 كرد سەلاوہ.

دەيانگوت: «خولاکەئى! ئەوہ دەعبا برىندارى کردوہ، يان گوللەيان لئى داوہ».
 نازدار بۆئى چوو ھەرچەندى کردى بۆئى نەگىراوہ
 نازئى بۆئى چوو ھەلات؛ دەتگوت شئتە ھەمايەت نەکراوہ
 خاتوون ئەستى بۆئى چوو، بالئى خۆئى كرد بلاوہ
 خاتوون ئەستى بەئامئىزئى دەيگرت دەيھئناوہ.

دهیگوت: «خوشکی! بلاء بیگه پین بزاین کوی بریندار کراوه».
 بالیان هه لده هینا، قاقه زیکی لی موشه ماما دراوه.
 ههرسی خوشکه کان جاریکیان له بانگی داوه
 له وان و ابوو مردووه ئه وهه قاسیده جوابی هیناوه
 هه لیان گرت؛ بۆ کن مام غه لیفه ی چوون ته واوه.
 مام غه لیفه ده لی: «رۆله ئه وه چیه؟»
 ده لی: «بابه ئه وه قورینگه؛ قاقه زی فخرخۆله ی هیناوه».
 مام غه لیفه قاقه زه که ی خوینده وه؛ گوتی: «کاریکی گه وره قه و ماوه
 «ئه وه قاسیده سه رئه فراز بکه ن، بلاء پروا به ولاوه
 بزاین ئه وه مه سلله ته به کی ده بی ته واوه».
 مام غه لیفه پیاویکی زۆر زانی
 ناردی له دوو هه موو کوره کانی
 گوتی: «رۆله! ئه وه قاقه زی فخرخۆله یه خووزانی».
 ئه گه ر خویندی وه ته واوه
 گه لیک به زه لیلی نووسراوه
 کوره کانی گوتیان: «بابه ئه مه چ بکه ن له و کاری ناته واوه؟
 خو ئه وه له شیخاله که چه لی ماره کراوه.
 به خولای! نایدا بۆ شاری شامی خاتوون ئه سستی بنیرین به ولاوه».
 مام غه لیفه ده لی: «بچن شیخالم بۆ بین» شیخالیان هینا له ولاوه
 ئیکلامی مام غه لیفه ی کیشاوه.
 مام غه لیفه گوتی: «مام شیخه! کاریکی خراب قه و ماوه
 ده بی ده گه ل کوره کان بیکه ن ته واوه
 له سوئیان هه موو جه رگم سووتاوه
 به هه مووان ته گبیریکم بۆ بکه ن، فخرخۆله له ولاتی غه ربیی به جی ماوه».
 شیخال گوتی: «ئه من نازانم ئه وه قسه چیه؟»

ئەنگۆ ھەلبەت بەمن دەلێن: بنێرە شاری شامی خاتوون ئەستییه
 وەك تى دەفكرم ئەو كارە ھەى سەرۆپای نییە؟
 ئەمن ژنى خۆم بۆ بنێرمە شامى بۆ خەلقىيە؟
 قەت ئەوھە ڕەزايە بۆ دینیيە .
 دەلێن ئەتوو ژنى خۆت بنێرە بۆ یەكى دییە .
 وەللاھى! ئەمن دەچمە كن سولتانی ئەستەمبولی دەبم بەعەرزچیيە»
 شیخاڵ ھەلستا ڕۆیى بەزیزییە ،
 مام غەلیفە گوتى: كورینە! ئەمە مەسلەحەتمان چییە؟
 بۆمە عەیبە فەرخۆلە بمرى لە غەریبییە
 كورەكان گوتیان: «دایكمان بى بچینەو ھە كن شیخالییە» .
 دایك و كور ڕێككەوتن بەیەكجارەکییە
 چوونە نیو مەری داوینی شیخالیان گرتییە
 گوتیان: «دەبى خاتوون ئەستى بەمە بەدەى بەزامنییە» .
 گوتى: «ئەگەر خاتوون ئەستى بنێرنە شاری شامى، ئەگەر نەیداتەو ھە چارەم
 چییە؟»

بوونە زامن ئەو كورانە
 سویندیان خواردبوو بەقورعانە
 «شیخاڵ برا گەرەى ھەمووانە
 خاتوون ئەستیت بۆ دینینەو ھە ئێرەكانە» .
 دایكى بۆى خوارد سویندى دییە:
 «ترست نەبى نەبەدیيە
 فەرخ ئاشقى ئیلاھیيە
 ئەو كارەى ئەتوو دەلێنى نییە
 بۆت دەینمەو ھە ئێرە خاتوون ئەستیيە» .
 ئەگەر ئەو قسانەى كرد تەواو ھە

شېخاڻيان هېنا له ولاره
 دهگوت ئېخسیره گيراوه
 مهلايان هېنا ته واره
 قورعانيان هېنان له ولاره
 چل شهوانيان قهرار داناوه
 خاتوون ئهستيان قورعان داوه
 تدارهكي بۆ گيراوه
 لهشكري بۆ دروسكراوه
 سهربازي له سان دراوه
 پاك ئالاي بۆ هه لكراره
 لهسهه سهحاتي راوستاوه
 نهگهه شهپووريان كيشاوه
 گوتي: «دهولته زياد و مالي ناوا»،
 له بۆ شامي بهرئ كراوه.
 حهزرتي غهوس هات له ولاره
 نهو قاسيديكي ته واره
 تهنگهي عهززي بۆ كيشراوه
 چلۆن بهچهپهري ئاژواوه
 حهوت رۆژي كرد ته واره
 چهندي سهرباز بهجي ماوه
 سوارهي شكستي هېناوه.
 رۆژيكي هاته رۆژئاوا
 له دهورهي شامي ههلي داوه
 خه بهر بهفهرخي دراوه.
 فهرخ چهندي مزگيني دا: «چراي دنيايه م هه لكراره»

فەرخ ئەگەر وا دەزانى
 بۆ خولای دەبژیرى شوكرانى
 قۆشەنى درا لە سانى
 لەوى دووربەدوور دەروانى
 دەلى: «ئەدى خاتوون ئەستى كوانى؟»
 خاتوون ئەستى بەلەك چاوه
 تەدارەكى بۆ گىراوه
 نەيزانى ئەوه شارى شامىيە لەوى هەلداوه
 بەلەدى هينان لەولاه
 دەگوت: «سبەهەينى دەگەمە شامى رۆژئاوا؟»
 هەموو سەدەقيان لى داوه
 ئەو مەخلووقە پاك لى گۆراوه
 هەتا نويزى شىوان تەواوه
 بانگى خەوتنان لى دراوه.
 فەرخ بۆ دز چوو بەولاه
 دەنيو قۆشەنى گەراوه.
 هەمووى خەستەيە، يەك هەلنەستاوه
 بۆ خاتوون ئەستى هات واوه
 لە چادريى دەکرد سەلاوه
 هېچ كەسبىش جوابى نەداوه
 دەستى دا لىفەي، هەلداوه
 كيشكى هاتووه لەولاه
 توند توند ئەو دزە گىراوه
 خاتوون ئەستى لە خەوى هەلستاوه
 گوتى: «ئەوه چ بووه چ قەوماوه؟»

گوتیان: «ئەستى بەلەك چاوه
 دزىكى حىزىباب هات لەولاه
 قولىنچكى لىفەى تووى ھەلداوه».
 خاتوون ئەستى: دەچرىكىنى
 قوشەنى پاك وەخەبەر دىنى
 بانگ دەكا فەراشان ھەلدەستىنى
 دەلى: «دەبى ھىندى لى دەن تا دەمىرىنى».
 ھىندىيان لى دا چارەى نىيە
 زمانى شكا لە بى كەسىيە
 چونكە دزە تكاى نىيە
 ھەولى دەدەن زنجىر نىيە
 كەزى ئەستۆى پچرى ئەستىيە
 دەست و پىيان توند بەستىيە.
 فەرخ دەلى: «ئەوا دەمرم لە خۆشىيە
 برا ئەو ئىلچىيە كوئىندەرىيە؟
 ھاتووه لە شارى داودىيە
 ئىلچى توو شامىت بۆچىيە؟
 ئەگەر وايزانى خاتوون ئەستىيە
 گوتى: «ھەرتك چاوهكەم كوئىر بىيە
 خۆ ئەو فەرخى داودىيە
 ئەمن ھاتوومە كن ئەويىە
 ئىستا بوو بەدزى خەيەرىيە
 دەست و پىيان كردهو بەيەكجارەكىيە.
 بىست و نۆ رۆژان پىكەو رۆنىشتن؛ سوال و جواب نىيە».
 گوتى: «سوئىندم خواردووه بەيەكجارەكىيە

ئەگەر نەچمەوہ کہ لاملولا دەمگرییہ
 خو لا دەمکوژی چارہم نییہ»،
 فەرخۆلہ گەلێک دەگرییہ
 سبەحەینی تەدارەکیان گرتییہ
 لە سانیان دا تەفەنگچییہ
 ھەمووی سواری عەرەبییہ
 فەرخۆلہ قورپی وەسەرییہ
 شامی جپی غەریبان نییہ
 بەرپی کرد خاتوون ئەستی
 ئەویش لەدووی بوو ئیلچییہ
 کہ چل شەو تەواو دەبییہ
 نەگەبییہ جی ئەستیہ
 شیخاڵ چاوەرپی ئی وییہ
 لە خەسووی کرد گلەبییہ:
 «ئەدی ئەستی بۆچ دیار نییہ؟»
 بەسەریدا ھات نەخۆشییہ
 ھاتەوہ شاری داودییہ
 ھێند نەخۆش بوو، حالی نییہ
 ھەوتویکی زوبان نییہ
 میوانی خو لای ھاتن لە غەیبییہ
 رۆحیان وەرگرتبوو لەوییہ
 بۆتە چەمبەر و گرییہ
 دایکی چوو سەر خمییہ
 چەند مەلا و سوفی و قازییہ
 ھەلیان گرتبوو خاتوون ئەستیہ

بردیان له بۆ قهبریه
 تهسلیمیان کرد به خاکیه
 غهیرهز خولای هیچ کهس نییه
 کار به خولای دهبی تهواوه
 مهخلووق بۆ مائی گهراوه
 بانگی خوشیان لی داوه
 ههتا ههوتوو بوو تهواوه
 تهدارهکی بۆ گیراوه
 خیر و ههسهناتی بۆ بکهن؛ لاوه
 ئەگەر ههوتووی بوو تهواوه
 فهرخۆله هاتهوه لهولاوه
 گارانیک لهوی راوهستاوه
 سهبر سهبر چوو بهلاوه
 دهلی: «گاوان! له شاری داودیهی چ قهوماوه؟»
 دهلین: «نهترانی مامی ردین سپی، هاتی لهولاوه؟
 خاتوون ئەستی ئەورۆ ههوت رۆژه نهماوه
 بچۆ خیراتی بخۆ تهواوه.»
 دهلی: «گاوان! ههرو برۆ رزقت سواربی؛ بۆ خۆت پیاده بی. قهت نایگهیی.»
 فهرخ لیتی چوووه شاری داودیه.
 فهرخ چوووه ماله پیریتزنیکی، گوتی «وهه، له ماییمان رۆنیشه؛ دهچم خیراتی
 خاتوون ئەستی دینم ئەتووش بخۆ؛ ئەمنیش دهخۆم. ئەوهه ویرهی باوهشین بکه
 میشی لی نهنیشی.» فهرخ دهگریه: «ئای له خۆم فهقیر و ئیخسیری
 ههوت سالانم له شاری شامی کردهوه میری
 ئیستا سهرهنجامانم هاتۆتهوه سهه باوهشین ههویری.»
 فهرخ چوو بهولاوه

نانی خیراتیان به فەرخى داوه
به سەر سه‌رى شىخاڵیدا کرد. شىخاڵ دەستى دا خەنجەرى؛ گوتى: «دەتكوژم
تەواوه».

فەرخ بۆ قەبران هەلات رىيى كهوتن واوه
هەتا گەييه قەبرى خاتوون ئەستى، دەستى له كىلهكهى وەرهيئاوه.
فەرخۆله دەلى: «خولايه! نه بهكه برىنى، نه بهسه برىنى
گيانان دەدهى گيانان دەستىنى
يانە خاتوون ئەستى بۆ من وەرژىنى
يانە ئەمنيش بهكىلى وىوه بمرىنى».
هەرچەند دوعاى دەکرد فەرخى بهسته زمانه
لىي نههاته جواب خاتوون ئەستى نۆجوانه
له بارهگاي خولاي دههات ميوانه
روحيان لى وەرگرت ئەو بهسته زمانه
دههاتنه سه‌رى ئەو هەموو خزمانه
زەريفيان دەشوت سه‌يد و مه‌لايانه
كن خاتوون ئەستى لى بوو گوڤرخانه
فەرخ له خاتوون ئەستى ميوانه.
رەحمەت له گوڤىرانه
به‌نه‌هلهت ببى شه‌يتانه
تەوفىقى بدا بيناي چاوانه

***

مهحمه ل و برايمى دهشتيان

مهحمه لى دهشتيان له ئهشكهوتى بيشوهى بوو؛ جى ههوارى باب و باپيرى خوى بوو مهريكى زورى بوو. ههموو رۆژى رسقى دههينا بازاري دهيفرۆت. برادهرى زور بوو له شارى چهليان. بهبرادهريكى گوت: «بزانه نۆكهريكم بۆ ببينهوه؛ يهكتهنم چم پى ناكري». رۆژىكى پياويك بهبازاريدا هات؛ چۆ بهر ئه دووكانى كه مهحمه ل راى ئهسپاردبوو. گوتى: «بابم، نۆكهريه ناكهى؟» گوتى: «به له وه لا». گوتى: «دهبى بچيه كن مهحمه لى دهشتيان؛ ئه و پياوى پى دهوى». گوتى: «نازانم له كوييه». شاگردىكى رهگه ل خست. له شارى برده دهري، پى پيشان دا. رۆيى بۆ ماله مهحمه لى. مهحمه ل بۆ بازاري دههات. له ريه تووشى يهك بوون. گوتى: «ئهتوو كى؟». گوتى: «مهحمه لى دهشتيانم». گوتى: «كاكه مهحمه ل! خولا چاكى دا. ئهن دههاتمه ماله توو، ئهوا ليره تووشت هاتم. ئهگه ريككهوتين، دهچمه مالى؛ ئهگه ريك نهكهوتين دهگه ريمهوه». گوتى: «بابم نيوت چيه؟» گوتى: «نيوم برايمى نۆكهرت». گوتى: «قهرارى حهققم دهگه ل بكه؛ دهبى ببينه براى داىك و بابى». گوتى: «ههتا نۆكهرى توّم، براين. ئهگه ر له نۆكهريت چوومه دهري، هه ر كهسه كورى بابى خومانين». گوتى: «كى دهناسى؟» گوتى: «كهس نانا سم». گوتى: «بابت نيوى چيه؟» گوتى: «بابم زوو مردووه؛ له كهسم نه زانيوه نيوى بابم چيه». گوتى: «ئهن چۆن بهقايه بهتوو بهم؟» گوتى: «ئهوتى هينده بووم سهد تومه نم پيدا كردووه. ئه و سهد تومه نى له كن ئهتوو داده نيّم بهوادهى؛ ههتا شه رتم هه لى؛ حهققى لهتوو وهرده گرم. ئهگه ر ئهتوو بهمن چا بووى ئهمنيش بۆ توو چاكبووم، دراوه كهت له كن داده نيّمهوه سه رله نوى ده بمهوه نۆكه ر».

له پاشى مهحمه ل برايمى كرده برا گه وره. ره پيش خوى خست بۆ مالى. هاتنه كن داىكيان. سه لاميان له داىكيان كرد. گوتى: «دايه! ئه وه برا گه وره مى منه». گوتى: «رۆله! ئه گه ر براى توّيه، كورى منه». مهكمى ئاويته سه ر زارى ئه وى به داىكى خوى قبوول كرد. هه موو مالى خوى ته سلیم به برايمى كرد. برايم له سه ر ماله خوى راگه يى ههتا سى سالان. هيج مهحمه لى نه ده دواند ئه و سى سالانه؛ برايم گوتى:

«جەللابیش بێن تەنافیش بێن. تەنافی دەکەم، دەبخنکێنم».

گوئی: «قوربان! بانگم کە سەرێ عەرزت بکەم. کەیفی خۆتە ئەگەر دەمخنکێنی».

گوئی: «وەرە سەرێ». گوئی: «قوربان! گۆزەم هەلگرت چوو مە سەراوێ، ئەهلی بازارێ هەموو دەزانێ؛ ئەگەر دەمکوژی ئەگەر دەمبیری. روورەشی خۆم دەلێم. چێوداریک لە بازارپیه، هێندە جوانە دەلێی یوسفی میسرپیه. ئەگەر چاوم پێ کەوت لە سوپیانێ شیت بووم. نە توانیم بێمەوه، نە توانیم بچمە سەراوێ. پێم دە بەند چوو هەتا سەحاتیکێ. لەپاش سەحاتیکێ بەپەلەپەل چووم گۆزەم پێکرد. هاتمەوه. حال و کەیفیهتی من ئەوهیه جا ساحب ئیختیاری». گوئی: «ئەوهی بەرن ئەمباری بکەن. بانگی فەراشان بکەن». فەراش هاتن. خاتوون پەریخان گوئی: «برۆن ئەو چێودارە هاتۆتە بازارێ ئەوهی بۆ منی هێناوه بیکرم، بیکەمە خێر و خێرات. ئەوه لە بازارێ شاییهکیان زیاتر داوهتی لە قیمەتی، بۆیه دەیفروشی. برۆن هەرچی لێی کړیوه، دراوی بدەنەوه؛ ئەو شەک و بەختە لێ بستیننەوه. ئەو چێودارە بەجەڵەبەوه بۆ منی بێننە ئێرە».

فەراشان هەراپیان کرد، حوکمیان لە چێوداری کرد؛ گوئی: «هەرچی فرۆتووتە دەبی دراوی بدەیهوه، شەک و بەختە خۆت بستینەوه». گوئی: «ئاخر چ بکەم خەلق ناماداتەوه». گوئی: «کۆرە! حوکمی خاتوون پەریخانیه. هەرچی نەیداتەوه بابی دەردینین». هەموویان ئەستاندەوه، جەڵەبیان راکێشا هێنایان. خاتوون پەریخان چاوی شووشت. کۆلمە خۆی جوان کرد. چاوی رشت. سینگێ خۆی ترازاند. خۆی ئاویته سەر پەنجەرەن. مەحمەل زۆر ترسا، گوئی: «ئەورۆ دەمسووتین». مەحمەل لەولارێ هات. خاتوون پەریخان چاوی پێ کەوت، ئاشقی بوو. لە سوپیان وەختبوو شیت بێ. مەحمەل ئیکلامی لێ کێشا. بانگی کرد گوئی: «چێودار دەیفروشی؟» گوئی: «بەلێ، قوربان!». گوئی: «تیکرا بەچەندی سەرجهم؟» گوئی: «تیکرا بەچوار ریاڵان»- ئەگەر بیگوتایە دە ریاڵ هەر لێی دەکری-. جەڵەبەکیان ئەژمارد، حیسابیان دا. تەسلیم بەپیاویکیان کرد. گوئی: «ئەوهی بلەوه پێنە»، هەتا چل شەوی؛ حەققی مانگی دە قران بێ. موخاریجت لەسەر خاتوون پەریخانێ بێ. ئەوهی دەکاتە خێروخێرات ئینشاللا». گوئی: «بێن شتیکی بۆ راخەن». تەکلیفیان کرد دایاننا.

خاتوون پەريخان لىي پرسى: «نىوت چىيە؟» گوتى: «مەحمەلى دەشتيان نۆكەرت»، گوتى: «قوربان حەققى جەلەبەكەم بەدەيە؛ مەرەخەس دەبم»، كويخا دەركى بانگ كرد گوتى: «مەحمەلى بىنە ژوورئ حەققى بەدەمى»، گوتى: «كويخادەرك خەلۆتە كەس لىرە نەمىنى» مەحمەل كە لە پليكانان وەسەر كەوت، كە خاتوون پەريخان چاوى پى كەوت واى ئاشق بوو نىوكى كەوت، گوتى: «وەرە ژوورئ»، هاتە ژوورئ، ئىكلامى كىشا، لەكنە خوئى داينا گوتى: «مەحمەلى دەشتيان ئەمن ميرغەزەب نىم، هەموو رۆژئ پياويكى دە چىغى وەردەگرم، دەيسووتىنم، قسەى دلى خووم دەكەم لىم قبوول ناكەن؛ ئەمنيش بۆيە ئەو عالەمەى وا لى دەكەم، بەقسەم دەكەى يان نا؟» گوتى: «قوربان! بەرموو بزەنم چ دەلئى»، گوتى: «مەحمەل! ئەمن زۆرم حەزم لە توو كردوو، ئەتوو دەلئى چى؟» گوتى: «قوربان! ئەمن لە سوئى توو جەرگم خرابوو؛ ئەمما ناوئىم بلىم»، دەستى دەستوئى مەحمەلى كرد، دەمى بەدەمىيەو نا، سوحبەتتىكى زۆريان كرد، يەككىكى خوئى لىدا، هەتتا سبەهينى لەكن ئەوى بوو، برايم ھەر چاوەرئ بوو؛ دەيگوت: «مەحمەل نەهات»، هەتتا رۆژ برايم خەوى لى نەكەوت، لە سوئى مەحمەلى، سبەهينى خاتوون پەريخان تەدارەكى پادشايانەى بۆ مەحمەلى گرت، بەوادەى دوو رۆژان مەرەخەستى كرد، مەحمەل هاتەو بۆ مالى، برايم گوتى: «برالە! بۆ وا درەنگ هاتى؟» ئەو تەدارەكى لەكن خاتوون پەريخانى ھىناوہ پاكى لە پىش برايمى دەشتيان داناوہ، لە پرووى ھەلنەهات بەبرايمى بلى؛ ھەمووى بۆ دايكى گىراوہ، ئەويش هات بۆ برايمى گوت، برايم گوتى: «برالە سبەهينى دەبى بچىوہ؛ ئەوہ ژنە بى دىنە، نەك پەشىمان بىتەوہ، شەيتان شەيتانى دەكا؛ نەكوو بەمانسووتىنى ئەو بى دىنە، ئەوى ئەمن پىت دەلئىم، ئەتوو بچوو واى پى بلى؛ ترست نەبى»، برايم تەدارەكى ئاغايانەى بۆ خاتوون پەريخانى گرت، ھەلستا مەحمەلى بەرئى كرد.

مەحمەل ئەگەر هات و گەراوہ،

ديارى و سەوقاتى برايمى لە پىش خاتوون پەريخانى داناوہ.

خاتوون پەريخان پى كەنى گوتى:

«بەخىرئى سەر چاوى من؛ ئەوہ ديارى و پىشكىشى مەريپە بۆ منت ھىناوہ».

کاکه مه‌مه‌ل گوتی:

«خاتوون پەریخانی چاوه‌لۆ!

ئەوه پیشکێشی برایمی دەشتیانە، ناردووێه بۆ تۆ».

خاتوون پەریخان کەیفی دەماغی هیناوه

دەلی: «بەخێری، سەر چاوی من شوێره‌لاوه!

ئەتوو چلۆن له‌ پرووت هەلات بۆ برایمی دەشتیان ت گێراوه؟»

مه‌مه‌ل دەلی:

خاتوون پەریخانی چاوه‌نگییه!

ئەگەر قسه‌ی توو نه‌گێرمه‌وه بۆ کاکه برایمییه

له‌کن ئەتوو خه‌جاله‌ت ده‌بم، له‌کن ئه‌ویش ده‌بێته‌ روورپه‌شییه.

برایم وای عەرزى توو کردییه

ئەمن ئیلچیم، چ ته‌کلیم له‌سەر نییه.

کاک برایم به‌منى فەرمووه: ئەمن ناتوانم بچمه‌ کن میری، بکه‌ین خوازبێنییه

ده‌بی لێره‌ برۆین، بچینه‌ مه‌مله‌که‌تیکى دییه.

خاتوون پەریخان ده‌بی قاقه‌زیکى بۆ بنێری، به‌دزی میری شاریه

ئەشکه‌وتی بێشوه‌ی ئەوه‌ کردمه‌ پیشکێشی ویه

مه‌ر و مالى من ده‌ تاعلقه‌ی وى دایه، بۆخۆم ده‌بمه‌ شوانکاره‌ی یه‌کجاریه

ئەگەر دەلی: به‌قاي پى ناکه‌م، له‌منى وه‌رگرته‌وه‌ بیدا به‌یه‌کى دییه.

ئەمه‌ چاره‌مان نییه، ده‌بی له‌و شاره‌ی برۆین بۆ شاریکى دییه».

خاتوون پەریخان گوتی:

برایم صاحب‌که‌ماله‌، له‌ هیچ ده‌وله‌تان پیاوی وا نییه

بایم هیند به‌حوکه‌مه‌ مه‌گەر بچین بۆ نیو عرووسییه.

ئەو شه‌و ده‌بی لێره‌ میوان بی ته‌داره‌کى ده‌گرم به‌حه‌وتویکى دییه.

ئەوی شه‌وی مه‌مه‌ل له‌وی نه‌گه‌راوه

هه‌تا سبچه‌ینی که‌یف و نه‌هه‌نگى خۆیان کرد ته‌واوه

سبچه‌ینی به‌ریی کرد بۆ مائی گه‌راوه
 هاته خزمه‌ت برایی ئه‌و قسانه‌ی هه‌موو بۆ گه‌راوه
 برایی ده‌لی:
 به‌خیری، سه‌ر چاوی من شو‌ره‌لاوه!
 بلا سه‌ری من بېرن، مه‌خسود و مرادی توو بی ته‌واوه.
 سبچه‌ینی ده‌بوو به‌چیشته‌انه
 له‌ خه‌وی هه‌لده‌ستا خاتوون په‌ریخانه
 بانگ ده‌کا مه‌یته‌ر و میرئاخو‌رانه:
 کیه‌هه‌ ولاغ‌ت جسنه‌، حدووده‌، ئه‌گه‌ر پیاو پیی بکا متمانه؟
 میرئاخو‌ر ده‌لی:
 «قوربان، ئه‌وا هه‌نم حدوودی بی نیشه‌نه
 دایکیان له‌ ئه‌نیزه‌ی گه‌رمینه‌نه».
 گو‌تی: «بچۆ. بیانیینه‌، بیانییم. بیانکه‌م. نیشه‌نه».
 میرئاخو‌ر هه‌رای کرد به‌هه‌شته‌اوه
 جووتیک حدوودی ئه‌سلی هه‌ناوه
 له‌ پێش خاتوون په‌ریخانه‌ی راگرت هه‌رتکی که‌وتن به‌چاوه
 له‌ بۆ ئیخته‌خانه‌ی راکیشاوه
 ناردی زیرینگه‌ری هه‌ناوه
 په‌خت و په‌شمه‌م بۆ بکه‌ ته‌واوه
 ئه‌وی دانا به‌دل و جانه
 بۆی دروس بکا په‌ختی رۆمیه‌نه
 بی‌ن نه‌ججاری نازداره
 بۆم دروس بکا قه‌لتاغی جه‌وه‌رداره
 تا ته‌داره‌کی بگرم بۆ حدوودی ده‌ به‌کاره
 ده‌ برون و رامه‌مین

وہستای سہ راجم له بۆ بیین
تہ کلنووی ئاوریشم دۆزم بۆ پیک بیین
دہبرۆن، رامہ وہستن چی دییہ
ئاسنگہرم بۆ بیین بہ موشتہرییہ
بۆم دروس بکا رکئیفی ئالدووز دانہ لغاوی ھەویژہ مروارییہ
دہ برۆن چیدی رامہ میین
بچن شیرگہ رانم بۆ بیین
شیری میسریم بۆ بغہ ملیین
زەرگی نہ زەریم بۆ بیین
لہ تہنگانی بشہ تیین
بیشہ تیین یہ کجارییہ
بۆم بچنہ کووچہی شارییہ
بکرن زریی داودییہ
مہ تالی ھوت قۆبہ بییہ».
کہ ئہو تہ دارہ کہی گرتییہ
ناردی لہ دوو میرئاخورییہ.
میرئاخور ھاتووہ لہ ولاوہ
حدوودی ھینا پیش چاوہ
کہ لہکنہ خووی زین کراوہ
لہسہر پشتہی رۆنراوہ
زۆر چاک تہنگہی کیشراوہ
کہ رہختیان ھینا لہ ولاوہ
کہ حدوودی پی غہ ملاوہ
ئہو ئہ سپانہ یان گنیراوہ
تہ دارہ کی چاک گیراوہ

زریڻی داودیڻان هڻناوه
 تهسليم به ميرئاخوري ڪراوه
 قوڙي خوي تي هه لکيشاوه
 لهسهر ملي ڀاوهستاوه
 مهتالي هوت قوبهبييان هڻناوه
 ڪه ريشتهي دستوي ڪراوه
 لهنيو شاني ڀاوهستاوه.
 گوٽي: «چهندو بهو زريه داوه؟»
 گوٽيان: «قيمهتي لهسهر دانهنراوه
 چي بدهيهي، قبول ڪراوه».
 ماشه لالا لهو ته دارهڪهي گيراوه
 له مهحمه لي دهشتيان دهگيراوه
 مهحمه ل چوه خزمهت برائيميه:
 «ڪاڪه! خاتون پهرخان لهدوي نارووم؛ نازانم ڪاري چيه».
 برايم واي بهمهحمه ل گوٽيه:
 بچو خزمهت خاتون پهرخاني، بزانه ڪاري چيه.
 مهحمه ل ته دارهڪي خوي گرت بهيه ڪجارهڪيه.
 نهگه مهحمه ل ته دارهڪي گرت تهواوه،
 دههات و له خاتون پهرخاني دهکرد سهلام و سهلاوه،
 دهگوت: «نازانم، مهگه ر بو نيو عوروس بروين، دنا له هيچ ڪويان چاره
 نهڪراوه».
 بانگي ڪرده ميرئاخورانه:
 نهو نهسپانه زين ڪهن، بيانينهنه ئيرانه.
 نهو پويان پي بچنه راوي؛ بو شاهيدي رهگه لو دهخه نهو شوانه.
 بچن بزائن ڪنههيان جسنه لهو نهسپانه؛

كهلكيان ههيه، پياو سواريان بى رۆژى تهنگانه».

سواريان دهبوون به پوهانى
 پرويان دهكرده چۆل و بيايانى
 تاژى و تولهيان دهبردن، دهگهړان به تهرخانى
 كهرويشكيكى گهرمه لانيان دهگرت، دهيانه پناوه بۆ خاتوون په ريخانى
 له پيشيان دادهنا. دهيانگوت: «ئهتوو چراى هه رتك چاوانى»
 برو ماله خوت بار بكه بۆ شارو پيرانى».

مهحمه لئه گهر ئه و قسه ي بيست له خاتوون په ريخانى
 گوتى: «به خولاي سه زمان ده پرن له گوشه ي مهيدانى»
 هاته وه كن برايمى ده لئ: «براله! كه وتووينه رۆژى تهنگانى
 ناچپته وه پاشى حوكمى خاتوون په ريخانى
 حوكمى سهخته و گرانه
 هه ر ده بى بار بكه ين ليره كانه
 بچينه نيو عوروسى، دهنا له نيو كوردى نان بى گوزهرانه».

دهگه ل برايمى قسه يان بوو ته واوه
 دايكى مهحمه لئ كه ليك گرياوه
 ده لئ: «رۆله! خراپم لئ قه وماوه
 «رۆله! مهحمه ل، خولا گير بى، ئهتوو چت له كچى ميرزورابخانى داوه؟»
 گوتى: «دايه چ بكه م ئيختيار له چهنگى خون براوه».

ماله خويان بار كرد، ئه شكه وتى بيشوه ي به جى ماوه.
 شهو و رۆژيكيان لئ خورى، له پاشى مهحمه ل گه راوه به دواوه.
 لهو مهحمه لئ رهوانه،
 گوتى: «ناچم، كاك برايم گيانه!
 سه زمان تيدا ده چى، زور فه ساته ئه و خاتوون په ريخانه».

برايم گوتى:

«نابی بشکی قسهی پیاوانه
 ئەمن بهجیم هیشتوووه عەرز و مه‌کانه
 برۆ خاتوون پەریخانم بۆ بیینه ئێرانه
 هەتتا دنیا خرا دەبی لێمان دەگیرنه‌وه قسانه
 ئەمن دەس هەلناگرم؛ چونکه میرزۆرا بخان میری چەلیانه»،
 ئەو قسه‌یه‌یان ته‌واو کرد به‌یه‌کجاری
 مه‌حمه‌لی دەناردەوه له‌بۆ شاری
 پرووی ده شاری ده‌کرد، ده خزمه‌ت خاتوون پەریخان
 ئیکلامی ده‌کیشا، بانگیان کرده باله‌خان
 پۆیانده‌نا له دیوانی
 خاتوون پەریخان ده‌یگوت:
 کوێخای ئەو شاره‌ی کوانی؟
 پێشکاری خۆم بۆ بانگ بکه‌نه مه‌یدانی
 هه‌مان به‌سه‌ری خۆم سویند ده‌ده‌م، یان به‌قورعانی
 ئەمن ته‌ماحه‌ به‌سه‌فه‌ر بچم، نه‌کوو میرزۆرا بخان پی بزانی
 زگی سه‌د که‌سی ده‌درم له دیوانی»،
 ئەگه‌ر ئەو مه‌سله‌عه‌ته‌ی کرد ته‌واوه
 شه‌و به‌سه‌ر داها‌ت و بانگی شیوانی دراوه
 دوو هه‌گبه‌ی له ماله‌ خۆی له زیڤ و ئەشره‌فی کرد ته‌واوه
 ئەسپی حدوودیان له خاوی ده‌ره‌یناوه
 دوو به‌دوو سوار ده‌بوون رکیفی خۆیان لی داوه
 شاری چەلیان له‌وێ به‌جی ماوه،
 که له ئەشکه‌وتی بێشوه‌یان بارکرد هیچ که‌سیک نه‌یزانی
 خێلی خۆی لی نا بۆ شار وێرانی،
 هه‌تا چه‌وت پۆژانی که‌س سوواخی خاتوون پەریخانیه‌ زانی

هه لگيرا و داد و ديوانى
 شارى چه ليان ومخت بوو بى ويرانه
 هيچ كهس نه بوو بكا حوكمانه
 له لايه كى بوو خانه بگيرى، له لايه كى بوو فه سادخانه
 هه موو شارى چه ليان بووه لوتى خانه
 مه خلوق ده لى: «بلا بهس تىك رابمىنين
 »بلا خه به رىكى به ميرزورابخانى رابگه يه نين».

مه خلوق هه راي كرد به ره وانى
 پاك چووه كن ميرزورابخانى:
 «تو خانىكى بى متمانى
 حه والى شارى نازانى
 شارىكى يه كجار گرانه
 لى پهدابوو لوتى خانه
 هيچ كهس نيبه، بكا حوكمانه
 ديار نيبه نه و خاتوون په ريخانه».

ميرزورابخان وا ده زانى
 ده لى: «وه كىل و وه زيرى كوانى؟»
 ناردى له دوو وه كىل و وه زيرانه
 «وه رن بكن ته گبيرانه
 ده لىن شاره كه م ويرانه
 ته گبيران بكن ته واوه،
 بزنان، له شارى من چ قه وماوه؟
 هه لبهت په ريخان نه ماوه
 جا بزنان جيهه تى چيبه
 بوچى نه و شاره خو راييبه».

دهشقمی مهقسوودیان حاسل بئی، لیکنتری ببیننه وه کام و سهفایه».

ئەگەر خه بهری له حه مه دی پاشاغان ده کرد یه قینه

دهیگوت: «به خولای! کچی من لایقی کوری فه ره جوللاخانی نینه

لیتم قبولل ناکا سولتانی ئەمینه

«ئەگەر بیتو بیده می ده بی عه رزچی بکه م به دل و یه قینه».

ئەگەر ئەو قسانه ده گه راوه بو قه رییه

گوتی: «له وی وایه هه ر ئە وده مه، که ده گه لم ده کرده وه شوانییه

ئەو مه عنایانه هه موو چییه؟

ئەو کارانه وا پیک نایه

تازه نه هاتوو مه تکایه

یان بمداتی یا وه خو که وی بو ده عوایه

ده عوایه ده که م به دل و به جانه

هه تتا که نگی ده گری ئەو بیانوانه؟

«له شکری ئیسفه هانی دینم به جاریکی، به غدایه ده که م ویرانه».

سواریکی نارد به چه په ر و به ره وانه:

«ته شریفی به کری شیخان بیته ئیره کانه».

که خه بهر به به کری شیخان گه راوه

به په له په ل هات له و لاوه

له قه ری کرده وه سه لاوه

ده لی: «براله! چ داویکه بو منت رو ناوه».

ده لی: «له تو دایه، هه ر ئەو قه ری شوان ماوه

گوفتاره له بو تو م رو ناوه

به غدایه ده که م بلاوه

ئاخر زورم له توو گه راوه،»

ده لی: «ئهنیش خزمه تم پی کراوه

خه بهرم له خاتوونى گيړاوه
 به خوشكم قبول كراوه
 يو توو چا كه نه و نه ولاوه».

به كړ چوو به قاسيديه
 به هممه د پاشاغان دهلى به يه كجاره كييه:
 «نه توو يو نه و پياوه جوابت چييه؟
 نه و يش پياويكي كه م نييه
 يو تووش عيب و شووره ييه
 دست هه لگرتنى له يو نييه
 مه گهر ده ولت ليك درين يه كجاره كييه
 هيچ سه فاي له يو توو نييه
 به غه يره ز كوړه وه رييه»

گوټى: «به كړ، نه توو يو چ له من ده كه ي حوكمى؟
 كچى خو م نادم به عه جه مى
 سبحه ينى بيته ده عوايه»

خه بهرى له يو قهرى برد
 قهر سبحه ينى خو ي دروس كرد
 سبحه ينى فه سلې چيشتاوه
 خه بهر به قهرى دراوه:
 «نه و له شكر هات له ولاوه
 دار و بهردى ده پو شاوه
 هه لى و بگه ريوه دواوه».

قهر ده لى: «نه مرم، بمينم
 به غدايه پاك ده شيو ينم
 يا سه رى خو م ده دوړ ينم

يانه گولّه زهری دهستينم»
 بهکری شېخان وای گوتییه:
 «بۆ توو عهیب و شوورهیییه
 ئەو شهردم هیچ پئی چا نییه
 حه مه دی پاشاغان کویتانی نییه
 لئی گهری تا سالیکی دبییه
 بلا گهرمینی له سهر نه بییه
 دهورهی بگره یه کجاره کییه
 لئی دهستینی چاره ی نییه
 ویستا ههقت دهگه ل به غدایه چیه؟»
 قهر دهلی: «بهکر کار ته و اووه
 تازه ناچمه وه بهد اووه
 له شکر و قوشه نم هیناوه
 سندووسم لی بهجی ماوه».
 بۆته شهري له زهمانی
 جوابی ئەو قسه ی درا به سولتانی
 دنیا ده مینی به ویرانی
 له بهر کوری فهره جوللا خانی
 سولتان دهلی: «رامه مین
 ئیسفه هانی تی بگه یه نن
 ئەگه ر قسه م نه سه لین
 قهت نابی عهجه میک بمین
 ههرچی شیعیه بیبه تلین».
 ئەو خه به ره هات، گه راوه
 به میری به غدایه دراوه

ئەگەر میر وا دەزانی
 شەقژن کەوتە دیوانی
 دەلی: «بێننه دەری جیبەخانێ
 سەربازم بۆ بدەن لە سانێ».

سەرباز لە سان ڕاوەستاو
 کارێکی گەورە قەوماو
 ئالای حەققییان ھەلداو
 دەس بە دەعوایە کراو
 تا نیوھەرۆ لێکیان داو
 لەشکری بەغدا بە شکاو
 سەری بەیداغان بەردراو
 ھەرکەسە بۆخۆی گەراو
 قەر ڕۆستەمە ڕاوەستامە ڕاوەستاو
 شاش و پەر پالیان ویک داو
 پالیان ویکدا لە زەمانی
 ھەرۆکو بەوری بەیانی
 کە عیلات ھەمووی پێی زانی
 دەیانگوت: «ھەتا دوینی دەیکرد شوانی
 ئەو ڕۆکە بەوری بەیانی».

دنیا بەو شەپە دەزانی
 بەکری شیخان ھات، لەولاو
 قاقەزی خاتوون گولەزەری ھیناو
 ماچی کرد، لەسەر چاوی داناو
 بەکری شیخان گوتی: «قوربان، چ نووسراو؟»
 گوتی: «دوعا و سەلاوی داناو»

فەرموویە: بۆ لە ڕووی بابم وەرگەراوه؟
 زۆر خراپم لى قەوماوه
 ئەوا خەتای من گیراوه
 پێی بلێ بگەریتەوه
 قەرارە دەگەلم ڕۆناوه
 قەرارمان تا بەهارى
 هەتا بەخێر خێل دیتەوه خواری
 جا بۆخۆم دەگەلى دەگەم گوفتاری
 چا نییە چیدی بگری بناری»
 قەر گوتی: «پێی بلێ پێی ناکەم متمانی
 هەتا بۆم نەخوا قورعانی
 بۆم دانى قەول و قەراری
 هەتا وەکو خێل دیتە خواری».
 بەکری شیخان هات، گەراوه
 قسەى بۆ گۆلەزەر هیناوه
 قورعانی بۆ خوارد تەواوه:
 «کە هاتم نایەم بە دواوه،
 چیدیم ئابروو نەکا بلأوه».
 قەر لە بۆ شەوی گەراوه
 لەشکری خۆی کرد بلأوه
 سولتان بە شا عەبباسى تى گەیاندىیە:
 «ئەگەر دەلى تاراجى بکەم بەیەكجارەکییە
 ئەو شەر و مەرەكە چییە؟»
 شا عەبباس وای گوتییە:
 «ئەگەر دەفەرمووی دەری کەم خویپییە

ده سولتانی زیاتر که سم نییه»
سولتان وای دا جوابی وییه:
ئیختیاری وی به من نییه»
فهره جوللا خان قاقهزی نووسییه:
حاشا و مادووللا کوری من نییه
له سندووسی ده کهم خویرییه»
قهر گوتی: «دهستهلآت به من نییه
دهستهلآت به من نه ماوه
حاشا، مادووللا له و کارانه
ده زانم ده مگری قورعانه
ناتوانم له بهر فهره جوللا خانه
لیم حه رام بوو رووی نانی
جا خاتوون گولله زهر خوی زانی».

***

بهیټی زه‌مبیل فروش

زه‌مبیل فروش پادشا بوو. رۆژیکي سوار بوو، چووہ راوؤ. له‌سه‌ر قه‌بران غه‌له‌به‌یه‌ک بوو، پرسى: «ئوه چیه؟» گوتیان: «پیاویک مردووه» پادشا گوتى: «ده‌بی ئه‌من بچم، بزاتم، قه‌بر چلونه». هه‌لستا هاته‌سه‌ر قه‌بران. پیاویکیان هینا ده‌قه‌ریان نا، به‌ردیان پى رایه‌ل کرد، قورپان دادا، گلپان پيدا کرد. پادشا گوتى: «ئوه ره‌عیه‌ته مه‌لا، جیى ئه‌منیش هه‌روا ده‌بی؟» مه‌لا گوتى: «ئوه ره‌عیه‌ته، خه‌رجى ده‌دا، بیگارى ده‌کا، جیى وی له جیى توو خوشتره، به‌شکه‌م ئه‌توو فریدهن، نه‌یه‌لن لیره‌مینی». گوتى: «ئاخر ئه‌منیش ده‌مرم؟» مه‌لا گوتى: «ئه‌توو دایکت ماوه، بابت ماوه؟ ئاخر ئه‌تووش هه‌ر ده‌مرى». گوتى «مه‌لا ئه‌گه‌ر ئه‌من مردم، لیفیک، دۆشه‌کیکم بۆ راناخه‌ن؟» گوتى: «نه‌وه‌للا هیچت بۆ راناخه‌ن». گوتى «بلا برۆینه‌وه، جارى راکنیشن، ئه‌من ئیدی پادشایه‌تى ناکه‌م». هاتنه‌وه‌ مالى، دابه‌زى، گوتى: «بابه، که‌س پیم نه‌لى پادشا». ژنى خووى بانگ کرده‌ ده‌رى، گوتى: «ئه‌من ئه‌و پادشایه‌تیم ناوؤ، مردنى له‌دوو، ئه‌تۆش که‌یفى خۆته ئه‌من خولا حافین». ژنه‌که گوتى: «بابم له‌ بابت ماقوولتر نییه ئه‌توو ده‌س له پادشایه‌تى هه‌لبگرى، ئه‌من ده‌س له خانمه‌تى هه‌لناگرم؟ هه‌ر جییه‌کی ئه‌توو برۆى ئه‌منیش دیم».

له شارى وه‌ده‌رکه‌وت؛ ژنه‌که‌شى وه‌دووی که‌وت. به‌پىیان رۆین گه‌ینه‌ گاوانى. گاوان له‌نیو گارانی بوو. پادشا گوتى: «گاوان به‌قوربانتم بم وه‌ره‌ جلان بگۆرینه‌وه». سه‌ر و به‌رگیان پیکه‌وه گۆرییه‌وه. رۆیى؛ خانم ره‌دووی که‌وت. ته‌ماشایان کرد. ژنیکى کوپرى فه‌قیر به‌رپیه‌دا ده‌رۆیى خانم گوتى: «وه‌ره‌ سه‌ر و به‌رگان پیکه‌وه بگۆرینه‌وه». جلیان گۆرییه‌وه. هه‌ردوو روت و ره‌جال رۆین. هه‌تا گه‌یشته‌نه شاریکی. چوونه‌ مالیکى؛ ساحب مال گوتى: «بابم جووتى ده‌زانی؟» گوتى: «به‌لى ده‌زانم». گرتیان به‌نۆکه‌ر. سبچه‌ینى زوو جووتیکیان گا دایه، گوتیان: «برۆ جووتى بکه». گوتى «به‌خولای جووتیم که‌م کردووه، بۆم لى بخورن تا فی‌ر ده‌بم». بریکى جووت کرد هاته‌وه، ده‌ستى دا بیل و سه‌وه‌ته‌ی خه‌ریکی په‌ین رشتنى بوو، سبچه‌ینى چۆه جووتى کرد هه‌تا ئیوارى. هاته‌وه‌ به‌ساحب مالى گوت: «خولا هه‌لناگرى»

ناتوانم به که یفی ساحبی بکه م» ئەویشی به جی هیشت و چووہ شاریکی دی. دەستی به زەمبیل کردنی کرد.

رۆژی دەچوو کولۆشی خری دەکردهوه؛ دەیهینا دەیکرد بەزەمبیلە له بازاری دەیفروئت. تەماشای کرد ئەو کولۆشه گاران و مەر له پەریزان دەبخۆن؛ گوتی «خولای هەلناگری ئەمن رۆزی ئەو بەستە زمانانە بپریم». ئەو کارەشی نەکرد، چۆ شاریکی دی لەو شاری شەوی دە خەوی هات. سبەهینی هەلستا چووہ سەر دەریایە دە نیوەراستی ئەو دەریایە جزیریک بوو. مێشەیهکی لی بوو گوتی: «خولایە! ئەو کەس نەچەقاندووہ؛ چ بکه م لەبەر دەریایە ریم نییە بچم بریکی بینم بۆ خۆم بیکەمە زەمبیل». ئەوی رۆژی زۆر بەئاجزی هاتەوه. شەوی دە خەویدا پێیان گوت: «سبەهینی برۆ لەو مێشەیدا بۆ خۆت کارێ بکه».

زوو هەلستا چووہ سەر دەریایە. بێ پایە لە دەریایەیدا، هیچ پێی تەر نەبوو. هاتە شاری دەستی به زەمبیلی خۆی کرد.

خاتوونی پادشای شەوی زەمبیل فرۆش دە خەوی دی ئاشق له وی بوو.

حەق! دل وەرە جارێک بەجۆش

جامی جە ئەشقه مەئ بنۆش

کین قەزیهتی زەمبیل فرۆش

فەسیح بکه م حیکایهتی

دەست دە کورسی سەناعهتی

دەست له کورسی و فەرمانی حەق بوو

ئاشق بەلیقا و شەوق بوو

سەنعهتی زەمبیل لهکن بوو

ئەو پێ بدری کیفایهتی

ئەو لاویکی تازه پروال

تەرکی کرد شاهی و گەنج و مال

له ترسی مەوت، مال کرد بەتال

خۆی مەشغوول کرد به تاعهتی

ئەو لاوئىكى ئى سادە بوو
 ھەردەم لەسەر پى جادە بوو
 بەئەسل پادشازادە بوو
 دايم لە زىكر و تاعەتى
 كوا ياقووبى ساحب كەمال؟
 عىبادەت كرد ھەشتى و دوو سال
 لە ترسى مەوت، مال كرد بەتال
 خۆى مەشغوول كرد بەتاعەتى
 سالى دەرى دواز دەى مودام
 سەنعەتى وىم وى خاس و عام
 پوژى دەكرد زەمبىل تەمام
 دەبىردە شار بو قىمەتى
 چى پوژىكى لاو زەمبىل دەبەست
 دەبىردە باژىرى بەقەست
 نىعمەتى شەوى پى كەوتە دەست
 لاو قانىعە بەقىسمەتى
 چى پوژىكى لاو زەمبىلان دىنى
 خاتوون لە بورجان پادەمىنى
 بەدل و بەجان دەيخەبىنى
 لاو كەوتە پى موخەبەتى
 ئەو جار يىھى خەوفى خودىنە
 دىن بەحىلە بەلاو دەلئىنە:
 «لاو! مىر لە توى زەمبىل دەوئىنە،
 ئەو بەچاكيىھت بانگ كەتى»،
 لاو بەو قسەى بوو خوئشحالە

پرووی کرده مال، چۆته حاله
 هه‌لی گرت زهمبیل چی بوو
 پرووی کرده دیوانی میران
 یه‌ک له‌دوای وی هات به‌خوارد:
 «لاو! میر له تۆی مه‌تله‌ب دیداردا
 بوخۆت وهره، بکه قیمه‌تی».
 لاو، به‌وی فیله‌ی نه‌زانی
 بی ترس و خۆف چوو بو خانی
 دهربه‌ی دا چه‌نگ دهرکه‌وانی
 قایم کرا لای ده‌حشه‌تی
 لاو نۆری دهربه‌نه‌ماوه
 لئی ته‌غیر بوو ره‌نگ و باوه:
 «تا بمداتی زحمه‌تی»
 لاو بانگ ده‌کا: «میری کوباره!
 ئەتوو به‌منت هه‌یه چ کاره؟
 تا پیک بیه‌نم حاجه‌تی».
 خاتوون ده‌لی: «لاوی فه‌قییره،
 پیر و ئاقل و هۆش و ژیره!
 حازر نین لی‌ره چ میره
 بو‌ت هات بازی ده‌وله‌تی».
 لاو ده‌لی: «خاتوونی مومتازه!
 لی‌ره تا شام و حیجازه
 نامه‌وی ده‌وله‌ت و بازه
 من نیم له‌گوین خه‌یانه‌تی»
 خاتوون ده‌لی: «لاوی شلیوه!»

وەرە نىۋو ريحان و سىۋو
 شەكەر بىلىسە بەلىۋو
 تا پۆڭزى سىبىھىيەتتى».

خاتوون دەلتى: «لاۋى پوۋالە!
 وەرە نىۋو دۇشەك، و پالە
 تىك وەردە ئەو زولف و خالە
 دوورە پۆڭزى ئاخىرەتتى»

لاۋ دەلتى: «خاتوونى! زولف و خالى تووم حەرىرى
 قابىل بەخۆت بەبەژنى مىرى
 حەد نىيە رەنگ من فەقىرى
 ئەو ناكىرى دەستيان داتتى».

خاتوون دەلتى: «پەستە و چۆغەلەت دەبەر دەكەم
 بۆ زىپرى سوورت پۆ دەكەم
 پاك گىانت كەسك و سوور دەكەم
 دەتكەم بەچەرخى داۋەتتى».

لاۋ دەلتى خاتوونى: «پەستە و چۆغەلەي خۆم چاترن
 لەش گوناھبارى پى وەشرن
 لە بۆ پۆڭزى مەسلەھەتتى».

خاتوون دەلتى: «دەنا لاۋ وەھا نابى
 ئەگەر فىل بى، ئەبرەھە بى
 لە چەنگانم خەلاس نابى
 نايەي سەر پىي مەسلەھەتتى».

خاتوون دەلتى: «لاۋ مەكە چ قسە و چ دەنگان
 بچىيە نىۋو حەوت بەحرى نەھەنگان
 خەلاس نابى بە چ رەنگان

نایه‌یی سهرپی می‌سله‌هتی»،
 لاو ده‌لی: «خاتوونی به ئه‌رکان و توره
 مه‌سله‌هت ناگری به‌زوره
 ئیواره دابی ئه‌نگوره
 تیی ده‌بینین مه‌سله‌هتی»،
 خاتوون به‌و قسه‌ی دل بوو غه‌تی
 خوش هه‌لستا، زوو پیکه‌نی
 ده‌لی: «لاو! وات دینمه سهر هیدایه‌تی»،
 لاو وای کرد خلاس له داوی
 ئه‌جه‌تی کرد به‌پیشاوی
 بچی له باله‌خانان خوی باوی
 به‌شقه‌م خلاس بی له داوی
 خاتوون خورپیه جاریه‌ی به‌نادری:
 «مه‌سینه‌ی ئاوی هه‌لگری
 بیبه بو جیی لاو تیوه دی»،
 لاو هاوار ده‌کا شیخ و مه‌لی:
 مووسا له‌نیو به‌حری عه‌میق
 بو ویت کرده دوازده ته‌ریق
 فیرعونی تیدا کرد غه‌ریق
 ئه‌و بو جه‌زای شیرکه‌تی
 په‌نهام به‌توو شاه‌ی که‌بیر
 یووسف توفلیک بوو شی‌ت و ژیر
 بران بردیان ئاویتیانه بیر
 بردت له میسریت کرده میر
 نیزیکت کرد له ره‌حمه‌تی

بزانه چيان كرد قهومي كوففار
 مه‌نجه‌نيقيان ئاويته خوار
 ئيبراهيميان نابوو ده نار
 بي بهش نه‌بوو له رحمة‌تي
 هوودي له‌نيو به‌حري ده‌لان
 چل ساليشت ئه‌و ده‌خه‌لاند
 فه‌تتاعي بابي رحمة‌تي
 ئاده‌گه‌نمي خوارد، كرده‌ي گوناھ
 تۆبته‌ قبول كرد، ره‌ببنا
 هر تۆي بابي سه‌لته‌نه‌تي
 زه‌كه‌ريايان به‌ موشاران بري
 ئه‌يووب له‌سه‌ر كرمان دري
 كواني عيساي رۆشه‌ن چه‌راخ؟
 خوندي ئينجيلي خوش ده‌ماخ
 كي بوو له‌كن خولاي گوستاخ؟
 مووسا بني عيمران نه‌مان
 كوا ئه‌بو به‌كري سدديقي موسته‌مان؟
 كوا عوسماني بني عه‌فان؟
 ئه‌و جاميعه‌ي ده‌س به‌قورعان؟
 په‌نهام به‌ توو شاهي جه‌ببار
 زه‌مبيل فروش نه‌يما ئيختيار»
 ده‌ستي گرت خۆي فری دا خوار
 جوبرايلى چوست وته‌يار
 خوش له‌ ئاسماني هاته‌خوار
 زه‌مبيل فرۆشي گرت به‌زار

دهآئى: «عومرم! نهكيشى زهمهتئ
 پهنهام بهتوو صاحب سجوود
 ئەلحهمدوللا يا وهدوود
 دەرچووم لهوئى زهلالهتئ
 پهنهام به توو لايهزاني
 واسيتهى گياندار و بئى گياني
 پيم هيچ نيبه دنياى فاني
 بئى بهش نهبووم له رحمهتئ
 پهنهام بهتوو توو نادري
 ههم كهريمى ههم قادري
 چى توو نهيكوژى نامرى
 بهشم كهوتوتته فرسهتئ
 شوكرم بهتوو، پادشاي جهببار
 خهلاس دهكهى عهبدى ههژار
 هيچ كهس ناتيينئ پهروهردگار
 دنيا بؤ كهس نيبه باقى دار
 چؤن كهوتمه بارى فرسهتئ».

خاتوونى ميرى گوتى: «لاو بؤ نههاته خوار؟» چؤ سهربانى تهماشاي كرد زهمبيل
 فرؤش دهگهآ قهرهواشئ نيبه. پرسى: «چى لئ هات؟» گوتى: «خاتوون! لهسهرا
 خؤى هاويشته كووچهى». خاتوون گوتى: «جا من چ بكهه؟» غه مى وهمه جاريكى دى
 چاوم پئ ناكهوئى». روانى بهكووچهيدا ههآدههات. ئەگهر تهماشاي كرد زهمبيل
 فرؤش چوو ده خانووئكهوه، خاتوونى ميرى نيشانهى كرد. ژنى زهمبيل فرؤش
 گوتى: «ها عهمرهكهه بؤچى وا بزركاوى؟ ئەدى نانت بؤ نههئناوه؟» گوتى: «ئهمرؤ
 زهمبيلهه بردنه مالى ميرى. برديانه ژوورئ، حهقيان بؤ نههئنام، ئەمنيش هاتمهوه.
 ژنهكهى گوتى: «دهنا زؤرم برسويه». زهمبيل فرؤش گوتى: «بهخولائى چى توو
 نهتديبئ ئەمنيش نهه خواردوه». به ژنهكهى گوت «ئوتوو بچؤ بؤ حهققى زهمبيلان

ئەگەر دايانپەي بېنىيە، ئەگەر نەيانداپەي وەرەو شوكرى خولاي دەكەين»،
 ژنى زەمبيل فرۆشى چوو گوتى: «كوپخادەرك! عەرزى خاتوونى بىكە حەققى
 زەمبيلەكانم بداتى چمان نىيە بخۆين». كوپخادەرك چوو عەرزى خاتوونىيى كرد.
 خاتوون: «بىھېنە ژوورى حەققى بدەمى». دەرکەوان ھېناپە ژوورى. خاتوون كە
 چاوى پى كەوت لە پلەكانان بەپىرىيەو ھات، ماچى كرد گوتى: «بەشقى خولاي وەرە!
 نەقلى خۆت و زەمبيل فرۆشى بىكە». گوتى: «خاتوون نىوي خولات ھىنا جەرگت برىم.
 جارى حەققى زەمبيلانم بدەيە، زەوادمان نەخواردوو؛ جا لە دووم بنىرەو نەقلىت بۆ
 دەگىرمەو». دەستى ژنى زەمبيل فرۆشى گرت؛ برىيە گەنجخانەي چارشىويى
 راخست بۆي پى كرد. ھەرچى كردى چارشىوئەكەي بۆ ھەلنەگىرا. كۆشى پى گرتەو،
 بۆي پىركرد ھەتا پىي ھەلگىرا. رۆيى چۆو مالى. زەمبيل فرۆش پىي پىكەنى: گوتى:
 «بۆ عەمرم! ئەمن ناتوانم ئەوانە لە دم چۆمان بىنم؟ ژن بۆيە ناچىزەن، ئەتوو ئەو
 پوولەت بۆچ ھىنا؟ رۆيكە عەرزى. بزانم». ئەگەر رۆي كرد پاكى بوو بەمار و
 دووپشك و كىسەل، بەنىو مالىدا بلاوبوون؛ حەققى زەمبيلان نىم پەنابات كەوتە
 عەرزى. گوتى: «عەمرم! ئەوانە دەتوانى بەرىيەو، ھەتا ئەتوو دىيەو ئەمنىش دەچم
 نانى دەكرىم، دىمەو».

ژنەكە گوتى: «دەترسىم پىمەو دەن». گوت: «نا! مەترسە زەرەريان نابى بۆت».
 ھەلى گرت پىيدا ناردەو. بۆخۆشى ھەلستا چۆو بازارى نانى كرى؛ پەنىرى كرى.
 زۆرى برسى بوو، تەمى بوو نانى بخوا، گوتى: خولا لىم ھەلناگرى ئەو ژنە چاوا لە
 دەستى منە».

ھاتەو مالى.

ژنى زەمبيل فرۆشى زىرەكانى بردەو. خاتوون گوتى: «ئەو كەم بوو، بۆيەت
 ھىناو؟» گوتى: «قوربان! بۆچى مىردى من ناتوانى لە بىبابان ئەوانە بىنىتەو؟» رۆژ
 ھاتبوو ئاوابوونى. خاتوون گوتى: وەرە نەقلى خۆتمان بۆ بگىرەو، با من ئەمشەو
 لەجىياتى توو بچمە پال زەمبيل فرۆش». ژنى زەمبيل فرۆش ھەموو رىوشوونى
 زەمبيل فرۆشى پى گوت. خاتوون خۆي پروت كردەو. جلى خۆي دا بەژنى زەمبيل
 فرۆش. ژنى زەمبيل فرۆش جلى وي دەبەر نەكرد. خاتوون جلى وي دەبەر كرد. چوو

بۆ مالى زەمبيل فرۆش . ئەگەر وەرژوور كەوت زەمبيل فرۆش گوتى : عەمرەكەم بۆچى
 وا درەنگ ھاتىەوہ؟ گوتى : «خاتوون راي گرتبووم . نەيدەيەشت بيمەوہ» . گوتى وەرە
 نانى بخوين . خاتوون لە خوښىيان نانى پى نەدەخورا گوتى : «زوو جيم بۆ چا بکە
 دەنووم» . پىكەوہ چوون دەجيوہ . ئەگەر ھاتن راکشان خاتوون باسكىكى بۆ كرده
 سەرين ئەوى دىكەش دە ئەستوى كرد خاتوون . زەمبيل ، فرۆشى ماچ كرد . زەمبيل
 فرۆش گوتى : «داخولا لە كەنگيوہ كەيفى لىيە بۆيە ئەمرو ئەو نسيبەتم بەسەر ھات» .
 زەمبيل فرۆش لاقى ھەلينا خاتوون لە فكري نەبوو خرخالى زير لە پىي دەرىنى ؛
 دەستى وى كەوت گوتى : «خانەم خراب ئەوہ ژنى منيان سوپن داوہ خوئى لى
 گۆريوم» . لاقى دانا و ھەلستا وەدەرکەوت . خاتوون چوو بيگرى ؛ ھەلات . خاتوون پىي
 كەوت دەيگوت : «ئىنشاللا لە كووچەي دەيگرم» . زەمبيل فرۆش دەيگوت : «ئىنشاللا
 ئەمنيش لەو كووچەي لىي ون دەبم» . ھەتا بەيانى پىي كەوت بۆي نەگىرا . زەمبيل
 فرۆش ئاورى داوہ ، ھەر لەدووى بوو . مى لە چۆلى نا . شارى بەجى يەشت لە
 چەنگانى ھەراسان بوو . دە ھەرزى راخورى ، ھەرز قەلشاوہ چۆ تيوہ . خاتوونى
 مىرى گەييە لەسەر ھەرزى غولامانەي توند گرت . ھەر چەند ھاوارى كرد بەرى نەدا
 گوتى : «وہللاھ نەيە دەرى ، قسانم دەگەل نەكەي ، بەرت نادەم» . زەمبيل فرۆش دەلى :
 «خاتوون گيانە !

ئەگەر قايل بوو ھەوى سارانە
 دەچم ئەويش دىنمە ئيرەكانە
 كى بوو لە زەمبيل فرۆشى گولباوہ
 ئەگەر چوو نەگەر اوہ بەدواوہ
 لەو شارەش چوو بەولاوہ
 خاتوون لەوى بەجى ماوہ
 رۆژ بۆ نيوەرۆي وەرگەر اوہ
 خاتوون گوتى : «چم لى قەوماوہ
 بۆچ قاسيدىك نەھات واوہ؟
 خولايە لە خۆم سەر بەتالى !

ئینجا چلۆن بگه‌مه‌وه مائی؟
 کئی بوو له زهمبیل فرۆشی خورد
 پرووی له شارێکی دیکه کرد
 ههوت سائی دی کاسبی کرد
 خوا وای کرد ژنه‌که‌ی مرد
 ههوت سالان تازیه‌ی داگرت
 پرووی ده شارێکی دیکه کرد
 سی سائی زهمبیل فرۆشی کرد
 خاتوون قه‌لای دروس کرد
 سوورته‌ی هه‌رسیکانی دروس کرد
 خاتوونی زۆر خامۆشی
 سوورته‌تیکێ خۆی دروس کرد، یه‌کی ژنی یه‌کی زهمبیل فرۆشی
 ئەگەر ئەو سوورته‌ی دروس کرد
 ئەمیندار جیبه‌جی زهمبیل فرۆشی گرت
 مزگینییان بۆ خاتوونی ده‌برد
 خاتوون چراغانی ده‌کرد:
 «وه‌للاه له دلم هه‌لگیرا غه‌م!
 جا خه‌به‌ری به‌پادشای بده‌م
 ئەو چاره‌ که‌ می‌ردی ده‌که‌م».

قاقه‌زیکێ له‌ برای نووسی؛ گوتی: «قایل بی می‌ردی ده‌که‌م. ناقایل بی می‌ردی هه‌ر
 ده‌که‌م». پادشا قاقه‌زه‌که‌ی ماچ کرد. خویندییه‌وه، گوتی: «له‌ من ده‌وله‌ت به‌شاره‌ته
 ئەگه‌ر می‌ردی بکا». پادشا گوتی: «هه‌ز ده‌که‌م ئەوه‌ی ئەو می‌ردی پێ ده‌کا بزانه‌م
 کێیه‌؟» خاتوون گوتی: «ئەگه‌ر ده‌فه‌رمووێ ده‌ینێرمه‌ خزمه‌تی». خاتوون گوتی:
 «هه‌سته‌ بچۆ سه‌لای بکه‌ ته‌عزیمی مه‌که‌». که‌ زهمبیل فرۆش هه‌لستا چوو سه‌لای
 له‌ دیوانی کرد. پادشا گوتی: «ئەو فه‌قییره‌ کێیه‌، شتیکی بده‌نی بروا». گوتیان:

«قوربان! ئەو ھى خوشكى تۆى دەوئ، ئەو ھى»، گوتى: «بابم خوشكى من مېردى بە توو دەكا؟» گوتى: «بەلى ئەگەر خولا بدا»، پادشا رقى ھەلستا. ئەوى لە ديوانى بوون كەس قسەى پى نەكرا؛ پادشا گوتى: «خوشكى بكوژم يا ئەو ھى بكوژم؟» گوتيان: «قوربان! ھىچيان مەكوژە. دەركى خۆت بەخوئ مەكە. ئەو سال دوازده سالە، ئەو باغە ھەژدېھايكى تىدايە؛ ھەرچى بچىتە ئەو باغەى ھەژدېھا دەيخوا. ئەوى بئيرە بخورى»، پياويكيان دەگەل نارد، ھەژدېھا بيخوا. كابرا گوتى: «چونكە خاتوونى پادشاي ئەتووى دەوئ، ئەتووى ناردووه ھەژدېھا بتخوا. ئەمن ناوئرم بيم»، گوتى: «بابم ئەتوو راوھستە»، زەمبيل فرۆش رۆيى. ئەو ھەژدېھايە بوو بەپياوھ و بەپير زەمبيل فرۆش ھات. گوتى: «يا رەببى زۆر شوكر! ئەو ھى خۆت و باغى خۆت ئەو ھى رۆيم»، كابراكە مزگىنى بردەوھ بۆ پادشاي گوتى: «ئەوانە موسلمانن»، پادشا ھەلستا بۆخۆي رۆيى. خەلقى ئەو شارەى پىيان موسولمان بوون. قۆلى زەمبيل فرۆشى گرت بردى ديوانى. قاقەزىكى بۆ خوشكى نارد. گوتى: «لەمنى كەوئ بۆ مېردى بۆ خۆي ديتۆتەوھ. ئيزن بدا مارەى بكەم»، گوتى: «حاشا! مېردى پى ناكەم»، زەمبيل فرۆش گوتى: «قوربان! ويستا كە مېردىم پى ناكە ئەتوو ئەو باغەت بەمن كەرەم فەرمووھ فەلەم بەدەيە بۆ خۆم دەچم خانوويكى لى دروس دەكەم»، دەنگى فەلانىان بۆ دا ھەر كەس بەخپرى خۆي چوو. ئەوئ رۆژى قەلايان بۆ دروس كرد چوو تىوئ سەرى بردە سەر سەجدەى گوتى: «يا رەببى ئەمن و خاتوونى بىنيەوھ سەر ھەددى چارە سالەى»، جىبەجى ھاتنەوھ سەر ھەددى چارە سالە. خاتوون ئەوجار خۆي لى مارە كرد. پىكەوھ دانىشتن.

دەستىك گول بەنادرى

ساحبى ئالمانى نەمرى

ئەوھ فەرمايشى رەحمان بەكرى

***

بهيتى باپير ئاغاي مەنگور بابى ھەمزاغا

گوئى راديرنى دوانه
گوئو له من بى ديوانه
سى شەو و سى پوژانە
بوو بکەم مەدحى شيرانە
دۆلابى موکريانە
قاقەز چوو بو عىلانە
بى رەشەى رەسول ئاغانە
دەگەل ھەمەدى شينانە
رەبەريان ئەورەحماتە
چۆليان کرد، باگردانە
بە عيززەتى سوبحانى
سبحەى دەگەل بەيانى
لەشکرى باپير خانى
رەنگ وەزيرى رۆميانى
سواربوو لە باگردانى
مەنگورى دە مى وەجاغى
پياو بوون لە سابلاغى
تەدارەک بو مەراغى
بو مەراغەى رەوانە
سى شەم سەرى ھەمووانە
بە سى شەمۆى پر ھونەر
باپير ئاغاي پر جگەر
بدا خانى بوو دەستەبەر

له ساڻاغى چوو بۆ دەر
 دەلى: «هيچ پەرچت نايه تەبەر»
 خالەق ساحب سەفایه
 پەرچى دەوى دنيايه
 به ئومىدى ئەو خولايه
 لتيان دا دەهۆل و زورنایه
 ئەسپيان هاته سەمايه
 زۆر خوژن بۆ دەعوایه
 هومىد رەسووللایه
 «ئەو کاره وا پيک نايه!»
 هات گەيبییه فەخره قايه
 لتيان دا دەهۆل و زورنایه
 حەوسەد کەسى راگیرايه
 زهوقى باپير ئاغيه
 لى دهن له تەپلى شايه
 شوکر وهبەر خولايه
 مەکوژن سەيد و مەلايه
 قورعانيان دە سينگى دايه
 هات، گەيبییه خاتوون باغى
 باپير ئاغي قوچاغى
 دەگەل خانى ساڻاغى
 سەيرى کەيف و دەماغى
 چوو له عەجەمى ياغى
 باپير ئاغي خال له روو
 به روژى سى شەمو چوو

عامی خه لقی چوو له دوو
چاویان لی کرد به فهندی
هات، گهیییه وهکیل کهندی
حهوسه سواری له رهندی
سبچهینی چیشتهنگاوه
قاسیدیان دهگپراوه
چی ماوه دنگیان داوه
قوشه نهبوو تهواوه
تهگبیریان لی روناوه
سبچهی بهیانی داوه
هر بزوت و نووسراوه
دوو عهشیرهتی ماوه
ئهغلهب رمب نه زهرییه
یهک له سهتی کهم نییه
بزانن مهسله حهت چیه
بی تیپی مهرنه کهنان؟
بوئییه عالی م راجه نان
به عه قلم راجه نانه
مه قسوودیان گورانه
سوله ییمان به خو و به برانه
رایان کرده جلیتانه
مه سله حهتی هه مووانه:
«بچین بو سهر عه جه مانه
رابه رن بداخانه
مه راغهی بکهین ویرانه

بېن پوښين ليرانه
 موده بېر کاک سوله يمانه
 چونکه گوره ی عیالنه
 چ دهفه رموی گیانه؟
 ئیره ده بی ویرانه؟
 ماره یان بکه یین ژنانه؟
 ئیدی، چلونه سه وزیخانه؟
 «هوی سوله يمانی خه زالی
 نه وهی پوسته می زالی
 هوت قوببه ی له مه تالی
 پیم نه لین نه توو مندالی
 له جلی نه کرد خالی
 وهک هه وران به گه والی
 ده کوژم مال و تفالی،
 درهنگه پتی مه که ن خالی».
 گه بییه نه لآهو نه کبه ری
 لینگى دا پیش خانى به موشته ری
 ده لیم: «خانه نه توو کوپنده ری
 نو سه د سواری به ده فته ری».
 ده لیم: «خانه! له روحیم بوویه موشته ری
 له بو مه راغین به ری»
 بو مه راغه ی برده خوار
 یا بینای په روه ردگار
 به زار خو شه نو سه د سواری
 هه م روحم بهر و جه ببار

ئيزرايل بوو جلۆدار
 بو مەرغەي برده خوار
 بو مەرغەي پراکشان
 ورشه ورشي کەمبەران
 بيئي ميشک و عەنبەران
 فەندی پەپاغ بەسەران
 قەتن نابي گوزەران
 قەت ناتبي گوزەرانە
 عەجەم زۆر بي ئيمانە
 لين تیک دەدن مەکانە
 سەرن دەبرن ليرانە
 خدر ئاغاي نەوجوانە
 چووہ سەر خانی بەرمبانە
 «بابە لي دەم ئەمانە»
 باپير دەليتن: «کاکە!»
 کەس ئەوي مەسلەحەتي ناکا
 بەداغم دەگەل پاکە
 هيچ دەهۆيەن لي نەکا
 تەگبيران بکەين چاکە
 جيگاگەن زۆر غەمناکە
 عەجەم يەکجار هيلاکە»
 «عەجەم هيلاک و زۆرزانە»
 چووہ سەر جانی بەرمبانە،
 دەلي: «بابە لي دەم ئامانە»
 بانگم وەبەر پادشای له ژوور!

خانى ناردنى دوور به دوور
 بلّباس هاتن به جه مېوور
 پانك رهشى چه كمه سوور
 خان ناردنى به حوجه ته
 بلّباسان تالعه و به خته
 بهسى رهختى ده زهردا
 كاكه رهشى نامهردا
 هاته خواري له سهردا
 ئيمانى پى بوو ههردا
 مهنكوپى ده پمب چولانه
 چاويان كهوت به زيرانه
 وهژوور كهوتن يه كانه
 چهند شيوى پر دهرمانه
 چهندي شيشه و شه رابه
 عهجه م بوون به جه للابه
 موكرى بوون به قه سسابه
 هيچ كهس وا لى دهرنابا
 چلون ده بى نه و حيسابه
 هه مووى مهستى شه رابه
 وای لى دهرنابا كهسه
 خاله ق! تووى فهرياد پر سه
 مهرگه به هه ره وهزه
 بداخان لى بوو قهزا
 پىكى ده ده ان به خهزا
 تايفه ي خان باپيرى

رېځكى دېدان به شيرى
 بوو به خانه بگيرى
 ئيسلام قريوو به شيرى
 به شيرى قريوو ئيسلام
 تتيان دابوو قه تل و عام
 قه تل و عاميان تيدا بوو
 سوله يمان به خۆ و به بران بوو
 سوله يمان به خۆ و به برانه
 دهرده چوو له دهربانه
 ئه گهر له دهربان دهرچوو
 چوار پينجى كهوته دوو
 خه لاس بوونى بو نه بوو
 بوى نه بوو خه لاس بوونه
 له و كافرئ ده مه لعوونه
 به و رمبئ ده سئ سوونه
 به داسئ كه رهن توونه
 ههروهك گه نميان دهر وونه .
 ههروهك گه نم و سواله
 ده خوئينيدا شه لاله
 بلباس حالت بئ حاله
 له ولائ بئ شيره خره
 توپيان لئ دا به گوره
 حهوتئ لئ بوون به وره
 دهنكى له عهرزئ برا
 ئافه ريم وه ستائ خه رات

دهست به خه نجه ری دهدات
حهوت مائی کردن به ریاد
وهستا عوزیتری هه ندوو
خه نجه ری شام و ته شوو
له بهر گه ره کی داچوو
یه کی لی خه لاس نه بوو
هۆیه وهستا عوزیتری
حهوت مال به وه جاغ کوپتری
هه ر یه کیکیان ده بوپتری
ئاویتی جه زایتری،
دابووی له ته پللی سه ری
ئه ویشی کرد بی به ری
کوا مه رزینگ؟ کوا ئۆمه ریل؟
شۆره لای شل و مل و
له کۆلاناں بوونه جل
بوونه جل له کۆلاناں
له شی دهوان نه و جووناں
که وتبوون له کۆلاناں
له کۆلان و که ناران
له شی ده شۆره سواران
وهک بژانگی ده داران
سه ریان گه یییه هه ساران
له هه ساری دهوا گرد
له بلباسی دهوا خورت
له ش و که له ش بوونه پرد

عەجەم بەسەردا رابرد
 ھەركەس میوانی خوئی كوشت. بە دەھۆڵ و زورنا ھاتنە سەر باپیر ئاغاى جا
 باپیر ئاغا لە بداخانى پرسى:
 «لە باپیر ئاغاى جندییە
 لە بداخانى پرسییە
 خان، ئەو قوولە قوولە چییە؟»
 دەلى: «باپیری شوگایییە!
 ئەو دەھۆڵ و زورنا و شایییە
 ئەو پيشەى ترکییە
 زەوقە لە بۆ خەلقىیە»
 رۆژتکی لە رۆژئاواىە
 خان باپیر لە سەراىە
 ئاوری تۆپخانەیان دایە
 زەلیل باپیر ئاغاىە
 لیرەى ھیچ بۆ پتک نایە
 خدرى شوپیان ھەلیناوە
 لەپیش بابى راگیراوە
 ھەمەسوور بەچەلەنگى
 ھەلیان ئەشکاوتە سینگی
 کور لەسەر سینگی بابى
 لیاندا بە جەللابى
 تووقەت موسلمان نابى
 سبھەینى ئەلەسەھەر
 کویت و بۆز و سەقەر
 لە خاویان ھینادەر

لپی کهن زینی موخته‌بەر، توندی بکیشن ته‌نگه‌وبەر
 پی نا له رکیف که‌وته سەر
 سوار بی پی‌پاغ به‌سەر!
 په‌پاغ به‌سه‌و سوار بی
 خیل فەقییر هه‌ژار بی
 موکری هه‌روا داغدار بی
 هەر هاوار و لیدان بی
 هەر هاوار و لیدانه
 بی سەردار و خیزانه
 ده‌لێ: مه‌ری بی شوانه
 په‌خش بوون له زه‌ویانه
 دۆلابی به‌گزادانه
 سه‌رکرده‌ی موکریانه
 خراب بوون ئه‌و کارانه
 به‌قپی دان موسڵمانه
 په‌کیان نه‌مان ئه‌وانه
 هومید بوداغ سولتانه
 قبوول نه‌کا له‌وانه
 بوچ بی دینی غه‌یانه؟
 وای کرد بو عه‌جه‌مانه
 پێیان نه‌کا موتمانه
 غه‌لیزن ئه‌و سه‌گانه
 نه‌مره ئه‌و بداخانه
 ناترسی له‌ گۆرخانه
 چییان کرد بوو به‌سته‌زمانه؟

مائی خوئی کرد ویرانه،
 کهسی نه هیتشت له عیلانه
 ره بیی سه دجار شوکرانه
 چونکه پیشکار شهیتانه
 دهست هه لگرتی له و کارانه
 هات و گه بییه کاریزی
 مندالی پر به نامیزی
 ئیخسیر چوونه ته وریزی
 هات و گه بییه دریازی
 مه حبوویان بژارد له ریزی
 هاته خوار له لچینی
 لهت بی له نیوی زینی
 له بلباس، به قینی
 برام ئا غابی له سه ردا
 تاقه سواره بی گهرده
 خیزانی دیکدی وهردا
 دیکدی وهردا خیزانه
 حه سه نی به کر ئا غایه
 میرده رۆژی ته نگانه
 بهری هه لئه دا گۆرانه
 مه لا ره سوول بی فه ره
 ده پیش بداغی گه را:
 «خانه! به سی بی ئه و شه ره!
 ئیسلام هه مووی وهر گه را.»
 ئیسلام پاک وهر گه را وه

هه‌تا سئلمی هه‌ئاوه
تا سئلم و به‌یتاسی
ئێخسیر به‌سی عه‌بباسی
به‌سی عه‌بباسی ئێخسیر
زینی رۆمیان و بارگیر
له‌سه‌ری بوو په‌مب و شیر
بداخانی جیهانگیر
بداخان بوو له‌دوایی
هه‌زار مه‌ری شوگایی
هه‌ر هه‌رزانه، خوڤایی
ده‌یاندای مه‌ر و شایی
بزنیک بئنی دوو کاره
له‌ مووی بکری ده‌واره
به‌های بزنی دوو پاره
هه‌زار گای بی جووت به‌نده
قیمه‌تی گای خوڵابه‌نده
بلباسان کاریان گه‌نده
له‌ بلباسی گرد و مرد
خزمه‌تی خانیان نه‌کرد
بو‌یه به‌دیان بو‌ را‌برد
خان عه‌رزی شای له‌وان کرد
بو‌یه‌یان ته‌گبیر لی کرد
خان گو‌تی: «خزمه‌ت به‌گه‌رمینیان کرد».
بو‌یه پاکی برد قری کرد
ق‌ری کرد له‌ زه‌مانی

بنۆرپنه تهگبیری خانی
وا گوزهران دهزانی
ئه‌مینی دهولئه‌تانی
بلباس زۆر به‌سته‌زمانی
خزمه‌توو نه‌کرد به‌خانی
بوخۆو په‌یدا کرد غه‌پانی
تایفه‌ی بوداغ سولتانی
له‌کن پادشای ره‌وانی
مه‌نگوپ زۆر به‌سته‌زمانی
به‌سته‌زمانی بی شومار
نه‌یاندا خه‌رج و بیگار
خانیان لی بوو ده‌عواکار
هاتنه‌ پیش پیاده و سوار:
«مالیاتی ناده‌ین چ جار»،
وای گوت باپیری نازدار:
«بوخۆم ده‌بمه‌ حاکمی شار
خانی ده‌رده‌که‌م ئه‌وجار
خانی ده‌رده‌که‌م یه‌قین
بوخۆم ده‌بمه‌ جینشین
ده‌لیم به‌گزاده‌ چ نین»،
ئه‌گه‌ر ئه‌و قسه‌ هات، رابرد
خان رۆنیشته‌ ته‌گبیری کرد
قسه‌ی خۆیان پاک یه‌ک کرد
عه‌رزی پادشایان ده‌کرد
پادشا له‌وانی قبوول کرد

بداخانی گرد و خورد
مانگیکی دی سهبری کرد
پاک مه‌نگوری وه‌خر کرد
سه‌رتاپای خه‌لات ده‌کرد
بداخان گوتی: «بمینم
باپیر ئه‌منت ده‌زینم
سابلاغیت بۆ ده‌ستینم
باپیر مه‌به ئینتیزار
ده‌بی ببیه حاکمی شار
له‌به‌رم هه‌یه یه‌ک کار
کارم هه‌یه له‌وینده‌ری
جاری ده‌نیرم چه‌په‌ری
چه‌په‌ریکی به‌په‌وان
بۆ کن پادشای به‌دل و جان
مه‌راغه‌ی بکه‌م ویران
پادشای ده‌که‌م بی خودان
بۆخۆت ببه‌ ئاغای هه‌مووان».
له‌ مه‌نگوری گرد و مرد
قسه‌ی خانیان قبول کرد
به‌ حه‌وتویکی پاکی وه‌خر کرد
به‌ سابلاغی ته‌گبیر کرد
گویۆ له‌من بی گه‌لی جه‌ماعه‌تی
که‌س به‌ به‌گزادان هه‌لنه‌خه‌له‌تی

***

بهییتی عهبدووره حمان پاشای به به

خالهق! هر ئهتووی قادر
رهبی! هر ئهتووی قادر
چهند باقی و چهند نادر
تۆی عهرز و ئاسمان راگر
ههشتی ههزار عالمه، بیشکه وهلا ه زیاتر
ئهنیش یهکم لهوان عالمان، خو دهگرم له ههمووان کهمتر
سهجدهی شوکریم لهسهه بوو، نه تخوولقاندیم بهکافر
(لا اله الا الله» سهه ههزار جار شوکر
تۆی ئهوهه و تۆی ئاخر
تۆی باتین و تۆی زاهیر
چهند باران و چهند بهفر
چهند رووبار و چهند بهحر
چهند ئاسمان و چهند ههور
چهند بهههشت و چهند ئاور
چهند قۆشهه و چهند لهشکر
چی توو پیت بیی ئهمر
نه شپیتن دهیکههی حازر
حازر دهکههی بهرهوانی
رهبی هر تۆی تهه سوپحانی
خالقی کوللی شهییانی
مالکی بهحر و بهریانی
عالم و خهیری ههمووانی
تهوفیق دههه، موستهعانی

ئەزم (عەلى بەردەشانی)
 دە بەندىم نەكەى زبانی
 بەیتى دەلىم بە دیوانى
 مەدحى پاشای كوردستانی
 مەدحى پاشای كامیان باشە
 شاپەد پۆم و قزلباشە
 ھەر جارى شیرى دەكیشا
 ھەمووی دەھاتنە تەماشا
 عالەم ئالایە چاوەشە
 مەردە عەبدورەحمان پاشا
 پاشای بەبان جیھانگیری
 وەك پۆستەمى زالى پیری
 تەھا بە را و تەگبیری
 پاناویرى بە پەزىلى:
 «ناكەم خزمەتى وەزیری
 نانى دەستینم بە شیرى
 بە شیرى نەبى پىك نایە»،
 دەولەت نایەتە پەدایە
 ناچمە سەفەرى لە حسایە
 یاغى دەبم لە بەغدایە
 یاغى دەبم ئینشائە للآھ
 خزمەتى ناکەم وە للآھ
 ئافەرىم بارەكە للآھ
 تەوہككەل تەعالە للآھ
 ھە كورە بە بەینە ھە للآھ

بەبە ھاتن بەلیمشت(*)
لە غیرەتتییان بەست پشت
دەستی لە بەغداپە شوشت
حەمەد پاشای کۆیی کوشت
کوشتنی بە چ قەرار بوو؟
پاشای بەبان سەردار بوو
سەد وەک وی خزمەتکار بوو
دە حالی خۆیدا شوڤار بوو
خزمەتی پاشای پێ عار بوو
بێ تالعی لە ملان بار بوو
تالعی پاشای دیار بوو
پاشا کردیە گوڤتوگۆیی،
لەگەڵ تۆ محەممەد کۆیی:
«حەزم کرد ھاتی و نەرۆیی
زۆرم حەز کرد میری سۆران
دووژمانی وەکوو گۆران
بە ئەقل ھاتوویە نۆران
بێ کەسی دوژمنی زۆران
ئەوجار لێی دەن بە ساتۆران»
ساتۆر دەبان ڕەنگ شمشیری
دەست و باھوو حەملەیی شیری
وای گوتوہ شیعیری شاییری
یاڵلاھ پاشا گویم بدیری
کە فرسەت ھات، قەت نەیبویری

(*) لێشاو، لافاو.

مەرد ھەر خۆی بە ئەللاھ دەسپیرئ
 ھەر ئەللائیە و ساحیب سورە
 وەدەست کەوت بەبئی قرە
 پشتیان شکان، زگی دپا
 لە سایەى توو ریشی برا
 لیک سوار بوون کوپە کوپە
 لەردوو(*) ئوردوان بوو بە چپە.
 بوو بە چپە و سەلاوات
 قووہقووہ، ھاتەھات
 ھەر خییوہتن بئی قەلات
 ھەى دەستی بئی دەستەلات
 کوئی گیران کئی ھەلات؟
 لەوان کوئی دە بەدبەخت
 خەلاس ناکەن رووحى سەخت
 کەلەپوور و مالى نەغد
 ئەسپ و ئیستر پيشمە و رەخت
 وەرگیرا نەغد بەنەغد
 وەرگیرا بە قەتارەوہ
 بە ئالتوون و دینارەوہ
 بە ئاغا و خزمەتکارەوہ
 پاشای بەخشین بە بارەوہ
 چى پى بەخشین پى بوون غەنى
 پاشا سواربوو بو مەوتەنى
 مەتال لە گوئی کەرگەدەنى

(*) لە ھەردوو.

هات، گهیییه قهرهحهسهنی
 ئەسهح یاغیییه پێدهکهنی
 له پێکهنینی سهرداری
 چرەچری کۆچ و باری
 هه‌لگیرا رێیه رێبواری
 له جحیل تا هه‌رزه‌کاری
 هه‌ر له پیر تا ئیختیاری
 هه‌رچی دهستی بگری داری
 دونیا ده‌بوو شه‌وی تاری
 خوین له سامی سو‌ران باری
 خوین باری له سامی سو‌ر
 هه‌ر له نیزیکی هه‌ر تا دوور
 پاشای به‌بان قران قران
 بوو به‌سه‌ری سه‌ر ئەسه‌کران
 سویندی خوارد به‌ پیغه‌مه‌ران:
 «له‌ بۆ شای ده‌نیرم سه‌ران
 سه‌ری ئەوغان و قه‌جه‌ران».
 سرکه‌ سرکه‌ بوو له‌ موونده‌ران^(۱).
 قاسید هاته‌وه‌ به‌موتله‌ق
 قسه‌ی کردن ده‌قاوده‌ق:
 وه‌زیره‌ وه‌ک به‌ردی په‌ق
 ئەو خه‌یانی موسته‌حقوق
 په‌جایه‌ ناگرم به‌حقوق
 له‌سه‌ر زینم نه‌که‌ن شه‌ق

---

(۱) له‌ هه‌موو هه‌نده‌ران، له‌ هه‌موو جێیان.

به‌غدايه‌م پي نه‌كه‌ن له‌ق»،
شاي كه نه‌و قسه‌ي پي ده‌زاني
هه‌لده‌ستا بۆ سه‌ر چۆكاني
هه‌ردووك ده‌ستي دان له راني:
«پاشاي ده‌گه‌ل سه‌ليم خاني
ده‌نيرمه‌وه كوردستاني
له كوردستاني باخيوي
له به‌غدايه سه‌ر ببزيوي
ئيران و تووران بشيوي
هه‌رچي ليو دابني له سه‌ر ليو
نه‌رمي ده‌كه‌م وه‌كوو ميوي
ده‌ري داويم له‌وي نيو
ده‌ري داويم به‌عه‌جه‌مان
به هه‌وشار و موغه‌ده‌مان»،
په‌يدا بوو سه‌دای زه‌مه‌مان
له‌به‌ر ده‌نگي زيل و به‌مان
شير هه‌لاتن له گوئي چه‌مان
نه‌هه‌نگ ده‌به‌حرا‌ندا نه‌مان
شا خوش بي نه‌كيشي غه‌مان
راهي بي، چ قسه نه‌مان
راهي بي ده‌گه‌ل ئالايه
لي‌ره بروا تا به‌غدايه...

***

بهییتی عهلی عاشق

مه جلیسی ئاشقان گیراوه
ساقی له نیتو راوهستاوه
پیا لهی عیشق نۆش کراوه
«به خیر هاتی په ریزاده
به خیر هاتی
به سهر چاوی ده من هاتی
به چیم زانی که تو هاتی؟
به دهنگی تو و خرخالان»
«عهلی عاشق! ئه گهر عیشقت زوبانی بی
سه جار عهمرت زوو فانی بی»
حه یفه ئیخلاس په نهانی بی
مه لازاده به خیر هاتی
موتریب! لی ده بینای سازت
به خت سووتی له بو نازت
جووتی ساقی سهر به زپین
مه ی له مه یخانان ده گپین
ئاشقان له دین وهرده گپین
قوربانت بم ئه ی بای واده
تارا له سهر له یلم لاده
به ده ستووری حاکم زاده
مه جنوون بو یه کی دهرده دار بوو
به تیری ئیشق گرفتار بوو
چونکه له یلی وهفادار بوو

عەزىزى من بەخىر ھاتى
مەجنونەكەى لە كىوانم
دايم دل پر لە ھىجرانم
بۆ خالى لەيل پەريشانم
خۆزگەم بەفەرھادى چىنى
خەرىكە لە سەنگ تاشىنى
ئەويش بۆ ئىشقى شىرىنى
قوربانى بىم شەمال وەرە
ئەو كاغەزەم لە بۆ بەرە
بىدە بەدەستى دل بەرە
ساقىم دەوى شەراب بىنى
عەكسى خۆى تىدا بنوئىنى
ئىئالىلى لى بخوئىنى
بەو چاۋە گىانم دەستىنى

***

ورده مه قام

۱

فہ سلیک دہ خوینن یاسینم
لہ یلام بیتہ ژوور سہ رینم:
«کویت دیشی، دیدہ ی شیرینم؟»

۲

توو خولا! لہ یلا، وەرہ کنم
بہ دل نازا بکہ گہ رنم
نیزیکہ رۆژی مردنم

۳

یا خولا ھەروا گەرد و تۆز بی
دەسرۆکە ی لہ ملان ئالۆز بی
لہ یلا جیژنت لی پیرۆز بی

۴

قوربانن بھ ئہ ی بای شہوی
کہ جار جار وہ پرووت دہ کہوی
پی خۆش دہ بی ماچی شہوی

۵

دیسان شہو ھات بۆ حالی من
لہو دلہی پر خہ یالی من
ئالہم سووتا بہ نالہی من

۶

قوربانن بھ ئہ ی بولبولہ
دہم لہ سہر خونچان ھە لگرہ
سیست کردن مالہ کاوولہ

۷

ئەتوو وا دەپۆی بە ناپەزای دل
خولات دەگەل بی مه نزل، به مه نزل

۸

ئەگەر به بی توو سەر وه سه رین که م
دوو پوژ پی نه چی دەس به نالین که م

۹

دهترسم بمرم دنیا ی زور ما بی
به دکاری بی پیر به له یلام شا بی

۱۰

بالا به و به رزی قه د به و باریکی
ئەستیره ی سوهیل که وته تاریکی

۱۱

موژهت نیزام و سه ر عه سکه ر
له سه ر چاوان به ستیان له نگه ر
لنگیان دامی دهسته و خه نجه ر

۱۲

چاوت ئەستیره که ی پوژئی
هه لدی ده گه ل که لاویژی
قه ستیه به نازان بمکوژی

۱۳

چاوت ئەستیره ی هۆبه توو
نه درهنگ هه لدی گیانه نه زوو
له یلی پوژی مه جنوون له دوو

۱۴

چاوت نەستېرەى سەھەرى
ھەلدى له بېژىنگ بەسەرى
كوشتى قەتارەكەى سەرى

۱۵

چاوت رەشە، دەگەل برۆت
بەو خالەى كەم، دەورەى لىموت
دايكت ماچ كەم، يانە بوخۆت

***

مهم و زين

كاكه مهم نوڤه ميري رهواندز بوو. خاتوو زين خوشكي ميري رهواندز بوو. كاكه مهم دلي لي چوو؛ ناشق بوو له خاتوو زين. مير مهم ناغاي نه خوښ كهوت؛ پينج سال ته واو. كاكه مهم ناغاي به كوډل گيړا. له دواي ئه پينج ساله شهرتي كرد كه خوشكي خوي بداتي. پياو ماقوولان جهم بوون قبووليان نه كرد. ناقيبهت زين و مهم ناشق بوون به يه كتر. خاتوو زين كاسه ي ناوي دا به كاكه مهم. مير پي زاني. زستان بوو حوكمي كرد: «ئه سپيكم بو بيتن، كاكه مهمي سواركهن، وه گوزه ي ناوي پيا بكهن با بيبهستي. دهري كهن با بروا بوخوي؛ دهريان كرد. بهو شهوه رويي به نيو به فر و سه رما تا نيزيك به ياني داغل به شاري كوڤه بوو. ئه سپه كهي به له د بوو، له بهر دهراوزه ي ميري راوهستا؛ حيلاندي. مير به خه بهر بوو. بانگي كرده غولامان دهراوزه ي بكه نه وه بزنان ئه وه كييه؟ كه چوون دهراوزه يان كرده وه دايان به زاندي، هاورديانه^(۱) ژوره وه. مير كه ته ماشاي كرد هممو گياني به ستووكيه^(۲).

ليي پرسى گوتي: «چي كردوه بهم شهوه سارده توويان دهركردوه؟» عه رزي كرد: «له بري چاكهي كه له گه ل براي تووم كرد. ئه مه جه زاي بوو». ميري كوڤه گوتي: «سبه ياني سهد سوار ده نيترم خاتوو زينت به زور بو بيتنه ئيره». زور همدي خوداي كرد.

بهيت

جوابي بنيرن بو شه مزينان
سواربن له ئه سپ و زينان
بو شه وقى مهم و زينان
جانان! بكهين ته گبير و رايه
جوابي بنيرن بو زازايه

---

(۱)، (۲) وشه ي (هاوردیان) و (بهستووكيه) به شيوه ي ئه رده لانييه (۳).

سواربن له بؤ ئەم سەفایه
دلم دەلئی به حری وانه
له نگه ریان تی بهردان گه میه وانه
جوابی بنیرن بؤ باله کان
سواربن له کویت و هه له شان
له بؤ سەفای کیژ چاو ره شان
کوستان له من داغان داغان
سوورگول پشکوت له چوارباغان
کاکه زین و براله زین و کیژه پیحانه
ئاوریکم به ربۆته وه له دهروونی
نه به بایه ده کوژیته وه نه به بارانی
نه به پاچ و پیمه پان نه به گل وه سهردانی
نه به شیخه سووری کریوه، نه به چاکه سواری تازیانی
نه به سهید ئەحمه دی ساوانی
نه به تیپی سوارانی کاوله هه ریری
نه به گولنگه و قویتاسه ی کاری مووسلی

***

فهرهه نگوگ

ئاماده کردنی: شوکور مستهفا و ئهنوهر قادر محهمهه
رئكخستنه وهى بۆ چاپى دووهم: دهزگای ئاراس

ئاستوخوار: ئهستۆكه چ، ملكه چ	(د)
ئسروۆ: قوچ	ئاره خ چن: ئارهق چن، كلو
ئشرفه فى بهند: ليره بهند	ئازووخه: ئازووقه، تفاق
ئهمهگ: وهفا	ئازيزه: ناوى مه قامىكى كوردىيه
ئهنجهت: بيانوو، بههانه	ئاسووده بى: پهحه تى
ئهندهروون: حهرهم، ژوروه	ئاسهوار: شوپنه وار
ئهنقاب: پايه و ناونيشان	ئالووز: نهخشيندراو
ئهنعام: چاكه	ئافتاوه: مهسینه
ئهنگوان: ليدران، پيكران	ئانيشك وئ دان: خو هاويشتنه سهه ئانيشك
ئهنگوۆ: ئيوه	ئاور: ئاگر
ئهنگوۆزه: سهههتاي تاريكايى شهو	ئاوردوو: سووته مهنى، ئاردوو
ئئيختيار: له جياتى (اعتبار) هاتوو	ئاورگ: ئاگردان، وهجاخ، كوونوو
ئيرات: هه رات، هيرات	ئاوريشم دۆز: به ئاوريشم دووراو
ئيرهوان: يه ريفان، رهوان	ئاو له ئاوه رۆ دهركردن: له حهده به دهه
ئيكلام: ته مه نناكيشان	خراپه كردن
ئيلاقه: لاقه	ئاويتيانه: هاويشتيانه
ئيشك: وشك	ئايسان: هه لگيرسان
ئينكه به رى: نه سه لماندن، ئينكارى، كه به رى	ئاميز: باو ههش
ئينگوۆ: ئيوه	ئوخزن: ئوخه ي، ههست به خو شى كردن
ئبخ: يه خه، ئهستۆ	ئهبله: كه مژه، گيل، بى ئه قل
ئيشك ئاغاسى: كهوره ئيشكچيان	ئهرجوو: نياز
ئيل: عيل	ئه زمان: زمان
ئيلچى: باليوۆز	ئهسته م: زهحه مهت، دژوار
ئيلچى گه رى: قاسدى	

(ب)

باب نۆكەر: گهوره نۆكەر
 باخىوى: باژوي، لى خورى
 بارانديز: دئيهكه نيزيك ورمى (رهضائيه)
 باريزه: ئه بارانهى كه به با ببارئ
 بازن و باج: سهرايه
 باشووك: باشق (بالندهيهكه)
 باليمز: جوړه توپيکه
 بانگ يه له: بانگ يکه
 باياقوب: شه خسيکه له موکريان
 براز سروشت: بهرازخو
 برک: لاکه له که، خالگه
 برين هينان: برينداربوون، زامداربوون
 برى: برى، هه ندى، که مى
 برۆ: تالان (تالان و برۆ)
 بزگور: شتومهک، شمهک، که لوپهل
 بزورگينه: گه وره کان
 بزوين: جيگايه کى به گياوگول
 بسک: زلف
 بلويز نهنگيو: بلويزرهن، بلويزلیدهر
 بله وهز: هه وه سباز
 بلا: با
 بناو و مهراغه: دوو شارن له نازربايجانى
 خاوهز
 بنبرى: له بنه وه ئيشکردن، به نه ينى کارى
 خراپکرن
 بنپشک: ئه و کچهى که يو زن به ژنى داده ندرئ
 بن پانک: بن ره شمال
 بورجى به له که: کوښكى مه م

بوزلق: سه هؤلخانه

بۆران: کرپوه
 بوودى: له غم
 بووره: ئه و زهوييهى دهست له کي لانی
 هه لگيراوه.
 بهئاس و په لاسدا چوو: خوځى رنيه وه و
 جلو به رگى خوځى درى بو پاکانهى خوځى
 به به خت چوون: له سه ر به ختى يه کي تک به ره و
 کارپک چوون
 به تل: به تلپک له شه و- ماوه يه که له شه و
 به تالاندن: به ته لاقدان
 به رخه ل: به رخه کان
 به رخه ل چيشتاودان: به رخ تيبه ردان بو شير
 مژين
 به رخ فرچکدان: يه که م ژهک به به رخدان.
 ژهکيش ئه و شيره خه سته يه که له گوانى
 ئاژه لى ئاوسدا له سه روپه رى زايندا په يدا
 ده بى و له جياتى ماست ده بيته فرۆ.
 بهرماو: پاشماوهى خواردن و خواردنه وه
 بهرۆک: يه خه ي سه رسينگ، پيسير
 بهرکوژ: دوگمه و قه يتان
 بهرپه: دهشت، سه حرا
 به قاکردن: باوه رکردن
 به گلهر: به گه کان
 به له که: نيوان گويزينگ و ره فيسک
 به عى: بايه خ
 به شقى: به عه شقى
 به شکم: به لکو
 به هاربه ند: حه سارپكى ئاخورى تيدا بى بو
 ولاغى به رزه

بهيار: ئه‌رزى نه‌كێلدر او
به‌يانى به‌ردان: پرووناكى په‌يدا بوون، دواى
شه‌به‌ق
به‌نده‌شـيـر: ئه‌و به‌نده‌ى شـيـرى پـى
هه‌لده‌واسـرى، يا له‌ مل ده‌كـرى
بيابان: ده‌شتى بى ئاو و گيا
بيروون كردن: ده‌ركردن
بيلن: ئاگادار (توركيبه)
بيوردار: بريندار، ده‌رده‌دار
بيناي چاوان: كينايه‌يه له‌ خوا
بى ئه‌نوا: هه‌ژار، ليقه‌وماو، بى په‌نا
بى خودان: بى ساحيب
بى سامان: ترسناك
بى سه‌لا: ليقه‌وماو
بينشوه: گوندى بيژوهى نيزيك سه‌رده‌شت
بينه‌بينه: هه‌رمين، قه‌له‌بالغى
بى نيوبى: بى پشوو، بى وچان، سه‌ره‌مر،
سه‌رومر

(پ)

پارده: وارش، شووره
پاكار: به‌رده‌ستى كوچا
پاكه‌ت: زه‌رفى كاغز
پليكان: په‌يژه
پاشبه‌ند: به‌ندى پاشه‌وه
پانكه: گوڤايى له‌ قه‌دى چيا
پانير، پارين: گوڤلکه نيرى ساله‌ومه‌خته
پانيه: پاژنه
پاي حساب: ژير حساب
پاپه: په‌لپ، به‌هانه، بيانوو

(ت)

تاييان نه‌هينا: هيزيان لى برا
تاتا: داو داو
تاته‌شوار: به‌ردى كه مردووى له‌سه‌ر ده‌شورئ
تاراج: تالان
تاژى چى: تاژى خيرا و شاره‌زاي راو
تاعلقه: ته‌ع‌للق (تعلق)
تان: توانج
تانوت: هاندان، دنه‌دان
ترۆك: پۆبه، دوند
تره‌ختان: به‌په‌له

تېرۆ: خوڭرى
 تويژ: تويژال
 توور: توورەكە
 تووك: نقرين، نزا
 تەپلى باز: ئەو تەپلىسى كە بۇ بەرپىكەوتنى
 لەشكر لى دەدرى
 تەرخان: رى پىدراو، مەرەخەس
 تەرلان: بازى تەرلان، واتە بازى پەسند
 تەردەس: خىرا
 تەرك: ئەو جىنگەي ولاغى كە پاشكۆ و ھەگبەي
 بەسەردا شوڭر دەكرىتەو
 تەسيح كىشان: ئەرك كىشان
 تەكەلتوو: ئەو لبادەي بە رووى ژىرەوھى زىندا
 دەدروى
 تەمال: ئەو كەرويشكەيە لەلانيدا كەوتوو و
 راوكەر دياردى لى دەكا
 تەنەخى: كار وەدواخستن، ئيش پشستگوى
 خستن
 تەوار: جسنە بازىكە
 تەيار: ساز و ئامادە، پەرداخ
 تىپ: دەستە، پۇل
 تىتۇل: پەرۆ، شىرە
 تىگىراوى: ئىحتىياج
 تىلتاوس: پەرى تاوس
 تۆر: شەبەكەي راوھ ماسى و راوھ مەل
 تۆلەي فینۆ: جۆرە توولەيەكە
 (ج)
 جالەبوونەوھ: بەرەو خواربوونەوھ، گلۆربوونەوھ
 جانماز: بەرمال
 جلیت: تەقلە، جریدبازی
 جندی: ئازا، بەشەرەف، بەئەسل، رەسەن
 جەللاب: (جلاد) عەرەبىيە
 جەم: ژەم، نۆرەي خواردن
 جەمجا: جەم مەقام
 جەمماش: دەندووك قولابى
 جىفرك: ھەلتىزان، جووتە ھاویشتن
 جوت ددان: دوو شىلە
 جىھەت: سەبەب
 (چ)
 چاپەز: ئەو نۆكەرەيە كە سەرۋىرەي چا لىنان و
 چا تىكردن دەكا لە دىوہخانان
 چاوبەنگى: چاومەست
 چاويلكردن: بەچا و ئىشارەتكردن
 چىژ: قەلشت
 چغور: چروپىر و نغورد
 چغە: رگە، چقە، جوققە، سەرتانچ
 چل كەوان: شاخىكە لە كىوى دمدم
 چلوان: چل رۆژەي مندال
 چلوو: چلە
 چۆم: زى
 چەپەر: پۆستەچى
 چەل: جار، چەند چەلان: چەند جاران
 چەلەنگ: جوان
 چەرخى داوہت: داوہتگىر
 چەلاندن: چەراندن، چىراندن، لەوہراندن
 چەمبەرە: شىنى ژنان بەدەورە
 چىشتاودان: ئاوەدانى بەرخ و مەر لە وەختى
 چىشتەنگاودا

چېشته: چۆيلەكە، چەك
 چىدو:ر: ئەو كەسەى زىندەمال دەكرې و
 دەفرۆشى
 چوو: جگ، كلك لەسەر چووان: واتە كلك
 لەسەر جگى قاچى
 چوار كۆلاغە: چوارپىچكە

(ج)

حاشا و مادوللا: ئىنكاركردن
 حەجمىن: ئۆقرەگرتن، ھەدادان
 ھەمايەت كردن: كەوى كردن
 ھەويزە: ئاويژە، ئاويژان، ھەلواسراو
 ھەيش: (عيش) خۆش گوزەرانى
 ھەمريكم: ھەمرەكەم
 ھودوود: ھەدال، ئەسپ و ماينى رەسەن

(خ)

خاپوور: ويران
 خاترجەمى: دئنيابى
 خاسە رەنگ: دەرمانىكى سوورە
 خاوريس: ئەو قوماشەى بەخاوى رستراپى
 خانەبگيرى: تالان
 خاو: دابەستنى ولاغى يەكسم
 خرى بالين: ناوى جىگەيەكە
 خەرج و بىگار:
 - خەرج : سەرانە (پارە).
 - بىگار: بەزۆر كارپىكردن.
 خەرا: خراب
 خەرتەل: دالى گەورە، گەپنەك دال
 خەزايى: غازى
 خەسىدە: خەساو

خەفەخان: وەلاغى زۆر دابەستراو
 خەواس: شارەزا
 خواجە بىدار: ئالقهى دەرگە لىدان
 خوانى زين: ئەوھندى لە زين كە سوار لەسەرى
 دادەنىشى
 خولا: خودا
 خونكار: سولتان
 خۆ بگنخىنين: تەمبەلى بگەين، خۆمان
 بوەخرىنين
 خۆ بواردن: خۆ پەنادان لە كار
 خۆشخوان: دەنگخۆش
 خىو: خاوى ئەفسانەيى

(د)

دابىن: تەئمين
 داژواو: دەئاژواو، لىيان دەخوپى
 داغان: بلاوكردنەو
 دانزغ: دانزغى، ناوى چەكە
 دانگەملكىك: شەشپەك
 دانوو: دانوولە
 داورين: خۆگرتنەو، گيرسانەو
 داووت: شايى
 درووغ: درۆ
 درىدۆنگى: گومان لى كردن
 دروو: درك
 دژوئين: چلكن
 دگدگ: جۆرىكە لە پۆشاكى شەپ
 دم: دەم
 دمگۆ: شائە
 دوند: تروپىك، پۆپ

دۆشهك و پالە: دۆشهك و باليف

دهبدهب: هاتوبات

دهبلا: دهبا

دهبوتخانه: دهبۆي چهك

دهبه: زۆر گهوره

دهبهراكردن: بهقههراكردن

دهربار: بارهگاي شايان

دهرمانداو: دهرمانخوارد

دهرۆست: دهرهقهت

دهزبين: ئەو پهتهي كه شوان، كاتي دهنوي له

دهستي خۆي و ملي مهري دهكا، مهبهست

(پشتيوان)ه

دهستنده: كه م كه مه پاره دان بهخهلك

دهستهوسان: دهسپاچه

دهستهونهزهر: دهست لهسهر سينگ

دهستروك: پارچه قوماشيكي تهنكي ناسكه له

فيتس و كلاو دهئالي

دهست لي ساندن: بهسهردا زالبوون

دهسرهوه نهچوون: لي خوښ نهبوون

دهستي مهحمهشه: دهستيكه له سندووسي

موكريان

دهشقه م: بهلكي

دهگرۆم: دهري دپنم

دهلاقه: روښنه

دهغه مليني: دهخه مليني

دهمه رقوپان: پانتولي شهري

دهولهت زياد خواستن: مائئاوايي كردن

ديدار ئاخره تي: لهو دنيا يه كتر ديتنه وه

ديروژوان: بهدرهنگي هاتن

ديواندر: ئەو كه سه ي در به ديوانان بدا واته:

بلاويان بكاته وه

(ر)

رابهزه: ههسته برۆ

رکيف: ئاوه زهنگي، زهنگوو

رسته: گوري سي ره شمال

رمين: رهواج، برهه

روانگه: ئەو جيگاي له ويژرا راوكه ره سهيري

راوگه دهكا

رۆقناييي چاو: رووناكيي چاو

رۆم (رۆمي): عوسمانلي

رۆهپشتن: شوڤر كرده وه

رووبه ند: پيچه، پهچه

رووال: كور، رۆله

رۆژه لکشان: رۆژ به رزيوونه وه

رۆتان: دانان

رۆنياساوي: بني گيايه كه كه به ني پي رهنگ

دهكهن و رهنكيكي سووري بهرده وامي ههيه

رهپيشكه وتن: پيشكه وتن

رهخت: خشيكيكه له سينگ و نيوچاواني ولاغي

سواري دهدری

رهشه راو: راوي ئەو رۆژانه ي كه به فري تيدا

ناباري (عارد ره شانگه)

رهشيشه: بالنده به كي ره شي چكولوكه يه له دم

ئاوان دهژي

رهشه گويزي: نه خوښيه كي ره شه ولاغه

رهلم: رهمل

رهفيسكه: قولكه ي ئەو ديوي ئە ژنۆ

رهگه ل: له گه ل كه وتن

رهمانه: جيگه ي كه يشتنه وه يه كي سمت و پان

رهند: جوان

رهووزن: جندوكه، وني، به تيكرابي مهخلووقاتي

سهير

پووساردی: شهرمه‌زاری

رنه‌ک: قاشاویش، شان‌هی وه‌لاغ

پیشته: به‌ندی مه‌تال

پیتی گوزهران: پیتی ژبان

پیژنه: ئاوی باران

پیسمه: گریژنه‌هی دهرکه

پیسمه ماچ کردن: ده‌خاله‌ت پی کردن

پیشمه: ره‌شمه

پینووس: ئی‌میلا

(ز)

زارجوو: ئه‌وه‌نده بنیشت‌هی جاریک له زار

ده‌هاویژری

زارک: دهرک، کون

زاف: دیق

زاوايه‌ندی: ئه‌و زاوايه‌یه که له‌گه‌ل مائی باوکی

بووکدا ده‌ژی (زاوا پیوی)

زندول: قه‌لش

زیوروزگار: تۆراو، زیز

زۆره‌ان: پیری په‌ککه‌وته

زه‌زا: عه‌شیره‌تیککی کورده

زه‌رگ: جوړیکه له چه‌ک

زه‌ماوه‌ند: به‌زم و شایی

زه‌مه‌ند: گیای به‌رز و پر

زه‌نویر: سازگار، به‌ده‌رامه‌ت

زپیکفت: به‌زپ نه‌خشاو

زپروه‌شان: زپ شابه‌ش کردن

زپ و زه‌مبه‌ر: خشل، زیوه‌ر

زیو: زیو

(ژ)

ژیرلا: له خواره‌وه‌را

ژنانیشو: ژنانیشتان

ژوان: جی به‌لینی په‌کتر دیتنی حه‌ز له‌یه‌ک

کردوان

(س)

ساچاخ: ریشوو

ساتۆر: قیমে‌کیش

سالووس: دوو‌روو

سالادات: عه‌سکه‌ر، سه‌ربازی رووس

سامی ری نیشته: ترسا، سامگرتی

سان: پاگرتنی له‌شکر له حالی ناماده‌ییدا

سانی: سانایی، ئاسانی

ستیزه‌کار: شه‌پانی

سوپات: کاری گه‌وره

سوحه‌ت: گالته‌وه‌گه‌پ، خو‌ش رابواردن

سولق: سارداو

سو‌دره: فیتنه، گو‌به‌ند

سوورباش: قزلباش

سو‌پسن: گیایه‌کی گول‌داره به‌زۆر له

کو‌یستانان ده‌رو‌ی گولی فره‌په‌نگی هه‌یه

سه‌بوون: گر‌ه، بای گه‌رمی هاوینان

سه‌رت‌رینجانی: شه‌ترنج

سه‌ره‌و: به‌غار

سه‌ر ده سو‌ی نان: سه‌رله ئاسو‌نان،

چاوه‌روانکردن

سه‌رفران: سه‌ره‌رز، ئازاد

سه‌ره‌ویران: سه‌رش‌تواو

سه‌رینچاوه: سه‌رچاوه

شیرمه شک: ئەو مەشکەى شیری تى دەکرئ
 شیرى ئاگر بار: شیرىكى تىژی جەوهەردار
 شیلان: خوان
 شینكى قەزوانى: وە لاغى بۆرەى مەیلەو شین
 شیو و کول: خو شووشتن و جلوپەرگ
 شووشتن، کۆلکانى
 شوولوغ: شلوق

(ع)

عالم ئارای عەبباسى: کتیبىكى مېژووہ کہ
 ئەسکەندەر بەگى تورکمان بۆ شا عەباسى
 سەفەویى داناوہ
 عەبباسى: جۆرہ پارەپەک بووہ
 عەققەى دە زینى: حەقە زین، ئەو تەمەنەى کہ
 و لاغە بەرزەى تىدا زین دەکرئ
 عەمبەلى: خوتخوتەدار
 عوزرشۆر: بالیغەر، پەسیو

(غ)

غازى: خەزاکەر
 غورزەم: گورزە، گورەم، پر بەباوہش
 غولامانە: کاکۆل
 غولغولە: ھەراوھۆریا
 غولوو: غەلبە غەلب
 غەبات: خەبات

(ف)

فرسەق: فرسەخ، مەودایەكى دیاریکراو لە
 پۆبانان
 فریوتین: شەرەجنیو بەشیر
 فیسقە: فندە گولە، مەلیكى زۆر بچووکہ

سەفى: سەر کوپر
 سەقر: بالندەپەكى دپە
 سەلکە ریشمە: سەرکەلەى کہ بە سەرى
 وە لاغەوہ دەکرئ و پەتى ریشمەى تى دەخرئ
 سەلەلات: سەلاوات
 سەلماس: شارپکە لە ئازەر بايجان
 سەودا: ماملەت
 سەوقات: دیارى
 سەى: سەگ

سى: مەلیكى ئاویپە وەک قاز
 سپارە: نامیلکە
 سیرمە: چەرمى باریک
 سیوانکارى: مشتوما لکردنى چەكى شەر
 سى سۆ: سى سۆچ
 سیوان: شارپکە تورکیا پە

(ش)

شاطر: تەتەر، پیادەى خوشرۆى بیندریژ
 شتاق: ج تاک، هیچ تاک
 شالوور: بلبل
 شام: شیو، خواردننى شەو
 شلکى: نەرمى
 شمقار: تەیری پاوہ
 شووفار: دوورمان
 شوگایى: جسنە مەپکە
 شەقژن: شەقەى بالان
 شەقى: وپل
 شەوپاشکان: درەنگانى شەو
 شەپپوور: بۆرى مۆسیقا
 شەشەکان: شەشەلان، مانگى پاش پەمەزان

(ق)

قاپتلك: قەپتلك
 قاتوققې: نەبوونى و گرانى و نەھاتى
 قاجار: زنجيرە پادشاھىيەكى ئىران
 قافلانتو: شوتنىيەكى نىزىك بەسەقز
 قاقم: گيانلەبەرىيەكى كەكەۋلى بۆ پالتۆ دەبى
 قاقەزى مەرجانى: قاقەزى تەنك
 قالويەلا: قىامەت
 قالنى: چۆرە عارەبانەيەكە
 قامك: پەنجە، ئەنگوست
 قاۋەلتوون: نانى پېش نيوەرۆ
 قېران: قېرىدىن
 قېران: پارەيەكى كەم نرخە
 قىزلباش: عەسكەرى سەفەوييەكان
 قوتار: رىزگار
 قولىنچك: سووچ، چمك، گۆشە
 قورىنگ: بالندەيەكى ئاوييە ۋەك قاز
 قولەبارگىن: بارگىنى كلك كورت
 قولەبۇ: يال كورت
 قورچى: پاسەوان
 قوشە: قرۇش
 قوشەن: لەشكر
 قوچاغ: لوولە ئاسنىكە شەركەر لە قوۆ و
 باسكى دەكرد لە شەپدا
 قوۆ كىشان: تەسدىق كرىن
 قەدارە: قەمەيەكى كورت، جۆرىكە لە تىخ
 قەرار و مەدار: بېيار
 قەرەواش: خزمەتكارى ژن
 قەللاش: قىلباز

قەلەندەر: ھەژار

قەلئدە: قەرىتەى مىلى تاژى
 قەلپوز: بەشى پىشەۋەى زىن
 قەلتاغ: خانەى زىن، دارى زىن
 قەوغا: پېر و قەلەبالغ
 قەننەدار: خزمەتكارىك بوو كە قەننەى بۆ
 ئاغاي تى دەكرد

(ك)

كارامە: كار لە دەست ھاتوو، شارەزا
 كامرەوا: بەئاۋات كەپشتوو
 كاۋ: ژان، ئىش
 كاۋ: مراد، كاۋ و مراد: نىان، ئارەزوو
 كشمىرد: كشمىر
 كلتور: كلدان
 كلور: نيو مليۆن
 كل: پايە، پايگەى پرد
 كوشتەرى: ئامرازىكى دارتاشىيە
 كۆبەكۆ: كوۋچە بە كوۋچە، كۆلان بە كۆلان
 كۆنگرە: قوتكەى شوورەى قەلا
 كۆتان: گەۋەرپىكى سەرنائوالە كە بەقامىش يا
 شوول دروست كرابى
 كۆلاۋ: جوان، شوخوشەنگ
 كۆم: كۆمەل
 كوۋچە: كۆلان
 كوچادەرك: دەرکەوان
 كەپۆ: لووت
 كەرەنتوو: دەسكە داسى درىژ
 كەرىزكەن: كارىز ھەلكەن
 كەرىك: كەپەنەك

كەزى: پەلك، نۆرك، پرچى ھۆنراوھ

كەسك: سەوز

كەسىرە: لە سەرمان سېرپوون

كەلەوھكىشى: سەركىشى

كەمايەسى: كەمايەتى

كەول بەشان: پياوى بەرپىز و خاوەن روتبە

كەوى چوو: بەزىو

كەبخودا: قسەپۆيىو، پدېن سېپى

كېھە: كام

كەين: كە اين (فارسى)، كە ئەم

كەيردۆك: كەيردى بچووك

كەيل كەردن: كەردن بەرز

(گ)

گارن: كاگەلى دى، گايەل

گارزكار: ئەو كەسەپە جلكان رەنگ دەكا، جلك

شۆر

گاگەش باوۆمەر: كوئىستانىكە و دوو گوندىش

بەو نىوھ ھەن

گالتە خەنجەر: شەرە خەنجەرى توند

گاوانى: كوئىيى رىزى شايى كە دژى

سەرچۆپىيە

گراوى: يار

گرپو: گرەو

گرۆل: گاوەر

گورچوو: ئەو جىيەى گورچىلەى تىدايە، خالىگە

گوريس گەيشتە ھىچكان: (گوريس گەيشتە

رەفيسكان) بەواتاى تەنگەتاوېوون

گولە: رىوھلە، كورته بالا

گولە: گەند، چكۆلە

گولباو: گولپو، وەك گول

گولى دەمىوان: ميو شەمىيە ھەنگوين، گولى

دەمىوان: ئەو گولەيە كە ھەنگ ھەنگوينى

لى دروست دەكا

گولەباتوون: كولابتوون (فەرھەنگى مەردۆخ)

گولەبارگىن: بارگىرى خراپ، يابوو

گوستاخ: رووھەئمالدراو، بى پەروا

گومبەز: گومەز، گومبەت

گوئ رادىران: گوئ ھەلخستەن

گوپال باران: بارانى زۆر توند

گوپەرك: بەشىكى تىرى شەرپى كەردنە

گورين: ناوبراو، تائين

گۆر: تەخت

گۆرايى: پانايى، تەختايى

گۆل: گۆم

گۆلمەز: ھەرا

گۆنگ: گونجە، ئەوھىە كە وەك لوولە سوور

دەكرىتەوھ، ئاوى پىدا دەروا، پىچ

ئىسكى: قاپەرەقە

گوئنى: گيايەكى دركاوى كوئىستانىيە كەتيرەى

لى دەگىرى

گووراو: رزكاو

گەپ: يارى و گالتە

گەرگەرۆ: گوندىكە لە لاجانى

گەرم كۆلاوھ: باش پوختە بووھ

گەلۆ: يارۆ، فلانى

گەف: ھەرەشە

گەل: گەلا

گەمى: كەشتى

گەنجخانە: خەزىنە

گهوزلیدان: غلورکردنه وه

گیانباژ: گیان فیدا

مل به کویتن: په لاسی ره شمالان، مل به کویتن

واته تازیهدار

موخاریج: خهرج و مهسرهف

موده بییری: پراویژکهر

موره سه ع: جه وه ره بیه ند

مواجب: ره سه ت، مووچه، به رات

موخاریج: خهرجیی، مهسرهف

مورسه ت: پازاوه (مرصع)

مؤری: مووروو

موسه مان: (مستمند) فارسی، هه ژار

موغابن: مخابن

موغبه ره: قه برستان

مولاعه زه: (ملاحظه) مولاحه زه

مؤمن: پیاوچاک

مه ته ریژ: سه نگر

مه جوعمه: سینی

مه جوزات: (معجزات) عه ره بییه

مه جیز: که یف، زهوق و شهوق

مه نزل: مه نزل

مه واجب: موچه و به رات

مه حمه ل: مه حمه ل

مه زنا یه تی: گه و رایه تی

مه لی: مه لا

میرغه زه ب: جه لاد

میرناخو پ: گه و ره ی مه یته ران

میسری: شیر ی میسری

میعراج: میحراب

مندار: مردار

(ل)

لا پر سه ن: به که سیکی ده لین که له خورا بی

هیچ ده سه لاتیگ خو له قسان یا کاران

هه لب قوتینی

لات و لووت: هه ژار

لایه زان: (لایزال) عه ره بییه

لانکه ژینی: بی شکه پراژاندن

لوو ره: غورده م، (تیار) شرک

لوئی و ره قاس: چاوهش و سه ماکه ر

لوزهنده ر: زه لام و ناقولا

له چاوی منت که وی: قه زات له چاوی من که وی

له رووی هه لئه هات: شه رمی کرد

له گوین: نه م شته له گوینه واته نه م شته ری

تی ده چی

له له: خزمه تکاری مندالان

لیلوپه ی: جو ره گوئی که

لینگدان: غاردان

لی راسان: لی راپه رین به هه ره شه

لی ره بادان: هه لقورین جاندن، نقورچگرتن

لی رزین: تجاوز کردن

لیک وه به شین: به سه ردا دابه شکردن

(م)

ما هووت: قوماشیکی به نرخه

محه له قی داوه: بازی داوه

مالئو: مالی ئیوه

مته ق: ده نگ، ورته

مسته خه سار: دهس به خه سار، خه ساره تمه ند

(ن)

ناته‌بابی: نارپکی
 نادری: نایابی
 ناچیزه: هیچوپیوچ
 ناحه‌جمیم: ئوقره‌ناگرم
 ناسۆز: کۆنه‌برین
 نان‌بده: ناندەر
 نانبی: نامان‌بی
 نرخ‌پۆنان: نرخاندن
 نزار: نسرم، نसार، چیگای‌پروهو‌کوستان
 نفرین: دزیو، پیس
 نسحت: نه‌سیحت
 نمه‌ک‌په‌روه‌ده: په‌روه‌ده‌کراو
 نوابه‌فر: چاریک‌له‌به‌فر‌بارین
 نوغروق: ویران
 نه‌به‌دی: په‌نهان
 نه‌جیم: نه‌جیب
 نه‌رم‌کیشی: لی‌سه‌لماندن و لی‌پووردن
 نه‌قارمه‌خانه و نه‌قاره: مؤسیقاخانه
 نه‌هار: نانی‌نیوه‌پۆ، فراوین
 نیگاداشتن: ئاگاداری‌کردن
 نیگاهداشتی: ئاگاداری
 نیهاد: ده‌روون
 نیرتک: نیرک
 نیرگز‌ده‌بان: ده‌بانی‌جه‌وه‌ه‌ردار
 نیره‌وه‌ز: نیرینه
 نیله: له‌فه
 نیوک: ناوک
 نواله: چیگایه‌ک‌که‌گیای‌زۆر و له‌وه‌رگه‌ی
 باشی‌ه‌بی‌له‌کوستان

(و)

وردا: له‌چاوگی (وردان) وه‌رگی‌راوه‌به‌واتای
 دامه‌زران و هیوران
 وه‌تاغ: ژوور
 وه‌زاله‌هاتن: وه‌گیان‌هاتن، چارسبوون
 وه‌کاز: دارده‌ست
 وه‌کوژاندن: کوژاندنه‌وه
 وه‌شرین: شارده‌وه
 - وه‌شرم: وه‌شیرم، بشارمه‌وه
 وه‌ی‌کوژی: بیکوینینه‌وه
 وپرای: ده‌گه‌ل، سه‌ررا
 وی‌پزان: تی‌پزان، لی‌پزان، ته‌جاوز‌کردن

(ه)

هانا: یارمه‌تی، فریاکه‌وتن
 هاویر‌هاویر: لیکتر‌جودا‌کردنه‌وه‌ی‌دایک و
 بیچوو
 هونه‌ریکو: هونه‌ریکتان
 هۆبه‌هۆ: بانگه‌بانگ
 هۆک: په‌لپ، مان
 هه‌ژیان: هه‌ژان، له‌رزین
 هه‌سته: ضریبه
 هه‌شته‌رخان: شارپکه‌له‌سۆفییت
 هه‌لآله: گیایه‌کی‌کوستانیه‌ی‌ه‌و و گولیکی‌زه‌ردی
 بوئخۆش‌ده‌گری
 هه‌لبرین: رزگاربوون، تپه‌پین
 هه‌لداشتن: فریدان
 هه‌لویشکی: له‌وه‌خته‌وه
 هه‌لبران: جیابوونه‌وه
 هه‌لدیران: له‌چیگای‌به‌رزوه‌که‌وتنه‌خوار

هه‌ئێرمان: هه‌ئێرۆشکان

هه‌ودا: داو، تال

هه‌وشار: ناوچه‌یه‌که له کوردستانی ئێران

هه‌وێسار: ژنیک هه‌وێی هه‌بێ

هه‌یزار: پارچه قوماشیکی جوان و ته‌نکه و ژن

به‌مل و سینگى خۆی داده‌دات

(ی)

یه‌خته‌خان: ته‌ویله‌ی یه‌خته

یال و دوو: یال و بژ

یه‌کبه‌ر: سه‌رله‌به‌ر

یه‌کنوا: ئه‌و هه‌ینه‌ده به‌فره‌ی که له یه‌کجاردا

ده‌بارێ

یه‌نگی چه‌ری: جۆرێکه له عه‌سکه‌ری

عوسمانلی

